

JAMES DASHNER

THỦ NGHIÊM ĐẤT CHÁY

The New York Times Bestseller

Phần 2 series

THE MAZE RUNNER

Nằm trong danh sách 100 tác phẩm
văn học xuất sắc cho tuổi teen

Thử Nghiệm Đất Cháy

Tác giả: **James Dashner**

Thể loại: Best seller, Kỳ ảo, Giả tưởng, Tiểu thuyết, Văn học phương Tây

Bộ sách: Giải Mã Mê Cung (tập 2)

Công ty phát hành: Kim Đồng

Nhà xuất bản: NXB Kim Đồng

Trọng lượng vận chuyển (gram): 450

Kích thước: 14 x 22.5 cm

Số trang: 403

Ngày xuất bản: 12- 2013

Hình thức: Bìa Mềm

Giá bìa: 99.000 đ

Nguồn: fb.com/ThuNghiemDatChay.Lc

**Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook -
[www.dtv- ebook.com](http://www.dtv-ebook.com)**

*Ebook được website **Đào Tiểu Vũ** hoàn
thành với mục đích phi thương mại,
nhằm chia sẻ với những bạn ở xa hoặc*

*không có điều kiện mua sách, khi sao
lưu xin ghi rõ nguồn.*

*Trong điều kiện có thể bạn hãy mua
sách để ủng hộ nhà xuất bản và tác giả.*

Mục lục

Giới thiệu:

BẢNG CHÚ GIẢI

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Giới thiệu:

Thomas và các bạn chưa bao giờ hình dung điều gì ghê gớm hơn các thách thức đã gặp phải trong *Mê cung*. Chúng đã làm. Trí nhớ khiếm khuyết của bọn trẻ khiến chúng không biết đến những gì đã và đang diễn ra ở thế giới bên ngoài. Những thứ còn khủng khiếp hơn bày *Nhím sâu*, lắt léo hơn các góc ngách *Mê cung* và tàn nhẫn hơn cả sự *Biến đổi*...

"Căng thẳng và u ám, hấp dẫn và đầy bất

ngờ, đây là phần tiếp theo khiến cả Thomas lẫn độc giả đều phải tự hỏi chuyện gì đang diễn ra..." - *Kirkus Reviews*

"Bạn đọc yêu thích tập đầu sẽ nhanh chóng bị cuốn theo những diễn biến hồi hộp và hành động không ngừng... tác phẩm này giống như một trò chơi điện tử hấp dẫn, trong đó Thomas phải đương đầu với hết hiểm nguy này tới hiểm nguy khác." - *Children's Literature*

"Kết thúc mở sẽ khiến độc giả háo hức chờ đón phần kết của bộ tiểu thuyết ba tập." - *School Library Journal*

Mời các bạn đón đọc tập 2 của *Giải Mã Mê Cung, Thử Nghiệm Đất Cháy* của tác giả *James Dashner*.

BẢNG CHÚ GIẢI

Berg: Berg, tên của một loại phương tiện vận tải bằng đường hàng không

Beetle blade: Bọ dao

Crank: Chạch (Chập mạch), cách gọi thông dụng để chỉ những người bị nhiễm Nhật trùng

Creator: Hóa công, những người đã xây dựng mê cung

Flare: Nhật trùng

Flat Trans: Xuyên không

Glade: Trảng

Glader: Trảng viên, chỉ những đứa

trẻ sống trong Trảng

Gone: Hổng, tình trạng mất lí trí của những người bị nhiễm Nhật trùng

Griever: Nhím sâu

Runner: Tầm đạo sinh

Shank: Huynh/sư huynh; nghĩa đùa cợt do các trảng viên tự chế ra

Scorch: Đất cháy

Shuck-face: Mặt đẹp, trảng ngữ mang nghĩa giễu cợt

Underneath: Ngầm, mạng lưới đường hầm và các lối đi bí mật dưới lòng đất

Chương 1

Con bé nói chuyện với nó trước khi

mọi thứ sụp đổ tan tành.

Này, cậu vẫn đang ngủ hả?

Thomas cựa mình trên giường, cảm thấy bóng tối xung quanh tựa như không khí đặc quánh lại, ép chặt người mình. Lúc đầu nó hoảng hốt mở choàng mắt, tưởng mình lại ở trong Hộp – khối kim loại lạnh lẽo kinh khủng đã đem nó tới Trảng và Mê cung. Nhưng có một chút ánh sáng nhẹ nhẹ, rồi những bóng hình mờ ảo dần hiện lên trong gian phòng rộng lớn.

Những chiếc giường tầng. Máy cái tủ. Những nhịp thở nhẹ và tiếng ngáy o o của đám con trai đang say ngủ.

Nó thấy nhẹ cả người. Giờ đây nó đã an toàn, sau khi được cứu thoát và đưa đến phòng ngủ tập thể này. Không còn lo âu.

Không còn Nhím sâu. Cũng chẳng còn chết chóc nữa.

Tom ới

Một giọng nói vang lên trong đầu nó.
Giọng con gái. Không ra âm thanh, cũng chẳng thành hình thù, nhưng nó vẫn nghe thấy mặc dù không bao giờ có thể giải thích cho người khác làm thế nào chuyện này xảy ra được.

Hít một hơi thật sâu, nó thả lỏng đầu trên chiếc gối, các dây thần kinh nhạy bén diu xuống sau khoảng khắc hoảng sợ thoáng qua. Nó đáp lại bằng cách dùng suy nghĩ hình thành các câu chữ.

Teresa hả? Máy giờ rồi?

Không biết, con bé đáp. Nhưng tớ không ngủ được. Hình như tớ gà gât

được chừng một tiếng đồng hồ hay sao đó. Có lẽ lâu hơn. Tớ đang hi vọng cậu còn thức để nói chuyện cho đỡ buồn.

Thomas cố gắng không mỉm cười. Ngay cả khi Teresa không nhìn thấy, chuyện này vẫn thật xấu hổ. *Cậu có cho tớ quyền lựa chọn gì đâu ? Ngủ nghê thế quái nào được khi bị người khác nói thẳng vào trong đầu?*

Hừ. Vậy cậu ngủ lại đi.

Không, tớ ớn mà. Nó nhìn lên gầm giường tầng trên, mờ mịt và tối om, nơi Minho đang nằm thở phì phò như có cả đồng đờm dãi nghệt trong họng. Cậu đang nghĩ gì vậy?

Vậy chứ cậu muốn tớ nghĩ đến cái gì đây? Bằng cách nào đó con bé đưa

vào trong câu nói của mình một chút giễu cợt. *Tớ vẫn nhìn thấy bọn Nhím sâu. Bộ da góm ghiếc và cơ thể phập phồng của chúng, cùng với mở cánh tay kim loại và lớp đinh nhọn nữa. Gần đến phát khiếp. Tom, làm sao để tổng khứ chuyện đó ra khỏi đầu bây giờ?*

Thomas đã biết câu trả lời. Những hình ảnh kia sẽ không bao giờ biến mất. Các tráng viên sẽ tiếp tục bị ám ảnh bởi những thứ kinh khủng đã diễn ra ở Mê cung trong suốt phần đời còn lại của chúng. Nó nhận ra hầu hết nếu không nói là tất cả bọn trẻ sẽ gặp những vấn đề về tâm lí nặng nề. Có khi phát điên cũng nên.

Trên hết thảy, một hình ảnh đã in đậm

trong tâm trí nó như một vết bỏng do thanh sắt đóng dấu nóng. Thằng bạn Chuck của nó, con dao cắm ở ngực, máu tuôn xối xả và chết trong vòng tay nó.

Thomas biết nó sẽ *không bao giờ* quên chuyện này. Nhưng nó vẫn nói với Teresa. *Chuyện đó rồi sẽ qua. Chỉ cần một chút thời gian, có vậy thôi..*

Cậu nói thì giỏi lắm, con bé nói *Tớ biết chứ*. Tức cười ở chỗ nó thích nghe con bé nói những điều như vậy về mình. Như thể lời chế giễu của Teresa chứng tỏ mọi chuyện rồi sẽ ổn thỏa. *Ngủ vừa thôi* nó tự nhủ, và thầm mong con bé không nghe thấy suy nghĩ vừa rói.

Tớ không thích bị tách ra khỏi các cậu, con bé nói.

Nhưng Thomas hiểu lí do tại sao. Teresa là đứa con gái duy nhất trong khi đám trắng viên còn lại toàn là con trai, một lũ lau nhau mà tội nó còn chưa tin tưởng được hoàn toàn. *Chắc là họ muốn bảo vệ cậu.*

Ờ, tớ đoán vậy. Nỗi buồn len lỏi vào trong đầu Thomas cùng với những lời của con bé, dính chặt với chúng như xi-rô. *Nhưng ở một mình chán lắm, sau mọi chuyện chúng ta đã trải qua.*

Mà này, họ đưa cậu đi đâu vậy ? Giọng Teresa nghe có vẻ rầu rĩ tới mức Thomas chỉ muốn đứng dậy và đi tìm con bé. Nhưng nó đủ khôn để không làm thế.

À, ngay bên cạnh gian phòng chung nơi chúng ta ăn tối qua, Đây là một căn

phòng nhỏ với một vài chiếc giường tầng. Tờ gần như chắc chắn bọn họ đã khóa cửa khi bỏ đi.

Thấy chưa, đã bảo họ muốn bảo vệ cậu mà. Rồi nó vội nói thêm - Không phải vì cậu cần được bảo vệ đến thế. Tờ tin ở cậu hơn ít nhất là một nửa đám sư huynh ở đây.

Chỉ một nửa thôi á?

Ờ thì, ba phần tư. Tính luôn tờ trong đó.

Tiếp đó là một sự im lặng thật dài, mặc dù bằng cách nào đó Thomas vẫn có thể cảm thấy sự hiện diện của Teresa, Nó cảm thấy con bé. Chuyện này gần giống như việc nó biết Minho đang nằm ngủ cách mình có vài tấc phía bên trên, mặc

dù không nhìn thấy thằng bé không chỉ nhờ vào tiếng ngáy. Khi ai đó ở gần tự nhiên bạn sẽ cảm nhận được.

Dù trải qua nhiều biến cố trong những tuần vừa qua, lúc này Thomas đang bình thản một cách đáng ngạc nhiên, và chẳng bao lâu giấc ngủ đã lại chiến thắng. Bóng tối ủa vào tâm trí của nó, nhưng Teresa vẫn ở đó, bên cạnh nó theo cách này hay cách khác. Thật là... cảm động.

Ở trong trạng thái này, Thomas không có ấn tượng nào về thời gian đang trôi qua. Nửa ngủ, nửa vui sướng tận hưởng sự hiện diện của cô bạn gái và niềm tin rằng cả hai đã được giải thoát khỏi địa ngục. Nó tin chúng đã được an toàn, và bây giờ nó với Teresa có thể tha hồ tìm hiểu

nhau lẫn nữa. Cuộc sống sẽ tươi đẹp biết bao.

Giấc ngủ êm ái. Bóng tối lờ mờ. Hơi ẩm. Cảm giác dễ chịu lan tỏa. Cơ thể nó gần như bồng bênh.

Thế giới dường như tan biến. Tất cả trở nên lặng lẽ và yên tĩnh. Bóng tối bỗng hóa dễ chịu. Và nó chìm vào một giấc mơ.

Nó rất nhỏ. Bốn tuổi thì phải? Hay là năm? Nó đang nằm trên một chiếc giường, chăn kéo lên tới cằm.

Một người phụ nữ ngồi bên cạnh nó, hai bàn tay đặt trong lòng. Bà có mái tóc nâu dài, một gương mặt chỉ vừa chớm xuất hiện nhưng dấu hiệu của tuổi tác. Đôi

mắt bà đượm buồn. Nó biết vậy, dù ba đang rất cố gắng che giấu điều đó bằng một nụ cười.

Nó muốn nói gì đó, muốn hỏi bà một câu, nhưng nó không thể. Nó không thực sự hiện diện ở đây, mà chỉ chứng kiến sự việc từ một chỗ mà nó không lí giải được. Bà mở lời, chất giọng ngọt ngào pha lẫn giận dữ làm nó bối rối:

Mẹ không biết tại sao bọn họ chọn con, nhưng mẹ biết con đặc biệt. Đừng bao giờ quên điều đó. Và đừng bao giờ quên... – Bà lạc giọng, nước mắt bất chợt tuôn rơi trên má – đừng quên mẹ yêu con đến mức nào.

Cậu bé đã lên tiếng nhưng không phải Thomas nói. Mặc dù đó là

nó. Tất cả chuyện này thật khó hiểu.

-Mẹ sẽ hóa điên giống như những người ở trên truyền hình phải không? Giống... ba ấy?

Người phụ nữ luồn những ngón tay vào mái tóc của nó. Không, nó không thể gọi bà chung chung như thế. Đây là mẹ. Mẹ... của nó.

-Con không phải lo, bé cưng à. - Mẹ nó nói. - Con sẽ không ở đây để chứng kiến chuyện đó đâu.

Nụ cười của mẹ mờ dần.

Giấc mơ nhanh chóng chìm vào bóng tối, bỏ lại Thomas giữa một khoảng trống, không có gì khác ngoài những suy nghĩ của chính mình. Liệu có phải nó vừa

nhớ lại một đoạn ký ức trôi lên từ vực sâu quên lãng? Có thật nó vừa nhìn thấy mẹ không? Hình như ba nó đã hóa điên hay sao đó. Nỗi đau trong đầu Thomas thật nặng nề và day dứt. Nó chỉ muốn chìm sâu hơn vào quên lãng.

Sau đó - nó không biết là bao lâu - Teresa lại lên tiếng trong đầu nó.

Tom, có chuyện rồi.

Chương 2

Mọi thứ đã bắt đầu như thế. Nó nghe thấy câu nói của Teresa, nhưng giọng con bé xa xăm như thể vọng qua một đường hầm dài và lộn xộn. Giác ngủ chập chờn đã trở thành một thứ chất lỏng nhớp nháp,

đặc quánh và dính bết, bầy chặt nó. Nó nhận thức được bản thân, nhưng cảm thấy mình đang bị đưa ra khỏi thế giới, và bị chôn vùi bởi sự kiệt quệ. Nó không thể thức dậy nổi.

Thomas!

Teresa hét lên. Tiếng thét như mũi dùi xuyên vào đầu Thomas. Nó cảm thấy đợt sóng hoảng sợ đầu tiên, nhưng chuyện này giống với một giấc mơ nhiều hơn. Nó chỉ ngủ tiếp. Vả lại, giờ đây chúng đã an toàn, không còn điều gì để lo lắng nữa. Phải rồi, đây chắc là một giấc mơ. Teresa vẫn ổn, tất cả chúng đều ổn. Nó lại thư giãn, để cho mình chìm vào giấc ngủ.

Những tiếng động khác lén vào trong

nhận thức của nó. Tiếng thình thịch. Tiếng loảng xoảng của kim loại đập vào nhau. Thứ gì đó vỡ tan. Bọn con trai la hét. Lại thêm nhưng tiếng la lối vang đến từ rất xa và bị cản lại. Thình lình chúng trở nên giống với tiếng thét hơn. Những tiếng hét đau đớn khủng khiếp. Nhưng chúng vẫn rất xa xăm. Như thể Thomas bị bọc trong một cái kén dày bằng nhung đen.

Rốt cuộc một thứ gì đó đã tước đoạt sự khoan khoái của giấc ngủ. Chuyện này không ổn rồi. Teresa đã gọi nó, báo cho nó biết có chuyện chẳng lành! Nó cưỡng lại giấc ngủ sâu đang nuốt chửng mình, đập tay vào cái khối nặng trĩu đang đè

mình xuống.

Tỉnh dậy đi ! Nó hét với bản thân mình. Tỉnh dậy đi !

Rồi bên trong Thomas có thứ gì đó biến mất. Một giây trước vừa mới ở đó, giây sau đã biến mất. Nó cảm thấy như một bộ phận chính yếu đã bị lấy mất khỏi cơ thể mình.

Là con bé. Con bé đã biến mất.

Teresa! Thomas hét lên trong đầu.

Teresa! Cậu còn đó không?

Nhưng không còn gì nữa cả, nó không còn cái cảm giác yên ổn khi Teresa ở gần bên. Nó lại gọi con bé lần nữa, rồi một lần nữa, trong khi tiếp tục vật lộn với sự níu kéo của giấc ngủ.

Cuối cùng thực tại ụp vào, xua tan bóng

tối. Hoàn toàn hoảng loạn, Thomas mở mắt và gò bật dậy trên giường. Nó lê người ra ngoài, cho đến khi đặt chân xuống sàn và đứng lên. Nó nhìn quanh. Mọi thứ đã lộn tùng phèo.

Những đũa trắng viên khác đang chạy quanh phòng, la hét loạn xạ. Những âm thanh khủng khiếp, rợn óc và dị thường tràn ngập không gian, nghe như tiếng ré đau đớn của những con thú bị tra tấn. Chảo chiên đang chỉ tay qua một cái cửa sổ, mặt tái mét Newt và Minho lao bỏ tới cửa phòng. Winston đưa tay bung lấy khuôn mặt hốt hoảng đầy mụn trứng cá của mình, như thể thằng bé vừa mới nhìn thấy một cái xác sống. Những đũa khác chen nhau nhìn ra các cửa sổ, nhưng giữ

một khoảng cách với lớp kính. Thomas đau đớn nhận ra nó thậm chí không biết phần lớn tên tuổi của hai mươi thằng bé đã thoát khỏi Mê cung. Một suy nghĩ lạc lõng giữa lúc hỗn loạn như thế này.

Một hình ảnh trong khóe mắt khiến cho nó quay nhìn về phía bức tường. Điều nó nhìn thấy lập tức quét đi mọi cảm giác bình yên và an toàn mà nó đã cảm thấy khi nói chuyện với Teresa đêm qua. Tự dưng nó nghi ngờ liệu những cảm xúc như vậy có thể nào tồn tại trong một thế giới như hiện tại không.

Cách giường khoảng một mét là một cái cửa sổ có treo những tấm rèm sặc sỡ. Bên kia cửa sổ, ánh sáng chói chang. Kính cửa sổ đã bị vỡ, những mảnh kính

lởm chồm nghiêng ngả vào mấy cái chân song đan chéo nhau. Một người đang đứng ở bên ngoài, hai bàn tay đầm máu của ông ta nắm lấy các chân song cửa sổ. Đôi mắt của ông ta mở to và vằn máu, đầy điên dại. Khuôn mặt chấy nắng và teo tóp của ông ta phủ đầy sẹo và vết thương. Một vết rách gớm ghiếc chạy ngang má phải của ông ta. Xuyên qua vết thương rỉ máu đó, Thomas có thể nhìn thấy những chiếc răng. Nước dãi hồng hồng nhỏ xuống từ cằm của ông ta.

-Tao là Chạch đây! - Ông ta gào lên.

Rồi ông ta bắt đầu lặp đi lặp lại, nước bọt văng ra theo từng tiếng ré:

-Giết tao đi! Giết tao đi! Giết tao đi!...

Chương 3

Một tay chụp xuống vai Thomas từ phía sau. Nó hét và quay lại, nhận ra Minhho đang nhìn chăm chăm vào gã điên ngoài cửa sổ.

- Bọn họ ở khắp nơi. - Minhho nói. Sự u ám trong giọng nói của thằng bé hoàn toàn trùng hợp với cảm giác của Thomas. Dường như những điều chúng từng hi vọng đêm qua đã hoàn toàn tan vỡ. - Ngoài ra, không thấy tăm tích những người đã giải thoát cho tụi mình. - Minhho nói thêm.

Thomas đã sống trong sợ hãi và kinh hoàng suốt mấy tuần vừa qua, nhưng thế này thì quá lắm. Được cảm thấy an toàn

đề rồi cướp mất điều đó lần nữa. Mặc dù vậy, trước sự kinh ngạc của bản thân, nó nhanh chóng gạt đi mong muốn quay vào giường khóc rống lên. Nó cũng đẩy lùi nỗi đau còn rơi rớt lại do ký ức và việc ba nó cùng những người khác hóa điên. Thomas hiểu ai đó phải gánh trách nhiệm. Bọn trẻ cần một kế hoạch nếu muốn sống sót.

- Có ai trong số họ vào được bên trong chưa? Thomas hỏi một sự bình tĩnh lạ lùng đã tràn qua người nó. Tất cả các cửa sổ đều có lắp chấn song hết chứ? Minhò gạt đầu về phía nhiều ô cửa sổ nằm dọc theo các vách tường của gian phòng hình chữ nhật dài.

- Ồ, đêm qua tối quá nên tôi không để ý,

nhất là với mấy cái rèm cửa xếp nếp đó nữa, nhưng tôi thấy mừng vì cửa có lắp chấn song.

Thomas nhìn các tráng viên xung quanh mình. Có đũa đang chạy hết cửa sổ này tới cửa sổ kia để ngó ra ngoài. Mấy đũa khác thì tụ lại thành nhiều nhóm nhỏ. Tất cả đều có vẻ nửa bất ngờ nửa kinh hoàng.

-Newt đâu rồi?

-Tôi đây.

Thomas quay lại nhìn thẳng nhóc, không rõ tại sao lại quên không nghĩ tới nó này giờ.

-Chuyện gì đang diễn ra vậy Newt?

-Cậu tưởng tôi biết chắc? Một đám điên loạn nhìn như muốn ăn thịt cả đám tụi

mình. Tụi mình phải đi tìm một căn phòng khác và tiến hành Trang nghị. Tất cả những tiếng ồn ào này thật là nhức đầu.

Thomas lơ đãng gật đầu. Nó đồng ý với kế hoạch, nhưng hi vọng Minhho và Newt sẽ phụ trách chuyện này. Nó đang nôn nóng muốn bắt liên lạc với Teresa. Nó hi vọng lời cảnh báo của Teresa chỉ là một giấc mơ hoặc ảo giác do giấc ngủ mê mệt gây ra. Còn hình ảnh mẹ nó nữa...

Newt và Minhho đi tập hợp các trảng viên lại. Thomas len lén liếc nhìn lại người đàn ông điên loạn ở ngoài cửa sổ, rồi lại quay đi ngay, thầm mong mình chưa ghi vào đầu hình ảnh da thịt máu me, đôi mắt điên loạn và những tiếng la hét lạnh

người.

Giết tao đi! Giết tao đi! Giết tao đi!

Thomas loạng choạng tiến đến bức tường cuối phòng, nặng nề dựa người vào đó.

Teresa, nó lại gọi thầm trong đầu.

Teresa ơi, cậu có nghe thấy tớ không?

Nó chờ đợi, mắt nhắm lại để tập trung.

Đôi bàn tay vô hình trong đầu nó vươn ra, cố níu kéo chút vết tích của con bé.

Nhưng không có gì. Không một cái bóng hay một cảm giác lơ mơ, càng không có tiếng trả lời.

Teresa, nó nói với giọng khản cấp hơn, rằng nghiêng lại vì gắng sức. Cậu đâu rồi ? Chuyện gì đã xảy ra vậy ?

Không có gì. Nhịp tim của nó bắt đầu chậm dần, đến mức gần như ngừng hẳn.

Thomas có cảm giác như vừa nuốt một nắm bông gòn thật lớn. Một điều gì đó đã xảy ra với Teresa.

Nó mở mắt ra và nhìn thấy các trảng viên đang tụ tập quanh cánh cửa sơn màu xanh lục dẫn ra khu vực chung, nơi đêm qua chúng vừa ăn pizza. Minho hoài công vặn mạnh nắm đấm cửa bằng đồng. Cửa bị khóa.

Cánh cửa duy nhất còn lại dẫn vào phòng tắm và thay đồ, nơi không có lối ra.

Ngoài hai cửa này thì chỉ còn các cửa sổ. Tất cả cửa sổ đều có gắn song sắt. Tạ ơn trời. Và bên ngoài cửa từng cái đều có những kẻ điên loạn đang gào thét.

Mặc dù nổi lo lắng đang gặm mòn Thomas tựa như axit tràn qua các tĩnh

mạch, nó tạm thời từ bỏ việc cố gắng bắt liên lạc với Teresa và nhập bọn với các tráng viên khác. Newt đang thử mở cửa, nhưng vô hiệu.

-Cửa khóa rồi. - Thằng nhóc lằm bằm, hai cánh tay xuôi xị buông thõng bên sườn.

-Ừa vậy hả, thiên tài? - Minho chọc, hai tay khoanh lại, gồng lên, gân xanh nổi chằng chịt. Trong một thoáng Thomas tưởng như có thể nhìn thấy máu đang được bơm qua chúng. - Hèn gì cậu được đặt tên theo Isaac Newton. Khả năng tư duy tốt dễ sợ!

Newt đang không có tâm trạng để pha trò. Hoặc là từ lâu nó đã học được cách phớt lờ những câu bình luận mỉa mai của

Minho.

-Phá xù cái nắm cửa chết bầm này đi. -
Nói đoạn, Newt nhìn quanh như thể đang
đợi có ai đó đưa cho mình một cái búa
tạ.

-Ước gì cái đám... Chạch kia ngậm họng
lại! - Minho hét lên, rồi quay lại trừng
mắt nhìn vào kẻ đang ở gần nhất, một phụ
nữ nhìn còn gớm ghiếc hơn gã đàn ông
mà Thomas đã thấy. Một vết thương rỉ
máu vắt ngang khuôn mặt bà ta, từ bên
này sang bên kia.

-Chạch? - Chảo chiêm hỏi lại. Thằng bé
đầu bếp rậm lông này giờ im lặng nên
gần như không ai để ý tới. Thomas nghĩ
nó có vẻ còn sợ hãi hơn cả lúc bọn trẻ
chuẩn bị chiến đấu với lũ Nhím sâu để

thoát ra khỏi Mê cung. Biết đâu chuyện này tệ hơn thế. Khi chúng đi ngủ tối hôm qua, mọi thứ tưởng như đã tốt đẹp và an toàn. Phải, có lẽ chuyện này *đúng là* tệ hơn, vì mọi thứ đột ngột bị lấy mất như vậy.

Minho chỉ tay vào người phụ nữ máu me đang la hét.

-Bọn họ cứ tự gọi mình bằng từ đó. Cậu không nghe thấy hả?

-Tên với chả tiếc, tôi không cần biết. - Newt nạt. - Tìm cho tôi cái gì đó để phá cánh cửa ngu ngốc này coi!

-Nè. - Một thằng nhóc thấp người lên tiếng, trong tay nó là một cái bình chữa cháy thôn thôn nhưng chắc chắn vừa được lấy xuống khỏi tường. Thomas nhớ

đã trông thấy cái bình chữa cháy trước đó. Một lần nữa nó cảm thấy tội lỗi vì không biết tên của thằng nhóc

Newt cầm lấy cái bình chữa cháy, chuẩn bị phang vào nắm đấm cửa. Thomas đứng gần nhất có thể, nôn nóng muốn biết điều gì ở bên kia cánh cửa, mặc dù nó có cảm giác dù cho đó là gì thì cả bọn cũng sẽ không thích.

Newt nhắc bình chữa cháy lên rồi táng vào cái núm cửa bằng đồng. Tiếng *cạch* đi kèm với một tiếng *rắc* sâu bên trong cửa. Sau ba cú đập tiếp theo thì toàn bộ tay nắm cửa rơi thịch xuống đất. Cánh cửa hé ra một chút, vừa đủ để cho thấy bóng tối ở phía bên kia.

Newt lạng người nhìn trần trời cái khe

tối hẹp, như thể đang thể đang chờ đợi
quỷ sứ địa ngục chui qua đó. Thằng bé lo
đãng đưa cái bình chữa cháy lại cho đứa
đã tìm thấy nó.

-Đi thôi. - Newt nói. Thomas cảm thấy
trong giọng nói của thằng bé có một chút
xú run rẩy.

-Khoan. - Chảo chiên lên tiếng. - Có
chắc là tụi mình nên qua đó không? Biết
đâu cái cửa này bị khóa là có lí do?

Thomas bất giác đồng tình. Chuyện này
có gì đó không ổn.

Minho đang đứng ngay bên cạnh Newt.
Nó quay lại ngó Chảo chiên, rồi chạm
mắt Thomas.

-Còn chuyện khác để làm nữa chứ? Ngồi
dây chờ cái đám điên kia phá cửa chui

vô chắc? Làm ơn đi.

-Đám đó chưa thể nào bẻ hết mấy cái chân song liền được đâu. - Chảo chiên phản pháo. - Tụi mình ngồi *nghĩ* chút coi.

-Hết giờ để suy nghĩ rồi. - Minho nói, rồi đá cho cánh cửa mở ra hoàn toàn. Có vẻ như phía bên kia cửa càng tối tăm hơn. - Ngoài ra, cậu nên nêu ra ý kiến đó *trước khi* tụi này phá khóa, đầu bả à.

Giờ thì muộn rồi.

-Ghét ghê. Nhưng cậu nói có lí. - chảo chiên khẽ càu nhàu.

Thomas không thể ngưng nhìn lom lom qua cánh cửa vào

khoảng không tối đen như mực. Nó cảm thấy cú nứu rất đỗi quen thuộc của

sự sợ hãi. Nó biết có chuyện gì đó không ổn, nếu không nhóm giải cứu bọn trẻ đã tới tìm chúng từ lâu. Nhưng Minho và Newt nói đúng, chúng phải ra khỏi phòng và đi tìm câu trả lời.

-Chết bầm thiệt! - Minho nói. - Tôi sẽ đi trước.

Không đợi câu trả lời, thằng bé bước qua ngưỡng cửa, thân hình nó gần như biến mất tức thì vào trong bóng tối. Newt ngẩn ngại nhìn Thomas, rồi đi theo Minho. Tự dưng Thomas nghĩ nó là đứa tiếp theo, nên nó nới gót thằng bé.

Từng bước một, nó rời phòng tập thể và đi vào trong bóng tối của khu vực chung hai tay quơ trước mặt.

Ánh sáng từ phía sau lưng nó không đủ để soi sáng mọi thứ. Nó có nhắm mắt bước đi thì cũng vậy thôi. Nơi này bốc mùi rất kinhh khủng.

Ở phía trước. Minho thốt lên một tiếng, rồi gọi với lại:

- Ê, coi chừng nha. Có cái gì đó... lạ lắm thòong xuống từ trên trần nhà.

Thomas nghe thấy một tiếng *két*. Cái gì đó đang nghiền kèn kẹt. như thể Minho đã đụng phải một chùm đèn treo tháp khiến nó đung đưa tới lui. Tiếng cằn nhằn của Newt vang lên đâu đó sau khi có tiếng động kim loại trượt trên sàn.

-Bàn. - Newt thông báo. - Coi chừng máy cái bàn.

Chảo chiên lên tiếng ngay sau lưng

Thomas:

-Có ai còn nhớ vị trí công tác đèn không vậy?

-Tôi đang tới chỗ đó đây. - Newt đáp. - Tôi chắc chắn đã trông thấy một loạt công tác đèn ở đâu đó bên này.

Thomas tiếp tục dò dẫm tiến tới trước. Mắt nó đã điều tiết được một chút. Nơi trước đó từng là một bức tường đen ngòm thì bây giờ nó đã có thể phân biệt được những cái bóng lơ mờ. Nhưng, có gì đó rất kỳ cục. Nó vẫn còn mất phương hướng một chút, nhưng mọi thứ có vẻ như không nằm ở cùng một vị trí như đêm qua. Như thề là...

Minho lại cầu nhàu gì đó; tỏ vẻ kinh tởm, như thể vừa đạp phải một đồng chất thải.

Lại một tiếng kèn kẹt vang lên.

Trước khi Thomas kịp hỏi chuyện gì đã diễn ra, nó đụng phải thứ gì đó. Cứng. Hình thù kỳ dị. Hình như bọc vải.

-Thấy rồi! - Newt la lên.

Một loạt tiếng lạch tạch vang lên, rồi cả căn phòng đột ngột chìm ngập trong ánh đèn huỳnh quang, khiến mắt Thomas lòa đi.

Nó loạng choạng lùi lại khỏi vật vừa đụng phải và đưa tay giụi mắt, nhưng lại đụng tiếp một cái khác.

- Má ơi! - Minho rú lên.

Thomas hé mắt, thị giác của nó đã quay trở lại. Nó ráng căng mắt quan sát cảnh tượng kinh dị xung quanh mình.

Trong gian phòng lớn, được treo thòng xuống từ trần nhà, là những thân người - ít nhất có khoảng một tá. Tất cả đều bị treo cổ. Những sợi thừng siết vào lớp da tím ngắt, sưng phù. Những thân người đông đưa tới lui, lưỡi thè ra khỏi những cái miệng trắng bệch. Tất cả bọn họ đều trợn to đôi mắt mờ đục chết chóc. Theo những gì quan sát thấy, họ bị treo như thể đã được vài tiếng đồng hồ. Trang phục và khuôn mặt của họ trông khá quen thuộc.

Thomas khụy xuống.

Nó biết những người này.

Họ là những người đã giải cứu các tráng viên. Mới ngày hôm qua.

Chương 4

Thomas cố gắng không nhìn vào những cái xác khi đứng dậy trở lại. Nó loạng choạng bước tới chỗ Newt. Thằng bé vẫn còn đang đứng chết trân bên cạnh bảng điện, ánh mắt kinh hoàng nhìn dán vào những cái xác đóng đũa trong gian phòng.

Minho nhập bọn với hai đứa, miệng lầm bầm chữ. Các tráng viên khác từ trong phòng tập thể đi ra và kêu rú lên trước thứ chúng nhìn thấy. Thomas nghe thấy vài tiếng nôn ọe và khạc nhổ. Tự dưng nó thấy mắc ói, nhưng cố gắng kìm lại. Chuyện gì đã xảy ra? Làm thế nào mọi thứ bị tước đoạt khỏi chúng nhanh chóng

như vậy? Bao tử nó quặn lại trong lúc cơn tuột vụng lăm le hạ gục nó.

Rồi nó sức nhớ tới Teresa. *Teresa!* Nó gọi to trong đầu. *Teresa!* Nó gọi hoài, gọi mãi, hét thầm trong ÓC, mắt nhắm nghiền và quai hàm nghiền chặt lại. *Cậu đâu rồi?*

- Tommy. - Newt nói, tay lắc lắc vai Thomas. - Cậu bị cái quái gì vậy?

Thomas mở mắt. Nó nhận ra mình đang gập người lại, hai tay ôm lấy bụng. Nó từ từ đứng thẳng người lên, cổ xua đi cơn hoảng loạn đang xâm chiếm cơ thể.

-Chứ cậu tưởng cái gì? Nhìn quanh mà xem.

-Ồ, nhưng nhìn cậu giống như bị đau hay sao đó.

-Tôi ổn ... chỉ cố tìm cách bắt liên lạc với bạn ấy, nhưng không thể. - Nó không ổn. Nó không thích khi phải nhắc cho những đứa khác nhớ là nó và Teresa có thể đối thoại từ xa với nhau. Và nếu như tất cả những người này đã chết thì... - Chúng ta phải tìm xem họ đã nhốt bạn ấy ở đâu. - Thomas nói luôn, cố bám víu vào một nhiệm vụ để xóa sạch đầu óc. Nó quét mắt quanh phòng, gắng hết sức để không nhìn vào những cái xác và tìm kiếm một cánh cửa có thể dẫn nó tới phòng của con bé. Teresa đã nói căn phòng ở phía bên kia cửa khu vực chung so với nơi bọn trẻ ngủ.

Kia rồi. Một cánh cửa màu vàng với năm đám bằng đồng.

-Thomas nói đúng đó. - Minho nói với đám trẻ. - chúng ta tản ra tìm Teresa thôi.

-Có lẽ là đây rồi. - Thomas đã trên đường di chuyển, nó bất ngờ khi thấy mình tỉnh táo lại nhanh chóng đến thế.

Nó luôn lách qua các xác chết và những cái bàn để chạy tới cánh cửa. Teresa phải ở trong đó, bình an vô sự giống như tất cả bọn con trai. Cửa đóng. Đó là một dấu hiệu tốt. Hình như bị khóa. Có lẽ Teresa đã rơi vào giấc ngủ mê mệt giống nó. Đó là nguyên nhân khiến con bé im lặng.

Khi chạy gần đến nơi, nó nhận ra có thể phải cần đến một

thứ gì đó để phá cửa vào phòng.

-Ai đó đi lấy cái bình chữa cháy! - Nó

gọi với lại phía sau.

Khu vực chung đang bốc mùi khủng khiếp. Thomas muốn nôn ọe khi nó hít một hơi sâu.

-Winston, cậu chạy đi lấy đi. - Minhho ra lệnh phía sau lưng Thomas.

Thomas chạy đến cửa trước tiên. Nó thử xoay nắm đấm cửa. Không nhúc nhích. Cửa bị khóa chặt. Rồi nó nhận thấy ở trên *tường*, về phía phải bên phải là một miếng nhựa trong nhỏ, không đầy mười xen-ti-met vuông. Một mảnh giấy đã được luồn trong đó. Trên giấy có đề mấy dòng chữ:

**Teresa Agnes. Nhóm A, đối tượng
A1
Kẻ phản bội.**

Lạ lùng thay, thứ đập vào mắt Thomas nhiều nhất là họ của Teresa. Hay chí ít là cái họ được coi như của con bé. Agnes. Không hiểu sao cái họ làm nó ngạc nhiên. Teresa Agnes. Với mớ kiến thức lịch sử còn sót lại trong ký ức không toàn vẹn của mình, nó không nghĩ ra được người nào có cái tên này. Bản thân nó được đặt tên theo Thomas Edison, nhà phát minh vĩ đại. Nhưng còn Teresa Agnes? Nó chưa từng nghe về người này. Dĩ nhiên, tên của bọn trẻ chỉ là một trò đùa. Có thể đây là một cách thức nhận tâm của nhóm Hóa công - VSAT, hay bất cứ người nào đã bày ra trò này với chúng - để ngăn cách bọn trẻ với con

người *thật*, mà họ đã tước đoạt từ những ông bố bà mẹ *thật*. Thomas nôn nao nghĩ đến ngày nó sẽ được biết tên khai sinh của mình, cái tên còn in sâu trong đầu ba mẹ nó, dù cho họ là ai, và đang ở đâu. Ký ức sơ sài tìm lại được sau khi trải qua sự Biến đổi làm Thomas có cảm giác ba mẹ ruột không yêu thương nó. Cho dù họ là ai, họ đã không muốn có nó. Nó đã bị đem đi trong những hoàn cảnh kinh khủng. Nhưng bây giờ thì nó từ chối tin vào điều đó, đặc biệt là sau giấc mơ về mẹ đêm qua.

Minho búng tay lách chách trước mắt Thomas.

-Ê, Thomas. Giờ không phải lúc ngủ ngày. Mấy cái xác đầy ra đó, hơi hám

còn hơn Chảo chiên. Thức dậy coi.

Thomas quay sang thẳng b  :

-Xin lỗi. T  p d  ng thấy kỳ kỳ khi họ của Teresa là Agnes. Minh   t  c l  i.

-Ai th  m b  n t  m *chuy  n đ  *? Cái vụ con nhỏ là kẻ phản bội tức là sao?

-R  i c  n “Nh  m A, đ  i t  ng A1” n  a chứ - Newt l  n tiếng trong lúc đưa Thomas cái bình chữa cháy. D   sao th  i, đến lượt cậu phá cái cửa chết b  m này rồi đ  .

Thomas cầm lấy bình chữa cháy, đột nhiên cảm thấy giận bản thân mình vì đã ph   phạm vài giây để ng  m nghĩ về cái mảnh giấy ng  r ng  n kia. Teresa đang ở phía ben trong kia, con b   cần đ  c giúp đỡ. C   không để b  n lòng vì ba chữ *k  *

phản bội, nó phang bình chữa cháy vào núm cửa. Một chấn động tê tái chạy ngược lên cánh tay nó trong khi tiếng *xoảng* vang lên. Cảm thấy nắm đấm cửa hơi lỏng di, Thomas bồi thêm hai cú nữa, và cái núm kim loại rơi ra, cánh cửa khẽ hé mở vài phần.

Ném bình chữa cháy qua một bên, Thomas đẩy cho cửa mở. Trong đầu nó là sự nôn nóng pha lẫn với nơm nớp lo sợ trước điều sắp tìm ra. Nó là người đầu tiên bước vào căn phòng sáng đèn.

Đó là một phiên bản nhỏ hơn của phòng tập thể dành cho bốn con trai. Chỉ có bốn cái giường tầng, hai cái tủ và một cánh cửa đang đóng, có lẽ là cửa buồng tắm. Tất cả giường ngủ đều được sắp xếp gọn

trừ một chiếc. Tấm chăn trên đó bị dòn qua một bên, cái gối nằm lồi ra khỏi mép giường, vài trái giường nhàu nhĩ. Nhưng không có dấu hiệu nào của Teresa.

-Teresa! - Thomas gọi to, giọng lạc đi vì hoảng hốt.

Tiếng giật nước vọng lên qua cánh cửa đóng làm Thomas

nhẹ cả người. Nó như muốn ngồi thụp xuống. Teresa đang ở đây, an toàn. Thomas trấn tĩnh lại và tiến về phía buồng tắm, nhưng Newt đã nắm lấy cánh tay nó, giữ lại.

-Cậu quen ở với tụi con trai rồi. - Newt nói. - Tôi không nghĩ mò vào buồng vệ sinh nữ là lịch sự đâu. Cứ chờ Teresa đi ra thôi.

-Sau đó tội mình sẽ kêu mọi người vô trong này và tiến hành Trang nghị. -
Minho nói thêm. - Trong này không bị hôi, cũng không có cửa sổ để bọn Chạch la lối vô mặt tội mình.

Cho tới lúc đó Thomas không nhận ra sự thiếu vắng các ô cửa sổ, mặc dù đó là điều hiển nhiên nhất nếu đem so với quang cảnh hỗn loạn ở phòng tập thể bên kia. Chạch. Nó suýt nữa thì quên bọn họ.

-Ước gì bạn ấy nhanh lên. - Nó lẩm bẩm.

-Tôi sẽ đi kêu mọi người vào đây. -

Minho nói, đoạn quay lưng bước ra phòng sinh hoạt chung.

Thomas dán mắt vào cánh cửa buồng tắm. Newt, Chảo chiên và một vài trắng viên khác lục tục kéo vào phòng, rồi ngồi

xuống mấy cái giường, khuỷu tay chống lên đầu gối, người chồm tới trước, hai tay lơ đãng xoa vào nhau. Sự bồn chồn và lo lắng hiện rõ trong điệu bộ cơ thể của bọn trẻ.

Teresa! Thomas gọi thầm trong đầu. Cậu có nghe thấy tớ không? Bọn tớ đang đợi cậu ngoài này.

Không có lời đáp. Thomas vẫn có cảm giác trống vắng, như thể sự hiện diện của Teresa đã bị xóa đi vĩnh viễn.

Một tiếng *tích* vang lên. Núm cửa buồng tắm xoay nhẹ, rồi cánh cửa mở về phía Thomas. Nó bước tới, sẵn sàng ôm Teresa vào lòng - nó không cần biết ai sẽ chứng kiến cảnh này. Nhưng người đi ra

không phải là Teresa. Thomas khựng lại, xem nữa thì trượt té. Mọi thứ trong nó dường như sụp đổ.

Đó là một thằng bé.

Thằng bé mặc cùng loại trang phục như thứ bọn trẻ đã được cấp đêm trước – đồ ngủ sạch, với áo cài nút và quần vải flanel, màu xanh nhạt. Nó có nước da nâu, mái tóc đen cắt cực ngắn, vẻ ngạc nhiên vô tội trên gương mặt thằng bé là điều duy nhất ngăn Thomas túm cổ áo nó mà lay cho đến khi nghe được vài câu trả lời.

-Mày là ai? - Thomas hỏi, không cần quan tâm đến sự sỗ sàng trong đó.

Tao là ai á? – Thằng bé lặp lại, hơi mỉa mai. - *Tụi mày* là ai?

Newt đã đứng lên, lúc này đang ở gần thẳng nhỏ hơn so với Thomas.

-Đừng có nói cái giọng đó. Tụi này đông hơn cậu nhiều. Hãy nói cho tụi tôi biết cậu là ai.

Thằng nhỏ khoanh tay, tỏ vẻ thách thức.

-Được thôi. Tên tôi là Aris. Máy người còn muốn biết thêm gì nữa không?

Thomas chỉ muốn đâm cho thằng kia một cái. Sao nó dám lên mặt này nọ trong khi Teresa đã *mất tích*.

-Cậu vào đây như thế nào? Cô gái ngủ ở đây đêm qua đâu?

-Con gái? Ai chứ? Tôi là người duy nhất ở trong này, kể từ lúc bọn họ đưa tôi vào đây tối qua.

Thomas xoay người chỉ tay ra phía cửa phòng.

-Ngay ngoài kia có đề rằng đây là phòng của bạn ấy.

Teresa... Agnes. Không nhắc tới sư huynh nào tên Aris hết.

Điều gì đó trong giọng nói của Thomas khiến thằng bé lạ mặt nhận ra đây không phải là chuyện đùa giỡn. Nó khoát tay cầu hòa.

-Coi nè, tôi không biết cậu đang nói về chuyện gì. Bọn họ đưa tôi vào đây tối qua. Tôi nằm ngủ trên cái giường đó. - Nó chỉ vào chiếc giường lộn xộn. - Và tôi mới tỉnh lại năm phút trước để đi tè. Chưa bao giờ nghe thấy cái tên Teresa Agnes trong đời. Xin lỗi nha.

Khoảnh khắc nhẹ nhõm mà Thomas có được khi nghe thấy tiếng giạt nước đã hoàn toàn tan biến. Nó nhìn sang Newt, không còn biết phải hỏi gì nữa.

Newt khẽ nhún vai và quay sang Aris hỏi:

-Tối qua *ai* đã đưa cậu vào trong này?

Aris giơ hai tay lên trời, rồi buông thõng xuống.

-Tôi không biết. Một nhóm người có súng đã giải thoát chúng tôi và nói là mọi thứ đã ổn thỏa.

-Giải thoát khỏi cái gì? –Thomas hỏi. Chuyện này mỗi lúc một lạ lùng. Rất, rất lạ lùng.

Aris nhìn xuống đất, hai vai buông thõng, vẻ như bị xâm chiếm bởi một ký ức kinh

khủng. Thằng bé thở dài, rồi nhìn ngược lại Thomas và trả lời:

-Khỏi Mê cung, bạn à. Khỏi Mê cung.

Chương 5

Thomas dịu xuống. Thằng nhỏ này không nói dối, Thomas có thể khẳng định như vậy. Sự khiếp sợ trên gương mặt Aris là thứ mà nó đã biết quá rõ. Bản thân Thomas đã từng tự mình cảm thấy, cũng như nhìn thấy điều đó trên nhiều gương mặt khác. Nó thừa hiểu những ký ức khủng khiếp nào có thể khiến gương mặt người ta biểu hiện như vậy. Nó cũng tin Aris không biết gì về chuyện đã xảy ra với Teresa.

-Cậu ngồi xuống đi. - Thomas nói. - Tôi nghĩ chúng ta có

Nhiều thứ để trao đổi.

-Nghĩa là sao ? - Aris hỏi. – Máy người là ai? Máy người từ đâu tới?

Thomas khẽ cười.

-Mê cung. Nhím sấu. VSAT. Cậu muốn gì cũng có mà.

Có quá nhiều chuyện đã xảy ra, Thomas không biết phải bắt đầu từ đâu. Đó là chưa kể sự lo lắng dành cho Teresa khiến đầu óc nó quay cuồng, nó chỉ muốn lao ra khỏi phòng đi kiếm con bé ngay tức thì. Nhưng nó ở lại.

-Cậu nói xạo. - Aris đáp, giọng nói của

nó hạ thấp thành một *lời thì* thâm, khuôn mặt nó càng thêm tái mét.

-Không, tội này không nói dối. - Newt nói. - Tommy nói đúng. Chúng ta cần nói chuyện. Có vẻ như chúng ta tới từ những nơi tương tự nhau.

-Ai vậy nè?

Thomas xoay người lại và trông thấy Minho đã quay lại, sau lưng cậu ta là một nhóm trắng viên đứng ngoài cửa. Khuôn mặt bọn trẻ nhả nhó vì cái mùi kinh tởm, trong khi mắt chúng vẫn còn đượm vẻ kinh hoàng sau khi nhìn thấy những thứ trong phòng sinh hoạt chung.

-Minho, đây là Aris. - Thomas nói và bước sang một bên, tay chỉ vào thằng bé lạ mặt. - Aris, đây là Minho.

Minho lắp bắp vài từ khó hiểu, như thể thằng bé không biết phải bắt đầu từ đâu.

-Xem nào. - Newt lên tiếng. - chúng ta hãy nhắc mấy cái giường tầng này xuống và đặt quanh phòng. Sau đó tất cả sẽ ngồi xuống và tìm hiểu xem chuyện quái quỷ gì đang diễn ra.

Thomas lắc đầu.

-Không. Trước hết, chúng ta cần đi tìm Teresa. Bạn ấy chắc đang ở trong một căn phòng nào đó.

-Làm gì có. - Minho nói.

-Ý cậu là sao?

-Tôi vừa mới kiểm tra một vòng. Có một khu vực sinh hoạt chung, căn phòng này, phòng tập thể của chúng ta, và vài cánh cửa kiên cố mở ra bên ngoài, chúng ta

được đưa từ xe buýt vào qua ngả đó tối hôm qua. Tất cả đều được khóa và buộc xích từ bên trong. Chuyện này rất phi lí, nhưng tôi không thấy bất kỳ lỗi ra nào khác.

Thomas lắc đầu ngờ vực. Dường như cả triệu con nhện đã chằng tơ kín mít trong đầu nó.

-Nhưng... đêm qua thì sao? Thức ăn từ đâu ra. Có ai để ý thấy những căn phòng khác, như bếp chẳng hạn? - Thomas nhìn quanh, hi vọng có câu trả lời, nhưng bọn trẻ nín thinh.

-Biết đâu có một cái cửa mật. - Rốt cuộc Newt lên tiếng. - Thôi nào, chúng ta chỉ có thể làm tuần tự từng chuyện một. chúng ta cần...

-Không! - Thomas la lên. - chúng ta còn cả ngày để nói chuyện với Aris. Cái nhãn ghi trên tường đã cho biết Teresa phải ở đâu đó trong này. Tội mình cần tìm bạn ấy!

Không đợi câu trả lời, nó lách qua đám trẻ tiến về phía cánh cửa dần ra khu sinh hoạt chung. Mùi hôi thối trùm lấy Thomas như thể nó bị dội cho một xô nước cống. Những thi thể tím ngắt, sưng phù treo lủng lẳng giống như chiến lợi phẩm được phơi khô của một nhóm thợ săn nào đó. Những đôi mắt chết chóc chiếu vào Thomas.

Cảm giác buồn nôn quen thuộc lại quặn lên trong bao tử Thomas và khiến nó nôn khan. Nhắm mắt lại một lúc, nó ép cho

cơ thể mình bình tĩnh lại. Sau đó, nó bắt đầu tìm kiếm dấu hiệu của Teresa, cố hết sức tập trung để *không nhìn* vào những người đã chết.

Nhưng rồi một ý nghĩ kinh khủng ập tới. Nếu như Teresa...

Nó chạy quanh phòng, quan sát khuôn mặt của những cái xác. Không ai có khuôn mặt của Teresa. Sự nhẹ nhõm lập tức giải tỏa ý nghĩ khiếp sợ vừa thoáng qua. Thomas tập trung vào quan sát căn phòng.

Các vách tường bao quanh khu vực sinh hoạt chung hết sức đơn giản. Chúng được trát thạch cao và sơn trắng, không có một họa tiết trang trí nào. Thomas nhanh chóng đi một vòng, tay trái rà trên mặt

tường. Nó tiến đến cánh cửa dẫn vào phòng tập thể của bọn con trai, vượt qua chỗ đó, rồi tới cửa lớn, nơi hôm qua đám trẻ được đưa vào. Hôm qua đã có một trận mưa như trút nước, một điều tưởng chừng như không thể nếu xét theo bầu trời rực nắng mà Thomas đã nhìn thấy ở đằng sau những kẻ mất trí ban này.

Cửa vào – hay là lối ra – gồm có hai cánh cửa thép đồ sộ, bề mặt sáng loáng. Đúng như Minho đã nói, một sợi xích lớn với những mắt xích dày gần hai centi-met được quấn chặt quanh các tay nắm cửa, giữ cố định bằng hai ổ khóa lớn. Thomas kéo thử sợi xích. Kim loại cho cảm giác lạnh ngắt dưới tay nó, và sợi xích không hề suy suyền.

Nó cứ tưởng sẽ có những tiếng đập cửa từ bên ngoài - đám người Chạch chắc phải tìm cách chui qua đây, giống như tại các ô cửa sổ trong phòng tập thể. Nhưng không có tiếng ồn ào nào. Âm thanh duy nhất vọng tới từ hai phòng tập thể, tiếng la hét xa xôi của đám người Chạch, và tiếng rì rầm nói chuyện của các tráng viên.

Thất vọng, Thomas tiếp tục đi dọc theo bức tường cho tới khi quay trở lại căn phòng được ghi là dành cho Teresa. Không có bất kỳ khe hở hay mối nối nào tiết lộ về một lối thoát bí mật. Gian phòng lớn thậm chí cũng không phải hình vuông, mà có hình bầu dục và không có các góc tường.

Thomas cực kỳ hoang mang. Nó nhớ lại đêm hôm qua, tất cả bọn trẻ đã ngồi đây ăn ngấu nghiến bánh pizza. Rõ ràng chúng đã nhìn thấy những cánh cửa khác, một nhà bếp hay thứ gì đó. Nhưng càng nghĩ lại chuyện đó, càng cố hình dung ra chỗ này ngày hôm qua, mọi thứ càng trở nên mờ nhạt. Chiếc chuông báo động trong đầu nó đã tắt. Bộ não của chúng đã được chấp vá lại như trước. Chuyện đó đã lại xảy ra sao? Ký ức của chúng đã bị thay đổi hay tẩy xóa chẳng?

Và chuyện gì đã xảy ra với Teresa?

Tuyệt vọng, Thomas đã nghĩ đến việc bò quanh sàn để tìm một cánh cửa sập hay gì đó - một manh mối về những điều xảy ra. Nhưng nó không thể dành thêm giây

phút nào cho những cái xác đang bị phân hủy này nữa. Điều duy nhất còn lại là thằng bé lạ mặt. Nó thở dài và quay vào căn phòng nhỏ nơi thằng bé được tìm thấy. Aris chắc phải biết điều gì đó hữu ích.

Theo đúng mệnh lệnh của New, những chiếc giường tầng trên đã được gỡ ra khỏi tầng dưới và kê sát tường quanh phòng, tạo ra một không gian đủ lớn cho mười chín tráng viên và thằng bé Aris ngồi thành vòng tròn, mặt đối nhau.

Khi Minho nhìn thấy Thomas, thằng bé đập tay xuống chỗ trống kế bên mình.

-Đã nói rồi mà. Ngồi xuống đây nói chuyện đã. Tụi này đang đợi cậu. Nhưng làm ơn đóng lẹ cái cửa chết bầm đó

giùm. Ngoài đó thôi không khác gì cái chân của thằng Gally.

Không nói không rằng, Thomas khép cửa lại, rồi bước tới chỗ của mình và ngồi xuống. Nó muốn vùi mặt vào hai bàn tay, nhưng không làm vậy. Chưa có gì chắc chắn là Teresa đang bị nguy hiểm đe dọa. Có cả trăm lời giải thích cho chuyện lạ lùng đang diễn ra, nhưng rất nhiều trong số đó cho rằng Teresa vẫn ổn.

Newt ngồi trên chiếc giường bên phải của Thomas, thằng bé chồm người xa tới nỗi gần như chỉ ghé mũi vào mép tấm nệm.

-Thôi được rồi, chúng ta hãy bắt đầu màn kể lể chết bầm, để còn bàn tới vấn đề quan trọng là kiếm thứ gì đó bỏ vào

miệng.

Nhắc tới chuyện đó, đột nhiên Thomas nghe thấy bao tử mình sôi réo. Nãy giờ nó chưa nghĩ tới chuyện ăn uống thì không thành vấn đề - bọn chúng có mấy cái phòng tắm. Nhưng không hề có dấu vết của đồ ăn ở bất cứ đâu.

-Tốt rồi. - Minho nói. - Kể đi Aris. Kể cho tụi này nghe mọi thứ đi.

Thằng bé lạ mặt đang ngồi trực diện với Thomas. Các trảng viên ngồi ở hai bên Aris đều dịch ra tận mép giường. Aris lắc đầu.

-Không đời nào. Mấy người kể trước đi.

-Hả? Hay là để tụi tôi lần lượt đập vô cái mặt cậu? Sau đó tụi tôi sẽ lại bắt cậu

nói trước.

-Minho. - Newt cứng giọng. - Không có lí do gì đề...

Minho chỉ thẳng vào Aris.

-Thôi đi, bồ. Theo tất cả những gì chúng ta biết, thằng này rất có thể là người của đám Hóa công. Một kẻ của VSAT, xuất hiện ở đây để do thám chúng ta. Biết đâu nó đã sát hại những người ở ngoài kia. Nó là đứa duy nhất ta không biết, trong khi mọi cửa ngõ đều bị khóa chặt. Tôi phát mệt vì cái trò làm bộ làm tịch của nó, trong khi tại mình có hai mươi một mạng để đấu với nó. Nó phải nói trước. Thomas rên thảm trong bụng. Thằng bé đó chắc sẽ không đời nào hé răng nếu bị

Minho dọa nạt.

Newt thở dài, ngo qua phía Aris:

-Cậu ta nói đúng. Hãy kể cho chúng tôi nghe cậu muốn nói gì khi nhắc tới việc thoát khỏi cái Mê cung chết bầm. Tụi này đã trốn ra khỏi đó, nhưng rõ ràng là chưa từng gặp cậu.

Aris giụi mắt, rồi đáp trả cái nhìn của Newt:

-Được rồi. Hãy nghe này. Tôi đã bị ném vào một mê cung khổng lồ có vách bằng đá, nhưng trước đó ký ức tôi đã bị xóa sạch. Tôi không thể nhớ được bất cứ điều gì về cuộc sống trước đây của mình. Chỉ nhớ mỗi tên mình thôi. Tôi sống ở đó cùng một nhóm con gái, chừng năm chục đứa cả thảy. Tôi là đứa con trai duy nhất,

chúng tôi đã trốn thoát vài ngày trước. Những người giúp đỡ đã đưa chúng tôi vào một phòng tập thể dục rộng lớn trong vài ngày, sau đó đêm qua chúng tôi được đưa tới đây. Không ai giải thích bất cứ chuyện gì với chúng tôi. Các cậu cũng bị kẹt trong một cái mê cung à?

Thomas khó khăn lắm mới nghe nổi câu cuối cùng của Aris giữa những âm thanh kinh ngạc do các răng viên thốt ra. Đầu óc nó lẫn lộn lung tung. Aris kể lại những chuyện đã diễn ra một cách đơn giản và nhanh gọn như thể thuật lại một chuyến đi chơi biển. Nhưng chuyện này thật điên rồ. Nếu nó có thực thì thật khủng khiếp. May mắn là ai đó đã nói ra những suy nghĩ trong đầu Thomas:

-Gượng đã nào. - Newt nói. - cậu đã sống ở trung tâm một mê cung lớn, trong một nông trại có các bức tường đóng lại mỗi đêm à, chỉ có cậu và vài tá con gái? Những sinh vật đó có được gọi là Nhím sần không? Cậu là người cuối cùng được đưa tới đó?

Mọi thứ sau đó có rối tinh rối mù lên không? Cậu có bị hôn mê khi được đưa tới nơi không? Cùng với mảnh giấy thông báo cậu là đứa cuối cùng?

Trời đất ơi! - Aris thốt lên trước cả khi Newt nói dứt cậu. - Làm sao cậu biết tất cả chuyện đó được? Làm thế nào...

-Cùng một cái thử nghiệm chết bầm đó. - Minho nói, sự cứng rắn trong giọng điệu của thằng bé đã biến mất. - Hoặc là cái

gì đó... tương tự. Nhưng nhóm các cậu gồm toàn con gái và một thằng con trai, trong khi tụi tôi toàn con trai và một đứa con gái. Chắc là VSAT đã xây hai cái mê cung để tiến hành hai thử nghiệm khác nhau!

Thomas đã chấp nhận những điều đó trong đầu. Rốt cuộc nó lên tiếng, mắt nhìn vào Aris:

-Có phải họ gọi cậu là người kích hoạt không?

Aris gật đầu, tỏ ra hoang mang không kém bất kỳ đứa trẻ nào trong phòng.

-Và cậu có... - Thomas lên tiếng, rồi ngập ngừng. Mỗi khi nhắc tới chuyện này, nó cảm thấy như mình đang tuyên bố

với mọi người là “tôi bị điên” - Cậu có thể trò chuyện bằng suy nghĩ với một trong những đứa con gái đó? Cậu biết đấy, như kiểu thần giao cách cảm ấy?

Mắt Aris mở to, nhìn trần trời Thomas như thể nó đã biết một bí mật đen tối mà chỉ những người nắm giữ bí mật mới hiểu được. *Cậu có nghe thấy tôi không?* Cậu nói vang lên trong đầu Thomas rành rọt đến độ thoát đầu nó tưởng Aris đã nói ra thành lời. Nhưng không, đôi môi thẳng bé không hề nhúc nhích.

Cậu có nghe thấy tôi không? Thằng bé lặp lại.

Thomas ngần ngừ, nuốt nước bọt. Có.

Bọn họ đã giết chết bạn ấy, Aris nói

với Thomas bằng ý nghĩ. *Họ đã giết chết người bạn thân nhất của tôi.*

Chương 6

-Có chuyện gì vậy? - Newt hỏi, mắt nhìn tới lui giữa Thomas và Aris. - Sao tự dưng hai cậu nhìn nhau đăm đăm như người yêu vậy?

-Cậu ấy cũng có khả năng đó. - Thomas đáp, không rời mắt khỏi thằng bé lạ mặt. Những đứa khác chỉ nằm ở rìa thị trường của nó. Cậu nói vừa rồi của Aris đã là Thomas kinh hoàng. Nếu bọn họ đã giết người đối thoại của Aris thì...

-Khả năng gì? - Chảo chiên thắc mắc.

-Chứ cậu nghĩ còn chuyện gì nữa? -

Minho đáp. - Cậu ta cũng

khác biệt như Thomas vậy. Hai người này có thể nói chuyện với nhau trong đầu.

Lúc này Newt trừng mắt nhìn Thomas.

-Nghiêm túc chứ?

Thomas gật đầu và đã suýt trò chuyện bằng suy nghĩ với Aris, vào giây cuối cùng nó nói thành tiếng:

-Ai đã giết bạn ấy? Chuyện gì đã xảy ra?

-Ai giết ai?. - Minho hỏi. - Đừng có nói nhảm trước mặt tui tui nha.

Thomas rớt cuống cũng thôi nhìn vào mắt Aris, và đưa đôi mắt rớm lệ sang phía Minho.

-Cậu ta cũng có thể làm điều đó với một người, giống như

tôi *từng* làm. Ý tôi là... giống như tôi.

Nhưng cậu ta nói bọn họ đã

giết chết bạn cậu ta. Tôi muốn biết *họ* là ai.

Aris cúi gục đầu, nhắm mắt lại.

-Tôi không thực sự biết rõ *họ* là ai.

chuyện đó rất lộn xộn. Tôi không phân biệt được người tốt và kẻ xấu nữa.

Nhưng tôi nghĩ bọn họ đã làm thế nào đó để con nhỏ Beth... đâm chết... bạn tôi.

Tên bạn ấy là Rachel. Cô ấy chết rồi, trời ơi. Cô ấy chết rồi. – Thằng bé đưa hai tay bưng mặt.

Thomas cảm thấy một sự day dứt gần như đau đớn. Mọi thứ đều cho thấy Aris

đến từ một phiên bản Mê cung khác, với tỉ lệ nam và nữ đảo ngược. Aris là phiên bản nam của Teresa. Và Beth nghe có vẻ giống như bản sao của Gally, kẻ đã sát hại Chuck. Bằng một con dao. Chuyện đó có nghĩa là Gally thật ra chủ định giết chết nó thay vì Chuck chẳng?

Nhưng tại sao bây giờ Aris lại ở đây? Còn Teresa đâu? Những thứ sắp khớp được với nhau trong đầu Thomas bỗng rời nhau ra.

-Vậy, làm thế nào cậu lại rơi vào nhóm chúng tôi? - Newt hỏi.

-Tất cả bọn con gái mà cậu nhắc tới đâu rồi? Bao nhiêu người trong số họ đã trốn thoát thành công cùng cậu? Tất cả đều được đưa tới đây, hay chỉ cậu mà thôi?

Bỗng dưng Thomas cảm thấy thương Aris. Bị tra hỏi sau khi đã xảy ra chuyện như thế. Nếu vai trò bị đảo ngược, nếu như Thomas chứng kiến Teresa bị giết... Nhìn chuyện đó xảy đến với Chuck là đã đủ tồi tệ lắm rồi.

Đủ tồi tệ? Nó ngấm ngấm. Hay là tệ hơn? Nó chỉ muốn hét lên. Lúc này mọi thứ trên thế giới dường như đều xấu xa. Cuối cùng Aris ngược lên và đưa tay quệt mấy giọt nước mắt trên má. Thằng bé không hề tỏ ra ngượng ngập vì điều đó. Tự dưng Thomas nhận ra nó mến thằng bé này.

-Xem nào. - Aris nói. - Tôi cũng rồi trí như tất cả mọi người thôi. Về phần ba mươi người sống sót trong nhóm chúng

tôi, tất cả đã được đưa tới cái phòng tập thể thao đó, được cho ăn uống, tắm rửa, thay đồ. Rồi người ta đưa tôi tới đây tới qua, bảo là tôi nên được cách ly vì là con trai. Thế đấy. Sau đó mấy *ngoe* các cậu xuất hiện.

-*Ngoe*? - Minho hỏi lại.

Aris lắc đầu đáp:

Đừng bận tâm. Tôi cũng chẳng biết nó có nghĩa gì. Chỉ là một chữ mà bọn con gái sử dụng khi tôi tới đó.

Minho nhếch mép cười, đưa mắt nhìn Thomas. Có vẻ như cả hai nhóm đều có từ vựng riêng của mình.

-Ê! - Một trong những trảng viên mà Thomas không biết tên bỗng la lên. Thằng bé đứng tựa lưng vào tường phía

sau Aris. Nó giơ tay chỉ vào thằng bé lạ mặt. - Một bên cổ của nó có cái gì vậy? Cái gì đó đen đen, ngay bên trong cổ áo đó.

Aris cố nhìn xuống, nhưng không thể thấy được.

-Cái gì vậy?

Thomas nhìn thấy một vết màu đen lộ ra khỏi cổ áo ngủ của Aris lúc thằng bé quay đầu. Đó là một đường đậm, chạy từ hom xương đòn vòng ra phía sau lưng, đứt khúc tựa như các chữ cái.

-Đâu, để tôi xem nào. - Newt đề nghị. Nó đứng lên khỏi chiếc giường và bước tới. Chân nó tỏ ra khập khiễng hơn bình thường. Đó là di chứng của một sự kiện nào đó trong quá khứ mà nó không cho

Thomas biết. Newt vươn tay vạch áo Aris ra để quan sát cho rõ.

-Một hình xăm. - Newt vừa nói vừa nheo mắt, như thể không tin nổi thứ mình đang nhìn thấy.

-Hình xăm gì vậy? - Minho hỏi, mặc dù thằng bé cũng đã đứng lên và tiến lại gần để tự mình quan sát.

Khi cá hai đứa nín bật, sự tò mò thôi thúc Thomas đứng dậy và chỉ giây lát sau nó đã ở ngay bên cạnh Minho, vươn cổ xem xét cái hình xăm. Những con chữ nổi bật khiến nó giật thót.

Sở hữu của VSAT. Nhóm B, đối tượng B1. Đối tác.

-Như vậy là sao? - Minho hỏi.

-Họ xăm chữ gì vậy? - Aris hỏi, tay đưa

lên rời chỗ da ở vai và cổ, kéo cổ áo xuống. - Tôi thề tối qua nó không có ở đó!

Newt nhắc lại từng chữ cho Aris nghe, rồi nói:

-Sở hữu của VSAT? Tôi tưởng chúng ta đã thoát được bọn họ. Tưởng các cậu cũng vậy. Thôi bỏ đi. - Newt quay lại, bối rối ra mặt, rồi trở về chỗ của mình và ngồi xuống.

-Mà nè, sao cậu được gọi là *Đối tác*? - Minhho thắc mắc, không rời mắt khỏi hình xăm.

Aris lắc đầu.

-Tôi không biết. Thế đó. Hình xăm này không hề hiện diện trước đêm qua. Tôi

có đi tắm và soi gương mà. Nếu có thì tôi hoặc ai đó trong Mê cung đã nhìn thấy, chắc chắn là vậy.

-Cậu đang tính nói với tụi này là bọn họ đã xăm hình cho cậu

trong đêm qua hả? - Minho hỏi. - Trong khi cậu không biết gì hết trơn á? Thôi đi bồ.

-Tôi thề mà! - Aris gằn giọng, trước khi đứng dậy và lao vào phòng tắm, chắc là để tự mình nhìn cái hình xăm.

-Những thứ nó nói thiệt không tin được một chút nào Minho thì thầm với Thomas trong khi hai đứa trở về chỗ ngồi.

Khi Minho cúi người tới trước ghế ngồi xuống nệm, cổ áo của nó hé ra cho thấy một vết đen bên trong.

-Ê! - Thomas thốt lên, sững người mất vài giây.

-Cái gì? - Minho hỏi, nhìn Thomas như thể trán nó vừa mọc ra một cái lỗ tai.

-C... cổ cậu. - Cuối cùng Thomas cũng bừng tỉnh. - Cổ cậu cũng bị xăm kìa!

-Cậu đang nói cái quái gì vậy? - Minho vừa nói vừa kéo áo, cổ cau mặt nhìn xuống nhưng không được.

Thomas lao bổ tới chỗ Minho, gạt tay thằng nhỏ ra, rồi vạch cổ áo nó.

-Trời đất ơi... Nó ngay ở đây này! Giống y chang, ngoại trừ...

Thomas đọc thầm dòng chữ trong đầu:

Sở hữu của VSAT. Nhóm A, đối tượng A7. Thủ lĩnh.

- *Cái gì vậy?* Minho hét toáng lên.

Hầu hết các trảng viên đã xúm xít lại sau lưng Thomas, thò cổ ngó nghiêng.

Thomas đọc nhanh mấy chữ xăm trên cổ Minho, ngạc nhiên khi mình đọc một hơi không hề vấp vấp.

- Đùa hả trời! - Minho nói, đoạn đứng dậy. Nó vạch lối lách qua đám trẻ để đi vào buồng tắm cùng với Aris.

Mọi thứ bắt đầu rối loạn. Thomas cảm thấy cổ áo mình bị giật xuống, trong khi tay nó đang vạch áo đứa khác. Mọi người bắt đầu thi nhau đọc những chữ xăm trên cổ nhau.

- Tất cả đều là Nhóm A

- Sở hữu của VSAT, giống như hình xăm của Minho.

- Mày là đối tượng A-13 nha.
- A-9 nè.
- A-10.

Thomas chậm chậm quay một vòng, kinh ngạc nhìn cảnh các trảng viên khám phá ra hình xăm của nhau. Đa số bọn trẻ không có các mô tả bổ sung như Minho và Aris, ngoài số hiệu và dòng chữ thể hiện quyền sở hữu. Newt đi hết đũa này tới đũa kia, tự mình kiểm chứng. Mặt thẳng bé lạnh băng, như thể nó đang cố tập trung để ghi nhớ những cái tên và số hiệu. Thế rồi, hoàn toàn ngẫu nhiên, hai đũa đứng đối mặt nhau.

-Tôi bị xăm chữ gì vậy? - Newt hỏi.

Thomas kéo cổ áo của Newt, rồi nghiêng người đọc hàng chữ chìm trong lớp da

của thằng bé:

-Cậu là đối tượng A-5, và được gọi là *Keo sơn*.

Newt trở mắt nhìn Thomas:

-Keo sơn á?

Thomas buông cổ áo Newt ra, rồi lui lại.

-Phải. Chắc có lẽ vì cậu là chất keo giúp gắn kết mọi người với nhau. Tôi không biết. Đọc cho tôi với.

Thomas nhận ra nét mặt kỳ kỳ của Newt. Thằng bé ngập ngừng. Hoặc là hoảng sợ. Như thể không muốn nói cho Thomas về hình xăm của nó.

-Rồi sao?

-Cậu là đối tượng A-2. - Newt đáp; rồi cụp mắt xuống.

-*Sao nữa ?* - Thomas gặng hỏi.

Newt ngáp ngừng, rồi trả lời mà không nhìn vào mặt Thomas:

-Cậu không có biệt hiệu nào hết. Hàng chữ chỉ ghi là... “Bị giết bởi Nhóm B”.

Chương 7

Thomas không có thời gian để nghĩ ngợi về điều Newt vừa nói. Nó còn chưa kịp quyết định được mình bối rối hay hoảng sợ nhiều hơn thì một hồi chuông lạnh lạnh vang lên khắp căn phòng. Bất giác nó đưa hai tay lên bịt tai và nhìn những đứa khác.

Nó nhận ra những đứa khác đều có nét mặt bối rối, trước khi hiểu ra sự tình.

Âm thanh này cũng giống hệt như thứ nó từng nghe thấy ở Mê cung trước khi Teresa xuất hiện trong Hộp. Đó là lần duy nhất Thomas được nghe âm thanh đó. Ở trong một phòng kín, nó hơi khác đi - to hơn, pha trộn với những tiếng vang. Nhưng Thomas khá chắc chắn chính là âm thanh đó. Hồi chuông báo động của Trảng để thông báo về Người mới. Tiếng chuông tiếp tục réo. Thomas bắt đầu cảm thấy nhức đầu.

Các trảng viên chạy quanh phòng, mở to mắt dòm máy cái vách tường và trần nhà, như thể cố tìm kiếm nguồn phát âm thanh. Một số đưa ngối xuống giường, hai tay đưa lên ôm lấy đầu. Thomas cũng cố tìm nguồn phát ra tiếng chuông, nhưng không

thấy gì. Không có cái loa nào, cũng không có lỗ thông gió nào trên tường. Chỉ có tiếng chuông báo động đồng loạt vọng đến từ khắp mọi hướng.

Newt nắm lấy cánh tay Thomas, hét vào tai nó:

-Đó là cái tiếng chuông chết bầm thông báo Người mới!

-Tôi biết!

-Sao nó kêu vậy ta?

Thomas nhún vai, hi vọng khuôn mặt mình không tỏ ra quá bức dọc. Làm sao nó biết được chuyện gì đang xảy ra?

Minho và Aris bước ra khỏi phòng tắm, đồng loạt đưa tay sờ gáy trong khi đảo nhìn quanh phòng tìm câu trả lời. chúng không mất nhiều thời gian để nhận ra tất

cả những đứa khác cũng đều có hình xăm. Chảo Chiên bước tới cánh cửa dẫn ra phòng sinh hoạt chung. Thằng bé vừa chuẩn bị chạm tay vào chỗ từng có nắm cửa trước đây thì Thomas hét lớn:

-Khoan đã!

Thomas chạy tới chỗ Chảo chiên, nó cảm thấy Newt theo sau sát gót.

-Gì chứ? - Chảo chiên hỏi, bàn tay chỉ còn cách cánh cửa vài xen-ti-mét.

-Không biết nữa. - Thomas đáp, nó không rõ thằng bé kia liệu có nghe thấy tiếng mình nói giữa âm thanh báo động réo vang hay không. - Đây là *chuông báo động*. Rất có thể một chuyện cực kỳ tồi tệ đã diễn ra.

-Đúng! - Chảo chiên la lên đáp lại. - Vậy

thì tội mình càng cần phải rời khỏi đây!
Không đợi Thomas trả lời, thằng bé đẩy cửa. Cánh cửa không nhúc nhích. Nó đẩy mạnh hơn. Khi cánh cửa vẫn ì ra, nó dồn hẳn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên một bên vai, đẩy cật lực.

Không có gì xảy ra. Cánh cửa đóng chặt như thể đã bị xây gạch bít kín.

-Cậu đã phá mất cái nắm cửa rồi! - Chảo chiên gào lên, rồi đập tay thùm thụp lên cửa.

Thomas không muốn la lối nữa. Nó cảm thấy mệt mỏi, cổ họng rất buốt. Nó quay lại, tựa lưng vào tường, hai tay khoanh trước ngực. Đa phần các tráng viên khác cũng tỏ ra buồn xuôi giống nó. Bọn trẻ đã quá mệt vì cứ phải đi tìm câu trả lời

hoặc một lối thoát. Tất cả hoặc ngồi xuống giường hoặc đứng quanh phòng, mặt không còn cảm xúc.

Trong lúc tuyệt vọng, Thomas thầm gọi tên Teresa một lần. Rồi vài lần nữa. Nhưng con bé không trả lời, và với âm thanh đình tai này, nó không biết liệu có đủ tập trung để nghe thấy Teresa được không nữa. Nó vẫn cảm thấy sự trống vắng như thể một sáng thức dậy thấy trong miệng thiếu mất mấy cái răng. Không cần phải chạy tới soi gương để biết được chúng đã biến mất.

Chuông báo động tắt ngấm.

Im lặng dường như có âm thanh riêng của mình. Như một bầy ong vỡ tổ, âm thanh

đó tràn vào phòng, buộc Thomas phải
đút ngón tay vào hai tay. Mọi hơi thở
trong căn phòng đều giống như một tiếng
nổ so với sự thình lạng kỳ dị.

Newt là người đầu tiên lên tiếng.

-Đừng nói là sẽ có một Người mới được
quảng vào đây nhé!

-Cái Hộp có thể ở đâu trong này vậy ta?

- Minho lắm lắm giấu cọt.

Một tiếng kệt nhỏ khiến Thomas liếc mắt
nhìn vào cánh cửa dẫn ra phòng sinh hoạt
chung. Cánh cửa hơi hé ra một chút, để
lộ một lân đen. Ai đó đã tắt đèn ở bên
ngoài. Chảo chiên lùi lại một bước.

-Chắc họ muốn chúng ta quay ra ngoài
đó. - Minho nói.

-Vậy sao cậu không đi trước? - Chào

chiên đề nghị.

Minho đã bắt đầu bước.

-Đi thì đi. Có lẽ chúng ta sẽ có một Đầu xanh mới để chọc ghẹo và đá đít, chứ hiện giờ chẳng có chuyện gì khác để làm. Minho dừng bước cạnh cánh cửa và liếc nhìn Thomas. Giọng nó bỗng chùng xuống. - chúng ta có thể có một nhóc Chuck mới.

Thomas biết nó không nên thất vọng. Ít ra Minho cũng đã cố gắng theo cách lạ lùng của mình để cho thấy thằng bé cũng nhớ Chuck như tất cả những đứa khác. Nhưng nghe nhắc đến tên người bạn thân thiết của mình trong một khoảnh khắc khác thường như thế này, Thomas muốn nổi xung lên. Bản năng mách bảo nó nên lờ

chuyện này đi - nó đang trải qua một khoảng thời gian khó khăn để đương đầu với tất cả mọi thứ quanh mình. Nó cần gạt mọi cảm xúc qua một bên để đi tiếp. Bước từng bước một. Tìm hiểu mọi thứ.

-Phải. - Cuối cùng Thomas lên tiếng. - Cậu đi, hay là cần tôi đi trước?

-Hình xăm của cậu viết gì hả? - Minhho khẽ nói, phớt lờ câu hỏi của Thomas.

-Không quan trọng. Ta hãy ra khỏi đây.

Minho gạt đầu, vẫn không nhìn thẳng vào Thomas, Rồi thẳng bẻ mỉm cười và những điều gây rắc rối cho nó dường như biến mất, thế chỗ bởi thái độ ngổ ngáo thường lệ của nó:

-Tốt. Nếu tôi bị cái xác sống nào tấp vô chân thì rang cứu với nha.

-Được thôi.

Thomas chỉ muốn Minho đi lẹ cho xong. Nó biết bọn chúng đang ở bên bờ một sự thay đổi lớn trong hành trình của mình, và nó không muốn trì hoãn thêm nữa.

Minho đẩy cửa ra. Khe tối nhỏ mở ra thành một vệt tối rộng. Phòng sinh hoạt chung giờ đây tối hù y như lúc bọn trẻ rời khỏi phòng tập thể của chúng. Minho bước qua ngưỡng cửa, Thomas bám theo sau.

-Đợi đã. - Minho thì thào. - Không cần phải chơi trò cụng đầu với mấy cái xác đó nữa. Đé tôi đi kiểm công tắc đèn trước đã.

-Tại sao bọn họ tắt đèn? - Thomas thắc mắc. - Ý tôi là, ai đã tắt đèn?

Minho quay lại nhìn Thomas. Ánh sáng trong phòng tập thể rọi vào khuôn mặt của thằng bé, soi rõ nụ cười nhếch mép của nó.

-Sao cậu cứ hỏi hoài không biết chán vậy? Làm có chuyện gì hợp lí ở đây, mãi mãi sẽ như thế. Giờ thì cậu im miệng lại và đứng yên đó.

Minho nhanh chóng bị bóng tối nuốt chửng. Thomas nghe thấy tiếng những bước chân nhè nhẹ của thằng bé trên thảm trải sàn, cùng với tiếng *kin kít* do bàn tay nó lướt trên tường tạo ra.

-Đây rồi! - Minho la lên ở đâu đó về phía bên phải Thomas.

Một vài tiếng lách tách vang lên, và ánh sáng lại tràn ngập căn

phòng. Trong một thoáng, Thomas không nhận ra một điều rất khác thường. Nhưng rồi chuyện đó đập vào mắt nó, và như thể điều đó cũng đánh thức các giác quan khác, mũi nó không còn ngửi thấy mùi xác chết nữa.

Nó đã hiểu ra.

Các thi thể đã biến mất không để lại dấu vết.

Chương 8

Vài giây trôi qua trước khi Thomas nhận ra mình đang nín thở. Hít một hơi thật sâu, nó há hốc miêng nhìn càn phòng trống rỗng. Không có một cái xác nào.

Mùi hôi thối cũng đã biến mất.

Newt lách qua Thomas, khập khiễng bước lên phía trước cho tới khi đã ở giữa phòng, và thốt lên:

-Chuyện này thật phi lí. - Thằng bé quay một vòng, mặt nhìn lên trần nhà nơi các thi thể từng bị treo lủng lẳng vài phút trước đó. - Bọn họ không thể có đủ thời gian để dọn dẹp tất cả. Và không có ai khác đi vào đây. Nếu có thì tội mình đã nghe thấy rồi!

Thomas bước qua một bên, tựa người vào vách tường trong khi các trảng viên khác và Aris bước vào phòng sinh hoạt chung. Một sự kinh ngạc đến ngớ ngàng lan truyền qua từng đũa khi chúng nhận ra những cái xác đã biến mất. Riêng đôi

với Thomas một lần nữa nó cảm thấy tê dại, như thể không còn biết cảm giác kinh ngạc là thế nào nữa.

-Cậu có lí. - Minho nói với Newt. - Tụi mình đã đóng cửa ở trong phòng được khoảng hai chục phút đút không? Không ai có thể di chuyển những cái xác đi nhanh như vậy được. Hơn nữa, chỗ này bị khóa trái kia mà?

-Chưa kể còn phải khử mùi nữa. - Thomas thêm vào.

Minho gật đầu.

-Ồ, mấy huynh nói nghe hay lắm. - Chảo chiên bực bội lên tiếng. - Nhưng cứ nhìn đi. Tất cả đã biến mất. Vậy nên cho dù mọi người có nghi ngờ gì, thì bằng cách nào đó, họ đã xử lí được mọi chuyện.

Thomas không muốn tranh cãi, hoặc thậm chí là nói về chuyện này. Vậy là các xác chết đã biến mất. Bọn trẻ đã chứng kiến một việc lạ lùng.

-Ê - Winston lên tiếng, - cái đám điên kia nghỉ la hét rồi kìa.

Thomas đứng thẳng người lại, nghe ngóng. Im lặng.

-Tôi cứ tưởng tại mình không thể nghe được bọn họ từ trong phòng của Aris. Nhưng cậu nói đúng. Họ ngừng hò hét rồi.

Mọi người nhanh chóng chạy về phía phòng tập thể ở đầu kia của khu vực sinh hoạt chung. Thomas chạy theo. Nó cực kỳ tò mò muốn nhìn qua cửa sổ để quan sát thế giới bên ngoài. Lúc trước, với

đám người Chạch la lồi và áp mặt vào các chấn song cửa sổ, nó quá hoảng sợ nên không nhìn ngó được gì.

-Không thể nào ! - Ở phía trước Minho hét tướng lên, rồi biến vào trong phòng, không nói thêm tiếng nào.

Trong lúc Thomas chạy tới nơi, nó nhận thấy những đứa khác đều khựng lại một giây trên ngưỡng cửa rồi mới bước vào trong phòng. Nó chờ cho tất cả các trảng viên và Aris vào hết bên trong rồi mới đi theo.

Nó cũng bất ngờ y như những đứa khác. Thoạt nhìn, căn phòng không thay đổi gì so với thời điểm bọn trẻ ra ngoài. Nhưng có một khác biệt kinh khủng: tại mỗi ô cửa sổ, không trừ cái nào, một bức

tường gạch đỏ đã được dựng lên ngay ở phía ngoài các chân song, bít kín mọi khoảng trống, Ánh sáng trong phòng đến từ các ô sáng trên trần nhà.

-Kể ra bọn họ rất nhanh tay khi dọn mớ xác kia, - Newt nói - thì tôi cũng chắc chắn họ không thể có đủ thời gian để xây mấy cái tường gạch chét bầm này. Chuyện gì đang diễn ra thế này?

Thomas quan sát trong lúc Mínho tiến lại một cửa sổ và thò tay qua các chân song, ấn thử lớp gạch đỏ.

-Cứng ngắc. - Thằng bé tuyên bố, tay đập vào lớp gạch.

-Trông không có vẻ gì là mới xây. -

Thomas lẩm bẩm trong khi tiến đến để tự mình kiểm tra. Tường gạch cứng và lạnh.

- Vừa khô. Bằng cách nào đó bọn họ đã lừa được tội mình. Thế đấy!

-Lừa chúng ta? - Chảo chiên thối mả. -
Như thế nào?

Thomas nhún vai, sự tê dại bỗng quay trở lại. Nó tiếp tục mong mỏi trong tuyệt vọng rằng mình sẽ liên lạc được với Teresa.

-Tôi không rõ. Còn nhớ cái Vực không? Tội mình nhảy vào không khí và lọt qua một cái lỗ vô hình. Ai mà biết được mấy người đó có thể làm được những gì.

Nửa giờ tiếp theo trôi qua trong hoang mang. Thomas đi tới đi lui giống như mọi đứa trong đám trẻ. Nó dò dẫm mấy bức tường, tìm kiếm dấu hiệu của những thứ đã thay đổi khác. Rất nhiều chuyện

đã thay đổi, càng lúc càng lạ lùng hơn. Tất cả giường ngủ của bọn con trai đều đã được dọn dẹp cẩn thận, những bộ quần áo bẩn mà chúng mặc trước khi thay đồ ngủ đã biến mất. Máy cái tủ cũng đã được kê lại, mặc dù khác biệt này khó nhận ra hơn, và một sổ đưa cho rằng chúng không hề bị di chuyển. Nhưng dù sao thì, chúng cũng đã được chất đầy quần áo, giày mới và đonị hồ điện tử cho đám con trai.

Nhưng thay đổi lớn nhất, do Minho khám phá ra, là tấm bảng nhựa trong gắn bên ngoài căn phòng của Aris. Thay vì đề tên của Teresa, bây giờ nó ghi:

Aris Jones, Nhóm B, đối tượng B1
Đối tác

Mọi người quan sát cái bảng tên mới rồi bỏ đi chỗ khác, chỉ có Thomas là đứng sững lại, đối diện với nó, không thể rời mắt khỏi hàng chữ. Đối với Thomas, dường như tấm bảng đã công bố chính thức việc Teresa bị đưa đi và thay thế bởi Aris. Chuyện này quá phi lí, nhưng có còn quan trọng gì đâu. Nó quay lại phòng ngủ của đám con trai, tìm chiếc giường mình đã nằm đêm qua - hay chí ít là chiếc giường mà nó *nghĩ* là mình đã từng nằm lên - rồi buông mình xuống đó, áp gôi lên mặt như thể điều đó sẽ làm cho tất cả những người khác biến đi.

Chuyện gì đã xảy ra với Teresa? Chuyện gì đã xảy ra với *chúng*? Chúng đang ở

đâu đây? Chúng phải làm gì đây? Còn
mấy cái hình xăm nữa...

Xoay đầu sang một bên, rồi xoay cả thân
mình, nó nhắm nghiền mắt, hai tay
khoanh lại thật chặt, chân co lên thành tư
thế bào thai. Sau đó, quyết tâm cố gắng
cho đến khi nghe được phản hồi của con
bé, Thomas bắt đầu gọi tên Teresa trong
đầu.

Teresa ơi? Ngừng một chút. Teresa?
Ngừng lâu hơn. Teresa! Nó hét lên trong
đầu, toàn thân căng cứng vì nỗ lực.
Teresa! Cậu ở đâu? Trả lời tớ đi! Tại
sao cậu không cố liên lạc với tớ! Ter...
Ra khỏi đầu tôi!

Những chữ đó vang lên trong đầu

Thomas, rõ ràng và rành mạch đến nỗi nó cảm thấy đau nhức phía sau mắt và hai lỗ tai. Nó ngồi lên, rồi đứng dậy. Đó là Teresa. Nhất định thế.

Teresa hả? Nó ấn hai ngón tay lên thái dương. Teresa?

Cho dù cậu là ai, hãy biến ra khỏi đầu tôi!

Thomas lão đảo lúi lại cho đến khi ngồi thịch xuống giường. Hai mắt nó nhắm lại để tập trung. *Teresa, cậu nói gì lạ vậy? Là tớ đây. Thomas. Cậu đang ở đâu?*

Im đi! Đúng là giọng của con bé, Thomas không còn nghi ngờ gì nữa. Nhưng giọng điệu của Teresa tràn ngập sợ hãi và tức giận. Hãy im đi! Tôi không biết cậu là ai! Để tôi yên!

Nhưng... Thomas hoang mang lên tiếng trong đầu. Teresa có chuyện gì không ổn à?

Con bé ngừng một lúc trước khi trả lời, dường như để sắp xếp lại các ý nghĩ. Khi Teresa lên tiếng trở lại, Thomas cảm thấy một sự bình thản đáng sợ trong giọng nói của con bé.

Hãy để tôi yên, nếu không tôi sẽ truy lùng cậu và cắt đầu cậu. Tôi thề đó.

Nói đến đây con bé ngắt liên lạc. Mặc dù đã có lời cảnh báo Thomas vẫn tiếp tục gọi tên Teresa, nhưng sự trống vắng mà nó cảm thấy sáng nay chợt quay lại. Teresa đã biến mất.

Thomas ngã vật ra giường, một cái gì đó

rất kinh khủng như thiêu đốt bên trong cơ thể nó. Vùi đầu dưới gối, lần đầu tiên nó khóc kể từ khi Chuck bị sát hại. Những chữ ghi bên ngoài phòng của con bé cứ hiện lên trong đầu Thomas. *Kẻ phản bội*. Và lần nào nó cũng gạt chúng đi.

Lạ lùng thay, không ai quấy rầy nó hay hỏi thăm Thomas. Tiếng ghen ngào của nó rốt cuộc trở thành những tiếng nấc thừa dằn, rồi nó ngủ thiếp đi. Một lần nữa, nó mơ.

Lần này nó lớn hơn một chút, có lẽ là bảy hay tám tuổi. Trên đầu nó là một thứ ánh sáng rất sáng, tựa như ma thuật.

Những người mặc bộ đồ màu xanh lá cây kỳ dị và đeo những cái kính ngồ ngồ liên

tục nhìn nó, những cái đầu của họ lần hồi che đi ánh sáng rực rỡ đang chiếu xuống nó. Mũi và miệng họ bịt khẩu trang.

Thomas vừa là cậu bé bảy tuổi đó, lại vừa là một người đứng ngoài quan sát, giống như lần trước. Nhưng nó cảm nhận được sự sợ hãi của thằng bé.

Những người kia nói chuyện, giọng nói của họ âm thầm. Có cả đàn ông và phụ nữ, nhưng Thomas không nhận ra ai hết.

Nó cũng không hiểu được gì nhiều.

Chỉ có những lát cắt thoáng qua. Những mảnh vụn của cuộc đối thoại. Tất cả đều rất đáng sợ.

-Ta phải cắt sâu hơn giữa thằng bé và con bé.

-Nào chúng cò chịu nổi không?

-Chuyện này rất đáng kinh ngạc, anh thấy không? Nhật trùng đã ăn sâu vào cơ thể thằng bé.

-Nó có thể chết

-Hoặc tệ hơn. Nó có thể sống.

Thomas nghe thấy một câu cuối cùng. Rốt cuộc cũng có một thứ gì đó không khiến nó run rẩy vì ghê rợn hoặc sợ hãi:

-Hoặc nó và những đứa khác có thể cứu chúng ta. Tất cả chúng ta.

Chương 9

Khi Thomas tỉnh dậy, nó có cảm giác như vài xô đá đã được nhồi qua hai lỗ tai vào trong đầu mình. Co người lại, nó

đưa tay lên giụi mắt, và đột ngột có cảm giác buồn nôn khiến căn phòng chao đảo. Rồi nó nhớ lại những điều Teresa đã nói cùng giấc mơ ngắn ngủi, và cảm thấy rất khó xử. Những người đó là ai? Giấc mơ đó có thật không? Họ có ý gì khi nói những điều khủng khiếp về bộ não của nó?

-Mừng là cậu vẫn còn biết cách ngủ trưa. Thomas mở hé mắt và trông thấy Newt đang đứng bên cạnh giường nhìn xuống mình.

-Tôi ngủ bao lâu rồi? - Thomas hỏi, cố đẩy những ý nghĩ về Teresa và giấc mơ kỳ lạ (hay là ký ức?) vào một góc tối trong đầu mình, để về sau xem xét lại. Newt nhìn đồng hồ.

-Vài tiếng. Khi mọi người nhận thấy cậu ngủ, chuyện đó thực sự đã làm tất cả nhẹ lòng. Tụi mình còn làm gì được ngoài ngồi xuống chờ tình hình mới. Không có cách nào ra khỏi chỗ này đâu.

Thomas cố không rên lên khi chuyển sang tư thế ngồi, lưng dựa vào vách tường ở đầu giường.

-Chúng ta có đồ ăn gì không?

-Không. Nhưng tôi nghĩ những người đó sẽ không vượt qua tất cả chuyện rắc rối phức tạp này để đưa chúng ta tới đây, qua việc lừa đảo hay gì đó, và bỏ mặc chúng ta chết đói. Một điều gì đó sẽ xảy ra. Chuyện này khiến tôi nhớ lại lúc họ gửi tốp đầu tiên tới Trảng, gồm có tôi, Alby, Minho và một số đứa khác. Những

trắng viên chính gốc đầu tiên. - Thằng bé nói ra những chữ cuối với một sự mỉa mai không che giấu.

Thomas rất quan tâm, nó ngạc nhiên nhận ra mình chưa bao giờ đào sâu về chủ đề này.

-Làm thế nào chuyện này lại khiến cậu nhớ tới chuyện cũ?

Ánh mắt của Newt tập trung vào bức tường gạch ở cửa sổ gần nhất.

-Bọn tôi tỉnh dậy vào giữa ngày. Cả đám nằm trên mặt đất quanh cửa Hộp. Cửa thì đóng. Trí nhớ thì bị xóa sạch, cũng giống như cậu lúc mới đến. Có lẽ cậu sẽ ngạc nhiên khi biết chúng tôi đã hoàn hồn và ngừng hoảng sợ nhanh tới mức nào.

Nhóm đầu tiên có khoảng ba chục đứa.

Hiển nhiên là không đứa nào biết gì về những chuyện đang diễn ra. Tất cả đều sợ hãi, mất phương hướng. Nhưng vì đều đang ở vào cùng một tình thế dở hơi như nhau, nên cả bọn tự tổ chức lại và sắp xếp chỗ đó. Toàn bộ Trảng đã bắt đầu vận hành chỉ sau vài ngày, ai có việc của người nấy.

Thomas cảm thấy cơn đau trong đầu đã giảm xuống. Nó cũng đang rất muốn nghe về sự khởi đầu của Trảng - những mảnh ghép rời rạc mà nó có được sau quá trình Biến đổi không đủ để hình thành một ký ức vững chắc.

-Nhóm Hóa công lúc đó đã bày ra mọi thứ chưa? Cây trái, súc vật, tất cả mọi thứ áy?

Newt gật đầu, mắt vẫn nhìn vào bức tường gạch.

-Rồi, nhưng vẫn cần rất nhiều công sức để mọi thứ vận hành trơn tru và hoàn hảo. Rất nhiều lần thử và sai trước khi hoàn thành bất cứ chuyện gì.

Vậy... làm thế nào chuyện này khiến cậu nhớ lại chuyện cũ? Thomas hỏi lại.

Rốt cuộc Newt cũng hướng mắt vào Thomas.

-Hồi đó, tôi đoán tất cả bọn tôi đều có cảm giác việc mình được đưa tới Trảng rỏ ràng có một *mục đích*. Nếu ai đó muốn loại bỏ bọn tôi, tại sao không giết quách cho rồi? Việc gì phải đưa cả bọn tới một nơi có nhà, chuồng trại và súc vật? Vì không có lựa chọn nào khác, bọn

tôi chấp nhận điều đó để bắt tay vào làm việc và khám phá.

-Nhưng chúng ta đã khám phá xong chỗ này. - Thomas phản đối. - Không hề có súc vật, thực phẩm, cũng chẳng có Mê cung nào.

-Phải, nhưng kệ vậy. Cũng là một khái niệm cả thôi. Rõ ràng chúng ta ở đây vì một mục đích chết bầm nào đó. Sau này sẽ rõ.

-Nhưng ta sẽ chết đói trước lúc đó.
Newt chỉ tay vào nhà tắm.

-Chúng ta có nhiều nước, nên ít ra cũng phải cầm cự thêm mấy ngày nữa. Điều gì đó sẽ xảy ra.

Trong thâm tâm, Thomas cũng tin như thế. Nỗ tranh cãi chẳng qua để củng cố

thêm suy nghĩ đó trong đầu mình.

-Nhưng còn những cái xác mà chúng ta đã thấy? Có thể bọn họ đã thực sự giải thoát chúng ta, bị sát hại, và bây giờ chúng ta phải trả giá. Có thể chúng ta được *dự trù* cho một mục đích nào đó, nhưng mọi chuyện đã đảo lộn và chúng ta bị bỏ lại đây cho đến chết.

Newt bật cười.

- Cậu đúng là bi quan phát tởm, đầu bả à. Nhìn đi, khi các xác chết biến mất như phép màu và những bức tường gạch này mọc lên, tôi đảm bảo có chuyện gì đó giống Mê cung. Bí ẩn cuối cùng và vĩ đại nhất. Có lẽ là bài kiểm tra mới cho chúng ta, ai mà biết được. Dù có xảy ra chuyện gì chẳng nữa, chúng ta cũng sẽ có

một cơ hội, giống như hồi ở trong Mê cung ấy. Tôi bảo đảm.

-Ừ! Thomas khẽ *nói*, tự hỏi liệu có nên chia sẻ về giấc mơ kỳ lạ của mình. Rồi nó quyết định gác chuyện đó lại sau, và nói. - Hi vọng cậu đừng. Chừng nào chưa có Nhím sâu nhảy ra thì mọi chuyện vẫn ổn.

Newt lắc đầu trước khi Thomas nói dứt câu.

Làm ơn đi. Cẩn thận cái miệng cậu đó. Có thể họ sẽ đưa tới thứ gì đó tệ hại hơn. Hình ảnh của Teresa vụt hiện lên trong đầu Thomas, khiến nó hết hứng nói chuyện.

-Vậy giờ ai là đứa lạc quan nào? - Nó gắng gượng nói tiếp.

-Đủ rồi. - Newt đáp, rồi đứng dậy. –
Chắc tôi phải đi kiếm người khác để nói
chuyện cho đến khi có tin tức mới,
Chuyện đó nên xảy ra sớm một chút. Tôi
đói lắm rồi đây.

-Coi chừng cái miệng cậu.

-Tốt thôi.

Newt bỏ đi, Thomas lại nằm xuống, mắt
nhìn lên chiếc giường tầng trên. Nó nhắm
mắt một chút, nhưng khi hình ảnh Teresa
hiện lên trong bóng tối, nó lập tức mở
mắt ra trở lại. Nếu phải vượt qua chuyện
này, nó sẽ cố gắng quên con bé từ bây
giờ.

Cơn đói.

*Nó giống như một con vật bị mắc kẹt
bên trong mào, Thomas nghĩ bụng. Sau*

ba ngày ròng rã không ăn gì, hình như một con thú ác độc, luôn miệng gặm nhấm và có những cái vuốt cùn đang cố gắng chui ra khỏi bao tử của Thomas. Nó cảm thấy như vậy mỗi giây, mỗi phút, mỗi giờ đồng hồ. Nó uống nước thường xuyên từ vòi nước trong phòng tắm, nhưng chuyện đó không thể xua đi được con quái vật. Có chăng là làm cho nó mạnh mẽ hơn để gây ra nhiều sự khôn khó hơn.

Những đứa khác cũng có chung cảm giác như vậy, mặc dù đa phần chúng giữ những lời than vãn cho riêng mình. Thomas trông thấy chúng khi chúng đi qua, đầu cúi gằm, quai hàm trể xuống như thể mỗi bước đốt cháy cả ngàn

calorie. Mọi người liếm môi rất nhiều. Ai cũng ôm lấy bụng, ấn tay vào đó, như thể muốn làm dịu con quái vật đang gặm nhấm. Trừ lúc đi vào nhà tắm để giải quyết nhu cầu hoặc uống chút nước, các trảng viên không buồn nhúc nhích. Giống như Thomas, chúng chỉ nằm đó trên những chiếc giường tầng, người rũ ra. Da chúng tái mét, mắt trũng sâu.

Thomas cảm thấy như bị một căn bệnh ăn rỗng cơ thể. Việc nhìn thấy những đứa khác chỉ làm điều đó tệ hơn. Như thể những đứa kia là lời nhắc nhở dứt khoát rằng chuyện này là một thứ mà nó không thể lờ đi. Rằng mọi thứ là có thực, và cái chết đang rình rập rất gần.

Ngủ lơ mơ. Phòng tắm. Nước. Lê bước

quay về giường. Lại ngủ lơ mơ, nhưng không có giấc mơ ký ức nào nữa. Tất cả đã trở thành một chu kỳ kinh khủng, chỉ bị ngắt quãng bởi những ý nghĩ về Teresa. Những từ ngữ nặng nề mà con bé đã dành cho nó là thứ duy nhất làm nhẹ đi viễn cảnh của cái chết, dù là rất ít. Teresa là thứ duy nhất mà Thomas có thể bám víu vào để nuôi hi vọng sau Mê cung và cái chết của Chuck. Vậy mà giờ đây con bé đã bỏ đi, thức ăn thì không có, và ba ngày dài đằng đẵng đã trôi qua. Đói. Khô.

Nó không buồn xem đồng hồ nữa, việc đó chỉ làm cho thời gian kéo dài thêm và nhắc nhở cơ thể nó chưa ăn gì từ bao lâu. Tuy nhiên, hình như là vào khoảng giữa

buổi chiều ngày thứ ba, một âm thanh rền vang bắt đầu dội vào từ khu vực sinh hoạt chung.

Nó nhìn ra cửa phòng, biết là mình phải đứng dậy đi xem có chuyện gì. Nhưng tâm trí nó đã bắt đầu trượt vào một giấc ngủ lơ mơ khác, thế giới quanh nó chìm trong một màn sương.

Có lẽ nó chỉ tưởng tượng. Nhưng rồi nó nghe thấy âm thanh đó lần nữa.

Nó tự bảo mình phải đứng dậy.

Nhưng thay vào đó, nó ngủ thiếp đi.

-Thomas.

Giọng nói của Minho vang lên. Yếu ớt, nhưng mạnh hơn so với lần cuối mà

Thomas được nghe.

-Thomas. Dậy coi.

Thomas mở mắt, kinh ngạc vì mình sống sót qua một giấc ngủ nữa mà không chết. Mọi thứ nhòa đi trong một giây, và thoát đầu nó không tin nổi thứ đang ở cách mặt mình vài phân là có thật. Nhưng rồi hình ảnh của thứ đó trở nên rõ nét, với hình dạng tròn tròn, đỏ đỏ, có những đốm màu xanh lá trên bề mặt bóng bẩy. Nó có cảm giác như đang nhìn thấy thiên đường.

Một trái táo.

-Ở đâu ra... - Thomas không buồn nói hết câu. Ba chữ đó đã ngốn hết sức lực của nó rồi.

-Ăn đi. - Minho nói, tiếp nối bằng một tiếng nhai nhóp nhép.

Thomas nhìn lên và thấy thằng bạn đang cắn một trái táo.

Thế là, huy động chút sức tàn từ đâu đó trong cơ thể mình, nó chống khuỷu tay nhôm dậy và tóm lấy trái táo đang nằm trên giường. Nó đưa trái táo lên miệng cắn một miếng nhỏ. Nước táo và mùi thơm đúng là ngon tuyệt.

Nó rên lên và gặm cho đến tận lõi trước khi Minhho kịp xử lí xong trái táo của mình.

-Ăn từ từ thôi - Minhho nói, -
Cứ ngấu nghiến như vậy là tiêu đời đó.
Một trái nữa nè. Lần này ăn chậm thôi
nha.

Minho đưa cho Thomas một trái táo khác. Quên cả cảm ơn nó cầm lấy và

ngọam một miếng to. Trong khi nhai nuốt và tổng thêm miếng nữa vô trong miệng, nó nhận ra mình thực sự cảm thấy lượng năng lượng đầu tiên chạy qua cơ thể.

-Ngon thật - Nó lúng búng, - Ngon dã man.

-Cậu vẫn còn rất ngô nghê khi cố xài trắng ngữ. - Minho nói, trước khi cắn một miếng táo khác

Thomas phớt lờ câu châm chọc

-Mấy trái này ở đâu ra vậy ?

Minho ngừng nhai, rồi nhai tiếp.

-Tìm thấy ở ngoài phòng sinh hoạt chung. Cùng với... một số thứ khác. Mấy sư huynh tìm thấy chúng khẳng định là trước đó vài phút chúng không hề tồn tại, nhưng mặc kệ. Tôi cóc cần biết.

Thomas vung chân ngòi dấy.

-Tụi nó còn tìm thấy được gì nữa?

Minho cắn một miếng khác và bắt đầu ra cửa.

-Cậu đi mà coi

Thomas đảo tròn mắt và chậm rãi đứng lên. Nó vẫn còn rất yếu, như thể bên trong cơ thể của nó đã bị gặm nhấm hết chỉ còn lại vài cái xương và gân để giữ cho nó ở thể đứng. Nhưng rồi nó hét loạn choạng, và cảm thấy chỉ sau vài giây mình đã khỏe hơn hẳn so với lần cuối lê lết vào nhà tắm.

Khi đã lấy lại thăng bằng, nó bước ra cửa và tiến vào khu vực chung. Chỉ mới ba ngày trước, gian phòng đây các xác chết. Nhưng giờ đây, trong phòng đông

ngọt các trảng viên đang lấy đồ từ một đồng thức ăn lớn ngỡ như từ trên trời rơi xuống. Trái cây, rau củ, và những gói bánh kẹo nhỏ.

Nhưng Thomas không buồn ghi nhận những thứ đó, vì một thứ khác lạ lùng hơn đã xuất hiện ở phía xa của gian phòng. Nó buộc phải với tay chạm vào bức tường sau lưng để giữ mình đứng vững.

Một cái bàn gỗ lớn đã được đặt ngay trước cánh cửa dẫn vào phòng tập thể dục.

Phía sau bàn, một người đàn ông ốm nhom trong bộ com-lê màu trắng đang ngồi trên ghế, hai chân bắt chéo gác lên bàn.

Ông ta đang đọc một cuốn sách.

Chương 10

Thomas đứng đó suốt một phút, mắt nhìn chăm chăm vào người đàn ông đang điềm nhiên ngồi đọc sách sau chiếc bàn. Như thể ông ta đã ngồi đọc như thế và ngay tại chỗ đó trong suốt cuộc đời của mình. Mái tóc đen lưa thưa được chải lật qua cái đầu hói, chiếc mũi dài hơi vẹo sang phải, đôi mắt nâu tím ranh đảo nhanh trong khi ông ta đọc sách. Ông ta có vẻ vừa thoải mái lại vừa căng thẳng. Còn bộ cánh màu trắng nữa chứ. Quần dài, áo sơ mi. cà vạt áo choàng. Giày. Vớ. Tất cả tuyền một màu trắng.

Cái *quái* gì thế này?

Thomas nhìn sang các trảng viên đang ăn trái cây và nhai thứ gì đó giống như một hỗn hợp của hạt và quả hạch. Dường như chúng đã quá quen với người đàn ông ngồi sau bàn.

-Ông ta là ai vậy? - Thomas hỏi bằng quơ.

Một thằng bé ngẩng lên, ngừng nhai một lúc. Rồi nó nhanh chóng nhai và nuốt cho xong chỗ thức ăn trong miệng.

-Ông ta không nói gì đâu. Chỉ bảo là chúng ta phải đợi đến khi ông ta sẵn sàng.

Thằng bé nhún vai như thể chẳng có gì quan trọng, rồi há miệng cắn một miếng vào trái cam đã lột vỏ của mình.

Thomas chuyển sự chú ý trở lại người đàn ông lạ mặt. Vẫn ngồi chỗ cũ, ông ta lật trang sách đánh *roạt* một tiếng, tiếp tục lia mắt đọc các hàng chữ trên đó. Rồi trí, bụng thì kêu réo đòi thêm đồ ăn. Thomas vẫn không thể không bước tới chỗ người đàn ông để tìm hiểu thêm. Trong tất cả những sự kiện kỳ lạ mà nó chứng kiến thì...

-Coi chừng đó ! - Một đứa trẻ viên kêu lên. Nhưng đã qua rồi. Khi còn cách chiếc bàn khoảng ba mét. Thomas đụng phải một bức tường vô hình. Mũi nó bị đập trước tiên vào thứ gì đó giống như một tấm kính lạnh ngắt. Sau đó toàn bộ cơ thể của nó đập vào cái vách vô hình, làm nó loạng choạng bật ngược lại. Nó

đưa tay lên xoa mũi, mắt nheo lại để xem làm thế nào mình lại không nhận ra cái vách kính.

Nhưng dù có nhìn kỹ tới đâu thì nó cũng chẳng trông thấy gì. Không có một chút hình ảnh phản chiếu nào, không có bất kỳ vết dơ nào. Thử nó thấy chỉ là... không khí. Suốt trong lúc đó người đàn ông không buồn nhúc nhích, cũng chẳng tỏ bất cứ dấu hiệu nào cho biết ông ta đã nhận thấy sự việc.

Thomas tiếp cận lại vị trí vừa nãy, lần này thật chậm rãi, hai tay giơ ra trước. Nó nhanh chóng chạm phải một bức tường hoàn toàn vô hình... Gì vậy nhỉ? Có cảm giác như bức tường được làm bằng kính nhẵn, cứng và lạnh khi chạm

vào. Nhưng Thomas không nhìn thấy bất cứ điều gì cho thấy có một vách tường nằm ở đó.

Bực bội, nó di chuyển sang trái, rồi sang phải tay lần theo vách ngăn vô hình nhưng cứng chắc. Vách tường kéo dài suốt chiều ngang căn phòng. Không có cách nào tiếp cận người lạ đang ngồi sau bàn. Thomas đâm thình thịch lên đó nhưng không có gì xảy ra. Một số trang viên và Aris thông báo với nó là chúng đã thử hết mọi cách.

Người đàn ông lạ mặt cách Thomas một chục bước chân thở dài rõ to khi nhấc chân khỏi bàn và đặt chúng xuống sàn. Ông ta kẹp một ngón chân vào cuốn sách để đánh dấu trang rồi ngược

nhìn Thomas, không buồn che giấu sự bức bối.

-Tôi còn phải nhắc lại bao nhiêu lần nữa đây ? – Ông ta lên

tiếng. Chất giọng mũi hoàn toàn tương hợp với làn da tái, mái tóc mỏng và cơ thể gầy gò. Và cả bộ đồ nữa. Bộ đồ trắng tuyền ngó ngẩn đó. Lạ lùng là giọng của ông ta không bị bức tường chắn bốt.

-Chúng ta vẫn còn bốn mươi bảy phút nữa trước khi tôi cho phép triển khai giai đoạn hai của thử nghiệm. Các bạn vui lòng giữ kiên nhẫn và để tôi yên. Thời gian này là để cho các bạn ăn uống và nạp năng lượng. Tôi đặc biệt khuyên cậu nên tận dụng cho nó, chàng trai ạ. Còn bây giờ, nếu cậu không phiền ...

Không thèm đợi câu trả lời, ông ta lại ngửa người ra sau và gác chân lên bàn. Tiếp đến, ông ta giở sách ra ở chỗ đã đánh dấu và đọc tiếp.

Thomas không nói được tiếng nào. Nó quay lưng lại người đàn ông, tựa vào vách tường vô hình, cảm thấy bề mặt cứng tiếp xúc với lưng mình. Chuyện gì đã xảy ra vậy? Rõ ràng nó còn đang ngủ mơ. Vì một lí do nào đó, ý nghĩ đó dường như càng làm tăng cảm giác đói của nó và nó nhìn đồng hồ ăn một cách thêm khát. Rồi nó nhận ra Minhho đang đứng tựa vào khung cửa phòng tập thể, hai tay khoanh lại.

Đấm mạnh vào vai thẳng bạn, Thomas nhướng mày.

-Cậu gặp ông bạn mới chưa? -Minho đáp lại, cười nhảu nhở. Tia ghê há. Tôi sẽ kiếm cho mình một bộ đồ giống như vậy. Coi cũng đẹp.

-Tôi đang mơ hay đang tỉnh vậy? - Thomas hỏi.

-Cậu đang tỉnh ăn cái gì đi. Nhìn cậu thấy ghê quá. Giông như gã Chuột chù đọc sách ở đằng kia.

Thomas khá ngạc nhiên trước khả năng phớt lờ người đàn ông áo trắng, và bức tường vô hình của Minho. Lại là cảm giác tê dại rất thân quen. Sau cú sốc ban đầu, mọi thứ không còn kỳ lạ nữa. Bất cứ chuyện gì cũng trở thành bình thường. Gạt mọi thứ qua một bên, Thomas lê bước tới đồng đồ ăn và bắt

đầu nạp năng lượng. Một trái táo nữa. Thêm một trái cam. Một bịch đậu các loại, rồi một thanh ngũ cốc và nho khô. Cơ thể nó đòi thêm nước, nhưng nó vẫn chưa thể dờn bước được.

- Cậu ăn vừa thôi nha. - Minhho lên tiếng từ phía sau lưng Thomas. - Ở đây có mấy huynh ới nữa um sùm vì ăn quá mức đó. Ăn nhiều đó chắc là đủ rồi.

Thomas đứng lên, khoan khoái với cảm giác no căng bụng. Nó không hề tiếc nuôi con quái vật gặm nhấm đã lưu trú trong mình lâu đến thế. Nó biết Minhho nói đúng - mình cần phải tiết chế lại. Gật đầu với thằng nhỏ, nó lão đảo bước qua chỗ Minhho để đi uống nước. Từ nãy tới giờ nó vẫn thắc mắc trong lòng về thứ sẽ

được người đàn ông bận đồ trắng kia dành cho tụi nó trong “Giai đoạn hai của thử nghiệm”.

Bất cứ điều gì.

Một tiếng đồng hồ sau, Thomas ngồi bệt trên sàn cùng các tráng viên khác, bên phải là Minho, bên trái là Newt. Cả bọn đối diện với bức tường vô hình và người đàn ông mặt chồn ngồi sau bàn. Chân ông ta vẫn gác trên bàn, mắt đảo nhanh theo những hàng chữ trong cuốn sách trên tay. Thomas có thể cảm thấy năng lượng và sức lực từ từ hồi phục bên trong nó.

Aris đã nhìn Thomas một cách lạ lùng trong phòng tắm, như thể muốn trò

chuyện qua ý nghĩ với nó, nhưng lại sợ. Thomas phớt lờ thằng nhỏ để tiến đến bồn rửa mặt và uống nước trong chùng mực cái bao tử đầy nhóc của mình cho phép. Khi nó uống xong và đưa ống tay áo lên quẹt miệng thì Aris đã bỏ đi. Bây giờ thì thằng nhỏ đang ngồi phía sát tường, mắt nhìn cắm xuống đất. Thomas cảm thấy ái ngại cho Aris. So với các tráng viên, rõ ràng tình cảnh của Aris tồi tệ hơn nhiều. Đặc biệt là khi thằng bé đã rất thân thiết chẳng kém gì Thomas và Teresa, với một đứa con gái về sau bị giết chết.

Minho là đứa đầu tiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng.

Tôi nghĩ tất cả chúng ta rồi sẽ phát khùng

giống như cái đám... họ tự gọi mình là gì ta? Đám Chạch ngoài cửa sổ. Chúng ta ngồi đây, chờ đợi bài giảng của chuột chù, cứ như thể chuyện này là hoàn toàn bình thường. Làm như ngồi ở trường học không bằng. Dám cá, nếu ông ta có điều gì đó hay ho để tuyên bố thì đã không cần đến cái vách tường ma thuật kia để bảo vệ khỏi tội mình đúng không?

-Cứ ngậm miệng nghe đi đã. - Newt nói.

– Biết đâu mọi chuyện sẽ chấm dứt.

-Ồ, phải rồi. - Minho đáp lại. - Và chảo chiên sẽ có em bé, Winston sẽ hết sạch trứng cá, và Thomas đây sẽ cười được một lần.

Thomas quay qua Minho, làm bộ nhăn răng cười.

-Cười rồi này, được chưa?

-Khùng. - Minho đáp. - Cậu đúng là xấu trai.

-Ồ, kệ tôi.

-Yên lặng nào. - Newt thì thầm. - Hình như đã đến lúc rồi.

Thomas ngược mắt lên nhìn người đàn ông lạ mặt - chuột Chù, theo cách gọi của Minho. Ông ta đã đặt chân xuống sàn và đặt sách xuống bàn, đẩy chiếc ghế ra sau để nhìn một cái ngăn kéo bàn, trước khi mở nó ra và lục lọi bên trong. Cuối cùng ông ta lôi ra một bìa hồ sơ bằng giấy cứng dày cui, các loại giấy tờ bên trong lòi hết cả ra ngoài.

-A, đến lúc rồi - Chuột chù lên tiếng bằng chất giọng mũi, rồi đặt bìa hồ sơ

xuống bàn, mở nó ra và nhìn vào những
đứa trẻ trước mặt mình. – Cảm ơn các
bạn đã ngồi lại rất trật tự, để tôi có thể
nói với các bạn những điều đã được
truyền đạt. Vui lòng lắng nghe cẩn thận.

-Tại sao ông cần tới bức tường đó?
Minho la lên.

Newt vòng qua người Thomas để đâm
vào tay thẳng bé, nói khẽ:

-Im coi!

Chuột chù tiếp tục lên tiếng như không có
chuyện gì xảy ra:

-Các cậu vẫn còn ở đây là nhờ một ý chí
sinh tồn phi thường bất chấp hoàn cảnh,
bên cạnh các... nhân tố khác. Khoảng sáu
mươi người đã được cử đến sống ở
Trăng. Trăng của *các bạn*. Còn một nhóm

B gồm sáu mươi người khác, nhưng tạm thời ta hãy quên họ đi đã.

Ông ta hấp háy mắt với Aris, trước khi chậm rãi nhìn một lượt đám trẻ. Thomas không rõ liệu có đứa nào nhận ra, nhưng cậu cảm thấy có một chút sự thân quen trong ánh mắt đó. Vậy là sao nhỉ?

-Trong số tất cả những người này, chỉ có một nhóm còn sống sót cho đến ngày hôm nay. Tôi nghĩ các bạn đã đoán ra rồi, nhiều sự việc đã xảy ra với các bạn chỉ nhằm mục đích duy nhất là để nhận xét và phân tích những đáp ứng của các bạn. Nhưng nó không hẳn là một thử nghiệm, nó phục vụ nhiều hơn cho việc xây dựng một sơ đồ. Kích thích vùng sát thủ và thu thập những hình mẫu tương ứng. Tất cả

những cái đó nhằm đạt được một đột phá vĩ đại nhất trong lịch sử khoa học và y tế.

-Những tình huống đặt ra cho các bạn được gọi là các Biến số, và tất cả đều đã được tính toán một cách tỉ mỉ. Tôi sẽ giải thích ngay sau đây. Mặc dù chưa thể nói hết với mọi người ở thời điểm này, nhưng đây là điều cốt yếu mà các bạn cần phải biết: những thử nghiệm các bạn đang trải qua là nhằm một mục đích cao cả. Tiếp tục đáp ứng tốt với các Biến số, tiếp tục sống sót, và các bạn sẽ được tưởng thưởng khi biết mình đã góp phần vào việc giải cứu nhân loại. Đồng thời cứu chính bản thân các bạn nữa, đương nhiên rồi.

Chuột chù ngừng lại, như để chờ đợi phản ứng của mọi người. Thomas ngó sang phía Minho và nhướn lông mày.

-Ông này đầu óc có vấn đề rồi. - Minho thì thảo. - Làm sao việc trốn thoát khỏi một cái mê cung kinh dị lại có thể cứu được loài người chứ?

-Tôi đại diện cho nhóm nghiên cứu mang tên VSAT. - Chuột

chù nói tiếp. - Tôi biết nghe cái tên đó có vẻ rất đáng sợ, nhưng nó là viết tắt của Ban thử nghiệm Vùng sát thủ. Các bạn có thể nghĩ này nọ, nhưng nó không có gì đáng sợ hết. Chúng tôi tồn tại vì một mục đích và chỉ một mà thôi: cứu trái đất khỏi thảm họa. Việc các bạn ngồi

trong căn phòng này là một phần quan trọng của điều chúng tôi dự định. Chúng tôi có những nguồn tài trợ chưa từng thấy trong lịch sử văn minh nhân loại. Tài chính gần như không giới hạn, nhân lực cũng thế, cùng với đó là công nghệ đỉnh cao, vượt xa những mong đợi cao nhất của loài người.

-Trong khi các bạn vượt qua những thử nghiệm, các bạn đã và sẽ tiếp tục chứng kiến tận mắt những bằng chứng về công nghệ cũng như các nguồn lực đứng sau nó. Nếu hôm nay tôi có thể nói với các bạn một điều gì, thì đó là các bạn sẽ không bao giờ, không, bao giờ tin nổi mắt mình. Hay đúng hơn là bộ não của mình. Đó là lí do tại sao chúng tôi đã

bày ra vụ treo xác và bịt gạch cửa sổ. – Tôi muốn nói rằng, đôi khi các bạn nhìn thấy không phải là sự thật, trong khi những thứ các bạn *không thấy* lại là thật. Chúng tôi có thể điều khiển não bộ và các thụ cảm thần kinh của các bạn khi cần. Tôi biết chuyện này nghe có vẻ hơi đáng sợ và gây hoang mang, có lẽ thế.

Thomas cảm thấy những câu nói vừa rồi không thể nào ngụ ý nhiều hơn được nữa, và mấy chữ *vùng sát thủ* cứ lùng bùng trong đầu nó. Những mảnh hồi ức vụn vặt được khôi phục không thể nắm bắt được ý nghĩa của mấy chữ đó, nhưng nó nhớ lần đầu tiên nhìn thấy chúng là trên tấm bảng đồng gắn trong Mê cung. Tấm bảng đó giải thích ý nghĩa đầy đủ của chữ

VSAT.

Người đàn ông chậm rãi nhìn từng trang viên trong phòng. Mối trên của ông ta lấm tấm mồ hôi.

-Mê cung là một phần của thử nghiệm. Không Biến số nào được tung ra mà không có mục đích đối với bộ sưu tập các hình mẫu vùng sát thủ của chúng tôi. Cuộc trốn thoát của các bạn là một phần của thử nghiệm. Trận chiến với các Nhím sáu. Vụ ám sát cậu bé Chuck. Đội giải cứu và chuyển đi trên xe buýt sau đó, Tất cả đều là một phần của Thử nghiệm. Cơn tức giận trào lên trong lồng ngực Thomas khi nghe nhắc tới Chuck. Nó dợm đứng lên nhưng Newt đã kéo nó ngồi xuống sàn trở lại.

Như thể được khích lệ vì điều đó, chuột chù nhanh nhẹn đứng lên khỏi chiếc ghế của mình, làm nó lùi ra sau và đập vào tường. Rồi ông ta đặt tay lên bàn và chồm người về phía các trảng viên.

-Tất cả đều là một phần của cuộc Thử nghiệm, các bạn có hiểu chưa? Chính xác là Giai đoạn một. Và chúng tôi vẫn đang thiếu khủng khiếp các dữ liệu chúng tôi cần. Do vậy, chúng tôi phải nâng mọi thứ lên, và giờ là lúc bắt đầu cho Giai đoạn hai. Đã đến lúc mọi thứ trở nên khó khăn.

Chương 11

Căn phòng chìm vào yên lặng.

Thomas biết mình nên thất vọng vì tính phi lí của nhận định cho rằng tới thời điểm này mọi thứ vẫn dễ dàng đối với bọn trẻ. Điều đó đáng lẽ phải khiến nó sợ hãi. Chưa kể đến chuyện họ điều khiển bộ não của chúng. Nhưng thay vào đó, nó lại cực kỳ tò mò muốn biết điều mà người đàn ông kia sắp nói ra.

Chuột chù chờ đợi thật lâu, rồi từ từ đặt mình xuống ghế trở lại, và dịch tới trước để ngồi gần vào bàn hơn.

-Các bạn có thể nghĩ, hoặc mọi việc dường như cho thấy rằng chúng tôi chỉ kiểm tra khả năng sống sót của các bạn. Xét theo bề nổi thì Thử nghiệm Mê cung có thể bị nhìn nhận một cách nhầm lẫn như thế. Nhưng, tôi xin bảo đảm với các

bạn, đây không chỉ là chuyện sống còn và khát vọng sống. Đó chỉ là một phần của cuộc thử nghiệm này. Bức tranh toàn cảnh hơn của nó là một thứ mà các bạn sẽ chỉ hiểu ra sau khi thử nghiệm hoàn toàn kết thúc.

-Quầng lửa mặt trời đã tàn phá nhiều phần của trái đất. Đồng thời, một căn bệnh không giống với bất kỳ bệnh tật nào mà nhân loại từng biết tới đã tàn sát loài người. Căn bệnh đó được gọi là bệnh Nhật trùng. Lần đầu tiên chính phủ của những quốc gia còn tồn tại đã hợp sức cùng nhau. Họ đã góp sức để tạo nên VSAT, một nhóm nghiên cứu có mục đích chiến đấu chống lại những vấn đề mới của thế giới này. Các bạn là một phần

quan trọng của cuộc chiến đấu đó. Và các bạn sẽ càng có động lực hợp tác với chúng tôi, vì chúng tôi rất buồn khi phải nói rằng tất cả các bạn đều đã bị nhiễm Nhật trùng.

Chuột chù nhanh chóng giơ tay chặn đứng những tiếng ồn ào bắt đầu nổi lên.

-Nào, nào! Không cần phải lo lắng. Nhật trùng cần một khoảng thời gian trước khi gây tác hại và bộc lộ các triệu chứng. Tuy thế, khi kết thúc Thử nghiệm, *liệu pháp chữa trị* sẽ là phần thưởng của các bạn, và các bạn sẽ không bao giờ chứng kiến các tác hại của căn bệnh này. Không phải ai cũng có được liệu pháp đó, các bạn hiểu rồi đây.

Bàn tay Thomas bất giác đưa lên cổ,

như thể cơn đau tại đó là dấu hiệu đầu tiên của việc nhiễm Nhật trùng. Nó vẫn còn nhớ rõ những điều được nghe từ người phụ nữ đi trên chiếc xe buýt giải cứu bọn trẻ khỏi Mê cung. Về việc Nhật trùng đã phá hủy não bộ như thế nào và dần dần khiến ta mất khả năng có những cảm xúc của con người như sự đồng cảm hay lòng trắc ẩn. Về việc nó biến con người thành một thứ còn thua loài cầm thú.

Nghĩ tới đám Chạch mà mình đã nhìn thấy qua cửa sổ phòng tập thể, Thomas tự dung muốn chạy vào buồng tắm để rửa tay và súc miệng. Người đàn ông kia đã nói đúng, bọn trẻ có tất cả động lực cần thiết để vượt qua giai đoạn thử nghiệm

kế tiếp.

-Học lịch sử và phung phí thời gian như thế là đủ rồi. - Chuột chù nói tiếp. - Giờ chúng tôi đã biết các bạn. Tất cả các bạn. Những điều tôi nói, hoặc những gì đứng sau sứ mạng của VSAT là không quan trọng. Tất cả các bạn sẽ làm mọi điều cần thiết. Chúng tôi không hề nghi ngờ về chuyện đó. Và bằng việc làm theo những gì được chúng tôi yêu cầu, các bạn sẽ tự cứu lấy mình qua việc giành được liệu pháp chữa trị mà rất nhiều người đang khao khát trong tuyệt vọng. Thomas nghe thấy tiếng Minhho gầm gừ bên cạnh mình và sợ thằng bé sẽ lại phun ra những nhận định ngông nghênh. Nó xuyt khẽ để thằng bạn im lặng.

Chuột chù nhìn xuống đồng giấy tờ lộn xộn trong tập hồ sơ đang mở trên bàn, lấy một tờ giấy, rồi lật nó lại, gần như không nhìn nội dung trên đó. Ông ta hắng giọng.

- Giai đoạn hai. Thử nghiệm Đất cháy. Nó sẽ chính thức bắt đầu vào sáng ngày mai, lúc sáu giờ đúng. Các bạn sẽ vào trong phòng này, và trên bức tường sau lưng tôi các bạn sẽ tìm thấy một cửa Xuyên không. Trong mắt các bạn, cửa Xuyên không sẽ có dạng một bức tường đập dềnh màu xám bạc. Mỗi bạn phải bước qua nó trong vòng năm phút sau đó. Như vậy, cửa được mở ra lúc sáu giờ đúng và đóng lại lúc sáu giờ năm phút. Các bạn rõ chưa?

Thomas chờ người nhìn Chuột chù, như thể nó đang xem một đoạn phim và ông ta thực ra không tồn tại ở đó. Những tràng viên khác chắc cũng cảm thấy y như vậy, vì không đứa nào hỏi câu hỏi đơn giản đó. Cửa Xuyên không là gì?

- Tôi khá chắc các bạn đều có thể *nghe* được. ! Chuột chù nói. -Các... bạn... rõ... chưa?

Thomas gật đầu. Một số đứa quanh nó lí nhí nói “có”, và “rồi”.

- Tốt - Chuột chù lơ đãng cầm lên một mảnh giấy khác và lật mặt sau của nó. - Đúng thời điểm đó, Thử nghiệm Đất cháy sẽ bắt đầu. Luật lệ rất đơn giản. Hãy ra ngoài, đi lên phía bắc một trăm dặm. Đến được nơi trú ẩn an toàn trong

vòng hai tuần lễ tức là các bạn đã vượt qua cuộc Thử nghiệm. Khi đó, chỉ khi đó thôi, các bạn mới được chữa bệnh Nhật trùng. Thời gian sẽ chính xác là hai tuần lễ, tính từ giây phút các bạn bước qua cửa. Nếu không đi đến đích, các bạn sẽ mất mạng.

Lẽ ra căn phòng phải bùng nổ những lời tranh cãi, thắc mắc, hoặc sự sợ hãi.

Nhưng không ai nói một tiếng nào.

Thomas có cảm giác như lưỡi mình đã trở nên cứng như đá.

Chuột chù đóng sầm bìa hồ sơ lại, làm cho mớ giấy tờ lộn xộn thêm một lần nữa nhăn nheo, rồi cất nó vào ngăn kéo ban đầu. ông ta đứng dậy, bước qua một bên và đẩy chiếc ghế vào gầm bàn.

Cuối cùng, ông ta khoanh tay, hướng sự chú ý vào các tráng viên.

Rất đơn giản, thật đấy. - Giọng điệu điềm nhiên khiến người ta nghĩ ông ta vừa hướng dẫn cách mở vò sen trong buồng tắm. - Không có luật lệ gì hết. Không có chỉ dẫn nào cả. Các bạn có một ít lương thực, và không nhận được bất kỳ sự hỗ trợ nào trên đường đi. Hãy bước qua cửa Xuyên không vào thời điểm đã ấn định. Tìm lối ra bên ngoài. Đi một trăm dặm về hướng bắc tới nơi trú ẩn an toàn. Đến đích hoặc mất mạng.

Mấy chữ cuối dường như đã lôi mọi người ra khỏi trạng thái sững sờ. Tất cả cùng nháo nhào lên tiếng:

- Cửa Xuyên không là gì?

- Tội tôi bị nhiễm Nhật trùng như thế nào?

- Còn bao lâu nữa chúng tôi sẽ thấy các triệu chứng?

- Cái gì nằm ở cuối chặng đường một trăm dặm?

- Chuyện gì đã xảy ra với mấy cái xác?

Những câu hỏi dồn dập tạo thành một âm thanh lộn xộn khủng khiếp. Thomas không quan tâm. Người lạ mặt sẽ không giải đáp gì hết. Chẳng lẽ bọn trẻ không nhận thấy điều đó?

Chuột chù kiên nhẫn chờ đợi, phớt lờ những câu hỏi. Cặp mắt đen đảo tới đảo lui giữa các trắng viên. Ánh mắt ông ta dừng lại nơi Thomas, người chỉ biết ngồi

đó nhìn lại ông ta một cách căm thù. Căm thù VSAT. Căm thù thế giới này.

- Mọi người im cái coi! – Rốt cuộc Minh^o la lên. Những câu hỏi lập tức ngưng^o bật. - Lão mặt đẹp đó sẽ không trả lời gì đâu vậy nên đừng có phí thời gian nữa.

Chuột^o chù gật gù với Minh^o như thể cảm ơn^o thằng bé k công nhận sự khôn ngoan của nó.

- Một trăm dặm. Về phía bắc. Hi vọng các bạn thành công. Nên nhớ, tất cả đều đã bị nhiễm Nhật trùng. Chúng tôi đã để cho các bạn bị nhiễm, nhằm tiếp thêm động lực mà có thể các bạn còn thiếu. Và việc tới được nơi trú ẩn an toàn đồng nghĩa với sự chữa trị. - Chuột^o chù quay

lưng tiến lại gần bức tường, tưởng chừng sắp sửa bước qua nó. Nhưng ông ta dừng chân và quay mặt lại nhìn bọn trẻ.

- À, còn một điều cuối cùng nữa. Đừng tưởng các bạn có thể né tránh cuộc thử lửa nếu không bước qua cửa Xuyên không vào thời điểm từ sáu giờ đến sáu giờ năm phút sáng mai. Những ai ở lại sẽ bị xử lí ngay lập tức theo một cách thức... rùng rợn nhất. Tốt hơn hãy thử vận may của các bạn với thế giới bên ngoài. Chúc tất cả may mắn.

Nói đến đây, ông ta quay lưng lại và bắt đầu bước đến gần bức tường.

Nhưng trước khi Thomas kịp nhìn thấy, vách tường trong suốt ngăn cách người đàn ông và các trảng viên bỗng

mờ đi, biến thành một lớp màng trắng đục chỉ trong vài giây. Sau đó nó hoàn toàn biến mất để lộ phần bên kia của căn phòng.

Bộ bàn ghế đã biến mất. Chuột chù cũng không thấy đâu nữa.

- Chết bầm. - Minho lẩm bầm bên cạnh Thomas

Chương 12

Một lần nữa, những câu hỏi và lời tranh cãi của các trảng viên lại bùng lên. chỉ có Thomas là bỏ đi chỗ khác. Nó cần một chút không gian, và phòng tắm là chỗ trú ẩn duy nhất. Vậy nên thay vì đi vào phòng ngủ của bọn con trai, nó bước

sang căn phòng từng được Teresa và Aris sử dụng. May mắn là không có ai đi theo nó.

Nó không biết phải bắt đầu xử lí các thông tin từ đâu. Những cái xác chết bị treo trên trần nhà đã biến mất chỉ sau vài phút. Một người lạ mặt cùng với bàn giấy của ông ta tự dung từ trên trời rớt xuống, được bảo vệ bởi một tấm lá chắn khác thường. Thế rồi tất cả cũng biến mất.

Tất cả những cái đó chỉ là những điều khiến bọn trẻ ít lo lắng nhất. Bây giờ, vụ giải cứu đưa chúng ra khỏi Mê cung đã rõ ràng là một màn kịch. Nhưng những con tốt thí được nhóm Hóa công sử dụng để đưa các trảng viên lên xe buýt tới

đây, họ là ai kia chứ? Những người đó liệu có biết họ sắp bị giết chết hay không? Mà họ có *thực sự* bị giết không đây? Chuột chù đã nói bọn trẻ đừng nên tin vào mắt hoặc đầu óc của mình. Làm sao chúng có thể tin nổi bất cứ chuyện gì nữa đây?

Và tệ hơn hết thảy là việc chúng đã bị nhiễm Nhật trùng, phải vượt qua Thử nghiệm để có được thuốc điều trị...

Thomas nhắm nghiền mắt, lấy tay day trán. Teresa đã bị tước đoạt khỏi nó. Không ai trong số bọn trẻ có gia đình. Sáng sớm mai sẽ bắt đầu một thứ quái gở được gọi là Giai đoạn hai của cuộc thử nghiệm mà chỉ nghe qua cũng hiểu nó sẽ khủng khiếp hơn Mê cung rất nhiều. Tất

cả những con người điên loạn ngoài kia, làm thế nào đối phó với họ đây? Bỗng dưng Thomas nghĩ tới Chuck và những gì thằng bé có thể nói nếu có mặt ở đây.

Một câu gì đó đơn giản, có lẽ vậy. Chẳng hạn như là, *Chuyện này tệ thật.*

Cậu nói đúng đó, Chuck, Thomas nghĩ thầm. Thế giới này thật tệ.

Chỉ mới vài ngày trước đây, người bạn thân thiết nhất của Thomas đã chết ngay trong vòng tay nó bởi một nhát dao cắm vào tim. Nhưng bây giờ Thomas không thể không nghĩ rằng cái kết thúc kinh khủng đó có lẽ là điều tốt nhất dành cho Chuck. Có lẽ cái chết còn tốt hơn những điều đang chờ đợi nó phía trước. Nó nhớ

tới cái hình xăm trên cổ...

- Ê, làm gì mà lâu lắc dữ vậy. - Nó nghe thấy giọng nói của Minho.

Thomas nhìn lên và trông thấy thằng bé đang đứng ngay ngưỡng cửa phòng tắm.

- Tôi không chịu nổi ngoài đó nữa. Mọi người nhốn nháo hết cả lên như một đám trẻ nít. Nói gì thì nói, tụi mình đều đã biết sắp phải làm gì.

Minho bước lại chỗ Thomas, tựa vai vào tường.

- Cậu không thấy mừng sao? Coi, mấy huynh đó cũng gan lì như cậu vậy. Sáng mai tất cả tụi mình đều sẽ bước qua cái cửa.. cho dù hắn ta gọi nó bằng tên gì. Thây kệ chuyện mọi người bàn tán đi. Thomas đảo mắt:

- Tôi không bao giờ nói là mình can đảm hơn ai. Chỉ phát bệnh vì phải nghe quá nhiều người nói. Trong đó có cả cậu nữa.

Minho cười khúc khích:

- Nè đầu bã, khi cậu cố tỏ ra nguy hiểm, nhìn cậu tức cười lắm.

- Cám ơn nha. - Thomas ngừng một chút.

- Xuyên không.

- Hả?

- Đó là từ được gã mặc đồ trắng dùng để gọi cái cửa mà chúng ta sẽ bước qua.

Cửa Xuyên không.

- Ồ. Ghắc là một loại cửa nào đó thôi.

Thomas ngược mắt nhìn Minho.

- Tôi cũng nghĩ như vậy. Thứ gì đó giống như Vực. Nó đưa cậu xuyên qua không

gian để tới một nơi nào đó. Xuyên không.

- Cậu giỏi thật

Lúc đó Newt cũng bước vào.

- Hai người lén lút làm gì đó?

Minho vươn tay ra vỗ vai Thomas.

- Ai lén lút gì đâu. Thomas chỉ đang
nghiền ngẫm về cuộc đời và ao ước
được gặp lại mẹ cậu ấy thôi mà.

- Tommy này, - Newt lên tiếng, giọng
nghiêm túc, - cậu đã trải qua Biến đổi và
phục hồi được một phần ký ức. Cậu nhớ
được chuyện này tới đâu?

Thomas đã từng suy nghĩ rất nhiều về
điều đó. Phần lớn những gì quay trở lại
với nó sau khi bị Nhím sấu chích đã phai
nhạt đi.

- Tôi không biết. Tôi không thể thực sự thấy được thế giới bên ngoài, và những chuyện có liên quan đến những người tôi phụ giúp thiết kế Mê cung. Phần lớn các ký ức đã bị phai nhạt hoặc biến mất trở lại. Tôi từng có một vài giấc mơ kỳ lạ, nhưng không có cái nào hữu ích.

Sau đó ba đứa bắt đầu thảo luận một chút về những điều đã được người lạ mặt cho biết: quãng lửa mặt trời, cảm giác khác biệt của chúng khi giờ đây đã biết mình đang bị thí nghiệm hay thử nghiệm gì đó. Chúng cũng trao đổi về nhiều thứ chưa có lời giải thích khác. Tất cả những chuyện đó đều in đậm nỗi sợ hãi dành cho căn bệnh chúng đã bị nhiễm. Sau đó cả ba đứa im lặng.

- Thôi, chúng ta còn có những chuyện phải sắp xếp. - Newt lên tiếng. - Tôi cần sự trợ giúp để bảo đảm đồng đồ ăn chết bầm kia không biến mất trước khi chúng ta rời khỏi đây. Có gì đó mách bảo tôi là chúng ta sẽ cần tới nó.

Thomas chưa hề nghĩ tới chuyện này.

- Cậu nói có lí. Mọi người vẫn đang ăn ngoài đó à?

Newt lắc đầu.

- Không. Chảo chiên đã nhận nhiệm vụ. Huynh đó vốn tôn thờ thức ăn mà. Tôi nghĩ cậu ta rất mừng vì bây giờ đã có gì đó để quản lí. Nhưng tôi sợ mọi người sẽ hoảng loạn lên và cố ăn bằng mọi cách.

- Thôi nào. - Minho nói. - Những ai đi

được tới chỗ này đều là những người có suy nghĩ. Máy đưa não phẳng đã chết hết ráo rồi. - Thằng bé liếc xéo qua phía Thomas, như thể sợ bị nó hiểu là mình đưa luôn Chuck vào danh sách đó. Hoặc là Teresa.

- Có thể. - Newt đáp. - Hi vọng là vậy. Dù sao thì, tôi nghĩ chúng ta cần tổ chức, sắp xếp lại các thứ. Giống như hồi mình còn trong cái Trảng chết bầm đó. Những ngày vừa qua đúng là khổ sở. Tất cả mọi người rên rĩ kêu gào, không có tổ chức hay kế hoạch gì. Chuyện đó khiến tôi muốn phát điên.

- Chứ cậu muốn chúng tôi làm gì? -

Minho hỏi. - Xếp hàng rồi hít đất chắc? Chúng ta đang bị kẹt trong một trại giam

ba phòng.

Newt chém tay vào không khí như thể những chữ Minho vừa

nói ra là một đám ruồi.

Sao cùng được. Tôi chỉ muốn nói là sáng mai mọi thứ rõ ràng sẽ thay đổi, và chúng ta cần chuẩn bị sẵn sàng để đối phó với nó.

Dẫu vậy, Thomas vẫn cảm thấy Newt nói chưa đủ rõ ràng. -Ý cậu là sao?

Newt ngừng một lát, hết nhìn Thomas rồi lại nhìn Minho.

- Chúng ta cần phải đảm bảo là cả nhóm có một người lãnh đạo đáng tin cậy cho ngày mai. Không còn nghi ngờ gì về người đó nữa.

- Đây là thứ ngớ ngẩn nhất mà cậu từng

nói ra đó. - Minho lên tiếng. - Cậu là trưởng nhóm, cậu biết thừa mà. chúng ta đều biết chuyện đó.

Newt cương quyết lắc đầu.

- Cái đó làm cậu quên mất vụ hình xăm rồi hả? Cậu tưởng họ xăm cho đẹp thôi sao?

- Ô, thôi nào. - Minho phản đối. - Cậu thực sự nghĩ nó có ý nghĩa gì đó sao ? Bọn họ chỉ đùa giỡn với đầu óc của chúng ta thôi!

Thay vì trả lời, Newt bước lại gần Minho và vạch cổ áo của thằng bé để lộ ra hình xăm bên trong. Thomas không cần phải nhìn nữa, vì nó vẫn còn nhớ như in. Hàng chữ xăm cho biết Minho là thủ lĩnh.

Minho vùng ra khỏi tay Newt và bắt đầu nói những câu mỉa mai như thường lệ, nhưng Thomas đã không còn nghĩ tới điều đó nữa. Nhịp tim nó bắt đầu đập dồn dập, chỉ thiếu nước nhồi lên. Tất cả những gì nó có thể nghĩ tới là dòng chữ được xăm trên cổ *mình*.

Theo đó, nó sẽ bị giết chết.

Chương 13

Thomas cảm thấy đã muộn và biết cả bọn cần đi ngủ để chuẩn bị sẵn sàng cho sáng hôm sau. Vậy nên nó cùng các trảng viên dành phần còn lại của buổi tối để buộc khăn trải giường thành những cái ba lô

đựng thức ăn và số quần áo bổ sung xuất hiện trong mấy cái tủ. Một số thức ăn được đóng trong túi nhựa, nên những cái túi nhựa rỗng giờ đây được dùng để đựng nước, miệng túi buộc bằng vải xé ra từ rèm cửa sổ. Không đứa nào hi vọng thứ bình nước dã chiến này có thể cầm cự lâu dài mà không hỏng, nhưng đó là sáng kiến tốt nhất mà chúng có được. Rốt cuộc Newt cũng thuyết phục được Minho làm trưởng nhóm. Cũng như những người khác, Thomas hiểu bọn trẻ cần một người chịu trách nhiệm, nên nó thấy nhẹ nhõm hẳn khi Minho miễn cưỡng đồng ý.

Vào lúc chín giờ tối, Thomas nằm trên giường, mắt lại nhìn lên chiếc

giường tầng trên. Căn phòng yên ắng lạ lùng, mặc dù nó biết chưa ai ngủ được. Chúng đã vượt qua được Mê cung khủng khiếp. Chúng đã chứng kiến tận mắt những gì VSAT có thể làm được. Nếu những gì Chuột chù nói là đúng, rằng tất cả những sự kiện đã xảy ra là một phần của kế hoạch nào đó, vậy thì những người đó đã khiến Gally sát hại Chuck, bắn vào một phụ nữ ở cự ly gần, thuê người vào giải cứu bọn trẻ để rồi sát hại họ sau khi đã hoàn thành nhiệm vụ... và còn nhiều thứ khác nữa.

Trên tất cả, bọn họ đã truyền vào bọn trẻ một căn bệnh khủng khiếp, sử dụng thuốc chữa trị như mỗi nhử để buộc chúng tiếp tục. Thậm chí chẳng ai biết đâu là sự thật

đầu là giả dối. Và các bằng chứng tiếp tục cho thấy họ tìm cách cô lập Thomas. Chuyện này thật buồn - Chuck đã mất mạng, Teresa thì mất tích... Lấy đi hai người bạn thân thiết của nó thì thật... Cuộc đời của Thomas thật trống rỗng. Nó không rõ liệu mình sẽ làm cách nào huy động toàn bộ sự quyết tâm để tiếp tục vào sáng mai và đương đầu với những điều VSAT đang bày ra với bọn trẻ. Nhưng nó sẽ làm được, không chỉ vì liệu pháp chữa bệnh. Nó sẽ không bao giờ ngừng lại, đặc biệt là lúc này. Không phải sau những gì bọn họ đã gây ra cho nó và các bạn. Nếu cách duy nhất để tới được chỗ bọn họ là vượt qua mọi thử nghiệm và thử thách để *sống sót*, thì nó

sẽ sống.

Nó sẽ sống.

Được an ủi bởi ý nghĩ phục thù, cuối cùng Thomas ngủ thiếp đi.

Mọi trảng viên đều đặt chuông báo thức đúng năm giờ sáng. Thomas thức dậy trước thời điểm đó rồi không thể ngủ lại được. Khi những tiếng *bíp* vang lên khắp phòng, nó vung chân ngồi dậy và đưa tay giụi mắt. Ai đó đã bật đèn, một quầng sáng vàng làm chói mắt Thomas. Nó nheo mắt, đứng dậy và bước đến nhà tắm. Ai mà biết bao lâu nữa nó mới được tắm lại.

Khi chỉ còn mười phút là đến giờ *chỉ* định của Chuột chù các trảng viên ngồi

sốt ruột chờ đợi. Trong tay mỗi đứa là túi nhựa đầy nước, chiếc ba lô làm bằng vải trái giương đặt bên cạnh chúng. Cũng như những đứa khác, Thomas đã quyết định sẽ cầm túi nước trên tay, để đề phòng trường hợp nó bị đổ hoặc bị rò rỉ. Bức vách vô hình đã lại xuất hiện trong đêm ở vị trí cũ, không cho ai vượt qua, và bọn trẻ ngồi ở trước cửa phòng ngủ dành cho bọn con trai đối diện với nơi sẽ xuất hiện của Xuyên không, theo lời Chuột Chù đã nói.

Aris ngồi ngay bên cạnh Thomas và lần đầu tiên lên tiếng bắt chuyện... Thật ra Thomas không tài nào nhớ nổi lần cuối cùng nó nghe thấy tiếng thẳng bé là lúc nào.

- Cậu có nghĩ là mình bị điên không? -

Aris hỏi - Lúc cậu nghe thấy tiếng của cô bạn gái trong đầu ấy?

Thomas nhìn thẳng bé, ngập ngừng. Vì một lí do nào đó cho đến lúc này, nó không muốn nói chuyện với Aris, nhưng tự dung cảm giác đó biến mất hoàn toàn. Teresa biến mất đâu phải do lỗi của Aris.

- Có chứ. Nhưng khi nó tiếp tục diễn ra, tôi cũng quen dần. Chỉ có điều tôi bắt đầu lo rằng những người *khác* sẽ nghĩ tôi bị điên. Do đó hai chúng tôi không nói với ai về điều đó trong một thời gian dài.

- Tôi cảm thấy rất kỳ lạ. - Aris nói, đưa mắt trầm ngâm nhìn sàn nhà. - Tôi bị hôn mê trong vài ngày, rồi khi tỉnh lại, việc

nói chuyện với Rachel dường như là điều tự nhiên nhất trên thế giới. Nếu bạn ấy không chấp nhận điều đó và đáp lại, tôi tin chắc mình sẽ mất khả năng đó. Những đứa con gái khác trong nhóm ghét tôi, một số muốn tôi chết đi. Rachel là người duy nhất...

Aris ghen ghét. Trước khi nó kịp nói hết câu thì Minhho đã đứng lên để nói vài điều với bọn trẻ. Thomas nhẹ cả người, vì việc lắng nghe một phiên bản khác của những chuyện nó đã trải qua chỉ khiến nó nghĩ tới Teresa, điều đó quá đau đớn. Nó không muốn nghĩ về con bé nữa. Hiện tại nó cần phải tập trung vào việc sống sót.

- Chúng ta còn ba phút. - Minhho nói, mặt

ng nghiêm trang. - Mọi người có chắc chắn vẫn muốn lên đường hay không?

Thomas gật đầu và nhận ra những đứa khác cũng làm thế.

- Qua một đêm, có ai đổi ý không? -

Minho hỏi. - Nói luôn bây giờ, hoặc là không bao giờ. Một khi đã ở ngoài đó, dù là nơi đâu, nếu người nào nhát gan, cố tìm cách quay lại, tôi bảo đảm huynh đó sẽ có một cái mũi gãy và chấn thương một số chỗ nhạy cảm khác.

Thomas ngó qua Newt, người đang lấy tay ôm đầu, rên hừ hừ.

- Newt, cậu bị sao hả? - Minho hỏi, giọng cứng rắn một cách bất ngờ.

Thomas thấy sốc và chờ đợi phản ứng

của Newt.

Newt có vẻ cũng bất ngờ không kém.

-Ồ... không. Chỉ là ngưỡng mộ cái năng lực lãnh đạo chết bầm của cậu thôi.

Minho kéo cổ áo, hơi cúi người xuống để cho mọi người thấy hình xăm.

- Nè đầu bã, đây là chữ gì vậy?

Newt ngó qua hai bên, mặt đỏ bừng.

- Tụi tôi biết cậu là sếp rồi, Minho à. Ngậm miệng giùm cái.

- Không, cậu mới là đứa ngậm miệng đó.

- Minho phản công, tay chỉ vào Newt. - Chúng ta không có thời gian cho cái trò tởm này. Vậy nên, cậu im miệng đi.

Thomas chỉ có thể hi vọng là Minho đang diễn trò để tái khẳng định quyết

định đưa thằng bé lên làm trưởng nhóm của bọn trẻ, và mong Newt hiểu ra chuyện đó. Mặc dù nếu chi là *diễn* thôi thì Minhho cũng đã làm quá đạt.

- Sáu giờ rồi! - Một đứa trẻ viên la lên.

Như thể được kích hoạt bởi câu nói vừa rồi, vách tường vô hình bỗng hóa thành trắng đục, va biến mất trong chớp mắt. Thomas lập tức nhận thấy có một sự thay đổi nơi bức tường đối diện với bọn trẻ. Một mảng tường lớn đã biến thành một mặt phẳng màu xám bạc, u ám và mờ đục.

- Đi nào! - Minhho hô to rồi đeo ba lô lên vai. Tay kia nó cầm một túi nước. - Đừng có lộn xộn. Tụi

mình chỉ có năm phút để qua cửa. Tôi sẽ đi trước. - Thằng bé chỉ tay vào Thomas. – Cậu đi cuối cùng. Hãy bảo đảm là tất cả mọi người đều đi theo tôi trước khi đến phiên cậu.

Thomas gật đầu, cố đè nén sự căng thẳng đang dâng cao trong đầu mình. Nó đưa tay quệt mồ hôi trán.

Minho bước tới mảng tường xám, rồi dừng lại ngay trước đó, Cửa Xuyên không có vẻ nhiễu loạn, khiến Thomas không tài nào tập trung nhìn được. Những cái bóng và các vật thể đủ hình đủ dạng nhảy múa trên bề mặt của nó. Toàn bộ mảng tường dao động và mờ đi tựa như có thể biến mất vào bất cứ lúc nào. Minho quay lại nhìn mọi người.

- Hẹn các sư huynh ở bên kia.

Nói rồi nó bước qua cửa, và mảng tường xám hoàn toàn nuốt chửng nó.

Chương 14

Không đứa nào cự cãi khi bị Thomas lừa đi theo Minho. Không ai nói gì, chỉ trao đổi nhau những cái nhìn lo lắng và run rẩy khi tiến lại gần cửa Xuyên không. Tất cả như một, các tráng viên chân chờ một giây, trước khi bước vào trong không gian tăm tối của mảng tường vuông màu xám. Thomas quan sát từng đứa một và vỗ vào lưng chúng ngay trước khi chúng biến mất.

Sau khoảng hai phút, chỉ còn lại Aris, Newt và Thomas.

Cậu có chắc về chuyện này không? Aris nói thẳm trong đầu Thomas.

Thomas bật ho một tiếng vì bất ngờ với những con chữ vừa tuôn tràn trong nhận thức của mình - chúng không vang to, nhưng vẫn khá rõ. Nó hi vọng là Aris đã hiểu nó không muốn trò chuyện theo kiểu đó. Kiểu trao đổi bằng ý nghĩ được dành cho Teresa, chứ không phải ai khác.

- Nhanh lên. - Thomas nói thành tiếng, từ chối đáp lại bằng suy nghĩ. - Chúng ta phải nhanh lên.

Aris bước qua cửa trên mặt hiện rõ sự tổn thương. Newt lập tức đi theo sau thằng bé và để lại Thomas một mình

trong gian phòng lớn.

Nó đảo mắt nhìn quanh một lần cuối, hồi tưởng những cái xác trưng phòng lơ lửng ở đó chỉ mới vài ngày trước. Nó nhớ đến Mê cung và những chuyện kinh tởm cả bọn đã phải trải qua. Thở dài thật to với hi vọng ai đó có thể nghe thấy, nó tóm lấy túi nước và ba lô thức ăn, rồi bước qua cửa Xuyên không.

Cái lạnh lướt qua bề mặt da của Thomas từ trước ra sau, như thể mảng tường xám là một mặt phẳng làm bằng nước đá. Nó nhắm mắt lại ở giây cuối cùng, rồi mở mắt ra và không nhìn thấy gì ngoài bóng tối. Nhưng nó nghe thấy những giọng nói.

- Ê! - Nó gọi to, mặc kệ sự run rẩy sợ sệt trong đó. - Các cậu...

Trước khi kịp nói nốt câu, nó vấp phải thứ gì đó và ngã chúi,

vướng vào một thứ gì đó mềm mềm.

- Ái da! - Đứa kia la lên, đẩy Thomas lui lại. Phải cố hết sức nó mới níu được túi nước trong tay.

- Mọi người đứng lại và im hết coi! - Đó là tiếng của Minho, sự nhẹ nhõm khi nghe thấy thằng bé khiến Thomas suýt hét lên vì vui mừng. - Thomas, cậu đó hả? Cậu vào trong chưa?

- Rồi! - Thomas đứng vững lại, dò dẫm xung quanh để bảo đảm mình không đập phải ai hết. Nó chẳng cảm thấy gì ngoài không khí, chẳng thấy gì ngoài bóng tối. - Tôi là người cuối cùng đi qua cửa. Mọi người ra hết rồi hả?

- Tụi này đang xếp hàng điểm danh thì cậu bước vô, vấp vấp tùm lum. - Minhho đáp. - Làm lại nghe. Một!

Khi không nghe thấy ai đáp, Thomas la lên:

- Hai!

Các tráng viên khác lần lượt điểm danh, cho đến khi Aris là đứa cuối cùng hô to:

- Hai mươi!

- Tốt. - Minhho nói. — Tất cả đều đã ở trong này, mặc dù chẳng biết đây là đâu. Không nhìn thấy cái quỷ gì hết trơn.

Thomas đứng yên, cảm thấy những đứa khác, nghe thấy hơi thở của chúng, nhưng không dám di chuyển. Nó nói:

- Tiếc là tụi mình không có đèn pin.

- Cảm ơn vì đã nói ra một chuyện hiển nhiên, Thomas. - Minhho đáp. - Được rồi, tất cả nghe đây! Chúng ta đang ở trong một hành lang nào đó. Tôi có thể cảm thấy vách tường hai bên, và theo cảm nhận thì đa phần các cậu đứng ở bên phải tôi. Thomas, nơi cậu đang đứng là nơi chúng ta bước vào. Lạng quạng là quay ngược trở lại căn phòng kia đó. Do đó, mọi người đi theo giọng nói của tôi nha. Không còn lựa chọn nào khác, ngoài việc lần mò theo đường này và khám phá xem chúng ta sẽ tìm thấy gì.

Vừa nói Minhho vừa đi xa dần. Những tiếng động khe khẽ của bước chân di chuyển và của cái ba lô cọ xát với quần

áo cho Thomas biết những thằng khác cũng đang lục tục bám theo thằng trưởng nhóm. Tới chừng cảm thấy mình là đứa cuối cùng còn sót lại và không thể đập trúng ai nữa, nó bắt đầu đi chậm chậm, tay vươn ra cho tới khi chạm phải một bức tường lạnh lẽo, cứng ngắt. Rồi nó đi theo mọi người, để bàn tay mình trượt theo vách tường cho biết phương hướng. Không ai nói gì trong lúc di chuyển. Thomas thấy ghét khi mắt mình không chịu thích ứng với bóng tối. Mà cũng phải, làm gì có chút xíu ánh sáng nào. Không khí lạnh lẽo tỏa mùi da cũ và bụi bặm. Một vài lần Thomas đụng phải thằng nhóc đi trước mình, nó thậm chí không biết đó là ai, vì không thấy thằng

nhóc lên tiếng khi hai đứa đụng nhau. Cứ như thế nhóm trẻ tiếp tục đi, đường hầm kéo dài mãi mà không hề rẽ qua phải hay qua trái. Bàn tay chạm tường và đôi chân chạm sàn là những thứ duy nhất giữ nó lại với thực tại hoặc cho nó cảm giác về sự di chuyển. Nếu không, chắc nó sẽ tưởng mình đang lơ lửng đâu đó ngoài khoảng không, chẳng đi tới đâu. Âm thanh duy nhất là tiếng gót giày lệt quệt trên sàn bê tông cứng và những tiếng thì thầm thỉnh thoảng vang lên từ các trần viên. Thomas nghe thấy rõ từng tiếng tim mình đập trong khi tiếp tục lần mò theo đường hầm tăm tối dài vô tận. Tự dung nó nhớ tới cái Hộp tối thui từng đưa nó tới Trắng. Cảm giác rất giống với

lần này. Nhưng ít ra bây giờ nó đã có một số ký ức, có bạn bè và biết được chúng là ai. Ít ra bây giờ Thomas còn hiểu được tình hình: chúng cần thuốc điều trị, và có thể phải trải qua nhiều thứ kinh khủng để có được nó.

Một loạt tiếng thì thầm xôn xao vang lên trong đường hầm, hình như vọng tới từ phía trước. Thomas đứng lại. Âm thanh đó không phải do các trống viên gây ra, nó chắc chắn như vậy.

Từ phía trước, Minho la lên để cho tất cả dừng lại, rồi hỏi:

- Mọi người có nghe thấy không?

Một số đứa khế đáp có và bắt đầu đặt câu hỏi, trong khi Thomas nghiêng tai về phía trần, cố lắng nghe âm thanh kia.

Tiếng thì thầm khá nhanh, chỉ gồm có vài từ, nghe như của một người đàn ông rất già và ốm yếu. Không thể nào giải mã được thông điệp đó.

Minho lại xuyt mọi người, bảo tất cả lắng nghe. Mặc dù không gian hoàn toàn tối đen và không cần phải làm như thế, nhưng Thomas vẫn nhắm mắt, tập trung vào thính giác của mình. Nếu giọng nói đó vang lên lần nữa thì nó muốn nghe xem thông điệp là gì.

Không đầy một phút sau giọng nói già nua lại thì thầm một lần nữa. Nó vang lên trong không gian như thể từ những cái loa lớn gắn đâu đó trên đầu. Thomas nghe thấy tiếng nhiều đũa buột miệng thốt lên như thể bị sốc với những gì nghe được.

Nhưng nó vẫn chưa thể nào hiểu ra được dù chỉ một hay hai từ. Nó mở mắt ra, dù phía trước chẳng có gì thay đổi. Vẫn là bóng tối mịt mù. Đen như mực.

- Có ai nghe ra được gì không? - Newt hỏi to.

- Một vài chữ. - Winston đáp. - Hình như trong đó có chữ “quay lại”.

- Ồ, đúng đó. - Ai đó đồng tình.

Thomas nghĩ lại những gì mình đã nghe được, và quả thực nó nhận ra hai chữ đó.

Quay lại

- Mọi người im lặng nghe lần nữa coi. - Minho tuyên bố. Cả đoạn đường hầm chìm vào yên lặng.

Khi giọng nói kia vang lên, Thomas hiểu từng chữ một.

Cơ hội duy nhất. Quay lại ngay, nếu không sẽ chết không toàn thân.

Căn cứ theo phản ứng phía trước, có vẻ như lần này mọi người đều nghe được hết câu.

- Chết không toàn thân á?
- Vậy là sao?
- Ông ta nói chúng ta có thể quay lại!
- Làm sao tin khơi khơi một lời thì thảo trong bóng tối như vậy được.

Thomas cố không nghĩ tới điềm gở của những chữ cuối cùng. *Nếu không sẽ chết không toàn thân.* Nghe không an tâm chút nào. Và việc không nhìn thấy gì lại càng làm cho mọi chuyện tồi tệ hơn. Nó muốn phát điên lên.

- Đi tiếp đi! - Thomas hét với Minh. -
Tôi chịu hết nổi chuyện này rồi. Cứ đi
thôi!

- Khoan. - Giọng Chảo chiêm vang lên. -
Ông ta đã nói đây là cơ hội duy nhất. ít
ra cũng nên cân nhắc một chút.

- Phải đó. - Đứa khác hòa vào. - Có lẽ
mình nên quay lại.

Thomas lắc đầu, mặc dù nó dư biết
không ai nhìn thấy hành động của mình.

- Không đời nào. Còn nhớ
những gì gã ngồi bàn giấy đã nói với tụi
mình không? Tất cả chúng ta sẽ chết hết
nếu như quay lại.

Chảo chiêm ráng bồi thêm:

- Nè, làm sao biết hắn ta hay kẻ
thì thâm này, ai quan trọng hơn ai? Làm

sao biết phải nghe theo lời người nào?

Thomas biết nó là một câu hỏi hợp lý, nhưng việc quay lại vẫn gây cảm giác không ổn.

- Giọng nói này chỉ là phép thử thôi. Tôi dám cá đó. Chúng ta cần đi tiếp.

- Thomas nói đúng. – Minho từ trên đầu nói vọng xuống. -Ta đi thôi.

Thằng bé vừa dứt lời thì tiếng thì thầm lại vang lên lần nữa, lần

này còn ghê rợn hơn:

- *Tụi bay sẽ chết hết. Tất cả sẽ chết chết không toàn thây.*

Lông tóc Thomas dựng đứng hết lên, một cơn lạnh chạy dọc theo sống lưng nó. Nó tưởng sẽ có nhiều lời kêu gọi quay lại vang lên, nhưng một lần nữa các trảng

viên đã làm nó bất ngờ. Không ai nói tiếng nào, mọi người nhanh chóng bước tiếp. Minho đã đúng khi cho rằng tất cả những đứa nhát gan đều đã bị loại bỏ.

Bọn trẻ đi sâu hơn vào trong bóng tối. Không khí ẩm lên đôi chút và dường như đầy bụi bặm. Thomas ho mấy lần và khát nước muốn chết, nhưng nó không dám mở túi nước khi không nhìn thấy gì. Nó không muốn làm đổ nước ra sàn.

Tiến tới trước.

Ẩm áp hơn.

Khát

Bóng tối.

Bước đi. Thời gian trôi chưa bao giờ chậm như thế.

Thomas hoàn toàn không hiểu làm thế nào lại có một hành lang như thế này. Có vẻ như bọn chúng đã đi ít nhất hai, ba dặm kể từ lần cuối nghe thấy lời thì thầm cảnh báo. Chúng đang ở đâu?

Dưới lòng đất? Bên trong một tòa nhà vĩ đại? Chuột chù đã nói chúng cần tìm đường ra bên ngoài. Bằng cách nào...

Một thằng bé hét lên phía trước Thomas chừng ba mét. Lúc đầu nó chỉ là một tiếng kêu kinh ngạc, nhưng nhanh chóng chuyển thành tiếng hét kinh hoàng.

Thomas không biết đứa vừa kêu là ai, nhưng giờ thì thằng bé đã ré lên thất thanh như một con thú bị chọc tiết ở Trang trại của Trảng. Có tiếng thân người đổ ập xuống sàn.

Thomas tự động lao tới chỗ phát ra tiếng hét, vượt qua một số đứa trẻ trắng viên đang đông cứng người vì sợ hãi. Nó không rõ vì sao lại cho rằng mình có thể hỗ trợ tốt hơn những đứa khác, nhưng nó không hề ngần ngại, thậm chí không quan tâm tới việc chân mình sẽ đặt vào đâu khi chạy trong bóng tối. Sau chuyến đi mò mẫm kéo dài quá lâu, dường như cơ thể của nó đang đòi được hành động.

Nó đã chạy đến nơi, và có thể nghe thấy tiếng thằng bé đang nằm ngay trước mặt mình, giãy giụa như thể vật lộn với một kẻ không ai biết. Thomas cẩn thận đặt túi nước và ba lô qua một bên, rồi rụt rè vươn tay ra để tìm cách nắm lấy một cái tay hoặc cái chân. Nó nhận thấy các trắng

viên khác đang túm tụm phía sau, cùng những tiếng la hét và hỏi han ồn ào mà nó cố gắng lờ đi.

- Này! - Thomas kêu thằng nhóc đang giãy giụa. - Cậu bị sao vậy?

Bàn tay Thomas sượt qua lớp vải quần jean, rồi lớp vải áo, nhưng không thể tóm được vì thằng bé vùng vẫy rất mạnh và đang hét váng óc.

Rốt cuộc Thomas cũng đánh liều chồm tới, đè lên cơ thể đang quẫy đạp của thằng nhóc. Nó đập xuống với một cú chạm làm nó muốn tắt thở. Nó cảm thấy một lồng ngực đang quặn quai một cú thúc cùi chỏ vào mạng sườn, rồi một bàn tay tát vào mặt. Một cú thúc đầu gối suýt nữa thì trúng vào chỗ hiểm của Thomas.

- Ngừng lại. - Thomas la lên. - Có chuyện gì vậy?

Tiếng thét ú ớ rồi tắt đi, như thể thằng nhỏ vừa mới bị kéo xuống nước. Nhưng cơ thể nó vẫn không ngừng giãy giụa.

Thomas chèn một cánh tay lên ngực thằng nhóc làm điểm tựa rồi rướn người lên tìm cách nắm tóc hoặc nắm cái đầu. Nhưng bàn tay nó trượt trên một cái gì đó, khiến nó cực kỳ bối rối.

Không có cái đầu nào. Cũng chẳng có tóc hay khuôn mặt. Cả cái cổ cũng không. Hoàn toàn không có thứ gì ở nơi đáng lẽ chúng phải hiện diện. Thay vào đó, Thomas chỉ cảm thấy một quả cầu kim loại lớn, lạnh ngắt và trơn lùì.

Chương 15

Những giây phút tiếp theo quả thực còn hơn cả lạ lùng.

Ngay khi tay Thomas chạm vào quả cầu kim loại kỳ quái thì thằng bé ngừng vùng vẫy. Tay và chân nó nằm yên, lồng ngực nó xù xuống ngay lập tức. Thomas cảm thấy bề mặt quả cầu ướt đầm thứ gì đó phun ra từ nơi đáng lẽ là cái cổ của thằng bé. Đó là máu, và Thomas có thể ngửi thấy mùi tanh của nó.

Rồi quả cầu trượt ra khỏi những ngón tay của Thomas và lăn đi; tạo ra tiếng ma sát trống rỗng cho tới khi nó đụng phải vách tường gần nhất và ngừng lại. Thằng bé

nằm bên dưới Thomas không nhúc nhích hay ú ớ gì hết. Các tráng viên khác tiếp tục hỏi han trong bóng tối, nhưng Thomas phớt lờ tất cả.

Trong lòng nó dâng lên một sự kinh hoàng khi mừng tượng ra thẳng bé trông như thế nào. Chuyện này quá vô lí, nhưng rõ ràng thằng bé đã chết, cái đầu bị cắt mất bằng cách nào đó. Hoặc là bị... biến thành kim loại. Chuyện quái gì đang xảy ra thế này? Thomas cố gắng suy nghĩ, và phải mất một lúc nó mới nhận ra chất lỏng âm ẩm chảy qua bàn tay mình, bàn tay vẫn nằm trên sàn sau khi quả cầu trượt đi. Nó hoảng hồn.

Lồm cồm bò ra xa khỏi cái xác, Thomas chùi tay vô quần và ú ớ hét những tiếng

vô nghĩa. Một vài trảng viên túm lấy nó từ sau để đỡ nó dậy. Nó đẩy mọi người ra, rồi dựa người vào tường. Ai đó nắm lấy vai áo sơ mi của nó, kéo lại gần mình.

- Thomas! - Giọng nói của Minho vang lên. - Thomas! có chuyện gì vậy?

Thomas cố gắng bình tĩnh và điềm lại sự việc. Bụng nó cổ lên, ngực thất lại.

- Tôi... tôi không biết. Ai vậy? Thằng bé nằm kia là ai?

Winston run run đáp lại:

- Hình như là Frankie. Nó ở ngay cạnh tôi, chỉ vừa mới chọc cười một câu thì bị cái gì đó lôi đi. Đúng là nó rồi. Chắc chắn thế

- Có chuyện gì vậy? - Minho nhắc lại.

Thomas nhận ra mình vẫn còn chùi tay vô quần.

- Nghe này. - Nó nói, rồi hít một hơi thật sâu. Làm tất cả chuyện này trong bóng tối khiến nó phát điên. - Tôi nghe thấy thằng bé hét lên và chạy tới để giúp. Tôi đề lên người nó, cố nắm hai tay của nó xuống, tìm hiểu xem chuyện gì đã xảy ra. Rồi tôi mò tìm đầu của nó để bóp hai má nó... tôi cũng không hiểu tại sao lại làm vậy... và tất cả những gì tôi sờ thấy là... - Nó nói hết nói. Không gì phi lí hơn sự thật vừa diễn ra.

- Là sao? - Minho hét lên.

Thomas rên lên, rồi nói:

- Đầu của nó không phải là một cái đầu nữa. Mà là một... một... *quả cầu kim loại*

lớn. Tôi không biết, nhưng tôi cảm thấy như thế. Giống như là đầu của thằng nhỏ đã bị nuốt vào trong một... một quả cầu kim loại lớn!

- Cậu đang lấp bấp cái gì vậy hả? -
Minho hỏi.

Thomas không rõ làm thế nào có thể thuyết phục Minho và những đứa khác.

- Cậu không nghe thấy tiếng nó lăn đi ngay sau khi thằng bé ngừng la hét sao? Tôi biết...

- Nó đây này! - Ai đó kêu lên. Đó là Newt

Thomas lại nghe thấy tiếng lăn nặng trĩu, rồi tiếng Newt học lên vì gắng sức.

- Tôi nghe thấy nó lăn tới đây. Nó ướt nhẹp và nhóp nhép hình như máu.

- Chuyện *tởm* lợm gì đây. - Minhò rửa
thấm. - Nó lớn cỡ nào?

Các tráng viên khác cũng hùa vào đặt
vô số câu hỏi.

- Mọi người im lặng nào! - Newt hét lên.
Khi tất cả thôi nói, nó trả lời tỉnh rụi. -
Không biết nữa. - Thomas nghe thấy
tiếng nó vằn quả cầu để cảm nhận rõ hơn.
- To hơn một cái đầu là cái chắc. Nó rất
tròn... Một khối cầu hoàn hảo.

Thomas cảm thấy bối rối và kinh *tởm*,
nhưng tất cả những gì nó có thể nghĩ tới
là ra khỏi chỗ này. Ra khỏi bóng tối. Nó
nói:

- Tụi mình phải đi thôi. Phải chạy thôi.
Ngay bây giờ.

- Có lẽ ta *nên* quay lại. - Một giọng nói

vang lên, nhưng Thomas không nhận ra của đứa nào. - Dù là cái gì thì quả cầu này đã cắt đứt đầu Frankie, giống như ông già kia đã cảnh báo.

- Không đời nào. - Minhो bực bội đáp. - Không đời nào. Thomas nói đúng. Không bàn lùi nữa. Mình tách nhau ra, rồi chạy. Cúi thấp đầu xuống. Nếu có thứ gì đó tiến lại gần thì đánh văng nó đi.

Không ai cự cãi Thomas mau chóng tìm lại chỗ đồ ăn và túi nước của mình, rồi như một thứ mệnh lệnh ngầm truyền đi trong nhóm trẻ, chúng bắt đầu chạy với khoảng cách đủ xa để không vấp nhau.

Thomas không còn chạy sau cùng nữa. Nó cũng chẳng muốn mất thời gian để

quay trở lại đúng vị trí. Nó chạy nhanh hết sức, giống như hồi ở trong Mê cung. Nó ngửi thấy mùi mồ hôi. Trong hơi thở của nó có bụi bặm trộn lẫn với không khí ẩm áp.

Bàn tay nó bắt dính và nhớp nháp vì máu.

Bóng tối vẫn dày đặc.

Nó chạy, chạy mãi không ngừng.

Quả cầu tử thần vừa hạ gục thêm một đứa nữa. Lần này việc xảy ra gần Thomas hơn. Thằng bé xấu số là một đứa mà nó chưa từng nói chuyện. Thomas chỉ kịp nghe thấy tiếng kim loại nghiền ken két, vài tiếng lịch kịch, rồi tiếng thét vang lên đã át đi tất cả.

Không đứa nào ngừng lại. Một sự

việc rất kinh khủng. Có lẽ thế. Nhưng không ai dừng lại.

Khi tiếng thét ngừng vang lên, Thomas nghe thấy một tiếng *thình* khi quả cầu kim loại tiếp đất, lăn đi, rồi đụng phải một vách tường một tiếng *thình* trước khi lăn tiếp.

Nó chạy tiếp, không hề giảm tốc độ.

Tim đập thình thịch, ngực đau rất vì thở dốc khi nó cuống cuống hít lấy hít để thứ không khí bụi bặm. Nó không còn khái niệm thời gian nữa, cũng chẳng biết đã chạy được bao xa. Nhưng khi Minhho bảo mọi người dừng lại, sự nhẹ nhõm gần như bao trùm lấy nó. Sự kiệt sức rốt cuộc đã vượt lên trên nỗi sợ hãi về thứ kinh dị đã cướp đi hai mạng sống kia.

Tiếng thở hỗn hển vang lên trong không gian tù túng. Mùi hôi tràn ngập, chảo chiên là đũa đầu tiên hoàn hồn đủ để hỏi:

- Sao tự dưng ngừng lại vậy?
- Tôi xem què giò vì cái gì đó ở đây nè !
- Minho hét lên đáp lại.
- Hình như là một cái cầu thang.

Thomas cảm thấy tinh thần lên được một chút, nhưng lập tức đè nén xuống. Đây cao hi vọng là điều mà nó đã thể sẽ không bao giờ làm nữa. Không, cho tới khi nào tất cả những chuyện này qua đi.

- Vậy thì trèo lên đó thôi! - Chảo chiên nói, phấn khởi ra mặt.

- Chứ còn gì nữa? - Minho đáp. - Tụi này có thể làm được gì mà không có cậu

đây, Chảo chiên? Nghiêm túc đó.

Thomas nghe thấy tiếng chân của Minho chạy thình thịch lên các bậc thang. Hình như chúng được làm bằng các tấm kim loại mỏng. Chỉ vài giây sau, các bước chân khác cũng vang lên, và chẳng mấy chốc mọi người đã chạy theo Minho.

Khi Thomas bước tới bậc thang đầu tiên, nó vấp té, đầu gối đập vào bậc thang thứ hai. Nó phải chống tay xuống để lấy lại thăng bằng và suýt làm bể cái túi nước. Rồi nó đứng lên đi tiếp, lâu lâu lại hực chân. Chẳng ai biết khi nào quả cầu kim loại kia lại tấn công, và dù có hi vọng hay không thì nó cũng đã sẵn sàng để bước sang một nơi không còn bóng tối. Một tiếng xoảng vang lên từ phía trên.

- Úi cha! - Minho kêu lên.

Những tiếng làu bàu vang lên khi các tráng viên đụng phải nhau trước khi có thể ngừng lại.

- Cậu ổn không vậy? - Newt hỏi.

- Cậu... vấp phải cái gì đó? - Thomas gọi với lên, hơi thở nặng nhọc đứt quãng.

Minho có vẻ bức.

- Cái nóc, chứ còn gì nữa. Chúng ta đã đụng nóc, không còn chỗ nào khác...

Thằng bé im bặt, và Thomas có thể nghe thấy nó trượt tay trên tường và trần, tìm kiếm gì đó. - chờ đã! Tôi nghĩ mình đã tìm thấy...

Một tiếng tách vang lên cắt ngang lời thằng bé, và thế giới xung quanh Thomas

đường như bắt lửa. Nó hét lên, lấy tay che mắt. Một thứ ánh sáng chói lòa chiếu xuống từ trên đầu nó. Nó buông túi nước ra, không còn cách nào khác. Sau khi ở trong bóng tối quá lâu, sự xuất hiện đột ngột của ánh sáng đã hạ gục Thomas, dù nó đưa tay lên che chán. Quầng sáng màu cam xuyên qua các kẽ ngón tay và mi mắt nó, trong lúc một luồng hơi nóng ủa xuống.

Thomas nghe thấy một tiếng *két*, rồi một tiếng *thình*, và bóng tối quay trở lại. Nó thận trọng nheo mắt lại và bỏ tay xuống, những đốm sáng vẫn nhảy múa xung quanh nó.

- Quỷ quái. - Minho thốt lên. - Có vẻ như tụi mình đã tìm thấy lối ra, nhưng nắng

dữ lảm ! Vừa nắng, vừa nóng nữa.

- Mở he hé để mắt quen với ánh sáng đi.

- Newt nói. Thoma nghe thấy tiếng thằng bé trèo lên chỗ Minho. - Có cái áo này nhét nó vào đó đi. Mọi người nhắm mắt lại!

Thomas làm theo và lấy hai tay bưng mắt. Quầng sáng màu cam quay trở lại, cùng với những thứ khác. Sau khoảng một phút, nó hạ tay xuống và từ từ mở mắt. Nó nheo mắt, vẫn còn cảm thấy như có hàng triệu ánh đèn pin cùng chĩa vào mình, nhưng đã có thể chịu đựng được. Thêm một vài phút nữa, và mọi thứ trở nên ổn thỏa.

Giờ đây nó nhận ra mình đang đứng ở khoảng hai mươi bậc thang bên dưới chỗ

Minho và Newt. Hai thằng đang khom người ngay ở cửa sập trên trần. Ba lần sáng vẽ nên hình ảnh của cánh cửa, đứt đoạn bởi chiếc áo mà chúng đã nhét vào góc bên phải để giữ cho cửa mở.

Mọi thứ xung quanh bọn trẻ - vách tường, cầu thang, cánh cửa - đều làm bằng một thứ kim loại màu xám chì.

Thomas quay lại nhìn về phía chúng đã chạy tới. Nó thấy các bậc thang biến vào trong bóng tối sâu thẳm bên dưới. Bọn trẻ đã trèo lên nhiều bậc hơn là nó tưởng.

- Còn ai bị chói mắt không? - Minho hỏi.

- Mắt tôi giờ biến thành hai cục thịt chiêm ròi.

Thomas cũng cảm thấy như vậy. Mắt nó rất bỏng và ngứa, nước mắt chảy liên tục.

Các trảng viên khác cũng đang dụi mắt.

- Vậy, có gì ở ngoài kia vậy? - Ai đó hỏi.

Minho nhún vai nhòm qua kẽ hở của cánh cửa.

- Không biết nữa. Tất cả những gì tôi thấy là ánh sáng chói chang. Có lẽ chúng ta đang ở ngay dưới mặt trời. Nhưng tôi không nghĩ ở bên ngoài có người. - Nó ngừng lời. - Hoặc Chạch.

- Vậy ta hãy ra khỏi đây. - Winston lên tiếng. Thằng bé đứng dưới Thomas hai bậc thang. - Tôi thà bị cháy nắng còn hơn bị chặt đầu. Đi thôi!

- Từ từ, Winston. - Minho đáp. - Kiên nhẫn chút coi. Tôi chỉ muốn để cho mắt mọi người thích nghi được với ánh sáng trước đã. Tôi sẽ mở hết cửa để bảo đảm

mọi người không bị sao. Sẵn sàng nhé! - Nó bước lên một bậc thang để có thể kê vai vào tấm kim loại. - Một. Hai. Ba!

Minho duỗi thẳng chân, hự một tiếng rồi nhô lên. Ánh sáng và cái nóng tràn xuống giếng cầu thang khi cánh cửa nghiêng ken két và mở ra.

Thomas vội nheo mắt và cúi nhìn xuống dưới. Ánh sáng này thật kinh khủng. Ngay cả khi chúng đã đi trong bóng tối hàng giờ liền.

Một vài tiếng loạt soạt vang lên ở trên đầu Thomas. Nó ngược mắt lên, trông thấy Newt và Minho né ra khỏi ô sáng chói chang. Toàn bộ giếng thang nóng như trong lò lửa.

- Ôi trời! - Minho nhăn nhó thốt lên. -

Không ổn rồi. Hình như da tôi đã bắt đầu
rất rồi nè!

- Minho nói đúng. - Newt lên tiếng, tay
vuốt gáy. - Tôi không rõ liệu chúng ta có
thé ra ngoài đó hay không. Có lẽ ta nên
đợi cho đến khi mặt trời lặn.

Những tiếng cầu nhàu vang lên từ các
trăng viên, nhưng lập tức bị át đi bởi
tiếng la của Winston.

- Ê! Coi chừng! Coi chừng nha!

Thomas quay lại nhìn Winston. Thằng
bé lùi lại vài bước, tay chỉ vào thứ gì đó
ngay phía trên đầu mình. Ở trên trần, nơi
cách đầu bọn trẻ hơn một mét, một khối
lông màu bạc tụ lại thành một thứ giống
như giọt nước lớn. Trước mắt Thomas,
nó càng ngày càng lớn hơn, chỉ trong vài

giây đã trở thành một quả cầu kim loại lỏng. Sau đó, trước khi mọi người kịp phản ứng, nó tách ra khỏi trần.

Nhưng thay vì rơi xuống các bậc thang bên dưới, khối cầu màu bạc dường như thách thức trọng lực để bay lơ lửng trong không khí, tiến thẳng tới đầu Winston. Thằng bé hét toáng trong lúc loạng choạng vấp ngã và lăn xuống các bậc thang.

Chương 16

Một ý nghĩ ghê rợn xuất hiện trong đầu Thomas khi nó rẽ lối qua đám trẻ lao xuống cầu thang, đuổi theo Winston. Nó cũng không rõ mình làm thế vì muốn giúp

đỡ, hay vì không thể ngăn được sự tò mò trước khối cầu bạc quái quỷ kia.

Winston rút cuộc cũng ngừng lặn. Nhờ may mắn, lưng nó được một bậc thang giữ lại. Hai đũa đang ở đầu đó lưng chừng cầu thang. Ánh sáng rực rỡ từ khe cửa trên đầu soi tỏ mọi thứ. Hai tay Winston đang đưa lên mặt, cố kéo thứ chất lỏng bạc. Quả cầu kim loại lỏng đã bắt đầu chụp xuống đầu thằng bé, trùm lên toàn bộ phần từ tai trở lên. Mép của khối chất lỏng bắt đầu chảy xuống như một thứ xi-rô đặc quánh, chồm qua tai và bắt đầu phủ lên lông mày.

Thomas nhảy qua người Winston rồi quay người lại, quỳ gối ngay trên bậc thang bên dưới chỗ thằng bé. Winston

vừa kéo vùi đẩy khối chất lỏng để ngăn không cho nó trùn xuống mắt. Lạ thay dường như nỗ lực của nó đã có kết quả. Nhưng nó vẫn la hét và vùng vẫy lung tung, chân đập vào tường.

- Lấy nó ra đi ! - Nó hét toáng, giọng nghẹn lại, tới nỗi Thomas suýt nữa bỏ chạy. Nếu thứ này gây đau đớn tới mức đó thì...

Nom nó giống như một thứ gel đặc màu bạc, cứng đầu và dai dẳng - như thể một sinh vật sống. Ngay khi Winston đẩy được một phần của nó lên khỏi mắt, một phần khác liền chảy sang bên cạnh các ngón tay thẳng bé và tiếp tục tấn công. Thomas thoáng thấy lớp da của Winston bên dưới chỗ chất lỏng. Nó thật gớm

ghiếc đỏ au và phồng rộp lên.

Winston gào lên một câu gì đó không rõ. Những tiếng la hét của thằng bé dường như thuộc về một ngôn ngữ khác. Thomas biết cần phải làm gì đó ngay. Thời gian không còn nhiều. Nó nhấc ba lô trên vai xuống, trút bỏ mọi thứ bên trong, mặc kệ bánh trái rơi lịch bịch xuống các bậc cầu thang. Quấn miếng vải trải giường quanh hai tay để tự bảo vệ, nó bắt đầu hành động. Khi Winston một lần nữa đẩy mạnh lớp kim loại lỏng phía trên mắt mình, Thomas tóm lấy hai bên khối cầu đang tràn xuống tai thằng bé. Nó có thể cảm thấy sức nóng ở tay và lo ngại miếng vải sẽ bốc cháy. Chân trụ vững, nó nắm thật chắc rồi kéo mạnh.

Với tiếng lục đục kinh tởm, hai bên của khối kim loại lỏng được nâng lên vài phân, nhưng rồi lại trượt khỏi tay Thomas và đập trở lại vào tai Winston. Thằng bé càng gào thét dữ dội hơn. Một vài tráng viên tìm cách tham gia ứng cứu, nhưng Thomas hét lên ngăn lại, vì nó biết chúng chỉ làm rối thêm.

- Tụi mình cùng làm một lượt nào! -

Thomas hét bảo Winston, quyết tâm làm tốt hơn ở lần này. - Nghe này, Winston!

Tụi mình phải làm cùng một lượt! Cố gắng tóm lấy nó rồi nhấc ra khỏi đầu cậu!

Winston không có bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy nó đã hiểu. Toàn thân thằng bé vẫn đang vùng vẫy. Nếu Thomas không trụ lại ở bậc thang bên dưới, chắc nó đã

bị hất văng từ lâu.

- Đếm đến ba nhé! - Thomas hét lên. -
Winston! Đếm đến ba nào!

Vẫn không có dấu hiệu gì chứng tỏ
Winston đã nghe. Thằng bé chỉ kêu gào,
vùng vẫy, quấy đạp, đập tay vào khối
kim loại lỏng.

Không rõ nước mắt hay mồ hôi đang tuôn
xuống trên mặt Thomas. Nó thấy mắt
mình cay xè và nhiệt độ xung quanh
dường như đã nóng lên đến cả triệu độ.
Cơ bắp nó cứng đờ, chân đau nhức vì
chuột rút

- Cùng làm nào! - Nó hét lớn, mặc kệ tất
cả và cúi người xuống thử lại lần nữa. -
Một! Hai! Ba nào!

Thomas tóm lấy hai bên khối cầu dẻo,

cảm nhận sự kết hợp quái dị giữa mềm và cứng, rồi giật mạnh lên trên. Không rõ là Winston đã hiểu hay do may mắn mà cùng lúc đó thằng bé cũng dùng gan bàn tay đẩy thật mạnh khối chất lỏng, như thể muốn xẻ rách trán mình. Toàn bộ chỗ chất lỏng bật ra, biến thành một miếng kim loại dày, nặng trĩu và dẻo quẹo. Không chần chờ, Thomas vung tay quăng nó qua sau đầu xuống dưới cầu thang, rồi quay người lại để xem chuyện gì xảy ra. Khi bay trong không khí, khối chất lỏng màu bạc nhanh chóng trở lại hình dạng cầu. Bề mặt nó rùng rùng một lúc, rồi cứng lại. Nó dừng lại trong vài giây ở bên dưới chỗ bọn trẻ một vài bậc thang, như thể đang nghĩ xem sai sót gì đã xảy

ra, trước khi rơi xuống cầu thang và biến mất trong bóng tối mịt mù sâu phía dưới.

Nó đi hẳn, và vì lí do gì đó nó không tấn công trở lại.

Thomas hít một hơi thật sâu. Từng xen-ti-mét trên cơ thể nó đều ướt đầm mồ hôi. Nó tựa vai vào vách tường, không dám quay lại nhìn Winston đang rên rỉ phía sau lưng mình. ít nhất những tiếng kêu gào đã ngừng.

Cuối cùng, Thomas quay lại nhìn. Winston tơi tả khủng khiếp. Nó thu mình lại như trái banh và run rẩy toàn thân. Tóc trên đầu nó đã biến mất, để lại lớp da trần rỉ máu. Hai tai nó bị trầy trụi nhưng vẫn còn nguyên vẹn. Thằng bé sứt

sịt khóc, vì đau hoặc cũng có thể vì sốc trước những gì vừa trải qua. Mấy cái mụn trún cá trên mặt nó coi bộ còn sạch đẹp hơn so với các vết thương trên phần da đầu còn lại.

- Cậu ổn không? - Thomas lên tiếng dù biết đó là câu ngớ ngẩn nhất mình từng hỏi.

Winston lắc đầu quầy quậy. Thân mình nó tiếp tục run lên.

Ngước mắt nhìn lên, Thomas trông thấy Minho, Newt, Aris và các trảng viên còn lại đang đứng ở một mấy bậc thang ngay phía trên, tất cả nhìn xuống trong sững sờ. Ánh sáng chói chang từ trên đầu làm khuôn mặt bọn trẻ tối đi, nhưng Thomas vẫn có thể nhận ra những đôi mắt của

chúng đang mở to như lũ mèo bị bắt ngờ vì ánh đèn chiếu vào.

- Chuyện quái gì thế này? - Minho lăm băm.

Thomas không còn hơi sức để trả lời. Nó chỉ biết lắc đầu mệt mỏi. Newt lên tiếng đáp thay:

- Chất lỏng ma thuật nuốt chửng đầu người ta, vậy đấy.

- Chắc là một dạng công nghệ mới nào đó. - Aris lên tiếng. Đây là lần đầu tiên Thomas thấy thằng nhỏ tham gia vào một cuộc nói chuyện. Aris nhìn quanh, rõ ràng đã nhận thấy những vẻ mặt ngạc nhiên, nên nó nhún vai lúng túng và nói tiếp. - Tôi đã tìm lại được một số ký ức lơ mờ. Tôi biết thế giới đã có một số

công nghệ khá tân tiến... nhưng tôi không nhớ chút gì về thứ kim loại lỏng biết bay tìm cách cắt cụt bộ phận cơ thể con người.

Thomas lục lại mớ kỷ ức sơ sài của mình. Nó cũng không nhớ ra được thứ gì giống như thế.

Minho lơ đãng chỉ tay xuống dưới cầu thang.

- Cái thứ quái quỷ đó chụp xuống đầu tụi mình, rồi ăn mòn chỗ thịt ở có cho đến khi cắt đứt hẳn. Hay thiệt. Quá xá hay!

- Cậu có thấy không? Nó rớt thẳng xuống từ trên trần! - chảo chiên nói. – Tốt hơn chúng ta nên ra khỏi đây. Ngay lập tức!

- Không thể đồng ý hơn. - Newt thêm vào.

Minho liếc xuống phía Winston và
nhân mặt, khiến Thomas cũng nhìn theo.
Thằng bé đã ngừng run rẩy. Những tiếng
nức nở của nó đã trở thành tiếng thút thít.
Nhưng trông nó thật kinh khủng. Chắc
chắn nó đã sợ chết khiếp. Thomas không
thể hình dung nổi mái tóc của thằng bé có
bao giờ mọc lại trên chỗ da đầu đỏ hồng
trần trụi kia.

- Chào chiều, Jack! – Minho gọi to – Đỡ
Winston đứng dậy, giúp nó di chuyển.
Aris cậu nhặt mớ đồ rơi rớt dưới này, rồi
nhờ một, hai đứa xách phụ. Chúng ta đi
khỏi đây thôi. Tôi không cần biết ánh
sáng trên kia chói chang và gay gắt tới
mức nào. Hôm nay tôi không muốn đầu
mình bị biến thành trái banh bowling.

Nói xong thằng bé quay gót, không buồn đợi xem những đứa kia có tuân lệnh hay không. Không hiểu sao, cử chỉ đó khiến Thomas nhận ra Minho rất cuộc sẽ trở thành một người thủ lĩnh xuất sắc.

- Đi nào, Thomas, Newt. - Minho nói qua vai. - Ba chúng ta sẽ đi trước.

Thomas nhìn sang Newt. Trong ánh mắt của thằng bé vẫn còn đôi chút sợ sệt, nhưng chủ yếu là tò mò và sự háo hức muốn tiếp tục. Thomas cũng cảm thấy như vậy. Tuy không thích, nhưng nó phải thừa nhận bất cứ điều gì cũng còn tốt hơn chuyện vừa xảy ra cho Winston.

- Ta đi thôi. - Newt gằn giọng, như thể không còn lựa chọn nào khác ngoài thực hiện điều vừa được truyền đạt. Tuy

thế, khuôn mặt của nó để lộ một sự thật: nó cũng muốn tránh xa khỏi Winston tội nghiệp giống như Thomas.

Thomas gật đầu, rồi cẩn thận bước qua người Winston, cố gắng không nhìn vào chỗ da đầu bị thương của thằng bé.

Chuyện đó chỉ làm nó phát ốm. Nó tránh qua một bên để nhường lối cho Chảo chiên, Jack và Aris đi qua, sau đó nó bước lên cầu thang hai bậc một theo sau Minho và Newt để tiến đến đỉnh cầu thang, nơi dường như mặt trời chói lọi đang đợi sẵn ngay bên cánh cửa.

Chương 17

Các tráng viên khác vui vẻ tránh đường

cho ba đứa đi qua. Dường như chúng sẵn sàng nhường cho Minh, Newt và Thomas quyền được quan sát thứ nằm ở bên ngoài. Thomas nheo mắt, rồi lấy tay bưng mặt khi tiến đến gần cánh cửa hơn. Thật khó mà tin được bọn trẻ có thể thực sự trèo qua cửa để vào vùng ánh sáng khủng khiếp đó mà vẫn sống sót.

Minh dừng lại ở bậc thang trên cùng, ngay bên cạnh ô sáng. Thằng bé chậm chậm đưa tay vào dưới ánh sáng chói chang. Mặc dù da Minh thuộc loại sạm màu, Thomas vẫn thấy nó sáng lên như bị bắt lửa.

Chỉ được vài giây sau là Minh rút tay lại và vùng vẫy tay thật mạnh.

- Nóng lắm. Cực kỳ nóng. - Nó quay lại

đổi diện với Thomas và Newt. - Nếu ra ngoài kia, tốt hơn chúng ta phải quần thử gì đó quanh người, nếu không muốn bị phỏng chỉ sau năm phút.

- Ta hãy trút bỏ mọi thứ trong ba lô. - Newt miệng nói và nhấc túi xuống khỏi vai. - Hãy quần vải quanh người. Nếu nó che đủ tốt, ta có thể nhét thức ăn và nước uống vào một nửa số mảnh vải và dùng nửa còn lại để bảo vệ.

Ba lô tự chế của Thomas đã được tháo sân khi nó giúp Winston. Nó nói: - Tụi mình sẽ giống như đi nhát ma những kẻ xấu xa ngoài kia.

Minho thì không cẩn thận như Newt Nó chỉ giữ ba lô để cho mọi thứ rơi xuống. Các tráng viên đứng gần đó theo phản xạ

lật đặt chụp lấy các thứ để ngăn không cho chúng rơi xuống cầu thang

- Cậu hài hước thật đó Thomas. Hi vọng tội mình không được nghênh tiếp bằng vài tên Chạch ở ngoài kia. - Vừa nói Minho vừa gỡ các nút thắt trên tấm vải trải giường của mình. - Tôi không nghĩ có ai lảng vảng ngoài kia dưới sức nóng khủng khiếp thế này. Mong là có vài cái cây để tội mình có thể trú nắng.

- Ai mà biết được. - Newt đáp. - Bọn họ có thể ẩn nấp, rình bắt chúng ta hay sao đó.

Thomas ngửa ngáy muốn kiểm tra mọi chuyện lắm rồi. Nó chỉ muốn ngưng đoán mò và tự mắt nhìn thấy những gì bọn trẻ sẽ phải đối mặt.

- Chúng ta không thể biết nếu không thăm dò. Đi thôi. - Thomas giữ tấm vải, trùm qua người rồi cột chặt quanh khuôn mặt, giống như một bà già quấn khăn. - Nhìn được không?

Giống một đứa con gái xấu chưa từng thấy. - Minhho đáp. - Cậu nên cảm ơn trời được sinh ra làm con trai.

- Cảm ơn.

Minhho và Newt cùng quấn vải như Thomas, nhưng hai đứa cẩn thận níu lấy mặt dưới tấm vải để bảo vệ tay. Chúng cũng trùm vải dư ra trên mặt để bảo đảm khuôn mặt được che kỹ. Thomas vội bắt chước theo.

- Sẵn sàng chưa mấy huynh? Minhho hỏi, mắt nhìn Newt rồi đến Thomas.

- Nôn nóng muốn chết đây này. - Newt đáp.

Thomas không chắc mấy chữ đó thích hợp để mô tả hình, nhưng nó cũng cảm thấy sốt ruột lắm rồi.

- Tôi cũng vậy. Ta đi thôi.

Các bậc thang bên trên ba đưa dẫn thẳng lên cửa ra, giống như cầu thang của một căn hầm cũ. Mấy bậc thang cuối cùng rục lên dưới ánh nắng. Minho ngần ngừ, rồi leo một mạch lên đó cho đến khi hoàn toàn biến mất vào trong ánh sáng chói lòa

- Đi thôi! - Newt la lớn và đập tay vào lưng Thomas.

Thomas cảm thấy adrenaline chảy tràn trong huyết quản

Thở hắt ra, nó lên đường đuổi theo Minho, tai nghe thấy tiếng chân Newt bám theo bén gót

Ngay khi Thomas bước ra dưới ánh nắng mặt trời, nó nhận ra tấm vải chẳng che chắn được gì trước ánh sáng chói mắt và cái nóng cháy thịt trên đầu. Vừa mở miệng định nói thì một luồng khí nóng xộc thẳng vào cổ họng Thomas, tưởng như muốn đốt cháy mọi hơi ẩm trên đường đi. Nó muốn hít một chút oxy, nhưng chỉ cảm thấy như có ai đó đã châm lửa trong ngực mình.

Mặc dù các ký ức của mình khá rời rạc và ít ỏi, Thomas không nghĩ thế giới lại giống như thế này. Với đôi mắt nhắm tịt trước ánh sáng chói chang, nó vấp phải

Minho và suýt nữa thì ngã sóng xoài. Loạng choạng tìm lại thăng bằng, Thomas chùng đầu gối xuống giữ thăng bằng, chẳng tấm vải che toàn bộ cơ thể, trong khi tiếp tục hít thở. Cuối cùng nó cũng lấy lại được hơi sức bằng cách hít vào và thở ra thật nhanh. Khoảnh khắc đầu tiên sau khi ra bên ngoài thực sự khiến nó kinh hoàng. Hai đứa còn lại cũng đang thơ mệt nhọc.

- Hai cậu ổn không? - Cuối cùng Minho lên tiếng.

Thomas lảm bảm đáp có; còn Newt nói:

- Chắc chắn tội mình vừa đi vào địa ngục. Đáng lẽ cậu n I đứa phải vào đó chứ không phải tôi, Minho à.

- Tốt thôi - Minho đáp, - Mắt tôi nhức quá, nhưng tôi nghĩ chúng đã bắt đầu quen được với ánh sáng rồi.

Thomas mở hé mắt và nhìn xuống đất. Bẩn thỉu và bụi bặm. Một vài cục đá màu nâu xám. Tám vải đang được trùm kín mít, nhưng nó sáng đến nỗi nom như một sản phẩm công nghệ tạo ánh sáng tương lai vậy.

- Cậu núp cái gì vậy? - Minho hỏi. -
Đứng dậy coi... Tôi có thấy ai đâu.

Thomas cảm thấy xấu hổ khi hai đứa kia nghĩ nó đang núp tròn. Chắc nó giống như một đứa bé con trùm chăn nằm khóc, cố không để người khác nhìn thấy. Nó đứng dậy, từ từ vén tám vải lên cho đến khi có thể nhìn ra xung quanh.

Đó là một vùng đất hoang.

Phía trước Thomas là một khoảng đất bằng phẳng trơ trụi, trải dài đến hút tầm mắt. Không có một cái cây hay bụi rậm nào. Đồi núi hoặc thung lũng cũng không có nốt. Chỉ có mặt đất bao la màu vàng cam phủ đầy bụi bặm và đá. Ở phía chân trời, những cơn sóng nhiệt bốc lên như thể mọi sự sống ở đó đang bị tan chảy vào bầu trời xanh trong không một gợn mây.

Thomas quay một vòng. Nó không thấy sự thay đổi nào cho đến khi nhìn về hướng ngược lại. Một dãy núi trọc lồ nhô xuất hiện ở đằng xa. Phía trước, có lẽ là nằm ở khoảng nửa đoạn đường từ chỗ chúng đang đứng tới khu vực núi đá,

có một số tòa nhà nằm sát gần nhau, nom giống như một đồng hộp bị bỏ không. Chắc đó là một thị trấn, nhưng nhìn từ xa thì khó có thể khẳng định về độ lớn của nó. Phía trước các tòa nhà, không khí nóng khiến những thứ nằm sát đất rung rinh và nhòe đi.

Mặt trời sáng rực đã ngả sâu sang phía bên trái Thomas, và có vẻ như đang lặn dần, Như vậy bên trái là hướng tây, thị trấn trước mặt cùng với dãy núi dài xa hẳ, là nằm về hướng bắc. Nơi bọn trẻ phải đi tới. Khả năng định hướng của Thomas khiến nó bất ngờ. Cứ như thể một mẫu quá khứ của nó vừa trôi lên từ tro bụi.

- Cậu nghĩ mấy tòa nhà kia cách chúng ta

bao xa? - Newt hỏi. Không có những tiếng vọng ồm ồm trong đường hầm và cầu thang tăm tối, giọng nói của thằng bé nghe như một lời thì thầm yếu ớt.

- Liệu có đến một trăm dặm không? -

Thomas hỏi bằng quơ - Đó chắc chắn là hướng bắc. Có phải đó là nơi chúng ta phải đến không?

Minho lắc đầu bên dưới tấm vải trùm.

- Không đời nào. Ý tôi là, chúng ta phải đi hướng đó nhưng nó không thể xa đến một trăm dặm được. Cùng lắm là ba mươi dặm. Dãy núi kia có thể cách chúng ta sáu mươi đến bảy mươi dặm

- Không ngờ cậu tính khoảng cách bằng mắt thường giỏi đến thế. - Newt nói.

- Đây mặt đẹp, đừng quên tôi là một Tầm

đạo sinh. Cậu sẽ có được khả năng đó trong Mê cung, mặc dù tỉ lệ trong đó nhỏ hơn nhiều.

- Chuột chù không hề đùa về quầng lửa mặt trời. - Thomas nói, cố gắng không để mình quá thất vọng. - Đây đúng là một cái một lò thiêu. Không lẽ cả thế giới đều giống như thế này.

- Hi vọng là không. - Minho đáp. - Tôi sẽ rất sung sướng nếu nhìn thấy một cái cây. Hoặc một lạch nước.

- Còn với tôi là một thảm cỏ. - Newt thở dài thót lên.

Thomas càng quan sát, thị trấn kia càng trở nên gần hơn. Thậm chí ba mươi dặm cũng vẫn là con số quá lớn. Nó rời mắt khỏi chỗ đó và quay sang phía hai thẳng

bạn.

- Chuyện này liệu có khác gì so với những gì họ đã bắt tội mình trải qua trong Mê cung không? Ở đó, tội mình bị nhốt giữa các vách tường, với mọi thứ cần thiết để sống sót. Còn bây giờ, không có thứ gì giam giữ chúng ta, nhưng không có cách nào sống sót trừ phi đến được nơi họ bảo. Cái này có gọi là mĩa mai hay không đây?

- Đại loại thế. - Minho đồng tình. - Cậu cũng triết lí ghê ha. - Thằng bé hất đầu về phía lối ra của cầu thang – Thôi nào tội mình kêu các tráng viên lên trên này và bắt đầu đi thôi. Không có thời gian phí phạm đâu, nếu không mặt trời thiêu chết cả đám bây giờ.

- Có lẽ ta nên đợi cho đến khi mặt trời lặn. – Newt đề nghị.

- Và chơi đùa với mấy khối kim loại quái quỷ ở dưới đó hả? Không đời nào.

Thomas cũng đồng ý với Minho:

- Tôi nghĩ mọi chuyện sẽ ổn. Có vẻ như chỉ con vai tiếng nữa là mặt trời sẽ lặn. Tụi mình có thể vất vả một lúc, rồi nghỉ ngơi và đi càng xa càng tốt khi đêm xuống. Tôi không thể ở dưới đó thêm một phút nào.

Minho gật đầu lia lịa.

- Kế hoạch hay đó. - Newt nói. - Tạm thời ta hãy đi tới thị trấn bụi bặm kia và hi vọng nó không đầy nhóc người Chạch. Ngực Tomas thắt lại khi nghe thấy câu nói vừa rồi.

Minho quay lại cái lỗ và cúi người gọi bên dưới:

- Ê, cái đám sư huynh dưới kia! Quơ hết đồ ăn thức uống rồi lên trên này coi!

Không một tráng viên nào phản đối kế hoạch.

Thomas quan sát từng đũa lặp lại y chang những thứ nó đã làm lúc mới lên trên mặt đất. Thở hỏn hển, mắt nheo lại, vẻ mặt đầy tuyệt vọng. Nó dám cá đũa nào cũng nuôi hi vọng Chuột chù nói sai sự thật và quãng thời gian tối tệ nhất của chúng đã ở lại trong Mê cung. Tuy nhiên, nó khá chắc chắn là sau vụ những quả cầu kim loại nuốt đầu người và chứng kiến vùng đất hoang trước mặt, không ai

trong số chúng còn dám nuôi hi vọng nữa.

Bọn trẻ phải thực hiện một số điều chỉnh trong quá trình chuẩn bị cho chuyến đi: thức ăn và các túi nước uống được lèn chặt hơn trong một nửa số ba lô còn lại. Mỗi tấm vải trải giường được dùng để che chân cho hai thằng bé khi chúng bước đi. Tất cả diễn ra xuyên suốt một cách đáng ngạc nhiên, kể cả đối với Jack và Winston tội nghiệp. Chẳng bao lâu sau, bọn trẻ đã bắt đầu hành quân trên mặt đất cứng ngoắc, lổn nhổn đá. Thomas chia sẻ tấm vải của mình với Aris, vì thằng bé có lẽ là cách thức duy nhất giúp nó tìm ra điều đã xảy ra cho Teresa.

Thomas dùng tay trái nắm một đầu của miếng vải giơ lên trên vai phải của nó là chiếc ba lô. Aris đi bên cạnh. Hai đứa thỏa thuận với nhau sẽ luân phiên đeo chiếc ba lô nặng trĩu trong ba mươi phút. Từng bước một, chúng tiến về phía thị trấn. Tưởng như cứ một trăm mét, sức nóng lại làm tuổi thọ của chúng giảm đi một ngày.

Hai đứa không nói không rằng một lúc lâu, nhưng rốt cuộc Thomas cũng lên tiếng phá vỡ sự im lặng:

- Vậy là, cậu chưa bao giờ nghe thấy tên Teresa trước đây sao? Aris liếc xéo Thomas một cái, khiến Thomas nhận ra có lẽ nó đã không giấu được sự buộc tội trong giọng điệu của mình. Nhưng nó

không nao núng.

- Thì sao chứ? Vậy là có hả?

Ánh mắt của Aris lại hướng ra phía trước mặt, nhưng vẫn có gì đó đáng ngờ.

- Không, không hề. Tôi không biết con nhỏ đó là ai, từ đâu chui ra. Nhưng ít ra thì cậu cũng không chứng kiến con bé chết ngay trước mặt mình.

Lời nói như một cú đấm giáng vào bụng Thomas, nhưng không hiểu sao nó lại cảm thấy thích Aris hơn.

- Tôi hiểu rồi. Xin lỗi nha. - Ngẫm nghĩ một vài giây, nó hỏi tiếp. - Các cậu thân thiết tới mức nào? Tên cô ấy là gì?

- Rachel. - Aris ngừng bật. Trong một thoáng Thomas tưởng mẩu đối thoại đã kết thúc, nhưng rồi thằng nhỏ nói tiếp -

Tội tôi rất là thân. Nhiều chuyện đã xảy ra. Tội tôi đã nhớ ra một số thứ. Trải qua những kỷ niệm mới.

Thomas biết Minho sẽ cười phá lên khi nghe thấy câu vừa rồi, nhưng đối với nó, đó là những lời đau buồn nhất từng được nghe. Nó cảm thấy cần phải nói gì đó ... cần phải đưa ra điều gì đó.

- Phải. Tôi đã chứng kiến một cậu bạn rất thân bị giết chết. Mỗi lần nhớ đến Chuck là tôi lại điên lên. Nếu bọn họ làm điều tương tự với Teresa, họ sẽ không ngăn tôi được đâu. Không thể nào. Cả đám đó sẽ biết tay tôi.

Thomas ngừng bước, khiến Aris cũng phải dừng lại. Nó cảm thấy sốc vì đã nói ra những lời vừa rồi. Dường như thứ gì

đó đã chế ngự nó và khiến nó buột miệng thốt ra như vậy. Nhưng nó cảm nhận được sự tức giận. Rất mạnh.

- Cậu nghĩ sao...

Trước khi Thomas kịp nói dứt câu, chảo chiên bắt đầu la lên.

Thằng bé chỉ tay vào thứ gì đó.

Thomas chỉ mất một giây để nhận ra điều gì đã khiến thằng bé đầu bếp nhảy dựng lên như vậy.

Phía trước mặt đám trẻ, hai người đang chạy tới chỗ chúng. Cơ thể họ giống như những bóng đen ma quái run rẩy theo những đợt sóng nhiệt. Những nắm bụi đất bốc lên dưới chân họ.

Chương 18

Thomas nhìn chăm chú hai người đang chạy. Nó cảm thấy những tráng viên khác cũng đã dừng bước như thể cùng nhận được một mệnh lệnh ngầm. Thomas rùng mình, một điều tưởng như hoàn toàn không thể có trong cái nóng oi ả. Không hiểu sao nó cảm thấy gai gai ở sau lưng. Nhóm tráng viên có số lượng áp đảo so với hai người kia, nhưng Thomas vẫn có cảm giác không ổn.

- Mọi người đứng dồn lại. - Minho nói. - Chuẩn bị tư thế sẵn sàng chiến đấu với mấy sư huynh kia ngay khi có dấu hiệu rắc rối đầu tiên.

Sóng nhiệt bốc lên rùng rùng che khuất

hình ảnh của hai người lạ mặt cho đến khi họ chỉ còn cách nhóm trẻ vài trăm mét Cơ bắp của Thomas căng lên khi họ xuất hiện rõ nét. Nó vẫn còn nhớ những gì đã nhìn thấy bên kia cửa sổ lấp chần song trước đó mấy ngày. Nhưng những người này khiến nó sợ hãi theo một cách khác

Hai người lạ mặt dừng lại ở khoảng cách ba, bốn mét trước mặt đám trẻ. Một người là đàn ông, người kia là phụ nữ, mặc dù Thomas chỉ có thể đoán thế qua những đường cong của chị ta.

Ngoài chi tiết đó, họ có cùng vóc người cao gầy. Đầu và mặt họ gần như bị che kín bằng những lớp vải rách rưới màu be có khoét mấy cái lỗ nhỏ để thở và quan

sát. Trang phục của họ là một mớ hồ lớn các thứ quần áo khâu dính với nhau, đôi chỗ được thắt bởi những dải vải jean. Họ chỉ để hở đôi bàn tay dưới ánh mặt trời chói lọi. Chúng đỏ au, nứt nẻ và đầy vảy. Hai người lạ mặt cứ đứng đó thở hồng hộc để cho lại sức.

- *Mấy người là ai?* - Minho lớn tiếng hỏi.

Hai người kia không trả lời, cũng không nhúc nhích. Ngực họ phập phồng.

Thomas quan sát họ từ bên dưới cái áo trùm đầu dã chiến của mình. Nó không thể tưởng tượng nổi làm thế nào người ta có thể chạy xa đến thế mà không bị chết vì cái nóng.

- *Mấy người là ai?* - Minho lặp lại.

Thay vì trả lời, hai người lạ mặt tách nhau ra và bắt đầu đi theo một đường vòng rộng quanh nhóm trắng viên đang đứng túm tụm với nhau. Phía sau lớp vải bọc như của xác ướp, đôi mắt họ nhìn chòng chọc vào đám trẻ trong lúc di chuyển, như thể cân nhắc xem nên kết liễu đứa nào. Thomas cảm thấy sự căng thẳng trong mình tăng lên. Nó không thích khi không thể quan sát cả hai người kia cùng một lúc. Nó quay người khi họ gặp lại nhau ở phía sau lưng đám trẻ và đứng yên, đối diện với chúng.

- Chúng tôi đông hơn hai người nhiều lần. - Minho nói, để lộ sự bức bối trong giọng điệu. Đe dọa họ ngay lúc này là điều không thể. - Nói đi. Cho chúng tôi

biết các người là ai.

- Chúng tôi là Chạch.

Mấy chữ vừa rồi được xỏ ra từ miệng người phụ nữ. Nó là những âm thanh bực bội phát ra từ trong yết hầu chị ta. Không rõ vì lí do gì, chị ta chỉ tay về phía thị trấn ở sau lưng đám trẻ.

- Chạch? - Minho hỏi, sau khi rẽ lối qua đám trẻ để đứng ở vị trí gần nhất đối với hai người lạ mặt. - Giống như những kẻ đã cố tìm cách xông vào tòa nhà của chúng tôi mấy bữa trước á?

Thomas nhăn mặt - hai người này làm sao biết được chuyện Minho nói đến. Dường như bọn trẻ đã đi một quãng đường thật dài từ chỗ đó, thông qua cửa Xuyên không.

- Chúng tôi là Chạch. – Lần này người đàn ông lên tiếng. Lạ thay giọng ông ta nhẹ hơn và bớt cộc cằn hơn so với người phụ nữ, Nhưng hoàn toàn không có sự tử tế trong đó. Ông ta cũng chỉ tay qua đầu đám trẻ giống như người phụ nữ đã làm.

- Chúng tôi đến để xem mấy đứa có phải là Chạch hay không. Đến để xem mấy đứa có bị dính Nhật trùng không.

Minho quay nhìn Thomas và một vài đứa khác, lông mày thẳng bé nhướn lên.

Không ai nói gì. Nó quay lại.

- Có đấy, người ta nói chúng tôi đã bị nhiễm Nhật trùng. Vậy thì sao?

- Đừng bận tâm. - Người đàn ông đáp. Lớp vải quần quanh mặt ông ta chuyển động theo từng lời nói. - Khi đã dính

châu, mấy đứa sẽ sớm biết thôi.

- Vậy các người cần cái quái gì đây? -

Newt lên tiếng và bước tới đứng bên cạnh Minh. - Chuyện chúng tôi là Chạch hay không thì can dự gì với các người?

Lần này người phụ nữ lên tiếng, chị ta làm như thể không nghe thấy câu hỏi.

- Mấy đứa tới Đất cháy như thế nào? Mấy đứa từ đâu tới? Làm sao tới được đây?

Thomas bất ngờ trước sự... tỉnh táo trong lời nói của chị ta. Đám người Chạch mà bọn trẻ đã trông thấy trong phòng tập thể rõ ràng hoàn toàn mất trí và hành động như thú vật. Hai người này thì đủ tỉnh táo để biết đám trẻ vừa mới từ trên trời rơi xuống. Quang cảnh phía đối diện của thị

trần hoàn toàn trống trơn.

Minho nghiêng người qua hội ý với Newt, rồi bước lại gần Thomas.

- Chúng ta phải nói gì với hai người họ đây?

Thomas không biết phải trả lời thế nào.

- Tôi không biết. Nói sự thật đi. Cũng đâu mất mát gì.

- Sự thật á – Minho chế nhạo – Hay đó, Thomas. Cậu giỏi lắm, như thường lệ. –
Thằng bé quay sang đối diện với hai người kia - Chúng tôi được VSAT cử đến đây. Chúng tôi chui từ dưới một cái hầm lên qua một cái lỗ cách chỗ này một khoảng. Chúng tôi phải đi hàng trăm dặm để băng qua Đất cháy, đi lên phía bắc. Những chuyện đó có ý nghĩa gì với hai

người hay không?

Một lần nữa, họ lại làm như thể không nghe thấy gì.

- Không phải mọi Chạch đều loạn óc. -
Người đàn ông nói. - Không phải tất cả
bọn họ đều đã ở giai đoạn Hồng. - Ông
ta nhấn mạnh chữ cuối như thể đó là tên
của một nơi chốn. - Họ ở những mức độ
khác nhau. Tốt nhất là tìm hiểu xem ai có
thể làm bạn, ai cần phải tránh đi. Hoặc
giết chết. Tốt hơn nên học cho nhanh nếu
mấy đứa đi qua chỗ tụi này.

- Chỗ đó là chỗ nào? - Minhho hỏi. - Hai
người đến từ thị trấn phải không? Có
phải đó là nơi đám Chạch ăn náu? Ở đó
có đồ ăn và nước uống không?

Thomas cũng cảm thấy nôn nóng như

Minho. Nó chỉ muốn đưa ra hàng triệu câu hỏi. Nó nửa muốn nửa không muốn đề nghị đám trẻ bắt giữ hai người lạ mặt để *buộc* họ trả lời. Nhưng hiện tại cặp đôi kia tỏ ra không muốn giúp đỡ một chút nào. Họ lại tách nhau ra và đi vòng qua đám trẻ trở lại vị trí đứng ban đầu, gần với thị trấn.

Khi gặp lại nhau tại đó. người phụ nữ nói lời sau cùng:

- Nếu chưa biết, thì mấy đứa sẽ sớm biết thôi. Cũng như nhóm kia. Nhóm sẽ giết...

Nói đoạn hai kẻ lạ mặt quay gót và chạy trở về phía những tòa nhà ở trên chời bỏ lại Thomas và các tráng viên đứng chết lặng sau lưng.

Chẳng mấy chốc hai người kia

đã biến mất trong lớp bụi mù và sóng nhiệt mờ ảo.

- Nhóm kia á? - Một đứa nào đó lên tiếng. Hình như là Chảo chiên. Đang ngăn người nhìn hai tên Chạch và lo ngại nghĩ đến Nhật trùng. Thomas không nhận ra người vừa nói.

- Không lẽ họ muốn nói tới nhóm của tôi? - Câu này đích thị là của Aris. Rốt cuộc Thomas cũng rời mắt khỏi hai bóng đen đã khuất dạng.

- Nhóm B á? - Nó hỏi thẳng nhỏ. - Cậu nghĩ bọn họ đã tới được thị trấn rồi hả?

- Ê! - Minho cắt ngang. - Ai cần quan tâm chuyện đó? Nghe tới giết chóc là chọn rộn lên à. Vậy còn Nhật trùng thì sao?

Thomas nghĩ tới hình xăm sau gáy của mình. Những chữ đó khiến nó thấy sợ.

- Có lẽ khi nhắc tới chuyện giết chóc chị ta không nhắm vào tất cả chúng ta. - Nó giơ ngón cái chỉ ra sau gáy, về phía hình xăm đáng sợ của mình. - Có lẽ chị ta chỉ nói về tôi. Không biết lúc đó mắt chị ta nhìn ai.

- Làm sao con mụ đó biết được cậu là đứa nào? - Minho phản đối. - Hơn nữa, chuyện đó không quan trọng. Nếu có ai đó muốn giết cậu hoặc tôi, hoặc bất kỳ ai, họ cũng sẽ phải bước qua xác tất cả chúng ta. Được chưa?

- Nói nghe ngon chưa kia. - chảo chiên khịt mũi. - Đi mà chết cùng Thomas. Tôi nghĩ tôi sẽ chuồn êm và sống khỏe dù có

chút hồi hận. - Thằng bé tỏ rõ cho thấy nó chỉ đùa giỡn, nhưng Thomas tự hỏi không biết liệu trong đó có một chút sự thật nào không.

- Vậy chúng ta làm gì bây giờ? - Jack hỏi. Tuy Winston vẫn đang khoác vai thằng bé, nhưng có vẻ như cựu Trang chủ của Trang trại đã hồi phục được phần nào sức lực. May mắn là tấm vải đã che đi phần ghê rợn trên đầu nó.

- Cậu nghi sao? - Newt hỏi, nhưng rồi lại gật đầu với Minho. Minho đảo mắt.

- Chúng ta đi tiếp. Thế thôi. Nhìn đi, ta đâu còn lựa chọn nào khác? Nếu không đi tới thị trấn đó, chúng ta sẽ chết vì đói hoặc vì cảm nắng ở ngoài này. Nếu đi, chúng ta sẽ có nơi trú ẩn, thậm chí là đồ

ăn. Có Chạch hay không có thì đó vẫn là nơi chúng ta sẽ tới.

- Vậy còn nhóm B? – Thomas hỏi, mắt liếc sang Aris. – Hay bất cứ ai mà hai người kia đã nhắc tới ấy? Sẽ thế nào nếu nhóm ấy thực sự muốn giết chúng ta? Chúng ta chỉ có hai tay không để chiến đấu thôi.

Minho gồng cánh tay phải.

- Nếu tụi đó là đám con gái mà thằng Aris từng ở chung, tôi sẽ cho chúng biết thế nào là lễ độ. Cả đám sẽ chạy tóe khói cho coi.

Thomas không bỏ cuộc:

- Nếu như tụi nó có vũ khí thì sao? Tụi nó cũng có thể biết đánh nhau chứ? Có khi nào không phải là tụi con gái, mà là

một nhóm những tên khổng lồ cao hai mét chuyên ăn thịt người? Hoặc hàng ngàn Chạch?

- Thomas... thôi đi. Nè, mọi người. -
Minho thở dài rõ to. - Mọi người làm ơn im lặng giùm. Không hỏi han lời thôi.
Trừ phi các cậu có ý tưởng nào đó thực sự đáng tới chuyện chết chóc, còn không thì đừng có mè nheo nữa, hãy chấp nhận cơ hội *duy* nhất ta có được. Rõ chưa?

Thomas mỉm cười, dù không rõ lí do tại sao. Bằng cách nào đó, chỉ với vài câu nói, Minho đã làm nó sáng ra, hoặc ít ra cũng đã cho nó một chút hi vọng. Bọn trẻ chỉ việc đi, di chuyển, hành động. Thế thôi.

- Tốt rồi. - Minho gật gù nói. - Còn ai muốn khóc đòi mẹ nữa hay không?

Vài tiếng cười khúc khích vang lên, nhưng không đứa nào nói gì.

- Tốt. Newt lần này cậu dẫn đầu nha. Thomas, cậu khóa đuôi. Jack, nhờ ai đó giúp Winston để cậu nghỉ một chút. Lên đường thôi.

Nhóm trẻ lại bước đi. Lần này Aris mang ba lô. Thomas cảm thấy người mình nhẹ bỗng, lơ lửng trên mặt đất. Cảm giác thật đã. Phần nặng nhọc là giờ tắm vải lên, vì cánh tay nó đã trở lên rất mỏi và mềm nhũn. Nhưng chúng vẫn tiến lên, lúc đi lúc chạy.

May mắn là mặt trời đã bắt đầu trở lên nặng nề và càng gần đường chân trời

càng rơi xuống nhanh hơn. Theo đồng hồ của Thomas thì sau khi hai người Chạch kia đã đi được một giờ, bầu trời chuyển sang màu đỏ ối, quầng lửa dữ dội của mặt trời bắt đầu trở thành thứ ánh sáng dịu hơn. Không lâu sau, nó hoàn toàn biến mất sau đường chân trời, để cho đêm tối và các ngôi sao chằng ngang bầu trời như một tấm màn.

Các trăng viên tiếp tục di chuyển về phía những ánh đèn yếu ớt phát ra từ thị trấn. Thomas càng mừng khi hiện tại vai không phải mang ba lô, tay không phải giữ tấm vải.

Thế rồi, khi ánh hoàng hôn cuối cùng tan biến, bóng tối trùm lên mặt đất như một màn sương đen hù.

Chương 19

Không lâu sau khi màn đêm buông xuống, Thomas nghe thấy tiếng một đứa con gái thét lên. Lúc đầu nó không rõ là mình nghe thực sự hay chỉ tưởng tượng. Giữa những tiếng bước chân khô khốc, tiếng ba lô loạt soạt, tiếng thì thầm chen lẫn tiếng thở hỗn hển, thật khó để xác định. Nhưng thứ đã gây nên sự xáo trộn trong đầu nó nhanh chóng được khẳng định. Ở đâu đó phía trước, có thể là từ trong thị trấn nhưng cũng có thể gần hơn, tiếng la hét của một đứa con gái vang lên, xé

toang màn đêm.

Các trảng viên khác cũng đã nghe thấy âm thanh đó. Cả bọn nhanh chóng dừng lại. Khi mọi người đã lấy lại hơi thở, việc lắng nghe âm thanh kia cũng trở nên dễ dàng hơn.

Nghe nó giống tiếng của một con mèo. Một con mèo bị thương đang rên rỉ. Âm thanh đó khiến bạn sờn gai ốc và phải bịt chặt tai cho nó cầu nguyện thôi đi. Nó có điều gì đó trái với tự nhiên, khiến Thomas lạnh người. Bóng tối chỉ càng làm tăng thêm sự rùng rợn. Cho dù người phát ra âm thanh là ai, con bé cũng không ở quanh đây, nhưng tiếng ré lạnh lạnh cùng với những tiếng vọng của nó cứ tiếp tục dội vào mặt đất bụi bặm cho đến khi

biến mất.

- Cậu biết nó khiến tôi nhớ đến thứ gì không? – Minho thì thầm với một chút sợ hãi.

Thomas biết câu trả lời:

- Ben, Alby. Và tôi nữa. Đúng không? Tiếng hét của tôi sau khi bị Nhím sào chích.

- Cậu đoán đúng rồi đó.

- Đừng, đừng. - Chảo chiên rên lên. – Đừng nói với tôi chúng ta ra ngoài này cũng có mấy con quái vật đó nha. Tôi chịu thôi!

Newt trả lời từ cách chỗ Thomas và Aris vài bước chân về bên trái:

- Khó tin lắm. Còn nhớ da chúng ẩm và nhớt thế nào không? Chúng sẽ biến thành

một quả bóng bụi bặm nếu lăn lộn ngoài này.

- Này, - Thomas nói, - nếu VSAT có thể tạo ra Nhím sần, thì bọn họ có thể chế ra hàng đồng thứ kinh dị khác tồi tệ hơn. Tuy rất ghét phải nhắc lại, nhưng cái tay mặt chuột đó chẳng phải đã nói mọi thứ sẽ khó khăn gian khổ là gì.

- Một lần nữa, Thomas lại cho chúng ta biết thế nào là động viên tinh thần! - Chảo chiên nói. Thằng bé cố dùng giọng đùa cợt, nhưng Thomas nghe như một câu khích bác đầy hằn học.

- Tôi chỉ thấy sao thì nói vậy thôi mà Chảo chiên gằn giọng:

- Tôi biết. Nói kiểu đó thì *chẳng đi tới đâu*.

- Vậy bây giờ chúng ta làm gì đây?. -
Thomas hỏi.

- Tôi nghĩ chúng ta nên nghỉ một chút. -
Minho nói. – Ăn uống cho lại sức. Sau
đó ta nên nhanh hết mức có thể trong lúc
mặt trời chưa mọc. Có thể ngủ vài giờ
trước lúc bình minh.

- Còn con bé tâm thần la hét đằng kia thì
sao? – Chảo chiêm hỏi.

- Có vẻ như nó có rắc rối của riêng
mình.

Thomas tự dưng thấy hoảng sợ với câu
nói vừa rồi. Có lẽ những đứa kia cũng
vậy, vì không ai nói tiếng nào trong lúc
cả đám gỡ ba lô, ngồi xuống và bắt đầu
ăn.

- Trời ơi ước gì con nhỏ đó im đi. – lần thứ năm Aris nói câu đó trong lúc bọn trẻ chạy giữa bóng tối mịt mù. Ở đâu đó, con bé tội nghiệp vẫn đang gào thét đau đớn, mỗi lúc một gần hơn.

Bữa ăn đã trôi qua trong lặng lẽ và ảm đạm. Câu chuyện bọn trẻ trao đổi xoay quanh những điều Chuột chù đã nói về các Biến số và cách giải quyết chúng quan trọng như thế nào, về việc tạo ra một “sơ đồ”, tìm ra các hình mẫu của “vùng sát thủ”. Tất nhiên, không đứa nào có câu trả lời cho khái niệm vô nghĩa đó. Lạ thật, Thomas nghĩ bụng. Bọn trẻ biết chúng đang được kiểm tra và phải trải qua các thử nghiệm của VSAT. Do vậy, có vẻ như chúng nên cư

xử khác đi, nhưng chúng vẫn cứ đi, chiến đấu, sinh tồn cho đến khi có được giải pháp điều trị đã được hứa hẹn. Và chúng sẽ tiếp tục làm như thế, Thomas chắc chắn về điều đó.

Khi Minho giục cả bọn lên đường, Thomas mất một lúc mới đuổi được chân và các khớp. Trên đầu bọn trẻ, vàng trắng bằng bạc không sáng hơn các ngôi sao là bao. Nhưng cũng chẳng cần quan sát gì nhiều khi ta chạy trên mặt đất khô cằn và phẳng phiu. Hơn nữa, trừ phi đó là sự tưởng tượng của Thomas, bọn trẻ đã bắt đầu tiến vào khu vực nhận được ánh sáng từ thị trấn. Nó có thể trông thấy những ánh sáng lập lòe giống như ngọn lửa. Điều này hoàn toàn phù

hợp, vì cơ may có điện tại vùng đất hoang vu này dao động quanh con số không.

Thomas không rõ chuyện đó xảy ra chính xác vào thời điểm nào, nhưng đột nhiên những tòa nhà của thị trấn trở nên gần hơn hẳn. Chúng cũng cao hơn, rộng hơn và có số lượng nhiều hơn nó tưởng. Trái rộng và được sắp xếp ngay hàng thẳng lối. Theo suy đoán của bọn trẻ, nơi này đã từng là một thành phố lớn, bị tàn phá bởi một thứ gì đó. Quầng lửa mặt trời đã gây ra thiệt hại tời mức này sao? Hay nguyên do là những thứ khác xảy ra sau đó?

Thomas bắt đầu nghĩ chỉ trong ngày mai nhóm trẻ sẽ đến được những tòa hà đầu

tiên.

Mặc dù không cần đến tấm vải che nắng nữa, Aris vẫn đang chạy ngay bên cạnh Thomas. Nó cảm thấy cần phải nói chuyện với thằng bé.

- Kể cho tôi nghe về Mê cung của cậu đi. Hơi thở của Aris rất đều đặn. Có vẻ như thằng bé khá ổn, giống như Thomas.

- Mê cung của tôi á? Để làm gì?

- Cậu chưa bao giờ kể chi tiết về nó cho chúng tôi. Nó như thế nào? Các cậu đã ở trong đó bao lâu? Làm thế nào thoát ra được?

Aris trả lời trên nền những bước chân *thình thịch* của bọn trẻ:

- Tôi đã nói chuyện với một số bạn bè

của cậu, và có vẻ như nó giống y hệt cái của các cậu. chỉ có điều... con gái thay cho con trai. Một số đứa đã ở đó được hai năm. Số còn lại được đưa tới đó mỗi tháng một đứa. Rồi Rachel xuất hiện, và hôm sau là tối, trong tình trạng hôn mê. Tôi gần như chẳng nhớ gì, ngoài mấy ngày kinh hoàng sau khi tôi tỉnh lại.

Aris tiếp tục kể lại chuyện đã diễn ra, và rất nhiều chi tiết trong đó trùng hợp với những gì Thomas cùng các trảng viên đã trải qua. Chuyện này thật kỳ quặc. Gần như không thể tin nổi. Aris tỉnh lại sau cơn hôn mê, nói gì đó về sự Kết thúc. Các tường thành không còn đóng lại khi đêm xuống, chiếc Hộp ngừng tiếp tế, bọn trẻ phát hiện ra Mê là một mật mã, mọi

chuyện cứ thế diễn ra cho đến cuộc đào thoát. Nó cũng xảy ra gần giống như trải nghiệm kinh hoàng của các trảng viên ngoại trừ việc nhóm con gái ít bị thiệt hại về nười hơn. Thomas không ngạc nhiên về điều này, nếu tất cả những đứa con gái đều mạnh mẽ như Teresa.

Cuối cùng, khi Aris và nhóm con gái ở trong căn phòng tối, một đứa con gái tên Beth, người đã biến mất vài ngày trước đó giống như Gally, đã sát hại Rachel ngay trước khi nhóm giải cứu xông vào và đưa bọn trẻ đến phòng tập thể thao mà Aris đã nói. Sau đó, nhóm giải cứu đưa thằng bé vào căn phòng nơi các trảng viên tìm thấy nó - căn phòng của Teresa. Nếu quả thực mọi chuyện đã diễn ra như

thế, ai mà biết được mọi chuyện xảy ra như thế nào, sau khi trông thấy những gì diễn ra tại Vực và cửa Xuyên không. Đó là chưa kể đến những cửa sổ bít gạch và vụ đổi tên trên cửa phòng của Aris.

Tất cả chuyện này khiến Thomas đau đầu.

Nó quay cuồng khi cố suy nghĩ về nhóm B và hình dung ra vài trò của chúng - nó và Aris được hoán đổi, và Aris thật ra tương ứng với Teresa. Việc Chuck chết thay nó chính là khác biệt lớn nhất. Có phải sự dàn dựng này nhằm mục đích gây ra một số xung đột, hoặc gây ra các phản ứng dành cho việc nghiên cứu của VSAT?

- Chuyện này sợ thiệt, há? - Aris nói, sau

khi để cho Thomas tiêu hóa câu chuyện một lúc.

- Tôi không biết phải nói như thế nào, nhưng thật sự tôi quá bất ngờ trước cách hai nhóm phải trải qua những thử nghiệm song hành đáng sợ. Tôi muốn nói là, nếu họ đang kiểm tra các phản ứng của chúng ta thì hoàn toàn có lí khi chúng ta bị đặt vào những tình huống giống nhau. Nhưng đúng là quái đản.

Ngay khi Thomas ngừng lời, con bé ở phía xa hét lên một tiếng, lớn hơn hẳn những tiếng gào thét đau đớn đã trở nên đều đặn của mình. Thomas thấy sờn gai ốc.

. - Tôi nghĩ mình biết – Aris nói, khẽ tới mức Thomas, không chắc mình

đã nghe đúng.

- Hả? I

- Tôi nghĩ mình biết tại sao có hai nhóm. Thomas nhìn thẳng nhỏ và lờ mờ nhận ra sự bình thản lạ lùng trên gương mặt của nó.

- Thật không? Vậy thì tại sao?

Aris vẫn không tỏ ra hụt hơi chút nào:

- Ồ thật ra tôi có hai giả thuyết. Một là, tôi nghĩ những người đó, tức là VSAT ấy, hay bất cứ cái tên nào, đang cố gắng tìm ra những đứa giỏi nhất của hai nhóm, để sử dụng bằng cách nào đó. Kiểu như luyện gà, đại loại thế.

- Cái gì? - Thomas ngạc nhiên tới nỗi suýt quên mất tiếng thét rùng rợn kia. Nó

không nghĩ có kẻ nào lại bệnh hoạn như thế. - *Luyện gà á?* Thôi đi.

- Sau khi đã vượt qua Mê cung và chứng kiến chuyện xảy ra trong đường hầm, cậu thấy giả thuyết đó không hợp lí sao? Coi nào!

- ừ. - Thomas phải công nhận thằng nhỏ có lí. - Thôi được, vậy còn giả thuyết kia? - Khi hỏi câu này, nó bắt đầu cảm thấy sự mệt mỏi do chạy bộ bắt đầu xuất hiện. Cổ họng nó có cảm giác như bị ai đó đổ một ly cát vào.

- Gần như ngược lại. - Aris đáp. - Thay vì muốn tìm những đứa trẻ lại được trong cả hai nhóm, họ chỉ muốn một nhóm sống sót. Vậy là, hoặc họ đang loại trừ dần cả con gái lẫn con trai, hoặc là họ sẽ loại

hắn một nhóm. Đó là điều duy nhất tôi có thể nghĩ ra.

Thomas cân nhắc một chút trước khi đáp:

- Nhưng còn chuyện mà gã Chuột chù đã nói thì sao? Chuyện họ đang kiểm tra các phản ứng của chúng ta, và xây dựng một sơ đồ gì đó? Có lẽ đây chỉ là một thí nghiệm. Có thể họ không có dự định để bất kỳ đứa nào trong chúng ta sống sót. Có thể họ đang nghiên cứu não bộ của chúng ta, các phản ứng, các gen và mọi thứ. Khi họ xong việc, tất cả chúng ta đều sẽ chết, và họ sẽ có trong tay hàng đồng báo cáo để đọc.

- Hừm, -Aris gầm gừ, ngẫm nghĩ, - Có thể lắm. Tôi vẫn đang cố tìm hiểu tại sao

họ muốn để một thành viên khác giới trong nhóm.

- Có lẽ để xem chuyện đó sẽ gây ra loại xung đột hoặc rắc rối nào. Nghiên cứu các phản ứng của con người là một chuyện rất ... độc đáo. – Thomas muốn bật cười thành tiếng. – Cách chúng ta nói về nó chẳng khác nào nói chuyện đi tắm, đi ăn. Tức cười thật.

Aris bật cười, tiếng cười khùng khục của thằng bé khiến Thomas cảm thấy dễ chịu hơn, và nó thấy mến thằng nhò này hơn.

- Đừng có nhắc tới chuyện đó chứ. Tôi đang muốn tắm ào một cái đây này.

Đến lượt Thomas cười khúc khích. Đúng lúc đó, như thể được nhắc bởi Aris, Minhho bảo mọi người dừng chân.

- Nghi chân trút bầu tâm sự. – Thằng bé vừa nói vừa chống tay vào hông để thở. - Tản ra mà giải quyết, xong rồi nhớ lấp cho kỹ nha. Chúng ta sẽ nghỉ mười lăm phút, sau đó sẽ đi bộ tiếp. Tôi biết mấy huynh hết theo kịp nổi đám Tâm đạo sinh như Thomas và tôi rồi.

Thomas tách nhóm. Nó không cần nghe hướng dẫn cách đi vệ sinh. Nó nhìn quanh chỗ nhóm trẻ vừa dừng lại, và hít một hơi thật sâu đầy lồng ngực. Đúng lúc đó mắt nó nhìn thấy một thứ. Một hình bóng thẫm màu ở phía trước, cách bọn trẻ vài trăm mét, nhưng không nằm ngay trên đường di chuyển của chúng. Đó là một khối vuông màu đen nổi trên nền sáng yếu ớt của thành phố phía trước. Nó

nổi bật đến nỗi Thomas không thể tin được tại sao đến lúc này mình mới nhận ra.

- Ê này! - Thomas kêu lên, tay chỉ về phía đó – hình như có một tòa nhà ở đằng kia, chỗ bên phải, cách tụi mình vài phút đi bộ. Máy cạu có thấy không?

- Ồ, tụi thấy rồi – Minho đáp và tiến đến bên cạnh Thomas - Đang tự hỏi nó là cái gì nè.

Trước khi Thomas kịp đáp lại, có hai sự việc xảy ra gần như đồng thời.

Đầu tiên, tiếng thét ma quái của con bé bí ẩn ngừng bật, như thể có một cánh cửa đóng sập nhốt nó lại. Thế rồi, bước ra khỏi tòa nhà u tối phía trước là một bóng con gái. Mái tóc dài buông xòa của nó

nom như một dải lụa đen.

Chương 20

Thomas không thể kiềm chế được nữa. Bản năng mách bảo nó hi vọng đó chính là con bé. Mặc cho tất cả mọi chuyện, nó vẫn hi vọng con bé đứng đó, cách nó vài trăm mét, chờ đợi nó.

Teresa?

Không có hồi âm.

Teresa? Teresa!

Vẫn không có gì. Vết thương lòng con bé để lại khi biến mất vẫn đang nằm trong đầu Thomas, như một cái hố trống hoác. Nhưng... *có lẽ* là Teresa. Có thể lắm. Có

thể một điều gì đó đã xảy ra với năng lực giao tiếp qua ý nghĩ của con bé.

Sau khi đưa con gái từ phía sau, hoặc là *từ bên trong* tòa nhà bước ra, nó đứng yên một chỗ. Mặc dù bị bóng tối bao phủ, có điều gì đó khiến Thomas cảm thấy rõ ràng con bé đang đối diện với nhóm trẻ, khoanh tay lại và quan sát chúng.

- Cậu nghĩ là Teresa phải không? - Newt nói như thể đọc được suy nghĩ của Thomas.

Thomas gật đầu. Nhận ra hành động của mình, nó vội ngó quanh xem có đứa nào nhận thấy không, có vẻ là không.

- Không biết nữa.- Cuối cùng nó đáp

- Cậu có nghĩ *con nhỏ đó* chính là đứa
đã la hét không? – Chảo chiên nói -
Tiếng la ngừng ngay khi con bé bước ra
ngoài.

Minho lau bầu:

- Dám cá nó là đứa tra tấn. Có lẽ nó đã
giết chết con nhỏ kia chấm dứt sự đau
đớn của con bé khi nhìn thấy chúng ta
tới. – Nói rồi bỗng đứng thẳng bé vỗ tay.
- Được rồi, ai muốn đi gặp cô nàng xinh
xẻo kia đây?

Sự vô tình của Minho đôi khi khiến
Thomas bực mình.

- Tôi. - Nó nói, hơi lớn tiếng. Nó không
muốn thể hiện quá rõ hi vọng của mình.
- Tôi giỡn thôi mà, mặt đẹp. - Minho nói.
- Tất cả chúng ta cùng đi tới đó nào. Biết

đầu con bé đó có cả một nhóm nữ tặc điên cuồng nấp phía sau thì sao.

- Nữ tặc điên cuồng? - Newt hỏi lại, giọng điệu của thằng bé cho thấy nó khá ngạc nhiên, nếu không muốn nói là khó chịu trước thái độ của Minho.

- Ồ. Ta đi nào. - Minho bắt đầu bước tới. Thomas thỉnh thoảng phản ứng theo bản năng.

- Không! - Nó hạ giọng. - Các cậu ở lại đây. Tôi sẽ tới gặp con nhỏ kia. Có lẽ đây là một cái bẫy hay gì đó. Nếu cả đám tiến đến để rơi vào đó thì quá ngu.

- Vậy cậu tự đi một mình thì không ngu chắc? - Minho hỏi.

- Ồ, chúng ta không thể cứ đi tiếp mà không kiểm tra xem đó là chuyện gì. Tôi

sẽ đi. Nếu có chuyện bất trắc hoặc đáng ngờ, tôi sẽ kêu cứu.

Minho tần ngần một lúc.

- Thôi được. Cậu đi đi. Đúng là sư huynh gan dạ của chúng ta – Thăng bẻ đập bàn tay vào lưng Thomas, khiến nó đau rát.

- Chuyện này ngu chết bầm ấy chứ. - Newt xen vào và bước tới trước. - Tôi sẽ đi cùng Thomas.

- Không! - Thomas lớn tiếng. – Hãy... để mình tôi làm việc này. Có gì đó mách bảo tôi chúng ta cần thận trọng. Nếu tôi gào toáng lên, hãy tới giải cứu tôi.

Trước khi có đứa nào kịp cãi lại, Thomas đi nhanh về phía con bé và tòa nhà.

Khoảng cách giữa hai đứa được thu hẹp nhanh chóng. Gót giày Thomas nghiêng trên đá sỏi, xua tan im lặng. Nó ngửi thấy mùi hoang mạc thô mộc trộn lẫn với mùi khét của thứ gì đó đang cháy. Khi nhìn dáng đứa con gái đứng gần tòa nhà, đột nhiên nó cảm thấy chắc chắn. Có lẽ là do hình dạng của cái đầu, hoặc của cơ thể. Cũng có thể là do tư thế, cách khoanh tay vẹo người sang một bên. Nhưng nó biết. Đó chính là con bé.

Đó là Teresa.

Khi Thomas chỉ còn cách nhỏ con gái một vài mét, ngay trước khi ánh sáng yếu ớt cuối cùng cũng tiết lộ khuôn mặt của nó con bé quay người đi qua một cánh cửa vào bên trong tòa nhà nhỏ. Đó là một

công trình hình chữ nhật, mái hơi dốc, chụm vào giữa. Theo mắt 1 homas quan sát thì tòa nhà không có cửa sổ. Những khối màu đen lồi ra ở các góc tường, có lẽ là những cái loa. Âm thanh có thể đã được phát ra từ đây. Chính vì thế mà bọn trẻ đã nghe thấy tiếng thét từ rất xa.

Cánh cửa là một tấm gỗ lớn. Nó đang mở toang và nằm sát tường. Bên trong nhà còn tối hơn cả bên ngoài.

Thomas tiến đến. Nó bước qua cửa, rồi nhận ra hành động của mình thật khinh suất. Nhưng đó chính là con bé. Bất kể điều gì đã xảy ra, bất kể lí giải nào cho sự biến mất và từ chối nói chuyện bằng ý nghĩ của con bé, Thomas biết Teresa sẽ không hại mình. Không thể nào.

Không khí bên trong nhà mát lạnh, gần như ẩm ướt. Cảm giác thật tuyệt vời đi được ba bước, Thomas ngừng lại và lắng nghe trong bóng tối. Nó có thể nghe thấy tiếng thở của con bé.

- Teresa? – Thomas gọi to, gạt đi mong muốn gọi tên con bé trong đầu. – Teresa, có chuyện gì vậy?

Con bé không đáp, nhưng Thomas nghe thấy một tiếng thở ngắn, nối tiếp bằng một cái nấc nghẹn, như thể con bé đã khóc nhưng cố giấu chuyện đó.

- Teresa, *làm ơn đi*. Tớ không biết chuyện gì đã xảy ra hoặc những gì họ đã làm với cậu, nhưng tớ đã ở đây rồi. Chuyện này thật điên quá đi. Chỉ toàn nói với...

Thomas im bắt khi một ánh lửa bùng lên, rồi thu lại thành một ngọn lửa nhỏ. Đôi mắt nó bắt giắc tìm đến ánh lửa và bàn tay cầm que diêm. Nó quan sát bàn tay đó chậm rãi và cẩn thận châm một ngọn nến trên chiếc bàn nhỏ. Sau khi ngọn nến cháy và bàn tay vẫy nhẹ cho que diêm tắt hẳn, Thomas mới ngược mắt nhìn lên và trông thấy con bé. Rốt cuộc nó đã đúng. Nhưng cảm giác sung sướng khi nhìn thấy Teresa nhanh chóng bị dập tắt, thay thế bởi sự bối rối và đau đớn.

Teresa hoàn toàn sạch sẽ. Thomas đã tưởng con bé sẽ bẩn thủ như mình, sau khoảng thời gian băng qua sa mạc bụi bặm. Nó tưởng quần áo con bé phải bẩn thủ rách rưới, tóc tai dính bột, mặt mũi

lem nhem và cháy nắng. Nhưng thay vào đó, con bé mặc đồ mới, mái tóc sạch sẽ buông dài xuống vai. Làn da trắng tái trên mặt và hai tay con bé không có tí vết nào. Teresa thậm chí còn đẹp hơn so với hồi ở trong Mê cung hoặc trong những ký ức vụn vặt mà Thomas khôi phục được sau khi Biến đổi.

Tuy nhiên, đôi mắt Teresa đầy lệ. Môi dưới con bé run lên vì sợ hãi. Hai bàn tay nó run lẩy bẩy. Thomas nhận thấy ánh *mắt* Teresa có vẻ đã nhận ra Thomas, nhưng bên cạnh đó là một kinh hoàng tuyệt đối.

- Teresa. - Thomas nói khẽ, ruột gan bấn loạn. - Có chuyện gì vậy?

Con bé không trả lời. Mắt nó nhìn

sang bên cạnh, rồi nhìn lại Thomas. Vài giọt nước mắt lăn trên má con bé, rơi xuống sàn. Môi nó càng run dữ hơn, lồng ngực nó phập phồng theo một tiếng thốn thức bị đè nén.

Thomas bước tới, chìa tay ra

- Không! - Con bé hét lên. - Tránh xa tôi ra!

Thomas khựng lại, như thể bị thứ gì đó táng thẳng vào bụng. Nó giơ hai tay lên.

- Được rồi, được rồi, Teresa, có chuyện gì... - Nó không biết phải nói hay hỏi gì nữa. Cảm giác đó vỡ trong lòng nó dâng lên tận họng, đe dọa làm nó tắc nghẹn.

Thomas đứng yên, sợ lại làm con bé lên cơn lần nữa. Tất cả những gì nó có thể

làm được là nhìn xoáy vào mắt Teresa cố truyền đạt cảm giác của mình, van xin con bé nói gì đó. Gì cũng được.

Một khoảnh khắc yên lặng kéo dài trôi qua. Cái cách cơ thể con bé rung lên, cách nó gần như phải vật lộn chống lại một thứ vô hình... khiến Thomas nhớ đến một người.

Thomas nhớ đến phản ứng của Gally sau khi các tráng viên đào thoát khỏi Mê cung và thẳng nhóc tiến vào căn phòng cùng với người phụ nữ mặc đồ trắng. Ngay trước khi mọi thứ đảo lộn. Ngay trước khi Gally giết chết Chuck.

Thomas buộc phải lên tiếng để khỏi bị nổ tung với các suy nghĩ của mình:
- Teresa, tớ đã nghĩ đến cậu từng giây

từng phút sau khi bọn họ đưa cậu đi mất.
Cậu...

Không để cho Thomas kịp nói hết câu, Teresa lao đến trước mặt Thomas, vươn tay ra nắm lấy đôi vai thẳng bé và nép sát vào người nó. Bị bất ngờ, Thomas vòng tay ôm Teresa và siết chặt đến mức nó đâm lo con bé không thở được. Hai bàn tay Teresa sờ lên gáy, rồi hai bên đầu của Thomas, buộc thẳng bé nhìn mình.

Rồi chúng hôn nhau. Có gì đó bùng nổ trong lồng ngực Thomas, đốt cháy tan mọi căng thẳng, hoang mang và sợ hãi. Đốt cháy nỗi đau tồn tại vài giây trước đó. Trong một khoảnh khắc, tưởng như không có gì rắc rối nữa. Không bao giờ

nữa. Nhưng rồi Teresa buông Thomas ra, và lão đảo lúi lại, cho đến khi chạm vào tường. Sự kinh hoàng quay trở lại trên gương mặt con bé, ám lấy nó như một hồn ma. Rồi con bé lên tiếng. Giọng nói khe khẽ của nó chứa đầy sự nài nỉ:

- Tránh xa tớ ra, Tom ời. Tất cả những gì cậu cần làm là tránh ... xa ... tớ... ra. Đừng thắc mắc. Cứ làm thế đi. Chạy đi.
– Cổ Teresa nổi gân khi con bé ráng sức nói ra những chữ cuối cùng.

Thomas chưa bao giờ đau đớn đến thế. Nhưng nó thấy bất ngờ với chính những hành động tiếp theo của mình.

Giờ đây nó đã biết, đã *nhớ ra* con bé. Và nó hiểu Teresa nói thật. Ở đây có chuyện gì đó không ổn. Có chuyện gì đó

rất tệ, tệ hơn nó tưởng lúc đầu. Cô nán lại, tranh cãi, nài ép con bé đi với mình sẽ là một cái tát giáng thẳng vào nỗ lực kinh khủng của Teresa để cảnh báo nó. Nó phải làm theo lời con bé.

- Teresa, tớ sẽ tìm cậu.

Đến lượt mắt Thomas nhòa lệ. Nó quay lưng rồi bỏ chạy khỏi ngôi nhà.

Chương 21

Thomas gạt nước mắt loạng choạng rời căn nhà lúc này đã tăm tối trở lại. Nó quay về với các trắng viên và từ chối trả lời mọi câu hỏi của chúng. Nó chỉ nói rằng cần phải đi ngay, chạy thật xa, càng

xa càng tốt, rằng mạng sống của chúng đang gặp nguy hiểm. Sau này nó sẽ giải thích.

Nó không đợi bọn trẻ, cũng không đề nghị xách ba lô cho Aris. Nó cứ thế co chân chạy về phía thành phố, cho đến khi phải giảm bớt tốc độ để có thể kiểm soát được nhịp chạy. Nó mặc kệ tất cả những đứa khác, mặc kệ mọi thứ. Bỏ chạy khỏi con bé là việc khó khăn nhất nó từng làm, nó tin chắc như vậy. Xuất hiện tại Trảng với ký ức bị xóa sạch, phải thích nghi với cuộc sông ở đó, bị mắc kẹt trong Mê cung, chiến đấu với bầy Nhím sần, chứng kiến cái chết của Chuck - không gì có thể sánh bằng cảm giác hiện tại của Thomas.

Con bé đã ở đó. Trong vòng tay của nó.
Hai đứa lại được ở cùng nhau.

Chúng đã hôn nhau và nó cảm thấy
những điều tưởng như không thể.

Nhưng giờ thì nó đang tháo chạy. Bỏ
Teresa lại phía sau.

Những tiếng nước nở chán chường bật ra
từ cổ họng Thomas. Nó rên rỉ, tai nghe
thấy những âm thanh thảm hại khi giọng
mình lạc đi. Tim nó nhói đau tới mức nó
suýt phải dừng lại, gục xuống và bỏ
cuộc. Nỗi buồn đã chế ngự nó, hơn một
lần nó đã định quay lại. Nhưng bằng
cách nào đó nó đã đặt niềm tin vào điều
con bé đã yêu cầu, đồng thời bầu vịu vào
lời hứa sẽ tìm lại con bé.

Ít ra thì Teresa vẫn còn sống. Ít ra thì con

bé vẫn còn sống. Thomas cứ nhắc đi nhắc lại với mình như thế. Nhờ vậy mà nó chạy tiếp được.

Con bé vẫn sống.

Cơ thể của nó chỉ chịu được đến thế. Khoảng hai hoặc ba tiếng sau khi chia tay Teresa, Thomas ngừng lại, tin chắc rằng tim mình sẽ nổ tung nếu chạy thêm dù chỉ một bước. Nó quay lại nhìn phía sau và trông thấy những bóng đen đang di chuyển nhanh chóng ở đằng xa - các trắng viên. Hít vào từng bùm không khí khô rang, Thomas khụy xuống, chống hai tay vào đầu gối, rồi nhắm mắt nghỉ một lát trong khi chờ những đứa kia bắt

kip.

Minho chạy đến trước tiên. Thằng bé không vui chút nào. Dù là trong ánh sáng nhá nhem của hừng đông, có thể thấy rõ Minho tức muốn xị khói trong lúc đi quanh Thomas ba vòng. Cuối cùng thằng bé lên tiếng:

- Cai qu... Tại sao... Cậu là thằng đầu bả loại nào vậy, Thomas?

Thomas không muốn nói về chuyện đó. Nó không muốn nói gì hết.

Thấy thằng bạn không trả lời, Minho khom người bên cạnh:

- Sao cậu có thể làm vậy? Sao cậu có thể cứ thế mà bước ra khỏi chỗ đó và chạy như vậy? Tụi mình cư xử như vậy từ hồi nào vậy? Đồ đầu bả. – Thằng bé thở dài

và ngồi bệt xuống đất, lắc đầu.

- Xin lỗi. – Rốt cuộc Thomas nói lí nhí.
– Chuyện kinh khủng lắm.

Lúc này các tráng viên khác đã chạy đến nơi, một nửa trong số chúng cúi gập người để lấy hơi, nửa còn lại vội đến nghe xem Minho và Thomas đang nói chuyện gì. Newt cũng đã bắt kịp cả bọn, nhưng thằng bé để cho Minho làm nhiệm vụ khai Thomas về chuyện đã xảy ra.

- Kinh khủng? - Minho hỏi lại. - Cậu đã gặp ai trong đó? Họ đã nói gì?

Thomas biết mình không còn lựa chọn nào khác. Đây không phải là việc nó có thể giữ kín trước các tráng viên khác.

- Đó là ... Teresa.

Nó chờ đợi những tiếng ồ, à kinh ngạc,

những lời buộc tội nó dối trá. Nhưng chỉ có sự im lặng, đến nỗi có thể nghe thấy tiếng những ngọn gió bình minh hồi hả băng qua vùng đất bụi bặm bao quanh bọn trẻ.

- Cái gì? - Minho hỏi. - Cậu nghiêm túc chứ?

Thomas gật đầu, mắt nhìn xuống một hòn đá hình tam giác trên mặt đất. Trời đã sáng lên rất nhiều chỉ trong mấy phút vừa qua.

Minho tỏ ra ngỡ ngàng, một điều cũng dễ hiểu.

- Và cậu đã *bỏ* Teresa ở đó? Nè bồ, cậu cần phải giải thích với tụi này chuyện đã xảy ra.

Với nỗi đau đớn như muốn cửa nát trái

tim mình, Thomas kể lại đầu đuôi sự tình. Việc nó đã thấy con bé run rẩy, khóc óc, hành động giống Gaily khi thằng nhóc giết chết Chuck – như thể bị ma nhập. Lời cảnh báo của con bé. Nó kể tất cả mọi chuyện, trừ nụ hôn.

- Trời đất ! Minho nói với giọng run run. Chỉ một chữ đó thôi cũng đủ gói gọn câu chuyện.

Một vài phút trôi qua. Những cơn gió khô khốc cào xé mặt đất, tung bụi mù mịt trong khi vầng mặt trời đỏ ối nhô lên khỏi chân trời, chính thức bắt đầu một ngày mới. Không ai nói gì. Thomas chỉ nghe thấy những tiếng khịt mũi, tiếng thở và vài tiếng ho. Cùng với tiếng ai đó tu nước. Thành phố dường như đã lớn bỗng

lên trong đêm vừa qua. Những tòa nhà ở đó vươn cao lên bầu trời màu lam không một gợn mây. Chỉ cần một hoặc hai ngày nữa là bọn trẻ sẽ tới được đó.

- Đó là một cái bẫy. - Cuối cùng Thomas lên tiếng - Tôi không rõ nó sẽ diễn ra như thế nào, bao nhiêu người trong chúng ta sẽ mất mạng. Có lẽ là tất cả. Nhưng tôi có thể thấy không có một chút ngờ vực nào trong mắt Teresa khi bạn ấy cố vượt qua thứ đang chế ngự mình. Teresa đã cứu chúng ta, và tôi dám cá... - Nó nuốt nước bọt. - Tôi dám cá họ sẽ bắt bạn ấy phải trả giá cho điều đó

Minho vươn tay ra nắm lấy vai Thomas.

- Nè bồ, nếu cái đám VSAT chết bầm đó muốn giết chết Teresa, thì bạn ấy đã mục

xương dưới một đồng đá rồi. Teresa cũng kiên cường như bất cứ ai, có khi còn hơn nữa kia. Teresa sẽ sống.

Thomas hít một hơi thật sâu rồi thở hắt ra. Nó đã cảm thấy khá hơn. Thật không thể nào, nhưng nó đã cảm thấy khá hơn. Minho nói đúng.

- Tôi biết. Tôi biết mà.

Minho đứng dậy.

- Đáng lẽ chúng ta đã dừng lại một vài tiếng để ngủ. Nhưng nhờ ngài Tầm đạo sinh sa mạc đây, - thằng bé bộp nhẹ đầu Thomas, - chúng ta đã chạy đến kiệt sức trước khi mặt trời lên. Tôi vẫn nghĩ chúng ta cần phải nghỉ ngơi một lúc. Trùm chặn kín lại, hoặc sao đó không biết, nhưng các cậu cố mà nghỉ.

Hóa ra Thomas chẳng gặp khó khăn gì. Tuy ánh nắng biến mi mắt nhắm nghiền của nó thành tấm màn đỏ rực điểm những đốm đen, Thomas vẫn ngủ thiếp đi ngay lập tức, dưới miếng vải trùm kín đầu che chắn ánh mặt trời... và những ưu phiền.

Chương 22

Minho để cho bọn trẻ ngủ gần bốn tiếng đồng hồ. Thằng bé không cần phải đánh thức mọi người. Mặt trời đang lên và tăng dần độ nóng chiếu xuống mặt đất đến mức độ không thể chịu đựng được. Lúc Thomas đứng dậy và gói ghém đồ ăn sau bữa sáng, mồ hôi đã ướt đầm trang phục của nó. Mùi hơi người ám lên bọn

trẻ như một màn sương hôi hám, và nó chỉ biết hi vọng mình không phải là đứa duy nhất bị như thế. Nhà tắm trong phòng tập thể giờ đây đã trở thành một thứ xa xỉ.

Các tráng viên tỏ ra rầu rĩ và trầm lặng khi chuẩn bị cho chuyến đi. Càng nghĩ, Thomas càng nhận ra chẳng có gì để mà vui vẻ. Tuy vậy, vẫn có hai điều khiến nó phải đi tiếp, và nó hi vọng những đứa kia cũng giống như vậy. Đầu tiên là sự tò mò kinh khủng muốn tìm hiểu coi thành phố kia có gì trong đó - càng đến gần, thị trấn càng giống với một đô thị nhiều hơn. Thứ hai là hi vọng Teresa vẫn sống sót và bình an. Có lẽ con bé đã đi qua một trong những cái

cửa Xuyên không. Biết đâu con bé đang ở phía trước so với bọn trẻ. Có khi ở trong thành phố cũng nên. Thomas cảm thấy phấn chấn hẳn.

- Chúng ta đi thôi. - Minho nói khi mọi người đã sẵn sàng. Thế là bọn trẻ lên đường.

Chúng băng qua miền đất khô cằn và bụi bặm. Không cần phải nói ra, Thomas cũng biết mọi người đang có cùng suy nghĩ - không ai có đủ sức để chạy dưới cái nắng đổ lửa. Ngay cả nếu như có thể, chúng cũng không có đủ nước uống để sống sót với một nhịp độ di chuyển nhanh như thế.

Chúng bước đi, vải che trên đầu. Khi thức ăn và nước uống với dần, có thêm

nhiều chiếc ba lô được gỡ ra để che nắng, và số tráng viên đi theo cặp giảm xuống. Thomas là một trong những đứa đầu tiên được đi một mình, có lẽ vì không ai muốn bắt chuyện với nó sau vụ việc Teresa. Nó cũng chẳng phàn nàn gì. Hiện giờ thì đi một mình càng hay.

Bọn trẻ đi mãi miết, trước khi nghỉ chân ăn uống, rồi lại đi tiếp. Cái nóng như một đại dương khô rang mà chúng phải bơi qua. Cơn gió bây giờ đã mạnh hơn, mang theo bụi và sạn nhiều hơn là sự giải nhiệt. Nó quất vào các tấm vải, khiến chúng trở nên khó giữ. Thomas liên tục ho hắng và đưa tay dụi để tống khứ chỗ ghèn đọng nơi khóe mắt. Nó có cảm giác như càng uống nước thì càng khát hơn,

trong khi lượng thực phẩm dự trữ của bọn trẻ đã xuống tới mức báo động. Nếu trong thành phố không có nước ngọt thì... Nó không nghĩ ra được triển vọng khả quan nào để điền vào suy nghĩ bỏ lửng này.

Bọn trẻ tiếp tục di chuyển, mỗi bước đi lại khó nhọc hơn một chút. Sự im lặng bao trùm. Không ai nói năng gì. Thomas có cảm giác như chỉ cần nói một vài chữ cũng đòi hỏi quá nhiều năng lượng. Tất cả những gì nó có thể làm là đặt chân nọ trước chân kia, cứ thế lặp đi lặp lại, mắt đờ đẫn nhìn vào mục tiêu là thành phố đang nhích tới gần.

Tưởng như các tòa nhà là các sinh vật sống, cứ lớn dần lên ngay trước mắt bọn

trẻ khi chúng tiến đến gần. Không lâu sau đó, Thomas có thể phân biệt được tường đá và các cửa sổ lấp lánh dưới ánh nắng. Một số cửa sổ đã vỡ kính, nhưng chúng chiếm không đầy một nửa của tổng số.

Theo quan của Thomas hiện tại thì các phố phường có vẻ trống vắng. Không có đồng lửa nào. Không có đồng lửa nào được đốt giữa ban ngày. Nó có thể thấy không một cái cây hay loài thực vật nào tồn tại trong thành phố. Với khí hậu này thì làm sao chúng tồn tại nổi? Làm thế nào con người ta có thể sống tại đó? Họ nuôi trồng hoặc tìm kiếm thực phẩm ở đâu?

Ngày mai. Tuy mất nhiều thời gian hơn là nó tưởng, Thomas tin chắc bọn trẻ sẽ tới

được thành phố vào ngày mai. Mặc dù đi vòng tránh chỗ đó vẫn tốt hơn, chúng không có lựa chọn nào khác. Cần phải bổ sung đồ tiếp tế.

Đi. Nghỉ. Giải nhiệt.

Khi màn đêm kéo đến, mặt trời biến mất sau đường chân trời phía tây với một tốc độ rùa bò, gió mạnh dần lên và mang theo một chút mát mẻ. Thomas sung sướng tận hưởng sự giải nhiệt của nó.

Tuy nhiên, đến nửa đêm, khi Minhho bảo cả bọn dừng lại ngủ, gió trở mạnh. Nó gào rú, cuộn xoáy và thổi thốc với sức mạnh tăng dần.

Không lâu sau khi bọn trẻ dừng lại, Thomas nằm ngửa quần vải đến tận cằm và nhìn trời. Những cơn gió làm nó dịu

lại, khiến nó thiu thiu ngủ. Sự mệt nhọc làm tâm trí nó mơ màng, các ngôi sao mờ dần đi, và giấc ngủ mang đến cho nó một giấc mơ khác.

Nó khoảng mười hoặc mười một tuổi và đang ngồi trên chiếc ghế. Teresa ngồi đối diện với nó, giữ chúng là một cái bàn. Con bé trông rất khác, trẻ con hơn hẳn, mặc dù rõ ràng là Teresa. Con bé cũng trạc tuổi nó. Không còn ai khác trong phòng. Đó là một nơi tối tăm với một nguồn sáng duy nhất là ô sáng màu vàng đục trên trần nhà, ngay trên đầu chúng.

- Tom, cậu phải cố lên. – Teresa nói.
Con bé khoanh tay và có một vẻ mặt không khiến Thomas bất ngờ, kể cả ở độ

tuổi nhỏ như thế. Nó cảm thấy thân quen như thể hai đứa đã biết nhau từ lâu.

- Tớ đang cố đây – Nó lên tiếng, nhưng không thật sự là bản thân nó. Chuyện này thật phi lí.

- Họ sẽ giết nếu tụi mình không thể làm được chuyện này.

- Tớ biết.

- Vậy thì cố lên!

- Tớ đang cố!

- Tốt. Cậu biết không, tớ sẽ không nói chuyện thành tiếng với cậu nữa. Không bao giờ, cho đến khi cậu làm xong việc.

- Nhưng ...

Kể cả nói trong ý nghĩ cũng không. Con bé nói trong đầu Thomas. Việc này vẫn

còn làm nó phát hoảng và không thể phản ứng. Kể từ bây giờ.

- Teresa, hãy cho tớ vài ngày. Tớ sẽ làm được.

Con bé không đáp.

- Thôi được, một ngày vậy.

Con bé chỉ nhìn nó dăm dăm, rồi ngay cả nhìn cũng không. Teresa nhìn xuống bàn, vươn tay ra và bắt đầu dùng móng tay cào nhẹ một chỗ.

- Cậu không thể nào im lặng với tớ được đâu.

Không có lời đáp. Mặc dù nói thế nhưng Thomas hiểu con bé. Nó biết rõ con bé.

- Tốt thôi. - Nó nói, rồi nhắm mắt lại, thực hiện điều được người hướng dẫn

bảo. Nó hình dung ra một hồ đen trống rỗng, không có gì khác ngoài khuôn mặt của Teresa. Thế rồi, huy động tất cả sức mạnh ý chí, nó hình thành một câu nói trong đầu và *quăng* về phía con bé.

Câu hỏi như cú ấy.

Teresa mỉm cười, và đáp lại trong đầu nó.

Câu cũng vậy.

Chương 23

Thomas tỉnh dậy khi bị gió ập vào mặt và tóc tai quần áo. Có cảm giác như những bàn tay vô hình tìm cách giật phăng chúng. Trời rất tối. Rất lạnh nữa.

Toàn thân Thomas run lên vì lạnh, chống khuỷu tay nhôm dậy, nó nhìn quanh, khó khăn lắm mới thấy được những bóng đen nằm ngủ gần đó với tám vải quần chặt quanh người.

Vải quần.

Nó buột miệng kêu lên tức tối, rồi bật dậy. Vào một lúc nào đó trong đêm, tám vải của nó đã bị tuột ra và bay mất. Với trận cuồng phong này thì có lẽ giờ tám vải đã ở cách đây mười dặm.

- Quái quỷ. - Nó lằm bằm, cơn gió cuốn phăng những chur đó trước khi nó kịp nghe thấy.

Nó nhớ đến giấc mơ của mình – giấc mơ hay là hồi ức nhỉ? Chắc là hồi ức. Hình ảnh thoáng qua của thời mà nó và Teresa

còn nhỏ, khi chúng học cách nói chuyện với nhau bằng thần giao cách cảm. Tim nó chùng xuống với nỗi nhớ con bé cùng cảm giác tội lỗi trước một bằng chứng cho thấy nó từng tham gia VSAT trước khi vào Mê cung. Nó vội xua ý nghĩ đó đi. Nếu cố gắng đủ mạnh, nó có thể ngăn chặn được ý nghĩ đó.

Nó nhìn lên bầu trời đêm, rồi hít vội một hơi khi trong đầu vụt hiện lên hồi ức về vụ mất trời biến mất tại Trảng. Đó chính là khởi đầu của sự kết thúc. Khởi đầu của nỗi kinh hoàng.

Nhưng lí trí thông thường nhanh chóng làm Thomas bình tâm lại. Gió . Không khí lạnh lẽo. Cơn đông. Đây chắc là một cơn đông.

Những đám mây.

Bối rồi, nó ngồi xuống, rồi nằm nghiêng và thu người lại như trái bóng, hai tay ôm lấy đầu gối. Cái lạnh không đến nỗi quá mức, chỉ là một thay đổi rõ rệt so với cái nóng thiêu đốt những ngày vừa qua.

Thomas lục lọi trong đầu, nghiền ngẫm những ký ức có được dạo gần đây. Liệu đó có phải là những kết quả còn rơi rớt lại của sự Biến đổi, hay trí nhớ của nó đang quay trở lại?

Suy nghĩ này khiến Thomas có những cảm giác lẫn lộn. Nó muốn tình trạng mất trí nhớ của mình được giải quyết dứt điểm, để biết mình là ai, mình từ đâu tới. Nhưng mong muốn đó bị giảm bớt bởi

nỗi sợ hãi trước những gì mình có thể phát hiện ra về bản thân mình. Về vai trò của mình trong chính những sự việc đã đưa nó đến đây, và những điều mà nó đã gây ra cho các bạn của mình.

Nó đang rất cần ngủ. Với tiếng gió hú liên tục bên tai, cuối cùng nó cũng ngủ được, và lần này không có mộng mị gì.

Ánh sáng đánh thức Thomas dậy trong một buổi bình minh xám xịt, với những lớp mây dày che phủ bầu trời. Hoang mạc mênh mông quanh bọn trẻ lại càng ảm đạm hơn. Lúc này thành phố đã ở rất gần, chỉ còn cách chúng vài giờ di chuyển. Những tòa nhà thực sự. Một trong số chúng thậm chí còn mất hút

trong màn sương mù giăng thấp. Những ô cửa sổ vỡ kính trông giống như những cái miệng lồm chồm răng há ra mong bắt lấy những thứ đồ ăn được trận cuồng phong cuốn qua.

Gió lốc vẫn quất vào người Thomas. Dường như một lớp bụi dày đã đóng chặt vào khôm mặt nó. Nó đưa tay vuốt đầu, cảm thấy mái tóc của mình cứng ngắc vì những chất bẩn bị gió làm khô.

Đa số các tráng viên đã thức giấc và nhận thấy sự thay đổi ngoài mong đợi của thời tiết. Chúng đang mê mải nói chuyện gì đó mà Thomas không nghe được. Tai nó chỉ nghe thấy tiếng gió thét gào.

Minho nhận ra Thomas đã tỉnh dậy và

tiền đến, người chúi tới trước khi bước đi trong gió. Quân áo trắng bé bay lật phật.

- Cậu dậy đúng lúc ghê! - Minho hét to. Thomas giụi mắt và đứng dậy.

- Thời tiết này đâu ra vậy! - Nó hét lên đáp lại. - Tưởng đâu tụi mình đang ở giữa sa mạc chứ!

Minho nhìn lên những đám mây xám xịt, rồi nhìn lại Thomas. Trắng bé cúi xuống gần hơn để nói thẳng vào tai Thomas:

- Ồ, chắc *lâu lâu* sa mạc cũng phải mưa chứ. Dậy nhanh để còn ăn. Tụi mình cần phải đi ngay. Biết đâu tụi mình có thể tới đó và tìm được một nơi trú ẩn trước khi bị ướt nhẹp vì mưa.

- Thế nếu chúng ta tới đó và gặp một

đám Chạch tìm cách giết cả đám thì sao?

- Thi ta sẽ chiến đấu! - Minhho nhú mày như thể thất vọng vì Thomas hỏi một câu ngớ ngẩn như thế. - Chứ cậu còn muốn làm gì nữa? Tụi mình gần hết đồ ăn nước uống rồi.

Thomas biết thằng bé nói đúng. Hơn nữa, nếu đã có thể đánh bại hàng tá Nhím sâu thì một đám người loạn óc và đói ăn có lẽ không phải vấn đề quá nghiêm trọng.

- Thôi được. Ta đi thôi. Tôi sẽ nhắm nháp gì đó trong lúc đi bộ.

Vài phút sau, bọn trẻ đã lại lên đường đi tới thành phố. Bầu trời xám xịt trên đầu chúng có thể đổ mưa vào bất kỳ lúc nào.

Khi chỉ còn cách những tòa nhà gần nhất một vài dặm, bọn trẻ bắt gặp một

ông già đang nằm ngửa trên cát, người quần chặt trong nhiều lớp mềm. Jack là đứa đầu tiên nhìn thấy ông ta, và chẳng mấy chốc Thomas cùng những đứa còn lại đã đứng thành một vòng tròn chung quanh ông già .

Bụng Thomas quặn lên khi nó nhìn ông già kỹ hơn, nhưng nó không thể ngó đi chỗ khác. Ông ta chắc đến một trăm tuổi, mặc dù rất khó để xác định. Có lẽ ánh nắng mặt trời đã làm cho ông ta trở nên như thế. Một khuôn mặt nhăn nheo, thô ráp. Thay cho mái tóc là những vết thương và vảy cứng. Nước da sạm màu, đen đúa.

Tuy vẫn còn sống và hít thở sâu, ông già nhìn bầu trời với một đôi mắt hoàn toàn

trống rỗng. Dường như ông ta đang chờ đợi một thần thánh nào đó giáng xuống để đưa mình đi, kết thúc một kiếp sống khổ đau. Ông ta không tỏ dấu hiệu gì cho thấy đã nhận ra các trảng viên tiến đến gần.

- Này! Ông ơi! - Minho hét lên, nó luôn là người thích giao thiệp. - Ông đang làm gì ở ngoài này vậy?

Thomas đã rất khó khăn để lắng nghe trong tiếng gió gào thét, nên nó không nghĩ ông già có thể nghe được gì. Nhưng hình như ông ta cũng bị mù thì phải? Có thể lắm.

Đẩy Minho qua một bên, Thomas quỳ xuống ngay bên cạnh khuôn mặt của ông già. Nét buồn bã trên đó thật kinh khủng.

Nó hươ bàn tay trước mắt ông.

Không có gì. Không một cái chớp mắt.

Không một chút di chuyển của nhãn cầu.
Chỉ sau khi Thomas rút tay lại thì mí mắt
ông già mới đóng lại rồi mở ra. Đúng
một lần.

- Ông ời. - Thomas hỏi. - Ông gì ời!

Những chữ này nghe rất lạ lòng đối với
Thomas. Chắc chắn nó đã không dùng
đến chúng kể từ khi được đưa tới Mê
cung.

- Ông có nghe thấy cháu không? Ông có
nói được không?

Ông già lại chớp mắt, nhưng không nói gì
cả.

Newt quỳ xuống bên cạnh Thomas và nói
lớn để át tiếng gió.

- Người này là một mỗ vàng nếu tụi mình có thể khiến ông ta tiết lộ về thành phố. Trông ông ta vô hại, và có lẽ cũng biết điều gì đang chờ đợi chúng ta ở đó.

Thomas thở dài:

- Phải, nhưng có vẻ như ông ta không thể nghe thấy tụi mình, càng không thể nói nhiều.

- Cứ thử xem " Minho nói từ phía sau hai đứa.. – Cậu chính thức là đại sứ ngoại giao của tụi mình đó, Thomas. Tìm cách để ông già mở miệng kể chuyện ngày xưa yêu dấu đi nào.

Thomas muốn nói gì đó vui vui để đáp lại, nhưng chẳng nghĩ được gì. Nếu cuộc sống trước đây của nó có gì vui vẻ thì mọi vết tích của sự hài hước chắc chắn

đã biến mất sau khi bị xóa ký ức.

- Được rồi. - Nó đáp.

Nó ghé sát hết cỡ vào khuôn mặt của ông già, sao cho đôi mắt của nó và của ông ta ngang tầm nhau.

- Ông ơi. Chúng cháu cần ông giúp đỡ! - Nó thấy áy náy vì phải hét toáng lên, sợ rằng ông già sẽ hiểu sai ý mình, nhưng không còn lựa chọn nào khác. Gió gào thét mỗi lúc một mạnh mẽ hơn.

- Chúng cháu cần ông cho biết liệu đi vào thành phố có an toàn hay không. Ông! Ông ơi!

Đôi mắt đen của ông già đang nhìn lên bầu trời phía sau Thomas bỗng chậm chậm dịch chuyển, cho đến khi tập trung vào mặt nó. Sự nhận biết dâng lên trong

đỏ, như một chất lỏng màu đen được rót từ từ vào chiếc cốc. Đôi môi ông già hé mở để một tiếng ho khẽ bật ra.

Hy vọng của Thomas được nâng lên.

- Tên cháu là Thomas. Đây là các bạn của cháu. Chúng cháu đã đi qua sa mạc trong những ngày vừa qua. Chúng cháu cần thêm thức ăn và nước uống. Ông có...

Nó im bất khi đôi mắt ông già đảo tới đảo lui và đột ngột nhuộm chút sợ hãi.

- Không sao đâu, chúng cháu không làm gì ông đâu ạ. – Thomas nói nhanh. – Chúng cháu là ... người tốt. Nhưng chúng cháu rất biết ơn nếu...

Bàn tay trái của ông già thò ra từ bên dưới những lớp mền quần chặt và chụp

lấy cổ tay Thomas, nắm lại bằng một sức mạnh bất ngờ. Thomas kêu lên kinh ngạc và theo bản năng cố giật tay ra, nhưng không thành công. Nó sững sờ vì sức mạnh của ông già. Tay nó gần như không thể nhúc nhích dưới bàn tay thép của ông ta.

- Này ông! - Nó la lớn. - Buông tôi ra!

Ông già lắc đầu, đôi mắt đen chất chứa nhiều sự sợ hãi hơn là gây hấn. Môi ông ta lại hé mở, và một lời thì thào phát ra. Ông ta không nói lỏng bàn tay.

Thomas thôi không giật tay mình ra nữa. Thay vào đó, nó thả lỏng và chồm người tới trước để ghé tai vào sát miệng ông già.

- Ông nói gì đó? - Nó nói to.

Ông già lại nói, phát ra những âm thanh khô khan và rời rạc. Thomas kịp nghe thấy chữ *dông*, *kinh hoàng*, và *người xấu*. Nó chẳng hiểu gì.

- Một lần nữa! - Thomas gào lên, đầu nó vẫn cúi nghiêng để cho tai mình cách khuôn mặt ông già vài phân.

Lần này Thomas hiểu được phần lớn câu noi của ông già, chỉ bỏ sót một vài chữ.

- *Dông* tố... *kinh hoàng*... *lắm*... tránh xa... *người xấu*.

Ông già ngồi lên, đôi mắt trắng dã:

- *Dông! Đông! Đông!* - ông ta nhắc đi nhắc lại hoài chữ đó.

Một vệt nước dãi thòng xuống từ môi dưới của ông ta, đọng đưa tới lui như con lắc của một nhà thôi miên.

Ông ta buông tay Thomas ra. Nó vội lùi ra xa. Lúc đó, gió tăng cường độ, dường như chuyển từ cuồng phong thành một cơn dông có sức mạnh kinh hoàng, đúng như ông già đã nói.

Tất cả mọi thứ chìm trong âm thanh gào rú của tiếng gió Thomas cảm thấy như tóc tai và quần áo của mình có thể bị thổi tung vào bất cứ lúc nào. Hầu hết những tấm vải của các tráng viên đã bị cuốn phăng, bay lật phật trên nền đất rồi tung lên trời như một đạo quân ma. Đồ ăn văng tung tóe khắp mọi hướng.

Thomas đứng lên, một việc gần như bất khả thi trong lúc những cơn gió cổ quật ngã nó. Nó loạng choạng chúi tới trước một vài bước, cho đến khi ngã người ra

trở lại, những bàn tay vô hình giữ nó đứng lại.

Minho đứng ngay gần đó và đang điên cuồng vẫy tay tìm cách thu hút sự chú ý của mọi người. Phần lớn bọn trẻ đã nhận ra và tụ lại xung quanh thằng *bé*, trong đó có Thomas, dù nó đang phải chống lại sự kinh hoàng trong lòng. Đây chỉ là một cơn dông thôi. Còn tốt hơn nhiều so với Nhím sâu hoặc đám Chạch mùa dao.

Hoặc dây treo cổ.

Bị gió thổi bay hết các tấm mền, giờ đây ông già thu người lại trong tư thế bào thai, hai chân khằng khiu co vào sát ngực, mắt nhắm nghiền. Thomas thoáng nghĩ bọn trẻ nên đưa ông đến một nơi an toàn, cứu sống ông vì nỗ lực báo bão của

ông. Nhưng có gì đó mách bảo nó rằng ông ta sẽ chống cự quyết liệt nếu chúng tìm cách chạm vào hoặc nâng người ông dậy.

Các tráng viên tụ sát lại gần nhau. Minho chỉ tay về phía thành phố. Tòa nhà gần nhất ở cách chúng ba mươi phút chạy nước rút. Chạy tới đó là lựa chọn khôn ngoan nhất trong tình hình gió thốc vào người bọn trẻ, mây dồn đông lại chuyển sang màu tím thẫm và bụi đá bay tung trong không khí.

Minho bắt đầu chạy. Những đứa khác cũng co giò chạy theo. Riêng Thomas đợi để khóa đuôi, vì nó biết Minho muốn mình làm như vậy. Cuối cùng, nó chạy thật nhanh, mừng thầm vì chúng không bị

ngược chiều gió. I

Chỉ đến lúc đó, mấy chữ cuối của ông già mới bật lên trong đầu Thomas. Chúng khiến nó rịn mồ hôi, nhưng gió bão đã nhanh chóng làm bay hơi tất cả, để lại làn da khô ráp và đọng muối.

Tránh xa. Người xấu.

Chương 24

Khi bọn trẻ tiến đến gần, việc quan sát thành phố trở nên khó khăn hơn đối với Thomas. Bụi đất trong không khí đã tạo thành một bức màn màu nâu. Thomas có thể cảm nhận được bụi trong từng hơi thở. Bụi lọt vào mắt Thomas, trộn với nước mắt và đặc kẹo lại khiến nó cứ

phải liên tục chúi đi. Tòa nhà lớn mà bọn trẻ đang tiến đến trở thành một cái bóng lờng lững phía sau làn mây bụi, vươn lên mỗi lúc một cao như một người khổng lồ đang lớn.

Những ngọn gió sắc như dao đập vào người Thomas cùng với cát bụi khiến nó đau nhức khắp mình mẩy. Lâu lâu lại có một thứ gì đó kích thước lớn bay vèo qua. Một nhánh cây. Cái gì đó giống một con chuột nhắt. Một mảnh ngói. Và vô số giấy vụn cuộn bay giữa không trung như những bông tuyết.

Rồi sấm sét xuất hiện.

Bọn trẻ đã đi được nửa đường đến chỗ tòa nhà, hoặc nhiều hơn, thì những tia sét xuất hiện. Mọi thứ xang quanh

Thomas chìm trong ánh chớp và tiếng sấm. Chúng rạch trên nền trời những lần ánh sáng chói lòa giáng xuống bề mặt hoang mạc làm bay lên hàng đồng đất đá. Tiếng ầm ầm thật không thể chịu nổi. Tai của Thomas bắt đầu ù đi, biến những âm thanh khủng khiếp thành tiếng ầm ì xa xôi.

Nó tiếp tục chạy gần như mù quáng, tai không nghe thấy gì, mắt không trông thấy tòa nhà đâu. Mọi người hết ngã xuống rồi lại đứng dậy. Thomas cũng vấp, nhưng lấy lại được thăng bằng. Nó giúp Newt rồi Chảo chiêm đứng lên, đẩy chúng tới trước. Chỉ còn là vấn đề thời gian trước khi một trong những lưỡi tầm sét kia bổ trúng đĩa nào đó và biến nó thành một

tảng thịt cháy. Tóc tai Thomas dựng ngược mặc cho cơn gió quay cuồng. Tĩnh điện trong không khí tựa như những mũi kim đâm vào da thịt đau nhói.

Nó muốn hét to lên, muốn nghe thấy tiếng của chính mình kể cả khi đó chỉ là những xung động mờ nhạt bên trong hộp sọ.

Nhưng nó biết không khí đầy bụi đất sẽ làm nó nghẹn thở: nội việc hít những hơi thở cạn và ngắn đã đủ khó khăn lắm rồi, đặc biệt là với hàng loạt sấm sét giáng xuống xung quanh, đốt cháy không khí tạo ra mùi khét lẹt.

Bầu trời tối hảm đi, đám mây bụi mỗi lúc một dày. Thomas nhận ra nó không còn trông thấy mọi người nữa, ngoại trừ một vài đốm ở ngay phía trước mình. Ánh

chớp làm chúng sáng rực lên trong những khoảnh khắc ngắn ngủi. Tất cả điều đó lại càng làm Thomas không thấy đường. Bọn trẻ cần phải tới được tòa nhà đó. Chúng phải tới được đó, nếu không muốn bị tiêu diệt nhanh

Mưa đâu nhỉ? Thomas thắc mắc Mưa đâu? Đông tố kiểu gì vậy?

Lại một lần sáng trắng dích dắc rạch toang bầu trời và nổ tung khi tiếp đất trước mặt Thomas. Nó hét lên, nhưng không thể nghe thấy tiếng của mình. Mắt nó nhắm chặt lại khi bị thứ gì đó hất bay qua một bên. Nó tiếp đất bằng lưng, hơi thở bị tống ra khỏi lồng ngực trong khi cơn mưa đất đá rơi xuống người. Miệng khạc nhỏ, tay chùi mặt, nó hớp lấy không

khí và lồm cồm bò dậy, rồi đứng lên. Rốt cuộc đường thở của nó cũng thông và nó vội vàng hít một hơi sâu.

Lúc này trong tai Thomas vang lên một tiếng *u* kéo dài không dứt như có một đàn ong trong đó. Gió tìm cách hất tung quần áo nó, bụi đất quất vào da thịt nó, bóng tối quay cuồng chung quanh nó, gián đoạn bởi những ánh chớp sáng lòa. Thế rồi nó nhìn thấy một hình ảnh ghê rợn, được thứ ánh sáng chớp tắt liên tục làm cho khủng khiếp hơn. Đó là Jack! Thằng bé nằm dưới đất, trong một cái hố nhỏ quần quai ôm lấy đầu gối. Toàn bộ phận chân bên dưới đầu gối của Jack, gồm cả cẳng chân, mắt cá và bàn chân, đã bị sét tìen đứt. Máu đen trào ra từ vết thương

trộn lẫn với đất bần tạo thành một thứ bột nhão gôm ghiếc. Quần áo của thằng bé đã bị cháy hết, để lại một cơ thể trần trụi đầy thương tích. Tóc nó đã biến mất.

Thứ nom như hai nhãn cầu của nó thì...

Thomas quay vội đi và khuyu xuống, ho sặc sụa trong khi bao tử tổng hết mọi thứ ra ngoài, chúng không còn làm gì được cho Jack nữa rồi. Không thể. Nhưng thằng bé vẫn *còn sống*. Thomas thấy mừng vì tai mình không nghe được những tiếng gào thét, mặc dù nó thấy xấu hổ vì suy nghĩ đó. Nó không biết liệu có thể chịu đựng nổi nếu nhìn Jack một lần nữa hay không.

Rồi ai đó túm lấy nó, lôi nó đứng dậy. Minho. Thằng bé nói gì đó. Thomas tập

trung lẫn mới đọc được chữ theo đòi
môi mấp máy của Minho. *Ta đi thôi.*
Không làm được gì đâu.

Jack, nó thầm nghĩ. *Jack ơi là Jack!*
Chân loạn choạng, dạ dày đau quặn sau
khi ói, tai nhức nhối, đầu óc bàng hoàng
trước cảnh tượng hãi hùng của Jack,
Thomas chạy theo sau Minho. Nó nhìn
thấy những cái bóng của các tráng viên
khác ở hai bên, nhưng rất ít. Trời quá tối
khiến nó không thể nhìn xa, những ánh
chớp xuất hiện và biến đi quá nhanh cũng
không soi sáng được gì nhiều. Chỉ có đất
cát, những mảnh vỡ và hình dáng lù lù
của tòa nhà kia dường như đang trù lên
bọn chúng.

Bọn trẻ không còn hi vọng chạy cùng

nhau một cách trật tự nữa. Giờ đây thân ai nấy lo. Chúng chỉ biết hi vọng mọi người đều vượt qua thử thách.

Gió gập. Sấm chớp ùng ùng. Gió thốc. Bụi đất quay cuồng. Gió rít. Tai ù đặc, nhức nhối. Gió gào. Thomas tiếp tục di chuyển, mắt dán vào lưng Minho đang chạy trước mình vài bước. Nó không còn cảm xúc nào dành cho Jack. Nó mặc kệ nếu mình bị điếc vĩnh viễn. Nó không còn quan tâm tới bất kỳ ai. Sự hỗn loạn xung quanh nó đã rút sạch phần người trong nó, chỉ chừa lại phần con. Tất cả những gì nó muốn là sống sót, chạy tới tòa nhà kia và chui vào bên trong. *Sống sót*. Tồn tại thêm một ngày nữa.

Ánh chớp nổ tung phía trước lại hất nó

lên không trung. Mặc dù bay ngược ra sau, nó vẫn hét lên, cố gắng giữ tư thế thẳng. Vụ nổ xảy ra ngay tại chỗ Minh đang chạy. Minh ơi! Thomas tiếp đất đánh huých một cái, tưởng như mọi khớp xương trong người nó rã rời ra trước khi gấn lại chỗ cũ. Nó cố quên cơn đau để đứng dậy, chạy tới trước. Mắt nó chỉ nhìn thấy những ánh sáng tím đỏ quay mòng mòng trên nền đen. Rồi nó nhìn thấy lửa.

Bộ não Thomas cần một giây để xác định thứ nó đang nhìn thấy. Những lưỡi lửa nhảy nhót như ma thuật, bị gió thổi bạt sang bên phải. Thế rồi tất cả đổ ụp xuống dát như thê đang bị dập đi.

Thomas chạy tới nơi và hiểu ngay mọi

chuyện.

Đó chính là Minho. Quần áo của thằng bé đã bị bắt lửa.

Với một tiếng thét vàng óc, Thomas thụp xuống đất bên cạnh thằng bạn. Nó chọc hai tay xuống mặt đất đã bị sét đánh cho tơi ra và cuống cuống hất đất cát lên người Minho. Nhắm vào ngọn lửa lớn nhất, nó được trợ giúp bởi Minho khi thằng bé vừa lăn lộn vừa đưa hai tay đập lia lịa vào phần thân trên của mình.

Chỉ vài giây sau, lửa đã được dập tắt, để lại chỗ quần áo cháy xém và vô số vết thương nguy hiểm. Thomas thấy mừng vì không nghe thấy tràng rủa xả ogats ra từ Minho. Thừa biết hai đứa không có thời gian để nán ná, nên Thomas xóc vai

Minho lôi thẳng bé đứng dậy.

- Cô lên! - Thomas hét *lớn*, mặc dù mấy chữ đó chẳng khác nào tiếng đập cam lạng trong đầu nó.

Minho ho khạc, co rúm người lại, rồi gật đầu và quàng một tay quanh cổ Thomas. Hai đứa di chuyển nhanh hết sức có thể về phía tòa nhà, chủ yếu nhờ nỗ lực của Thomas.

Xung quanh hai đứa, sấm sét trút xuống như những mũi tên lửa. Thomas có thể cảm thấy từng hơi nổ cam lạng ập vào đầu, làm xương cốt nó rung lên. Ánh sáng chớp tắt liên hồi. Phía sau tòa nhà chúng đang lập cập chạy tới, những ngọn lửa đã bùng lên. Hai hay ba lần Thomas trông thấy sét đánh thẳng vào ngọn của

một công trình, làm gạch đá và mảnh kính rơi như mưa xuống đường phố bên dưới.

Bóng tối bắt đầu ngả sang màu xám nhiều hơn là nâu, và Thomas nhận ra những đám mây đã dày hẳn lên, hạ thấp xuống gần mặt đất, đầy bụi và khói đi chỗ khác. Gió đã giảm bớt một chút cường độ, nhưng sấm chớp lại mạnh mẽ hơn bao giờ.

Các tráng viên đều loạn choạng chạy theo cùng một hướng. Có vẻ chúng đã bị hút quân số, nhưng Thomas vẫn chưa thể nhìn đủ rõ để khẳng định được. Nó trông thấy Newt, Chảo chiên, và Aris. Tất cả bọn chúng đều có bộ dạng kinh hoàng, mắt nhìn vào mục tiêu đã ở rất gần mà

chạy thực mạng.

Minho sảy chân vấp té, tuột ra khỏi tay Thomas. Nó ngừng chạy, quay lại và kéo thằng bé bị thương đứng dậy, đặt tay Minho qua vai mình. Hai tay Thomas quàng quanh ngực Minho, nửa nâng nửa lôi thằng bé theo mình. Một quàng sét sượt qua đầu hai đứa, giáng xuống mặt đất phía sau lưng chúng. Thomas không nhìn nữa mà tiếp tục di chuyển. Bên trái nó, một trảng viên không rõ tên gì ngã xuống. Thomas không nghe thấy tiếng thét mà nó biết đang vọng tới. Một đứa khác khụy xuống ở bên phải nó, nhưng đứng lên ngay. Một tia chớp nổ đoàng ngay phía trước nó, chéch về bên phải. Thêm một vụ nổ bên trái, rồi một ở ngay trước

mặt. Thomas buộc phải ngừng chạy và chờ chớp mắt liên tục cho đến khi thị giác quay trở lại. Rồi nó chạy tiếp và lôi Minhो đi theo.

Thế rồi chúng đến được đó. Tòa nhà đầu tiên của thành phố.

Trong bóng tối của cơn bão, tòa nhà tuyền một màu xám. Những khối đá đồ sộ, một vòm cổng bằng gạch, những ô cửa vỡ kính. Aris chạy đến cửa trước tiên, nhưng không cần phải mở. Cửa làm bằng kính đã vỡ gần hết, nên thằng bé chỉ việc cẩn thận dùng khuỷu tay gạt nốt những mảnh kính còn lại. Aris vẩy tay ra hiệu cho một vai trắng viên băng qua cửa, rồi bước vào, bị nuốt chửng bởi bóng tối bên trong.

Thomas chạy đến nơi cùng lúc với Newt. Nó vẫy tay cầu cứu. Newt và một thằng nữa đỡ lấy Minhho, cẩn thận lôi thằng bé qua ngưỡng cửa.

Người cuối cùng đi theo các bạn bước vào trong nhà là Thomas. Nó vẫn còn choáng váng vì sức mạnh kinh khủng của cơn dông.

Nó quay lại vừa kịp lúc để chứng kiến những hạt mưa bắt đầu trút xuống ở bên ngoài, như thể cơn dông cuối cùng đã quyết định nhỏ những giọt nước mắt hối hận vì điều đã gây ra cho bọn trẻ.

Chương 25

Mưa tuôn xối xả, như thể ông trời đã hút cạn đại dương và giận dữ trút tất cả xuống đầu chúng.

Thomas ngồi yên một chỗ nhìn mưa trong ít nhất hai tiếng đồng hồ. Nó tựa vào tường, toàn thân rã rời và đau nhức, thậm mong thính giác của mình được phục hồi. Có vẻ như nó đã thành công. Sự im lặng choáng váng giảm dần, và tiếng ù trong tai nó biến mất. Khi cất tiếng ho, nó cảm thấy đã nghe được nhiều hơn là một rung động đơn thuần. Nó *nghe thấy* âm thanh của tiếng ho. Từ một nơi rất xa, như thể từ trong một giấc mơ nào đó, vọng đến tiếng rơi của những hạt mưa. Có lẽ nó sẽ không bị điếc hẳn.

Ánh sáng màu xám chì luôn qua các

cửa sổ chẳng thể địch lại bóng tối lạnh lùng bên trong tòa nhà. Các tráng viên nằm ngời co ro quanh phòng. Minho co người thành trái bóng ngay cạnh chân Thomas, gần như không nhúc nhích. Như thể mọi cử động sẽ phát tín hiệu đau ồ ạt qua các dây thần kinh của thằng bé. Newt cũng ở gần đó, cùng với Chảo chiên. Không đứa nào tìm cách bắt chuyện hay bàn bạc gì. Không ai buồn đếm lại hoặc điểm danh để biết còn thiếu đứa nào. Cả bọn nằm hoặc ngồi bất động như Thomas, có lẽ chúng cũng đang nghiền ngẫm cùng một suy nghĩ như nó – thế giới đảo lộn nào có thể tạo ra một cơn đông như thế kia?

Tiếng mưa rơi lớn dần cho đến

khi Thomas không còn nghi ngờ nữa – nó có thể nghe được mưa. Đó là một âm thanh êm dịu và cuối cùng nó ngủ thiếp đi, bất chấp mọi thứ.

Khi tỉnh lại, toàn thân nó cứng đơ, đến nỗi có cảm giác như bị đổ keo vào các mạch máu và cơ bắp, nhưng các bộ phận trong tai và đầu đã hoạt động bình thường trở lại. Thomas nghe thấy tiếng thở nặng nhọc của các tráng viên đang ngủ, tiếng rên rỉ khe khẽ của Minho, và tiếng nước mưa dội âm âm xuống hè đường bên ngoài.

Trời tối mịt. Đêm đã xuống tự bao giờ.

Gạt mọi lo lắng sang một bên, để mặc cho sự mệt mỏi chế ngự. Thomas cựa

mình cho đến khi nằm thẳng, đầu gác lên chân của đứa nào đó. rồi lại ngủ thiếp đi.

Có hai thứ đánh thức nó dậy: ánh sáng của bình minh và một sự yên lặng bất ngờ. Con đông đã tan. Nó đã ngủ trọn đêm. Tuy nhiên, trước khi cảm thấy sự cứng đơ và nhức nhối của cơ thể, nó nhận ra một thứ mạnh mẽ hơn nhiều.

Cơn đói

Nắng rọi xuyên qua các ô cửa sổ mất kính tạo thành những đốm sáng lổ chỗ trên sàn xung quanh Thomas. Nó ngược lên và nhìn thấy một tòa nhà hoang tàn, với những lỗ hổng to tướng ở từng tầng trong suốt mười hai tầng lầu bên trên. Có vẻ như bộ khung bằng thép là thứ giúp

cho tất cả khỏi bị đổ sụp. Nó không thể hình dung nổi điều gì đã gây ra sự hủy hoại như thế. Nhưng những mảnh trời xanh đang lấp ló trên đó, một điều tưởng như không thể ở thời điểm Thomas chui vào tòa nhà. Dù cơn dông có kinh dị tới đâu, sự thay đổi khí hậu trên trái đất có dữ dội tới mức nào để tạo ra một thứ như thế, thì nó cũng đã tan hẵn.

Những cơn đau nhói lên trong bụng Thomas, rên ri đòi ăn. Nó nhìn quanh và thấy các tráng viên khác vẫn còn đang ngủ, trừ Newt đang nằm tựa lưng vào tường, mắt buồn bã nhìn vào một điểm lơ lửng ở giữa phòng.

- Này, cậu ổn không? - Thomas hỏi.
Ngay cả hàm nó cũng đang cứng lại.

Newt từ tốn quay sang phía Thomas, đôi mắt thẳng bé nhìn mông lung cho đến khi dứt ra được khỏi dòng suy nghĩ và tập trung vào Thomas.

- Ổn hả? Ồ, tôi nghĩ mình ổn. chúng ta còn sống. Chắc đó là điều quan trọng nhất rồi còn gì. - Sự cay đắng trong giọng điệu của thằng bé không thể mạnh mẽ hơn.

- Đôi khi tôi tự hỏi. - Thomas lẩm bẩm.

- Chuyện gì?

- Liệu sống sót có quan trọng gì. chết đi có phải dễ dàng hơn nhiều hay không.

- Thôi đi. Tôi không tin cậu thực sự nghĩ như vậy.

Sau khi cup mắt xuống để nói ra những cảm giác tuyệt vọng của mình, Thomas

ngược lên, ném vào Newt một cái nhìn sắc lẹm. Rồi nó mỉm cười, như thể cảm thấy nhẹ nhõm.

- Cậu nói đúng. Tôi chỉ cố tỏ ra khôn khỏ như các cậu. - Nó gần như tự thuyết phục được bản thân rằng đó là sự thật, và nó *không hề* cảm thấy cái chết sẽ là lối thoát dễ dàng nhất

Newt chán chường chỉ tay về phía Minhohỏi:

- Minhohỏi bị chuyện chết bầm gì vậy?

- Sét đánh làm quần áo nó bắt lửa. Làm thế nào óc nó không bị nướng khét thì tôi không biết. Nhưng tại tôi đã kịp dập lửa trước khi có thiệt hại nghiêm trọng. Tôi nghĩ thế.

- Trước khi có thiệt hại nghiêm trọng à?

Tôi không muốn biết thứ được cậu cho là nghiêm trọng *thật sự* trông như thế nào đâu.

Thomas nhắm mắt một giây và ngả đầu vào tường.

- Này. như cậu đã nói, Minho còn sống, đúng không? Quần áo vẫn còn tức là nó không bị bỏng ở *quá nhiều* chỗ. Nó sẽ ổn.

- Ồ, tốt thôi! - Newt tắc lưỡi mỉa mai. - Tôi sẽ nhớ để sau này không thuê cậu làm bác sĩ riêng.

- Ai daaa. - Minho dài giọng rên rì. Mắt thằng bé hấp háy rồi nheo bắt gặp ánh mắt của Thomas. - Ôi trời. Tôi tởm quá. Tởm khủng khiếp.

- Nó tệ cỡ nào? - Newt hỏi thằng bé.

Thân vì trả lời, Minho từ từ nâng người ngồi dậy, nhăn nhó quạu quọ theo từng cử động. Cuối cùng nó cũng làm được và khoanh chân xếp bằng. Áo quần Minho cháy xém và tơi tả, nhiều chỗ để lộ lớp da đầy bóng nước như của một sinh vật ngoài hành tinh. Ngay cả khi Thomas không phải là một bác sĩ và không có chút kiến thức nào về những chuyện như thế này, bản năng vẫn mách bảo nó là các vết bỏng đã được kiểm soát và sẽ phục hồi nhanh chóng. Phần lớn da mặt của Minho không hề hấn gì, và thằng bé vẫn còn nguyên mái tóc khỏe mạnh trên đầu.

- Ngồi được lên thế này chứng tỏ cậu cũng đâu có tệ lắm. - Thomas nói với một nụ *cười* ranh mãnh.

- Im đi - Minho đáp. - Tôi khoe như vâm đây này. Dẫu có đau đớn gấp hai lần như vậy tôi vẫn có thể đá tung cái đít ngựa của cậu đó.

Thomas nhún vai:

- Tôi thích ngựa mà. Ước gì *được* ăn thịt một con ngay bây giờ - Bao tử nó kêu ùng ục.

- Đùa hả? - Minho nói. - Thomas đầu bả chán phèo giờ cũng biết đùa ta ời!

- Biết chứ sao không.-Newt đáp.

- Tôi là đứa hài hước mà. - Thomas nhún vai đáp.

- Ồ vui ghê. - Minho nói, nhưng nó đã hết hứng để đùa cợt tiếp. Nó quay đầu nhìn các trắng viên còn lại. Đa số chúng

vẫn đang ngủ hoặc nằm yên với vẻ mặt trống rỗng. - Bao nhiêu?

Thomas nhắm đếm. Mười một. Sau tất cả những chuyện đã trải qua, chỉ còn mười một đứa. Tính cả thằng bé mới đến, Aris. Bốn, năm mươi thằng con trai đã sống trong Trảng trước khi Thomas xuất hiện trước đó vài tuần. Bây giờ chỉ còn có mười một.

Mười một.

Thomas không thể nói nên lời sau khi nhận ra điều đó. Khoảnh khắc nhẹ nhõm ngay trước đó bỗng trở nên giống như một sự phỉ báng. Một sự kinh tởm.

Làm thế nào mình có thể là một phần của VSAT? Nó nghĩ bụng. Làm thế nào mình có thể là một phần của tất cả

chuyện này? Nó biết nên kể lại giấc mơ của mình, nhưng nó không thể.

- Chúng ta chỉ còn mười một người. - Rốt cuộc Newt lên tiếng. Vậy đây, cuối cùng điều đó cũng được nói ra.

- Vậy là có sáu đứa chết trong cơn dông sao? Hay là bảy? - Minhho nói với một sự bình thản tuyệt đối, như thể đang đếm số táo mất đi khi gió thổi bay mấy cái ba lô.

- Bảy. - Newt gằn giọng, tỏ ra không hài lòng với thái độ của thằng trưởng nhóm. Rồi nó dịu giọng lại. Trừ phi có đứa chạy vào một tòa nhà khác.

- Trơi đất - Mimho nói, - tụi mình sẽ làm thế nào để vượt qua thành phố này với vòn vẹn mười một người đây? Theo những gì chúng ta hiểu thì nơi này có thể

có đến hàng trăm Chạch. Có khi hàng ngàn. Trong khi tụi mình không thể biết phải đề phòng điều gì trước bọn họ.

Newt thở dài thành tiếng.

- Tất cả những gì cậu nghĩ tới chỉ có vậy thôi hả? Còn những đứa đã chết thì sao, Minho? Jack đã mất tích. Winston cũng vậy, nó chẳng có cơ hội nào. Ngoài ra...

- Newt nhìn quanh, - tôi cũng không thấy Stan hay Tim đâu hết. Tụi nó thì sao đây?

- Thôi nào. - Minho giơ tay lên, lòng bàn tay hướng về phía Newt. - Ngậm miệng lại và bình tĩnh coi, bồ. Tôi đâu có đòi làm trưởng nhóm chết bầm đâu.

Cậu muốn dành cả ngày khóc thương cho chuyện đó thì tùy. Nhưng một trưởng nhóm sẽ không làm thế. Người trưởng

nhóm sẽ phải tìm ra cần đi đâu và làm gì sau khi xong chuyện.

- Ồ, chắc nhờ vậy mà cậu được giao nhiệm vụ đó - Newt nói. Nhưng rồi khuôn mặt nó hiện lên vẻ hối lỗi. - Thôi bỏ đi. Xin lỗi cậu, thật đấy. Tôi chỉ...

- Thôi, tôi cũng xin lỗi cậu. - Minhho đảo mắt, và Thomas hi vọng Newt không nhận thấy điều đó vì cái nhìn của thằng bé đang cắm xuống đất.

May thay thằng Aris đi tới nhập bọn với ba đứa. Thomas muốn cuộc đối thoại chuyển sang một đề tài khác.

- Có bao giờ các cậu thấy thứ gì như cơn dông vừa qua không? - Aris hỏi.

Nhận thấy thằng nhỏ đang nhìn mình, Thomas lắc đầu:

- Không tự nhiên chút nào. Ngay cả trong mơ ký ức tởm lợm của tôi, tôi cũng khá chắc chắn những thứ như thế không xảy ra thường.

-Nhưng đừng quên những gì Chuột chù và người phụ nữ nói với cậu trên xe buýt. - Minho nói. - Quầng lửa mặt trời, cả thế giới bùng cháy như địa ngục, chuyện đó làm biến đôi khi hậu nặng tới nỗi gây ra những cơn đông điên rồ như vừa rồi. Có cảm giác tội mình còn may vì nó không mạnh hơn.

- ‘*May*’ hình như không phải chữ đầu tiên tôi nghĩ tới - Aris nói,
- Ờ cũng phải.

Newt chỉ tay về phía cửa ra vào vỡ kính, nơi ánh nắng đã đạt độ sáng như của hai

ngày đầu tiên bọn trẻ tới Đất cháy.

- Ít nhất thì nó cũng đã tan. Tốt hơn ta nên nghĩ tới những việc vẫn làm tiếp theo.

- Thấy rồi - Minho nói. - Cậu cũng vô tâm như ai. Nhưng cậu nói đúng.

Thomas nhớ lại hình ảnh của đám người Chạch bên ngoài cửa sổ phòng tập thể. Trông họ như những cơn ác mộng biết đi, chỉ còn thiếu giấy chứng tử để chính thức biến thành xác sống.

- Phải đó chúng ta nên xem xét tình hình trước khi một đám người điên loạn xuất hiện. Nhưng ta cần ăn trước. Phải đi tìm thức ăn trước. – Mấy chữ cuối gán như làm nó đau đớn. Nó đang rất muốn được ăn.

- Đồ ăn hả?

Thomas kêu lên vì bất ngờ. Giọng nói vang lên từ trên lầu. Nó ngược mắt nhìn lên, giống như những đứa khác. Một khuôn mặt đang nhòm xuống bọn trẻ từ cái lỗ của lầu ba. Người này có vẻ gốc gác Tây Ban Nha. Đôi mắt anh ta hơi hoang dại, khiến trong bụng Thomas dâng lên một chút lo lắng.

-Anh là ai? - Minho la lớn.

Thế rồi, trước sự kinh ngạc của Thomas, người đàn ông nhảy qua cái lỗ trên trần, rơi xuống phía bọn trẻ. Đứng vào giây cuối cùng anh ta cuộn tròn người lại và lộn ba vòng, trước khi bung người ra tiếp đất bằng chân.

- Tên tôi là Jorge. - Anh ta nói, hai tay

đang ra như thể mong nhận những tràng pháo tay cho màn nhào lộn. - Tôi là gã Chạch cai quản nơi này.

Chương 26

Trong một thoáng Thomas không tin người đàn ông từ trên trời rơi xuống kia là có thật. Anh ta xuất hiện quá bất ngờ, cách nói và nội dung câu nói của anh ta cũng ngớ ngẩn một cách kỳ lạ. Nhưng anh ta vẫn đứng đó. Và mặc dù không tỏ ra loạn óc như bọn trẻ đã từng thấy, anh ta vừa thú nhận mình là một gã Chạch. - Máy đưa quên mất cách nói chuyện rồi hả? - Jorge hỏi, nụ cười trên gương mặt

anh ta hoàn toàn lạc lõng giữa tòa nhà hoang tàn. - Hay là mấy đứa sợ người Chạch? Sợ tụi này đè xuống đất móc mắt mấy đứa ra ăn? Hừm, nó ngon lắm đó. Đặc biệt là khi khan hiếm đồ ăn. Vị giống như trứng tái.

Minho lên tiếng trả lời, cố gắng che giấu sự đau đớn của mình:

- Anh nói anh là Chạch? Tức là anh điên nặng hả?

- Anh ta vừa mới nói là thích mùi vị của mắt người. - Chảo chiên nói, - Tôi nghĩ như vậy cũng đủ được xếp vào loại điên rồi.

Jorge bật cười, trong giọng cười có một sự đe dọa rõ rệt

- Coi nào, coi nào, các bạn. Tôi chỉ ăn

mắt của các cậu nếu các cậu đã chết thôi. Tất nhiên, tôi sẽ rất vui lòng tiễn các cậu sang thế giới bên kia nếu cần. Hiểu chưa? Về bốn cột trên mặt anh ta biến mất, nhường chỗ cho một sự cảnh cáo. Như thể anh ta đã thách bọn trẻ đối đầu với mình.

Không ai nói gì trong một lúc lâu. Rồi Newt lên tiếng hỏi:

- Ở đây các anh có bao nhiêu người?

Ánh mắt Jorge lia nhanh vào Newt.

- Bao nhiêu? Bao nhiêu Chạch hả? Ở đây, tất cả chúng tôi đều là Chạch, cùng à.

- Tôi không có ý đó, và anh cũng biết như thế. - Newt đáp thẳng thừng.

Jorge bắt đầu rảo bước trong phòng, lần

lượt bước qua từng tầng viên trong khi tuyên bố:

- Máy đưa cần hiểu nhiều điều về thành phố này. Về Chạch và VSAT, chính phủ; lí do tại sao họ lại bỏ tụi tôi ở đây trong tình trạng chết dần vì bệnh tật, giết chóc lẫn nhau, mất trí hoàn toàn và *điên loạn* cùng cực. Với các cấp độ khác nhau của căn bệnh Nhật trùng. Và về việc đã quá trễ đối với máy đưa - tất cả những ai chưa nhiễm bệnh thì sẽ bị nhiễm thôi.

Thomas dõi mắt theo người lạ mặt trong khi anh ta bước quanh phòng và tuôn ra những lời độc địa. Nhật trùng. Nó cứ tưởng mình đã quen với nỗi sợ bị nhiễm bệnh, nhưng với một người Chạch ở ngay trước mắt, nó càng thấy sợ hơn bao giờ

và tuyệt vọng muốn làm gì đó.

Jorge đứng lại bên cạnh Thomas và các bạn, chân anh ta suýt chạm vào Minho.

Anh ta tiếp tục nói:

- Nhưng đó không phải là cách thức mọi việc diễn ra, *hiểu chưa?* Những người yếu thế hơn sẽ nói trước. Tôi muốn biết mọi thứ về các cậu. Các cậu từ đâu tới, tại sao đến đây, mục đích của các cậu là gì. Nói đi.

Minho bật cười khùng khục.

- Chúng tôi mà yếu thế á? - Thằng bé hát đầu chỉ những đứa xung quanh một cách giấu cợt - Trừ phi sấm sét đã nướng chín *võng* mạng của tôi, ở đây chúng tôi có mười một người, anh thì chỉ có một *mình*. Anh mới là người phải nói trước.

Thomas thực lòng ước Minho đã không nói như vậy. Thằng bé quá khinh suất và khiêu khích, điều đó có thể khiến cả bọn chết chung. Rõ ràng người này không đơn độc. Có thể có hàng trăm Chạch đang ẩn nấp ở các tầng lầu bên trên để quan sát bọn trẻ, trong tay họ là những thứ vũ khí khủng khiếp cỡ nào không ai biết được. Hoặc tệ hơn là họ có thể ngấu nghiến bọn trẻ bằng chính đôi tay, hàm răng và sự điên loạn của mình. Jorge nhìn Minho một lúc, mặt tỏ ra thản nhiên:

- Cậu đâu có nói câu đó, đúng không? Hãy nói là cậu không nói với tôi câu đó đi. Cậu có mười giây để xin lỗi.

Minho nhìn qua phía Thomas với một nụ cười nhếch mép.

- Một. - Jorge đếm. - Hai. Ba. Bốn.

Thomas cố gắng dùng ánh mắt cảnh báo Minhho. *Nói đi.*

- Năm. Sáu.

- Nói đi. - Rốt cuộc Thomas nói thành tiếng.

- Bảy. Tám.

Giọng Jorge mỗi lúc một cao hơn.

Dường như Thomas trông thấy một sự di chuyển ở đâu đó bên trên. Một cái bóng lơ mờ xẹt qua. Cỗ lễ Minhho cũng đã nhận thấy điều đó. Sự khiêu khích đã biến mất khỏi gương mặt của thằng bé.

- Chín.

- Tôi xin lỗi.- Minhho nói không chút cảm xúc.

- Tôi không nghĩ cậu thành khẩn. - Jorge đáp, rồi đá vào chân Minho.

Hai bàn tay Thomas co lại thành nắm đấm khi thấy bạn mình rú lên đau đớn. Gã Chạch vừa đá vào đúng vết bồng của Minho.

- Nói cho thành khẩn vào, *cưng à*.

Thomas ngược lên nhìn gã Chạch đầy căm hận. Những ý nghĩ điên khùng bắt đầu lớn vờn trong đầu nó. Nó muốn nhảy lên tấn công và đánh anh ta như khi đánh thẳng Gally sau khi thoát khỏi Mê cung.

Jorge lại co chân đá Minho lần nữa, mạnh hơn gấp đôi vào cùng một chỗ.

- Nói cho *thành khẩn*!

Anh ta hét to những chữ cuối cùng với một sự thô lỗ gần như điên cuồng.

Minho rên lên và dùng hai bàn tay bịt vết thương.

- Tôi... xin lỗi. - Thằng bé nói đứt quãng giữa những hơi thở nặng nhọc, giọng căng thẳng đầy đau đớn. Nhưng ngay khi Jorge mỉm cười mãn nguyện với sự si nhục vừa hoàn thành, Minho vùng tay hất mạnh cẳng chân của anh ta. Jorge mất thăng bằng ngã lăn ra sàn, miệng buột kêu lên một tiếng, nửa bất ngờ, nửa đau đớn.

Minho chồm lên người anh ta, miệng tuôn ra những từ tục tĩu mà Thomas chưa từng nghe thấy trước đây. Thằng bé dùng hai đùi kẹp người Jorge lại và bắt đầu đấm.

- Minho! - Thomas la lớn. - Dừng lại!

Nói rồi nó bật dậy, bất chấp sự cứng khớp và đau cơ. Nó liếc nhanh lên phía trên trong khi lao tới chỗ Minhho để lôi thằng bé ra. Ở trên lầu có một số bóng đen di chuyển. Nó trông thấy nhiều người nhìn xuống và chuẩn bị nhảy. Các sợi thừng bắt đầu được thòng xuống từ những cái lỗ.

Thomas lao vào Minhho, xô thằng bé ra khỏi Jorge. Hai đứa ngã nhào ra sàn nhà. Thomas nhanh chóng kìm thằng bạn lại, vòng nai tay ôm chặt ngực Minhho trong khi thằng bé vùng vẫy cố thoát ra.

- Trên kia bọn chúng rất đông! - Thomas hét vào tai từ phía sau. - Cậu thôi đi! Họ sẽ giết chúng ta mất! Họ sẽ giết cả bọn mất!

Jorge lão đảo đứng dậy, chậm rãi đưa tay chùi một vệt máu nơi khóe miệng, vẻ mặt của anh ta cũng đủ để Thomas sợ hãi người. Không biết anh ta sẽ làm gì đây.

- Khoan đã! - Thomas hét lớn. - Làm ơn, khoan đã!

Jorge đấu mắt với Thomas trong khi một số Chạch bắt đầu tụt xuống đất từ phía bên trên. Có người thực hiện cú lộn người như Jorge đã làm, có người chỉ tuột hết sợi thùng và đáp xuống đất trên hai chân. Tất cả nhanh chóng tập hợp lại phía sau lưng thủ lĩnh. Có khoảng mười lăm người cả thầy, cả nam lẫn nữ, một vài người ở độ tuổi thiếu niên. Tất cả đều trần truồng và ăn mặc rách rưới.

Đa số họ gầy gò và có vẻ yếu ớt.

Minho thôi không vùng vẫy nữa. Thomas nói lỏng hai tay. Căn cứ theo tình hình thì nó chỉ còn vài giây trước khi mọi thứ biến thành một cuộc tắm máu. Nó dùng một tay ghì mạnh lưng Minho, tay kia phác một cử chỉ hòa giải với Jorge.

- Hãy cho tôi một phút. - Thomas nói, cố gắng kiềm chế nhịp tim và hạ giọng. - Làm hại chúng tôi thì các anh chẳng được lợi lộc gì đâu.

- Không được lợi lộc gì á? - Jorge hỏi lại, rồi chu miệng phun một bãi nước bọt hồng hồng. - Được nhiều là đằng khác. Bảo đảm đó, *cung* à. - Hai bàn tay anh ta đã siết lại thành nắm đấm.

Rồi anh ta gật đầu, chỉ vừa đủ để nhận

thấy. Ngay lập tức, nhóm Chạch phía sau lưng anh ta lòi ra đủ thứ kinh khủng giấu trong những bộ quần áo tả tơi. Dao, rựa, thanh tà vẹt đường ray xe lửa, mảnh kính có cạnh lấm máu và sắc như dao cạo.

Một đứa con gái tuổi không quá mười ba giương lên một cái xẻng hư có phần lưỡi lởm chởm răng cưa.

Thomas bỗng dưng có cảm giác chắc chắn là nó đang cầu xin tha mạng cho cả bọn. Các tráng viên không thể nào đương đầu nổi với những người này. Không thể nào. Bọn họ không phải là Nhím sâu, nhưng cũng không có mật mã thần thánh nào có thi tất họ được.

- Nghe này, - Thomas vừa nói vừa chậm rãi đứng lên thầm mong Minhho đủ khôn

để không mất động, - chúng tôi có một nhiệm vụ. Chúng tôi khác với những sư huynh ngớ ngẩn tự đứng chui vào nhà của các anh. chúng tôi có giá trị. Nếu còn sống.

Vẻ mặt đờ đờ sát khí của Jorge giãn ra đôi chút, có lẽ để nhường chỗ cho sự hiếu kỳ. Anh ta hỏi gọn lỏn:

- Sư huynh là gì?

Thomas nuốt nửa thì phì cười. Một câu hỏi không ăn nhập nhưng lại rất hợp lí.

- Anh và tôi, mười phút. Chỉ hai người thôi. Đó là tất cả những gì tôi yêu cầu. Nếu cần anh có thể mang theo vũ khí.

Jorge bật cười, nghe như tiếng khịt mũi.

- Xin lỗi phải làm nhóc thất vọng, nhưng tôi không nghĩ mình cần đến vũ khí.

Anh ta ngừng nói trong vài giây mà tưởng chừng như cả giờ đồng hồ.

- Mười phút. - Cuối cùng anh ta lên tiếng. - Những người còn lại ở đây trông chừng đám nhóc này. Nếu tôi ra lệnh, giết sạch cả đám. - Anh ta giơ tay ra, chỉ về phía một hành lang tối tăm đối diện với cửa chính của tòa nhà.

- Mười phút thôi. - Anh ta nhắc lại.

Thomas gật đầu. Thấy Jorge không nhúc nhích, nó bèn đi trước. Nó tiến đến địa điểm đã hẹn, bước vào một cuộc thảo luận có lẽ là quan trọng nhất trong đời. Và cũng có thể là cuối cùng trong đời.

Chương 27

Thomas cảm thấy Jorge nổi gót mình khi nó bước vào trong đoạn hành lang tối mò. Không khí nồng mùi ẩm mốc, nước nhò giọt xuống từ trên trần làm vang lên những tiếng *tong tong* rợn người.

- Cứ đi tiếp đi. - Jorge lên tiếng từ phía sau lưng Thomas. - Ở phía cuối kia là một căn phòng có ghế. Chỉ cần chạm vào tôi, tất cả sẽ chết hết.

Thomas muốn quay lại hét vào mặt anh ta, nhưng vẫn lầm lũi bước tiếp.

- Tôi không có ngu đâu. Anh có thể thôi tỏ ra hăm dọa được rồi đó.

Gã Chạch chỉ cười rinh rích, không đáp. Sau nhiều phút yên lặng, cuối cùng Thomas cũng đến được một cánh cửa gỗ

có núm cửa bằng bạc. Nó đưa tay mở cửa không chút đắn đo. Tuy vậy. khi đã ở bên trong, nó không biết phải làm gì nữa. Căn phòng tối đen như mực.

Nó cảm thấy Jorge bước qua bên cạnh mình rồi nghe thấy tiếng *phạt* của một tấm vải dày bị giật mạnh. Một ánh sáng lòa xuất hiện khiến Thomas đưa tay lên che mắt. Lúc đầu nó phải nheo mắt lại, sau đó bỏ tay xuống và có thể nhìn được mọi thứ. Nó nhận rã Jorge đã kéo một tấm vải bạt che cửa sổ. Kính cửa đã vỡ. Bên ngoài chỉ thấy ánh nắng và bê tông.

- Ngồi xuống. - Jorge nói. Giọng anh ta đỡ cộc cằn hơn là Thomas tưởng. Nó hi vọng đó là do rốt cuộc anh ta đã công

nhận rường vị khách của mình sẽ có một cách tiếp cận tình hình bình tĩnh và có suy nghĩ. Rằng cuộc đối thoại này có thể hữu ích cho những cư dân hiện tại của tòa nhà hoang. Nhưng dĩ nhiên, anh ta là Chạch, nên Thomas hoàn toàn không biết anh ta sẽ phản ứng thế nào.

Trong phòng không có đồ đạc gì ngoài hai cái ghế gỗ nhỏ và một chiếc bàn đặt giữa chúng. Thomas kéo chiếc ghế gần mình rồi ngồi xuống. Jorge ngồi xuống chiếc ghế còn lại, chồm người đặt cùi chỏ lên bàn, hai bàn tay đan vào nhau. Khuôn mặt anh ta tỉnh bơ, mắt dán chặt vào Thomas.

- Nói đi.

Thomas ước gì mình có thể dành vài giây

để sắp xếp lại các ý nghĩ đã chạy qua đầu lúc ở ngoài căn phòng lớn, nhưng nó biết mình không có thời gian.

- Được thôi. - Nó ngáp ngừng, cho đến lúc này thì không ổn lắm. Nó hít một hơi.

- Tôi nghe anh nhắc tới VSAT ở ngoài đó. Chúng tôi đều biết những người đó. Sẽ rất hay nếu được nghe những gì anh biết về họ.

Jorge không nhúc nhích, vẻ mặt giữ nguyên như cũ.

- Lúc này tôi không phải là người lên tiếng. Cậu mới là người nói.

- Vâng, tôi biết. - Thomas nhích ghế lại sát bàn hơn một chút rồi lại đẩy nó ra và gác chân nọ lên chân kia. Nó cần phải bình tĩnh lại và cứ để cho câu chữ tự

động tuôn ra. - Ô, chuyện này hơi khó vì tôi không biết anh đã biết những gì. Do đó tôi sẽ coi như anh chẳng biết cái quái gì hết.

- Tôi thành thật khuyên cậu không nên dùng lối nói chuyện như vậy với tôi một lần nào nữa.

- Chỉ là cách nói thôi mà.

- Nói tiếp đi.

Thomas hít thêm một hơi nữa.

- Chúng tôi từng là một nhóm khoảng năm mươi đứa con trai. Và một đứa con gái. - Nó bỗng cảm thấy nhói đau khi nói đến đó. - Bây giờ chúng tôi chỉ còn mười một người. Tôi không biết hết mọi chi tiết, nhưng VSAT là một tổ chức đã làm đủ trò ghê rợn với chúng tôi, vì một lí do

nào đó. Chúng tôi bắt đầu từ một nơi có tên là Trảng, nằm bên trong một mê cung đá, bị canh chừng bởi những sinh vật được gọi là Nhím sâu.

Nó chờ đợi, tìm kiếm bất kỳ phản ứng nào trên khuôn mặt Jorge trước những thông tin khác thường mà nó vừa đưa ra. Nhưng anh ta không tỏ ra hoang mang hay thừa nhận gì hết. Không hề.

Thế là nó kể lại cho anh ta nghe mọi chuyện. Cuộc sống trong Mê cung, việc chúng thoát ra ngoài và tưởng mình đã an toàn, nhưng hóa ra đó chỉ là một phần trong kế hoạch của VSAT. Nó kể về Chuột chù và nhiệm vụ mà người này đã giao cho cả bọn: sống sót đủ lâu để đi một trăm dặm về phía bắc, tới nơi trú ẩn

an toàn. Nó thuật lại chuyến đi trong đường hầm tối, việc lũ trẻ bị tấn công bởi các quả cầu kim loại lỏng, nhưng dậm đầu tiên của hành trình.

Thomas kể lại toàn bộ câu chuyện cho Jorge nghe. Càng kể, nó càng có cảm giác điên rồ hơn. Nhưng nó vẫn tiếp tục, vì không thể nghĩ ra được chuyện gì khác để làm. Nó kể với hi vọng VSAT cũng là một kẻ thù đối với đám người Chạch nhiều như với bọn trẻ.

Tuy nhiên, nó không nhắc tới Teresa. Con bé là thứ duy nhất nó giữ lại.

- Vậy nên, chúng tôi có gì đó đặc biệt. -
Thomas nói, cố gắng chốt lại tình hình. -
Họ không thể hành xác chúng tôi chỉ để thỏa mãn sự độc ác. Mục đích của họ là

gì?

- Nhắc tới mục đích, - Jorge lên tiếng sau mười phút ngồi nghe. Thời gian dành cho Thomas đã hết, - mục đích của cậu là gì?

Thomas chờ đợi. Đây rồi. Cơ hội duy nhất của nó.

- Là gì? - Jorge hỏi dồn.

Thomas nói luôn:

- Nếu anh giúp chúng tôi... ý tôi là nếu như anh, hoặc một vài người các anh đi cùng chúng tôi và giúp chúng tôi đến được nơi trú ẩn an toàn...

- Thì?

- Thì có thể các anh cũng được an toàn đấy... - Đây là kế hoạch Thomas đã tính

toán từ trước, một hi vọng được Chuột chù khơi lên. - Họ bảo chúng tôi đều đã bị nhiễm Nhật trùng. Và nếu chúng tôi tới được nơi trú ẩn an toàn, chúng tôi sẽ được chữa bệnh. Họ bảo họ có liệu pháp. Nếu các anh giúp chúng tôi đi đến đích, có thể các anh cũng sẽ nhận được liệu pháp đó. - Thomas ngừng lời và nhìn Jorge một cách háo hức.

Có điều gì đó đã thay đổi, rất nhẹ thôi, trên khuôn mặt của gã Chạch khi anh ta nghe thấy câu nói vừa rồi của Thomas. Nó biết mình đã thành công, vẻ mặt đó rõ ràng là *hi vọng*, dù nó xuất hiện rất ngắn ngủi và bị thay thế bởi một sự dửng dưng hoàn toàn.

Nhưng Thomas biết thứ mình đã nhìn

thấy.

- Một liệu pháp. - Gã Chạch nhắc lại.
- Một liệu pháp. - Thomas xác định từ thời điểm này mình sẽ nói ít nhất có thể. Nó đã cố gắng hết sức.

Jorge ngả người ra sau, làm cái ghế gỗ nghiêng kèn kẹt, rồi khoanh tay lại. Anh ta thôi không nhướn mày, mắt tỏ vẻ trầm ngâm.

- Tên cậu là gì?

Thomas ngỡ ngàng trước câu hỏi này. Nó cứ chắc chắn mình đã xưng danh với anh ta, hoặc có vẻ như nó đáng lẽ đã làm thế rồi. Nhưng một lần nữa, toàn bộ diễn biến này không hoàn toàn giống như một cuộc làm quen thông thường.

- Tên cậu là gì? – Jorge nhắc lại. – Nay

cưng chắc chắn cậu phải có một cái tên.

- Ồ, phải rồi. Xin lỗi anh. Tôi tên Thomas.

Lại một biểu hiện thoáng qua trên gương mặt Jorge. Lần này là điều gì đó giống như một... sự vỡ lẽ. Pha trộn với sự ngạc nhiên.

- Thomas hả? Có thể gọi cậu là Tommy chứ? Hay là Tom?

Cái tên cuối cùng khiến Thomas đau nhói khi nghĩ tới giấc mơ của mình và Teresa.

- Không. - Nó đáp nhanh, có lẽ hơi quá nhanh. - Chỉ... Thomas thôi.

- Được rồi, Thomas. Để tôi hỏi cậu một chuyện. Cậu có biết chút xíu gì về những điều Nhật trùng gây ra cho mọi người không? Cậu có thấy tôi giống một người

mắc bệnh hay không?

Có vẻ như đây là một câu hỏi mà trả lời kiểu nào cũng bị ăn đòn, nhưng Thomas chọn giải pháp an toàn nhất.

- Không.

- Không, cho cả hai câu á?

- Đúng! Ý tôi là... câu trả lời cho cả hai câu hỏi là không.

Jorge mỉm cười, khẽ nhếch mép bên phải. Thomas hiểu nó sẽ không kéo dài.

- Nhật trùng tiến triển theo giai đoạn, *chú em* ạ. Mọi người trong thành phố này đều bị nhiễm bệnh, và tôi cũng không bất ngờ khi biết cậu với đám bạn của cậu cũng đã bị dính nó. Tôi đang ở giai đoạn đầu, một gã Chạch theo tên gọi thôi. Tôi bị dính mới cách đây vài tuần. Dương

tính ở một chốt kiểm dịch chính phủ đang cố gắng điên cuồng để tách rời người bệnh và người lành. Nhưng họ không thành công. Cả thế giới của tôi sụp đổ. Tôi bị đẩy tới đây. Phải đánh nhau để chiếm được tòa nhà này cùng với những kẻ mới đến khác.

Nghe đến đây, Thomas cảm thấy hơi thở tắc nghẹn trong cổ mình. Anh ta khiến nó nhớ đến những sự kiện trong T'ràng.

- Đám bạn bè có vũ khí của tôi ở ngoài kia cũng giống như tôi. Cứ việc đi dạo quanh thành phố, cậu sẽ hiểu những gì đã xảy ra. Cậu sẽ thấy các giai đoạn bệnh, sẽ biết sau khi Hồng thì người ta như thế nào, mặc dù có thể cậu sẽ không còn sống được lâu để nhớ đến nó. Ở đây

chúng tôi không có thuốc làm tê đâu. Kẹo lạc ấy. Không hề.

- Ai đã đưa các anh đến đây? - Thomas hỏi, tạm gác lại thắc mắc về thuốc làm tê.

- VSAT, cũng như các cậu. Chỉ có điều, chúng tôi không *đặc biệt* như các cậu tự nhận. VSAT được thành lập bởi các chính phủ còn tồn tại để chống lại căn bệnh, và họ tuyên bố thành phố này có liên quan với cuộc chiến đó. Ngoài ra tôi không biết gì thêm.

Thomas cảm thấy ngạc nhiên xen lẫn với hoang mang. Và một tia hi vọng cho những lời giải đáp.

- VSAT là ai ? Là cái gì?

Jorge tỏ ra cũng lúng túng như Thomas.

- Tôi đã nói tất cả những gì mình biết. Mà tại sao cậu lại hỏi tôi câu đó? Tôi tưởng các cậu có ý nghĩa đặc biệt đối với họ và họ đứng đằng sau tất cả những sự việc cậu vừa kể đấy thôi?

- Tất cả những chuyện tôi kể đều là sự thực chân thành. Chúng tôi đã được hứa hẹn đủ thứ, nhưng vẫn chưa biết được gì nhiều về những thứ đó. Họ không cho chúng tôi manh mối nào cả. Có vẻ như họ đang thử nghiệm để xem liệu chúng tôi có thể vượt qua tất cả những chuyện tởm lợm này khi không biết điều gì đang diễn ra.

- Điều gì khiến cậu nghĩ bọn họ có liệu pháp điều trị Nhật Trùng?

Bây giờ Thomas phải giữ giọng bình tĩnh

và nghĩ lại những điều đã nghe chuột chù nói.

- Người đàn ông mặc đồ trắng mà tôi đã kể. Ông ta nói đó là lí do chúng tôi phải đến được nơi trú ẩn an toàn.

- Hừm. - Jorge lên tiếng, nghe như là công nhận nhưng thực ra là ngược lại. - Điều gì khiến cậu nghĩ họ sẽ cho chúng tôi nhập bọn với các cậu và nhận được liệu pháp đó?

Thomas phải cố giữ sự nhã nhặn và bình tĩnh.

- Dĩ nhiên tôi không bảo đảm chuyện đó. Nhưng tại sao không thử? Nếu các anh giúp chúng tôi tới đó, các anh sẽ có một cơ hội nhỏ. Nếu giết chúng tôi, các anh không có cơ hội nào. Chỉ có một gã

Chạch đã hỏng hoàn toàn mới chọn giải pháp thứ hai.

Jorge lại bật ra tiếng cười bệnh hoạn đó một lần nữa.

- Cậu có gì đó đặc biệt lắm, Thomas à. Mới vài phút trước tôi còn muốn móc mắt cậu, rồi làm chuyện tương tự với những đứa còn lại. Vậy nhưng tôi sẽ là thằng ngu nếu không bị cậu thuyết phục dù chỉ một nửa.

Thomas nhún vai, cố gắng giữ vẻ mặt bình thản.

- Tất cả những gì tôi quan tâm là sống sót thêm một ngày nữa. Tôi chỉ muốn vượt qua thành phố này, sau đó tính tiếp. Và tôi còn muốn một chuyện nữa, anh có muốn biết không? - Nó cố tỏ ra cứng rắn

hơn.

Jorge nhường mảy.

- Chuyện gì?

- Nếu việc móc mắt *anh* có thể giúp tôi sống đến mai, tôi sẽ làm ngay lập tức.

Nhưng tôi cần anh. Chúng tôi cần anh. -

Tuy nói cứng như vậy, nhưng Thomas không chắc có bao giờ làm chuyện đó thật .

Nhưng nó đã phát huy tác dụng.

Gã Chạch nhìn Thomas một hồi lâu, rồi chìa một tay ra.

- Tôi tin chúng ta có một thỏa thuận, *cưng* à. Vì nhiều lí do.

Thomas cũng đưa tay ra bắt. Ngay cả dù nó đang vô cùng nhẹ nhõm, nó cũng phải

vận dụng toàn bộ công lực để không biểu hiện ra mặt.

Nhưng rồi Jorge hát đổ tất cả mọi thứ.

- Tôi chỉ có một điều kiện. Thằng chó đã dám chọc tôi đó tôi nhớ cậu gọi tên nó là Minho phải không?

- Phải. - Thomas nói với giọng yếu xiu. Tim nó bắt đầu đập liên hồi.

- Nó phải chết.

Chương 28

- Không. - Thomas đáp với tất cả sự dứt khoát và cứng rắn mà nó có thể huy động.

- Không á? - Jorge lặp lại, mặt tỏ vẻ ngạc nhiên. - Tôi đề nghị với cậu một cơ

hội để băng qua thành phố đầy rẫy đám Chạch muốn ăn tươi nuốt sống cậu, nhưng cậu lại từ chối? Gạt bỏ yêu cầu nhỏ nhất nhất của tôi? Tôi không vui chút nào.

- Như thế là không khôn ngoan. - Thomas đáp. Nó không rõ làm thế nào có thể giữ được sắc mặt bình tĩnh và sự can đảm hiện tại từ đâu mà ra. Nhưng có gì đó mách bảo nó đây là cách duy nhất để sống sót với gã Chạch này.

Jorge lại chồm người tới, đặt cùi chỏ lên bàn. Lần này anh ta không đan hai bàn tay vào nhau nữa, mà co lại thành nắm đấm. Các khớp ngón tay của anh ta trắng bệch ra.

- Không lẽ mục đích sống của cậu là

chọc tức tôi cho đến khi tôi cắt tiết mọi mạch máu của cậu?

- Anh đã thấy điều cậu ấy làm với anh. - Thomas phản bác. - Anh biết rồi đây.

Nếu anh giết Minho, anh sẽ đánh mất kỹ năng chiến đấu đó. Cậu ấy là chiến binh giỏi nhất của chúng tôi, và cậu ấy không biết sợ là gì. Có thể Minho hơi bốc đồng, nhưng chúng tôi cần cậu ấy.

Thomas cố tỏ ra thực tế. Thậm chí thực dụng. Nhưng trên trái đất này nếu có ai đó ngoài Teresa mà Thomas có thể gọi là bạn, thì người đó là Minho. Và nó sẽ không chấp nhận để mất thằng bé.

- Nhưng nó làm tôi *tức điên*. - Jorge nghiêng răng, hai năm đêm không hề nói lỏng. - Nó biến tôi thành một đứa con gái

trước mặt người của tôi. Chuyện đó thật... không thể chấp nhận được.

Thomas nhún vai ra vẻ bất cần, như thể đó là một lập luận vô nghĩa.

- Vậy thì trừng phạt cậu ta đi. Biến cậu ta thành một đứa con gái. Nhưng giết cậu ta sẽ không giúp ích gì cho chúng ta. Quân số càng đông, cơ may của chúng ta càng nhiều. Là người sống ở đây, anh biết rồi. Không lẽ tôi phải giải thích với anh chuyện này sao?

Cuối cùng, *cuối cùng* thì Jorge cũng nói lỏng nắm đấm. Anh ta thở hắt ra, khiến Thomas nhận ra anh ta đã nín thở nãy giờ.

- Thôi được. - Anh ta nói. - Thôi được. Nhưng không phải nhờ cậu năn nỉ đâu

nhé. Tôi sẽ tha mạng cho nó, vì tôi đã quyết định một chuyện. Thật ra là vì hai lí do. Một trong số đó đáng lẽ cậu nên tự nghĩ ra.

- Sao cơ? - Thomas không bận tâm nếu tỏ ra nhẹ nhõm nữa. Nỗ lực che giấu cảm xúc khiến nó kiệt sức. Ngoài ra, nó đang rất tò mò trước điều Jorge sắp nói.

- Đầu tiên, cậu không biết rõ mọi chi tiết phía sau cuộc thử nghiệm, hay là thứ gì đó mà VSAT đang buộc các cậu phải hoàn thành. Có lẽ các cậu càng đến đích đông đủ thì cơ may sống sót càng lớn. Cậu có bao giờ nghĩ nhóm B là đối thủ của các cậu không? Tôi nghĩ mối quan tâm lớn nhất của tôi lúc này là đảm bảo cho cả mười một người nhóm cậu tới

đích.

Thomas gật đầu không đáp. Nó không muốn làm hỏng chiến thắng vừa có được: Jorge đã tin lời nó về Chuột chù và thuốc điều trị.

- Nó đã đưa tôi tới nguyên do thứ hai. -

Jorge nói tiếp. - Điều mà tôi đã quyết định trong đầu.

- Điều gì? - Thomas hỏi.

- TÔI sẽ không đưa tất cả nhóm Chạch ngoài kia đi cùng tôi. *Cùng chúng tôi.*

' - Hả? Tại Sao? Tôi cứ tưởng mấu chốt nằm ở chỗ nhóm các anh giúp chúng tôi chiến đấu để vượt qua thành phố này chứ?

Jorge lắc đầu quầy quậy, ngả người ra sau và khoanh tay lại, thái độ đe dọa

giảm hẳn.

- Không. Nếu chúng ta làm việc đó thì sự lén lút sẽ tốt hơn nhiều so với cơ bắp. Chúng tôi đã chui rúc quanh cái lỗ địa ngục này kể từ khi mới đến, và tôi nghĩ cơ hội để chúng ta vượt qua nó thành công, đồng thời kiếm ra thức ăn và đồ tiếp tế sẽ cao hơn nhiều, nếu chúng ta vận dụng những gì đã học hỏi được. Rón rén băng qua đám Chạch mắt trí thay vì lao qua họ như một nhóm chiến binh tập sự.

- Anh thật khó đoán. - Thomas nói. - Nói không phải chứ, hình như nhóm các anh muốn trở thành các chiến binh kia mà. Căn cứ trên những thứ sắc nhọn và trang phục của các anh.

Lại một khoảnh khắc yên lặng kéo dài.
Thomas bắt đầu nghĩ mình đã phạm sai
lầm thì Jorge bật cười ha hả.

- Này, *chú em*, cậu may lắm khi được tôi
thích đấy. Không biết tại sao, nhưng tôi
thấy mến cậu. Chứ nếu không tôi đã giết
cậu ba lần rồi.

- Anh có thể làm thế được sao? -

Thomas hỏi.

- Hả?

- Giết một ai đó ba lần.

- Tôi sẽ có cách.

- Vậy thì, tôi sẽ cố tỏ ra dễ mến hơn.

Jorge đập bàn rồi đứng dậy.

- Được rồi. Thỏa thuận thế này. Chúng
tôi cần đưa cả mười một người các cậu

đến nơi trú ẩn an toàn. Để làm điều đó, tôi chỉ đưa theo một người nữa. Tên con bé là Brenda. Nó là một đứa thiên tài. Chúng ta cần đầu óc của nó. Nếu chúng ta đến nơi, nhưng vẫn không có thuốc điều trị cho chúng tôi, thì tôi không nghĩ cần phải nói thẳng với cậu các hậu quả sẽ như thế nào.

- Coi kia. - Thomas trêu. - Cứ tưởng chúng ta đã là bạn rồi chứ.

- Hừ chúng ta chưa phải là bạn đâu *cưng*, chúng ta là đối tác của nhau. Tôi sẽ giao các cậu cho VSAT. Các cậu đưa cho tôi thuốc chữa bệnh. Thỏa thuận như thế, nếu không thì sẽ có máu đổ đây.

Thomas cũng đứng dậy, khiến chiếc ghế của nó nghiêng kèn kẹt trên mặt sàn.

- Chúng ta đồng ý như thế nhé?

- Đúng vậy. Còn bây giờ thì nghe đây. Cấm cậu không được hé răng nói tiếng nào khi ra ngoài kia. Việc thoát khỏi mấy đứ Chạch còn lại khá là... khó khăn đấy.

- Kế hoạch là gì?

Jorge nghĩ một lúc, mắt nhìn Thomas không rời. Rồi anh ta lên tiếng.

- Cứ ngậm miệng lại và để tôi làm mọi chuyện. - Anh ta bắt đầu đi ra cửa phòng, nhưng nhanh chóng dừng lại. - À, tôi không nghĩ *cha nội* Minh của cậu sẽ thích chuyện này lắm đâu.

Khi hai người đi theo hành lang ra chỗ những người còn lại. Thomas mới

nhận ra mình đang đói tới mức nào. Những cơn co thắt trong dạ dày đã lan ra phần còn lại của cơ thể nó, như thể bộ máy tiêu hóa và các cơ bắp của nó bắt đầu ăn lẫn nhau.

- Mọi người nghe đây! - Jorge thông báo khi hai người đã ra đến gian phòng ngoài. – Tôi và cậu mặt chim đây đã đi đến một giải pháp.

Mặt chim á? Thomas nghĩ bụng.

Đám Chạch vẫn đang đứng, các món vũ khí ghê rợn nắm chắc trong tay, mắt nhìn vào các tráng viên đang ngồi dựa lưng vào tường. Ánh nắng chói chang chiếu xuyên qua các cửa sổ và lỗ hổng ở những tầng trên.

Jorge dừng lại ở giữa phòng và bắt đầu

chậm rãi quay một vòng để nhìn mặt cả nhóm. Thomas thấy anh ta thật tức cười, kiêu như cố gắng làm quá lên.

- Đầu tiên, chúng ta cần cung cấp thức ăn cho những người này. Tôi biết chia sẻ số lượng thực phẩm mà chúng ta vất vả mới có được với một nhóm người lạ mặt là một chuyện có vẻ điên rồ nhưng tôi nghĩ chúng ta có thể sử dụng sự giúp đỡ của họ. Hãy cho họ thịt lợn nấu đậu. Dù sao thì tôi cũng đã ngán món đó lắm rồi.

- Một người trong đám Chạch cười khúc khích. Đó là một đứa trẻ còi cọc có đôi mắt láo liên. - Thứ hai, là một người đàn ông hoàng và cao thượng tôi quyết định không xử tử kẻ đã tấn công mình.

Thomas nghe thấy một vài tiếng cầu nhàu

thất vọng, và bất giác tự hỏi những người này đang ở giai đoạn nào của bệnh Nhật trùng. Tuy nhiên, một con bé xinh xắn có mái tóc dài sạch sẽ một cách đáng ngạc nhiên đảo tròn mắt và lắc đầu như thể đang nghĩ những tiếng làu bàu kia thật ngu ngốc. Thomas hi vọng đó chính con bé Brenda mà Jorge đã nhắc tới.

Jorge chỉ tay vào Minh, người đang mỉm cười và vẫy tay chế giễu đám Chạch, một hành động không hề bất ngờ đối với Thomas.

- Cậu hài lòng chứ? - Jorge gằn giọng - Được rồi. Xem như các bạn đã đón nhận tin tức một cách tích cực.

- Tin gì chứ? - Minh hỏi bằng giọng gay gắt.

Thomas liếc nhìn Jorge, tự hỏi anh ta sắp nói điều gì.

Jorge đáp một cách thản nhiên:

- Dù chúng tôi cho đám lang thang các cậu thức ăn để không phải chết đói, cậu vẫn bị trừng phạt vì đã tấn công tôi.

- Ô, thế à? – Dù có sợ thì Minho cũng không biểu hiện ra mặt. – Trừng phạt thế nào?

Jorge nhìn Minho. Sự lạnh lùng xuất, hiện trên gương mặt của anh ta

- Cậu đã đâm tôi bằng cả hai tay. Vậy thì chúng tôi sẽ cắt mỗi bàn tay một ngón.

Chương 29

Thomas không tài nào hiểu được làm thế nào việc cắt đứt ngón tay của Minho sẽ tạo tiền đề cho bọn trẻ trốn thoát khỏi đám Chạch còn lại. Và tất nhiên nó cũng không ngu đến mức hoàn toàn tin tưởng Jorge chỉ sau một cuộc trao đổi ngắn. Nó bắt đầu lo ngại rằng mọi thứ sắp sửa chuyển biến tệ hại, vô cùng tệ.

Nhưng khi Jorge nhìn vào Thomas, trong mắt anh ta có điều gì đó khiến nó yên lòng, ngay cả khi đồng bọn của anh ta bắt đầu reo hò, hú hét.

Nhưng với Minho lại là chuyện khác. Thằng bé bật dậy ngay sau khi Jorge tuyên bố hình phạt, và đáng lẽ đã động thủ nếu như không bị con bé xinh xắn bước tới kề dao vào cằm. Lưỡi dao làm

cho một giọt máu rỉ ra, ánh lên đỏ rực dưới ánh nắng tràn qua khung cửa vỡ kính. Minho không thể nói tiếng nào trước nguy cơ bị thương nghiêm trọng.

- Kế hoạch là như thế này. - Jorge bình thản tuyên bố - Brenda và tôi đưa sẽ đưa đám lang thang cơ nhỡ này tới chỗ giấu thức ăn, để cho chúng ăn uống một chút. Sau đó chúng ta sẽ gặp nhau tại Tháp, trong khoảng một tiếng đồng hồ tính từ thời điểm này. - Anh ta nhìn đồng hồ. - Tức là *đúng mười* hai giờ trưa. Chúng tôi sẽ mang theo đồ ăn trưa cho những người còn lại.

- Tại sao chỉ có anh và Brenda? - Ai đó lên tiếng hỏi.

Thoạt đầu Thomas không biết ai vừa phát ngôn, nhưng rồi nó nhận ra đó là một người đàn ông có lẽ là lớn tuổi nhất trong phòng.

- Nếu tụi nó tấn công hai người thì sao? Tụi nó có đến mười một để chơi với hai. Jorge nheo mắt giễu cợt.

- Cám ơn vì đã nhắc nhở, Barkley. Lần tới khi tôi quên mất mình có mấy ngón chân, bảo đảm tôi sẽ ngồi xuống đêm cùng anh. Nhưng hiện tại thì làm ơn ngậm miệng lại và dẫn nhóm chúng ta đi tới Tháp. Nếu những đứa trẻ nít này dám hó hé, Brenda sẽ cắt vụn anh chàng Minhho trong khi tôi đập cho tụi tả những đứa còn lại. Tụi nó yếu đến mức đứng còn không vững nữa là. Bây giờ thì, *lên*

đường thôi!

Thomas thấy nhẹ cả người. Ngay khi đã tách rời được hai nhóm, chắc chắn Jorge sẽ dẫn bọn trẻ chạy trốn. Anh ta không hề có ý định trừng phạt Minhho thật sự.

Người đàn ông tên Barkley đã đứng tuổi nhưng có vẻ cứng rắn. Những cơ bắp gân guốc nổi cuồn cuộn dưới ống tay áo của ông ta. Một tay ông ta cầm dao, tay kia cầm búa.

- Tốt thôi. - Ông ta nói sau một hồi đấu mắt với Jorge. - Nhưng nếu tụi nó cắt cổ anh, thì chúng tôi sẽ chẳng liên quan gì đâu nhé.

- Cảm ơn ông anh. Bây giờ thì đi đi, nếu không chúng ta sẽ có nhiều trò vui trên Tháp đây.

Barkley bật cười ha hả như thể muốn vớt vát chút tự trọng, rồi bắt đầu tiến vào đoạn hành lang mà Thomas và Jorge đã đi. Ông ta vẫy tay ra hiệu cho những người Chạch khác, và chẳng mấy chốc tất cả bọn họ đã lục tục kéo vào trong hành lang, trừ Jorge và con bé tóc dài. Con bé vẫn đang kê dao vào cổ Minhho.

Khi đám người Chạch đã rời khỏi phòng, Jorge nhìn Thomas bằng ánh mắt gần như nhẹ nhõm, rồi khẽ lắc đầu, như thể những người kia vẫn có thể nghe được họ.

Sự chú ý của Thomas chuyển sang phía Brenda. Nó trông thấy con bé buông dao khỏi cổ Minhho và lùi lại, hờ hững chùi vết máu nhỏ vào quần.

- Tôi thực sự có thể kết liễu anh đây, anh

biết không. - Nó nói với chất giọng hơi khàn khàn. - Tấn công Jorge một lần nữa thôi là tôi sẽ cứa đứt tĩnh mạch của anh.

Minho đưa ngón tay cái vuốt nhẹ vết thương, rồi quan sát vết máu đỏ tươi.

- Dao sắc đó. Anh thích em rồi đó.

Newt và Chảo chiêm đồng loạt rên lên.

- Có vẻ như tôi không phải là người Chạch duy nhất ở đây nhỉ. - Brenda đáp trả. - Anh còn điên hơn tôi nhiều.

- Chúng ta chưa ai bị mất trí đâu. - Jorge bước đến bên cạnh con bé. - Nhưng sẽ không còn lâu nữa đâu. Đi thôi, chúng ta cần đến chỗ giấu đồ để các cậu ăn uống một chút. Trông các cậu hết như một đám xác sống đói ăn.

Minho tỏ ra không hài lòng với lời đề

ngợi đó.

- Anh nghĩ chúng tôi sẽ nhảy múa vì được ngồi chơi với hai kẻ điên các anh, sau đó để cho anh cắt ngón tay của tôi chắc?

- Cậu ngậm miệng lại coi. - Thomas nạt, cố gắng dùng ánh mắt để truyền đạt một thông điệp khác. - Ta hãy đi ăn cái đã. Chuyện tay cậu đủ hay thiếu ngón thì để sau hay tính.

Minho nheo mắt ngờ vực, nhưng có vẻ như đã hiểu được thông điệp.

- Sao cũng được. Chúng ta đi thôi –
Thằng bé nói.

Brenda bỗng bước đến trước Thomas, ghé sát mặt vào mặt thằng bé. Đôi mắt con bé đen láy, khiến cho phần

tròn trắng dường như sáng long lanh.

- Anh là trưởng nhóm hả?

Thomas lắc đầu.

- Không. Trưởng nhóm là người mà em vừa mới kê dao vào cổ ấy.

Brenda nhìn Minho, rồi quay lại nhìn Thomas. Con bé nhăn răng cười.

- Thế thì ngớ ngẩn thật. Anh mới giống thủ lĩnh.

- O, cảm ơn nhé.

Thomas có cảm giác mặt mình đỏ lên vì xấu hổ, rồi nó nhớ đến hình xăm của Minho và sự nhớ ra hình xăm khủng khiếp của chính mình. Nó cố gắng nói gì đó để che giấu sự thay đổi cảm xúc đột ngột.

- Anh, ơ... cũng sẽ chọn em thay vì cái ông Jorge đứng đằng kia.

Con bé chồm tới hôn lên má Thomas.

- Anh dễ thương ghê. Hi vọng tụi em không phải lấy mạng anh.

- Thôi được rồi. - Jorge đã bắt đầu xua mọi người tới chỗ cánh cửa ta tới dẫn ra ngoài đường. – Tán tỉnh nhau thế là đủ rồi. Brenda, còn nhiều chuyện để nói lắm, sau khi chúng ta đã đến điểm trữ đồ. Đi thôi.

Brenda không rời mắt khỏi khỏi Thomas. Còn đối với Thomas nó vẫn còn cảm thấy luồng điện chạy khắp cơ thể khi đôi môi con bé chạm vào má mình.

- Em thích anh rồi đó. - Con bé nói.

Thomas nuốt nước bọt đầu óc hoàn toàn

rỗng tuếch. Brenda le lưỡi liếm mép rồi
nhăn răng cười, trước khi quay gót ra
cửa, tay giắt dao vào túi quần.

- Đi thôi! - Con bé nói mà không buồn
quay lại.

Thomas biết tất cả các trảng viên đang
ngó mình lom lom, nhưng nó kiên quyết
không nhìn vào mắt đứa nào. Thay vào
đó nó xốc lại áo rồi bước đi, không buồn
giấu diếm nụ cười trên môi. Những đứa
khác nhanh chóng đi theo nó, và cả nhóm
rời tòa nhà tiến ra vùng ánh sáng mặt trời
chói lòa rọi trên vỉa hè ngổn ngang gạch
vỡ bên ngoài.

Brenda dẫn đầu nhóm người, còn

Joger khóa đuôi. Thomas khá vất vả để thích nghi với cường độ ánh sáng. Nó dùng tay che chắn và nheo mắt trong khi cả nhóm nép sát vào tường để tranh thủ bóng râm nhỏ hẹp. Các tòa nhà và đường phố chung quanh dường như sáng rực ở mức độ khủng khiếp, như thể chúng được xây bằng một loại đá phù thủy nào đó.

Brenda di chuyển dọc theo các bức tường của tòa nhà cho đến khi đến được nơi Thomas cho là mặt hậu. Tại đây, có những bậc thang mát hút bên dưới hè đường, khiến nó chợt nhớ đến một thứ gì đó trong cuộc sống trước đây của mình. Hình như là lối vào của một hệ thống xe lửa ngầm.

Không chần chừ, cũng chẳng đợi xem

mọi người có ở phía sau mình hay không, Brenda nhảy xuống các bậc thang. Nhưng Thomas nhận thấy con dao đã tái xuất hiện trong tay phải của con bé, được nắm chắc và giữ cách người vài xen-ti-met. Đó là biểu hiện kín đáo của việc sẵn sàng tấn công hoặc phòng thủ vào bất cứ thời điểm nào.

Nó đi theo Brenda, chỉ mong nhanh chóng thoát khỏi ánh nắng và quan trọng là đến chỗ có thức ăn. Càng đi thì bụng dạ nó càng réo gọi đồ ăn. Thậm chí nó còn ngạc nhiên vì mình vẫn đủ di chuyển được, vì sự mệt mỏi giống như một thứ chất độc lan tràn bên trong cơ thể nó, thay thế những phần thiết yếu bằng một thứ ung nhọt đau đớn.

Cuối cùng bóng tối mát *mẻ* và dễ chịu cũng nuốt chửng nhóm người. Thomas đi theo tiếng chân của Brenda cho đến khi tới một ngưỡng cửa nhỏ. Bên kia cửa có một quầng sáng màu cam. Con bé bước vào bên trong, bỏ lại Thomas ngẩn ngừ trên ngưỡng cửa. Đó là một căn phòng nhỏ, âm thấp, chật đầy thùng và đồ hộp. Từ trên trần thòng xuống một bóng đèn tròn duy nhất. Nó quá

nhỏ để có đủ chỗ cho mọi người.

Brenda có lẽ đã đọc được suy nghĩ của Thomas. Con bé nói:

- Anh và những người còn lại có thể ngồi lại ngoài hành lang. Em sẽ đem thức ăn ngon lành ra ngay.

Thomas gật đầu mặc dù con bé không

nhìn mình, rồi đi ngược ra hành lang. Nó ngồi thụp xuống cạnh một vách tường, cách xa nhóm trắng viên đang ở trong bóng tối của đường hầm. Nó chắc chắn một điều là sẽ không đứng lên trở lại trừ phi được ăn gì đó.

“Thức ăn ngon lành” hóa ra là đậu hộp và một loại xúc xích nào đó, theo lời Brenda. Nhãn hộp toàn ghi chữ Tây Ban Nha. Cả nhóm ăn nguội, nhưng đối với Thomas đó là bữa ăn tuyệt vời nhất, và nó ăn ngấu nghiến tất cả. Bọn trẻ thừa biết không nên ăn quá nhanh sau một giai đoạn đói lâu, nhưng Thomas mặc kệ. Nếu nó ói ra hết, nó sẽ lại được ăn tiếp. Hi vọng là đồ ăn còn trong hạn dùng.

Sau khi đưa đồ ăn cho các trẻ viên hầu
đôi, Brenda tiến đến ngồi cạnh Thomas.
Ánh sáng dịu nhẹ của căn phòng chiếu
lên mái tóc nâu sẫm của con bé. Brenda
đặt hai chiếc ba lô đựng thức ăn đóng
hộp xuống bên cạnh mình.

- Của anh một cái này. - Con bé nói.

- Cảm ơn - Thomas đã xử lí quá nửa lon
đồ ăn của mình. Nó liên tục xúc hết
muỗng này đến muỗng khác. Trong hành
lang không ai nói gì, âm thanh duy nhất là
tiếng nhai và nuốt thức ăn.

- Ngon không? - Brenda hỏi, trong khi
xúc đồ ăn của mình.

- Còn phải hỏi. Anh sẵn sàng
đổi mẹ để lấy món này ấy chứ. Nếu anh
còn có mẹ. - Thomas chợt nghĩ đến giấc

mơ của mình và hình ảnh thoáng qua của mẹ, nhưng nó cố hết sức để quên đi. Hình ảnh đó quá buồn.

- Anh sẽ chán nó nhanh thôi. – Brenda lên tiếng, lôi Thomas ra khỏi dòng suy tưởng. Nó nhận thấy đầu gối phải của con bé đang gác vào cẳng chân của mình, và chợt có suy nghĩ lực cười là con bé cố tình làm như thế. – Chúng ta chỉ có bốn, năm sự lựa chọn mà thôi.

Thomas tập trung xóa sạch đầu óc của mình, đưa các suy nghĩ trở về thực tại.

- Em lấy thức ăn ở đâu ra? Với lại, thức ăn còn bao nhiêu?

- Trước khi bị mặt trời đốt cháy, thành phố này có một số nhà máy

sản xuất đồ hộp, cộng với nhiều nhà kho để trữ thực phẩm. Em nghĩ có khi đó là lý do VSAT đưa người bị nhiễm Nhật Trùng tới đây. Ít nhất họ cũng chắc chắn là chúng em không chết đói trước khi hóa điên và tàn sát lẫn nhau.

Thomas vét nốt chỗ nước sốt còn lại dưới đáy lon, rồi liếm hết cái muỗng.

- Nếu thế thì, tại sao chúng ta chỉ có một vài lựa chọn? – Thomas hỏi, tự dưng có ý nghĩ mình đã tin con bé quá nhanh, lỡ đâu bị đầu độc thì chết. Nhưng con bé cũng ăn cùng một loại thức ăn với nó, nên sự lo lắng của nó là thừa.

Brenda chỉ tay lên trần nhà.

- Bọn em chỉ tìm những cái ở

gần nhất. Những công ty chuyên làm một vài loại thức ăn, chứ không làm phong phú nhiều loại. Em sẽ bán mẹ của anh lấy thứ gì đó tươi sống. Một đĩa xà lách tươi chẳng hạn.

- Anh đoán mẹ anh sẽ không có cơ hội nào nếu đứng giữa tội mình và một cửa hàng tạp phẩm.

- Chắc thế.

Brenda mỉm cười, gương mặt thoáng đượm buồn. Mặc dù vậy, nụ cười của nó vẫn tỏa sáng, và Thomas cảm thấy mến con bé. Nó vừa mới xin tý huyết của Minho, nhưng Thomas vẫn thấy quý mến. Có lẽ một phần cũng vì hành động đó.

- Bây giờ các cửa hàng tạp phẩm vẫn còn tồn tại á? – Thomas hỏi. - Ý anh là, nó sẽ

như thế nào sau vụ Nhật trùng này ? Trời thì nóng như thiêu, lại còn bị vây quanh bởi một đám người điên loạn nữa.

- Không, ơ, em không biết nữa. Quảng lửa mặt trời đã giết chết nhiều người trước khi họ kịp trốn xuống phía nam hoặc phía bắc. Gia đình em sống ở miền bắc Canada. Ba mẹ em là một trong những người đầu tiên đi tới trại tị nạn được hai chính phủ dựng lên. Những người về sau lập ra VSAT ấy.

Thomas nhìn sững con bé trong một giây, miệng há hốc. Brenda vừa tiết lộ tình hình thế giới cho nó nghe nhiều hơn bất kỳ người nào, kể từ khi trí nhớ nó bị xóa sạch.

- Khoan nào... đợi đã. - Nó nói. - Anh

cần nghe toàn bộ chuyện này. Em có thể kể lại từ đầu được không?

Brenda nhún vai đáp:

- Cũng chẳng có gì nhiều để kể. chuyện xảy ra lâu lắm rồi. Các quầng lửa mặt trời xảy ra hoàn toàn bất ngờ và không thể dự báo được, nên khi các nhà khoa học cố đưa ra lời cảnh báo thì đã quá muộn. Chúng đã quét sạch một nửa trái đất, tiêu diệt mọi thứ quanh vùng xích đạo. Đồng thời thay đổi khí hậu ở khắp nơi. Những người sống sót tập hợp lại, một số chính phủ liên kết với nhau.

Không lâu sau đó, họ phát hiện ra một loại virus độc địa đã phát tán từ một trung tâm kiểm soát dịch bệnh nào đó. Họ gọi bằng cái tên Nhật trùng ngay từ

đầu.

- Trời đất - Thomas lẩm bẩm. Nó nhìn xuôi theo hành lang về phía các trảng viên khác, tự hỏi liệu chúng có nghe được câu chuyện vừa rồi. Nhưng có vẻ như không đứa nào lắng nghe, vì tất cả còn đang tập trung vào việc ăn uống. Dù sao thì chúng cũng ngồi quá xa.

- Khi nào thì...

Brenda xuyt khẽ, giơ một tay lên.

- Khoan đã - Con bé nói - Có gì đó không ổn. Em nghĩ chúng ta có khách.

Thomas chẳng nghe thấy gì. Các trảng viên còn lại cũng vậy. Nhưng Jorge đã xuất hiện ngay bên cạnh Brenda, thì thầm gì đó vào tai con bé. Brenda vừa mới dợm đứng lên thì một tiếng *ầm* nổ ra ở

cuối hành lang, nơi có các bậc thang dẫn lên mặt đất. Đó là một âm thanh cực lớn, nghe như tiếng của một tòa nhà sụp đổ. Xi măng rơi xuống rào rào, kim loại gãy răng rắc. Một đám mây bụi ủa đến chỗ bọn trẻ, che mất ánh sáng yếu ớt từ trong căn phòng trữ thực phẩm.

Thomas ngồi chờ ra vì sợ hãi. Nó chỉ có thể thấy Minho, Newt và các tráng viên khác chạy trở lại chỗ cầu thang rồi rẽ sang một nhánh khác của hành lang mà nó không nhận ra trước đó. Brenda túm áo Thomas, lôi nó đứng dậy.

- Chạy mau! - Con bé hét lớn, và bắt đầu lôi nó bỏ chạy khỏi vụ sập hầm, đi vào sâu hơn trong lòng đất.

Thomas sức tỉnh và đập mạnh vào tay

Brenda nhưng con bé nhất quyết không buông ra.

- Không! Chúng ta phải chạy theo các bạn a...

Trước khi Thomas kịp nói hết câu, cả một mảng trần đổ ập xuống ngay trước mắt nó. Các khối bê tông va chạm với nhau, gây ra những tiếng kinh thiên động địa. Lối đi dẫn tới chỗ các tráng viên còn lại vừa chạy đã bị cắt đứt hoàn toàn. Thomas nghe thấy những tiếng rầm rầm ở trên đầu và nhận ra mình không còn sự lựa chọn nào nữa. Có thể thời gian cũng đã hết.

Nó miễn cưỡng quay lại và bỏ chạy cùng với Brenda. Bàn tay con bé vẫn nắm chặt áo của Thomas trong khi chúng guồng

chân chạy vào trong bóng tối chân

Chương 30

Thomas không nhìn ra tim mình đang đập dồn, cũng chẳng kịp có thời gian để đoán xem điều gì có thể là nguyên nhân của vụ nổ. Tất cả những gì nó có thể nghĩ tới là những trảng viên khác đã bị tách rời khỏi mình. Nó mù quáng chạy theo Brenda, buộc phải phó thác hoàn toàn sinh mạng của mình cho con bé.

- Đây rồi! - Brenda reo lên. Hai đứa rẽ ngoặt sang bên phải. Thomas suýt nữa thì ngã nhào, nhưng con bé giúp nó đứng vững. Khi đã chạy với tốc độ ổn định, Brenda buông áo Thomas ra. - Anh chạy

gần em nhé.

Những âm thanh sụp đổ phía sau hai đứa nhỏ dần khi chúng đổi hướng. Sự kinh hoàng dâng lên trong lòng Thomas.

- Các bạn anh thì sao? Liệu...

- Cứ chạy đi! Tốt nhất là mọi người tản ra.

Không khí lạnh hắt đi khi chúng chạy vào sâu trong đường hầm. Bóng tối cũng dày đặc thêm. Thomas cảm thấy sức mạnh của mình dần dần quay trở lại và nó nhanh chóng lấy lại hơi thở. Phía sau chúng, tiếng ồn gần như đã ngừng lại.

Thomas lo lắng cho các tráng viên khác, nhưng bản năng mách bảo nó sẽ ổn nếu ở bên cạnh Brenda. Các bạn của nó sẽ đủ khả năng tự bảo vệ nếu thoát ra khỏi vụ

nổ. Nhưng sẽ thế nào nếu một số đứa bị bắt bởi người đã gây ra vụ nổ? Hoặc là bị giết? Ai là người đã tấn công bọn trẻ? Sự lo lắng làm máu trong người Thomas khô lại trong khi bỏ chạy.

Brenda đổi hướng thêm ba lần nữa. Thomas không biết làm thế nào con bé có thể nhận ra được đường đi. Nó vừa mới định mở miệng hỏi thì con bé dừng lại, đặt một bàn tay lên ngực Thomas để ngăn nó lại.

- Anh có nghe thấy gì không? - Con bé hỏi.

Thomas lắng nghe, nhưng chỉ nghe thấy tiếng thở của mình. Những thứ khác chìm trong bóng tối và yên lặng.

- Không. - Nó đáp. - chúng ta đang ở

đâu?

- Một mạng lưới các đường hầm và lối đi bí mật liên kết các tòa nhà ở bên này thành phố, có thể là toàn bộ thành phố cũng nên. Bọn em còn chưa khám phá hết nữa. Người ta gọi nó là Ngầm.

Thomas không thể trông thấy gương mặt của Brenda, nhưng con bé đang ở gần đến mức nó có thể cảm thấy hơi thở của con bé. Brenda có hơi thở không mùi, một điều rất đáng ngạc nhiên đối với Thomas, căn cứ trên điều kiện sống của con bé. Thật là dễ chịu.

- Ngầm á? - Nó lặp lại. - Nghe thật ngớ ngẩn.

- Ồ, em không đặt ra cái tên đó.

- Mọi người đã khám phá được bao

nhiều phần của cho nay rồi? - Thomas không thích ý tưởng chạy quanh dưới đất mà không biết chuyện gì đang chờ phía trước.

- Không nhiều lắm. Bọn em thường đụng phải đám Chạch. Những kẻ cực kỳ xấu xa. Hồng toàn diện.

Câu nói của con bé khiến Thomas quay một vòng, tìm kiếm thứ gì đó trong bóng tối mà nó cũng không biết nữa. Toàn thân nó căng lên vì nỗi sợ. Tưởng như nó vừa nhảy xuống bể nước đá.

- Vậy... tụi mình an toàn chưa? Mà vụ nổ đó là sao? Chúng ta cần quay lại tìm kiếm các bạn của anh.

- Vậy chứ chú Jorge đề đi đâu?

- Hả?

- Chúng ta cũng nên đi tìm chú Jorge chứ hả?

Thomas không muốn chống đối con bé.

- Phải, chúng ta cần đi tìm Jorge, bạn bè anh. Cả đám sư huynh đó. Chúng ta không thể bỏ họ lại được.

- Sư huynh nghĩa là gì?

- Đừng bận tâm. Chỉ là... em nghĩ chuyện gì đã xảy ra ở đó?

Brenda thở dài, áp sát Thomas hơn nữa, áp ngực vào ngực nó. Môi con bé sượt nhẹ qua tai Thomas:

- Em muốn anh hứa với em một điều. - Con bé nói rất khẽ, nghe như một lời thì thào.

Thomas rung mình.

- Ờ... điều gì?

Brenda không lui lại, mà tiếp tục nói vào tai Thomas.

- Cho dù chuyện gì xảy ra, ngay cả khi tụi mình phải đi một mình, anh sẽ đưa em quay lại. Quay lại với VSAT, với thứ thuốc điều trị mà anh đã hứa với chú Jorge. Em đã được tiết lộ chuyện đó trong nhà kho chứa đồ. Em không thể ở đây và dần dần phát điên. Em không thể. Thà chết đi còn hơn.

Brenda nắm lấy hai bàn tay Thomas, siết chặt. Rồi con bé ngả đầu lên vai nó, vùi mũi vào cổ nó chắc con bé đang phải đứng kiễng chân. Nhưng hơi thở của con bé khiến làn da Thomas rợn lên từng đợt.

- Thomas thích thú với sự gần gũi

này, nhưng có vẻ thế này là quá đột ngột và kỳ lạ. Rồi nó nghĩ đến Teresa và cảm thấy tội lỗi. Tất cả những chuyện này thật ngớ ngẩn. Nó đang trong một nỗ lực tuyệt vọng vượt qua một vùng đất hoang, mạng sống của nó được đặt ở đích đến, ban bè nói chắc đã toi mạng. Teresa có lẽ cũng đã chết. Việc ngồi đây ôm ấp một đứa con gái lạ hoắc trong bóng tối là điều quái đản nhất mà nó có thể nghĩ ra.

- Này. - Thomas lên tiếng, giằng tay mình ra khỏi tay Brenda, rồi nắm lấy hai cánh tay con bé, đẩy nó ra xa. Tuy vẫn chưa thể nhìn thấy gì, nhưng Thomas hình dung con bé đang nhìn mình - Em không nghĩ chúng ta cần phải làm rõ chuyện này sao?

- Anh vẫn chưa hứa mà. - Brenda nhắc.

Thomas chỉ muốn hét toáng lên, nó không thể tin nổi con bé lại cư xử một cách kỳ quặc như thế.

- Thôi được. Anh hứa. Jorge có nói với em mọi chuyện không?

- Gần như mọi chuyện, em nghĩ thế. Mặc dù em đã đoán ra điều gì đó ngay khi chú Jorge bảo nhóm Chạch lên đường mà không có bọn em và hẹn họ tại Tháp.

- Em đoán thế nào?

- Em đã đoán là bọn em sẽ giúp các anh băng qua thành phố, đổi lại các anh đưa bọn em về với thế giới văn minh.

Chuyện này bỗng khiến Thomas lo ngại.

- Nếu em đoán ra mọi chuyện nhanh đến

thế, em có nghĩ những bạn bè của em cũng đoán được hay không?

- Có chứ.

- Em nói thế là sao? Nghe như em đã hiểu ra điều gì rồi.

Brenda đặt tay lên ngực Thomas.

- Em nghĩ đó là điều đã xảy ra. Thoạt đầu em tưởng thủ phạm là một nhóm Chạch đã hỏng hoàn toàn, nhưng khi không có ai đuổi theo chúng ta, nên em đoán Barkley và một vài đồng bọn đã cho nó lồi vào cửa Ngầm để giết chết chúng ta. Bọn họ biết có thể kiếm được thức ăn ở nhiều chỗ khác nhau và có rất nhiều lối đi xuống Ngầm.

Thomas vẫn chưa hiểu vì sao Brenda tỏ ra gần gũi vồn mình như thế.

- Chuyện đó thật vô lí. Ý anh là, giết chết chúng ta á? Họ không muốn sử dụng chúng ta sao? Không muốn đi cùng chúng ta sao? Không muốn đi cùng chúng ta sao?

- Không. Barkley và những người khác hài lòng với cuộc sống, ở đây. Em nghĩ bọn họ hỏng nhiều hơn em và Jorge. Họ đã bắt đầu để mất lí trí. Em không nghĩ họ có ý định đó. Em dám cá bọn họ cho rằng em với Jorge quay sang nhập nhóm với các anh và gạt họ ra rìa. Họ nghĩ chúng ta xuống dưới này để bàn bạc kế hoạch.

Thomas buông tay con bé ra, rồi dựa đầu vào tường. Brenda lại nép người vào Thomas, vòng tay ôm eo nó.

- Ở này... Brenda? - Thomas thắc mắc.
Có gì đó không bình thường với con bé này.

- Sao cơ? - Con bé áp đầu vào ngực Thomas.

- Em đang làm gì thế?

- Ý anh là sao?

- Em không thấy thái độ của em rất lạ sao?

Brenda bật cười. Âm thanh bất ngờ đó khiến Thomas trong một thoáng đã nghĩ có khi nào con bé bắt đầu trở thành Chạch hoàn toàn hay gì đó. Nhưng Brenda đã đẩy nó ra, miệng vẫn cười khùng khục.

- Cười cái gì? - Thomas hỏi.

- Không có gì. - Con bé đáp giữa những tròng cười. - Chắc là mình đến từ những vùng miền khác nhau. Thế thôi. Xin lỗi anh.

- Tức là sao? - Tự dưng Thomas muốn Brenda ôm trở lại.

- Anh đừng lo. - Con bé nói, cuối cùng cũng thôi cười - Xin lỗi vì đã bạo dạn như thế. Chuyện đó khá là bình thường tại nơi em ở lúc trước.

- Không sao. Ý... ý anh là, tốt thôi. Anh thấy ổn. - Thomas mừng thầm là Brenda không trông thấy mặt mình, vì nó đã đỏ đến mức có thể khiến con bé cười ngặt nghèo một lần nữa.

Thomas bỗng nghĩ đến Teresa. Rồi Minhó và những đứa khác. Nó cần phải

nắm quyền chủ động. Ngay bây giờ.

- Đấy nhá, em vừa nói rồi. - Thomas lên tiếng, cố đưa sự tự tin vào trong giọng nói của mình. - Không có ai theo chúng ta. Chúng ta cần phải quay lại.

- Anh có chắc không? - Con bé nói với giọng nghi ngờ

- Em hỏi vậy là sao?

- Em có thể đưa anh vượt qua thành phố này. Tìm thấy đủ thức ăn cho cả hai người. Tại sao không mặc kệ họ và tự mình tìm đến nơi trú ẩn an toàn?

Thomas không muốn nói chuyện này.

- Nếu em không muốn quay lại với anh thì tùy. Anh sẽ đi. - Nói rồi nó đặt tay lên tường để mò mẫm và bắt đầu đi về hướng ngược lại.

- Đợi đã! - Brenda cất tiếng gọi và chạy đến chỗ Thomas. Con bé cầm lấy bàn tay nó, đan các ngón tay vào nhau, rồi đi bên cạnh nó, tay trong tay như một đôi tình nhân. - Em xin lỗi mà. Thật đó. Em chỉ... em chỉ nghĩ sẽ dễ dàng hơn nếu đi ít người hơn. Em không thân lắm với những kẻ... Chàch đó. Không phải như anh với các... trảng viên bạn anh.

Thomas đã nói ra chữ đó lúc nào nhỉ? Nó không nhớ, nhưng chắc có đứa nào đó đã nói ra mà nó không để ý.

- Anh thực sự nghĩ càng nhiều người đi càng tốt. Ngay cả khi đã vượt qua thành phố này, ai biết sắp tới sẽ là chuyện gì. Biết đâu lúc đó chúng ta sẽ cần số đông. Nó ngẫm nghĩ về điều vừa nói ra. Liệu

nó có thực sự quan tâm đến việc duy trì quân số đông để có cơ hội an toàn cao hơn? THực sự nó có vô tư đến thế?

- Được rồi. – Brenda chỉ nói vồn vện có thể. Trong con bé có gì đó đã thay đổi. Con bé tỏ ra kém tự tin hơn. Ít chủ động hơn.

Thomas rút tay ra khỏi tay Brenda, kiểm soát đưa lên che miệng họ. Sau đó nó không chạm vào tay con bé nữa.

Hai đứa không nói gì trong mấy phút liền. Thomas đi theo Brenda, cảm nhận con bé, mặc dù không nhìn thấy gì. Sau nhiều lần đổi hướng, một luồng sáng xuất hiện phía trước, rực lên nhanh chóng khi chúng tiến lại gần.

Hóa ra đó là ánh nắng rọi xuống từ cái lỗ

lởm chớm trên nóc đường hầm - hậu quả của vụ nổ. Những khối đá đồ sộ, những mảnh sắt thép uốn cong, đoạn ống gãy nằm chắn ngang lối tiếp cận cầu thang mà bọn trẻ đã đi xuống. Việc trèo qua đồng đó nát này có thể nguy hiểm. Một đám mây bụi che phủ mọi thứ. Ánh nắng bỗng sống động hơn nhờ những hạt bụi nhảy nhót lung tung như đám muỗi mắt. Không khí nồng nặc mùi thạch cao và mùi khét. Hai đứa cùng bị cản đường quay lại phòng trữ đồ ăn, nhưng Brenda tìm được hai cái ba lô lúc trước đã đem ra.

- Hình như ở đây không có ai. - Con bé nói. - Họ không quay lại rồi. Chú Jorge và các bạn anh có lẽ đã đi lên trên kia. Thomas thực sự không biết mình đã hi

vọng tìm thấy điều gì, nhưng ít ra cũng có một tin tốt lành.

- Đâu có cái xác nào, đúng không?
Không ai chết trong vụ nổ.

Brenda nhún vai.

- Đám Chạch có thể đã kéo xác họ đi. Nhưng em không nghĩ vậy. Vô lí lắm. Thomas gật gù như thể cũng cố thêm nhận định của Brenda. Nhưng nó không biết phải làm gì tiếp theo. Liệu hai đứa phải đi qua Ngầm để tìm kiếm các trảng viên khác? Hay là lên mặt đường? Quay lại tòa nhà nơi họ đã đánh lừa Barkley và đồng bọn chẳng? Ý tưởng nào cũng ghê rợn cả. Thomas nhìn quanh như thể câu trả lời hiện diện đâu đó một cách thần kỳ.

- Chúng ta phải băng qua Ngầm. -

Brenda tuyên bố sau một lúc. Có lẽ con bé đã cân nhắc các khả năng giống như Thomas. – Nếu những người kia đi lên mặt đất thì bây giờ họ đã đi xa rồi. Hơn nữa, họ sẽ thu hút mọi sự chú ý và tránh cho chúng ta điều đó.

- Còn nếu như họ ở dưới này, chúng ta sẽ tìm ra họ chứ? - Thomas hỏi. - Các đường hầm sau đó sẽ giao nhau mà, đúng không?

- Phải. Với lại, em biết chú Jorge sẽ đưa mọi người di chuyển sang phần bên kia của thanh pho, về phía núi. Chúng ta cần phải lên đường nếu muốn bắt kịp họ và đi tiếp.

Thomas nhìn Brenda, ngẫm nghĩ. Hoặc là giả vờ nghĩ, vì thật sự nó không còn lựa chọn nào khác ngoài bám theo con bé.

Brenda có lẽ là khoản đánh cược tốt nhất nó có được, nếu không muốn nói là duy nhất, để tránh một cái chết nhanh chóng và khủng khiếp trong tay của đám Chạch điên loạn. Nó còn có thể làm gì đây?

- Thôi được. - Thomas nói. - Ta đi nào.

Brenda mỉm cười, một nụ cười ngọt ngào tỏa sáng trên gương mặt đen đúa của con bé. Thomas bất giác hồi tưởng lại khoảnh khắc ở cùng con bé trong đường hầm tối tăm. Ý tưởng đó tan biến ngay khi thành hình. Brenda đưa cho nó một chiếc ba lô, rồi lục trong ba lô của mình, rút ra chiếc đèn pin và bật lên. Luồng

ánh sáng chiếu qua đám mây bụi, quét tới quét lui trước khi dừng lại ở đoạn đường hầm mà chúng đã đi qua hai lần.

- Mình đi được chưa? - Brenda hỏi.

- Được rồi. - Thomas khẽ nói. Nó cảm thấy nặng nề khi nhớ tới các bạn của mình, và tự hỏi liệu mình có lựa chọn sáng suốt khi đi cùng Brenda hay không. Nhưng khi con bé bắt đầu bước, nó đi theo.

I

J

—
<

r

t

A

1

*'

*

1

A.'

^

Chương 31

Ngầm là một nơi ẩm thấp và tối tăm. Thomas gần như thích bóng tối mịt mù hơn là việc nhìn thấy những thứ quanh mình. Các vách tường và sàn tuyền một màu xám ngắt của bê tông, đây đó có nước nhiều giọt tong tong. Cứ mỗi vài chục bước, hai đứa lại đi ngang qua một cái cửa, nhưng phần lớn chúng bị khóa. Bụi phủ dày trên những giàn đèn trần đã tắt từ lâu. Ít nhất một nửa trong số chúng đã bị vỡ, trở thành những mảnh thủy tinh

lởm chớm gần trong những cái lỗ han gỉ. Nhìn tổng thể, nơi này cho cảm giác như một hầm mộ bị ma ám. Ngâm cũng chẳng phải một cái tên hay. Thomas tự hỏi cấu trúc này được xây để làm gì. Những lối đi và góc ngách để phục vụ cho công việc ai mà biết được? Lối thoát hiểm chẳng? Đường thoát thân trước những thứ như quầng lửa mặt trời và đám người điên loạn chắc?

Hai đứa không nói nhiều trong khi Thomas đi theo Brenda qua hết đường hầm này đến đường hầm khác. Có lúc chúng rẽ trái tại các điểm giao cắt, lúc lại rẽ phải. Cơ thể Thomas đã tiêu thụ nhanh chóng mọi năng lượng được cung cấp từ bữa ăn vừa rồi, nên sau khi đi

được khoảng vài giờ, cuối cùng nó cũng thuyết phục con bé ngừng lại để ăn tiếp.

- Anh đoán em biết đường đi. - Thomas nói với con bé sau khi hai đứa lên đường đi tiếp. Mọi thứ chúng đi qua đều giống hệt nhau đối với nó. Tối tăm và buồn tẻ. Bụi bặm hoặc ẩm ướt. Đường hầm yên tĩnh, ngoại trừ tiếng nước nhỏ giọt xa xăm và tiếng quần áo kêu sột soạt khi hai đứa bước đi. Những bước chân của chúng vang lên thành thịch trên nền bê tông.

Bỗng Brenda ngừng bước, quay lại nhìn Thomas, đưa mặt vào luồng đèn pin rọi từ dưới lên.

- Hù!

Thomas giật nảy người. Nó xô con bé

một cái.

- Thôi đi. - Nó la lên. Nó cảm thấy mình như thằng ngốc. Tim nó suýt nữa nổ tung vì sợ. - Em làm thế giống...

Brenda bỏ đèn pin xuống, nhưng mắt vẫn nhìn Thomas không rời.

- Giống cái gì?

- Không có gì.

- Giống *Chạch* chứ gì?

Chữ đó cửa thẳng vào tim Thomas. Nó không muốn nghĩ về con bé như thế.

- Ồ... phải. - Nó khẽ nói. - Xin lỗi.

Con bé quay ngoắt lại và bước đi, ánh đèn pin loang loáng phía trước.

- Em là *Chạch*, Thomas à. Em đã nhiễm Nhật trùng rồi. Em là *Chạch*. Anh cũng

vậy.

Thomas chạy vài bước để bắt kịp con bé.

- Phải. Nhưng em chưa mất trí. Và anh cũng thế, đúng không nào? Chúng ta sẽ được điều trị trước khi hóa điên. - Chuột chù nên nói đúng sự thật.

- Em đang nóng lòng làm đây. À, nhân tiện nói luôn. Em biết đường đi. Cảm ơn đã kiểm tra.

Hai đứa tiếp tục đi, hết ngã rẽ này đến ngã rẽ khác, đường hầm này đến đường hầm khác. Bài tập thể dục chậm rãi nhưng đều đặn khiến Thomas thôi không nghĩ về Brenda nữa, và nó cảm thấy khá hơn so với lúc này. Tâm trí nó quay trở lại với tình trạng nửa mê mụ, quanh quẩn

nghĩ về Mê cung, những ký ức lộn xộn và Teresa. Chủ yếu là Teresa.

Sau đó hai đứa tiến vào một khoảng hầm rộng, với một vài nhánh rẽ sang phải và trái, nhiều hơn so với những gì Thomas nhìn thấy nãy giờ. Trông như đây là nơi tập hợp của các đường hầm từ mọi tòa nhà.

- Đây là trung tâm thành phố hay sao thế này? - Thomas hỏi.

Brenda dừng lại nghĩ. Con bé ngồi xuống sàn, lưng dựa tường. Thomas ngồi xuống theo.

- Đại loại thế. - Brenda đáp. - Anh thấy không? Chúng ta đã đi được nửa đường dẫn sang bên kia thành phố rồi đây.

Thomas mừng rơn khi nghe thấy điều đó,

nhưng nó không vui khi nghĩ tới những đứa còn lại. Minho, Newt, các trảng viên khác. Chúng đang ở đâu? Nó cảm thấy mình như một đứa mặt đẹp bỏ rơi bạn bè trong cơn hoạn nạn. Có khi nào chúng đã an toàn ra khỏi thành phố?

Một tiếng *bụp* làm Thomas giật mình. Nghe như tiếng nổ của một bóng đèn điện.

Brenda lập tức chữa đèn pin về hướng phát ra tiếng nhưng đoạn hành lang dài hun hút hoàn toàn trống trải, ngoại trừ một vài vệt nước màu đen rỉ rả trên vách tường xám.

- Gì vậy? - Thomas thì thào.

- Một cái bóng đèn cũ phát nổ, em đoán vậy. - Giọng Brenda không tỏ ra lo lắng.

Con bé đặt đèn pin xuống đất để nó chiếu lên bức tường đối diện hai đứa.

- Tại sao tự dưng nó nó được?

- Em không biết. Chắc là do chuột.

- Anh không thấy con chuột nào cả. Với lại, làm sao chuột chạy trên trần được?

Brenda nhìn Thomas, mặt tỏ vẻ giấu cợt.

- Anh nói đúng, Chắc là một con chuột *bay*. Chúng ta nên chuẩn khỏi đây.

Một tiếng cười khe khẽ bật ra trước khi Thomas kìm lại được.

- Vui đấy.

Lại một tiếng *bụp*, lần này đi kèm theo tiếng mảnh thủy tinh rơi xuống sàn. Chắc hẳn tiếng động vọng đến từ phía sau. Thomas tin chắc như thế.

Có ai đó đang bám theo hai đứa. Không phải là các trảng viên. Có vẻ như là người nào đó muốn dọa cho chúng sợ.

Ngay cả Brenda cũng không che giấu phản ứng của mình. Đôi mắt con bé nhìn vào mắt Thomas, đầy lo lắng.

- Đứng dậy thôi. - Brenda thì thào.

Hai đứa cùng đứng lên, nhẹ nhàng xóc lại ba lô trên vai. Brenda một lần nữa chiếu đèn vào đoạn hành lang chúng đã đi qua. Không có gì ở đó.

- Ta có nên kiểm tra không? - Con bé hạ giọng hỏi thầm. Tuy nhiên, đường hầm yên lặng đến nỗi nếu có ai đó ở gần, họ có thể nghe từng lời của hai đứa.

- Kiểm tra à? - Thomas nghĩ đó là ý tưởng tệ nhất mà nó từng nghe trong một

thời gian dài trở lại đây. - Không, chúng ta nên ra khỏi đây, như em đã nói.

- Cái gì, anh muốn để cho kẻ theo dõi tội mình tiếp tục bám theo hay sao? Thậm chí là tập hợp thêm vài đồng bọn để mai phục tội mình? Tốt hơn nên xử lí luôn bây giờ.

Thomas túm lấy bàn tay cầm đèn pin của Brenda, chĩa ánh sáng xuống đất. Rồi nó nghiêng người thì thầm vào tai con bé:

- Đây có thể là một cái bẫy. Trên sàn làm gì có mảnh thủy tinh nào. Bọn chúng phải rướn người lên đập vỡ bóng đèn trên trần. Tại sao phải làm thế? Có kẻ nào đó muốn dụ cho chúng ta quay lại.

Brenda phản đối.

Nếu chúng có đủ người để tấn công thì việc gì phải bây? Thật ngớ ngẩn Sao không tới đây và ra tay luôn?

Thomas ngẫm nghĩ một lúc. Brenda có lí.

- Ồ càng ngớ ngẩn hơn khi chúng ta đứng đây bàn bạc chuyện đó cả ngày, chúng ta làm gì đây?

- Ta hãy... - Brenda nhắc đèn lên, nhưng rồi im bặt, mắt mở to đầy sợ hãi.

Thomas quay đầu nhìn.

Một người đàn ông đang đứng ngay mép của luồng ánh sáng đèn pin.

Trông ông ta như một bóng ma. Có gì đó không thật nơi ông ta. Ông ta nghiêng người sang phải, chân trái giật giật như thể bị khuyết tật thần kinh. Bàn tay trái của ông ta cũng bị co giật, hết nắm vào

lại mở ra. Ông ta mặc một bộ com lê sẫm màu đã từng rất đẹp, dù giờ đây nó bẩn thỉu và rách rưới. Nước hay thứ gì đó đang rỉ ra trên hai đầu gối của ông quần. Nhưng Thomas không dừng lại lâu ở những chi tiết đó. Gần như mọi sự chú ý của nó tập trung vào cái đầu của người đàn ông. Nó không còn biết làm gì ngoài giương mắt nhìn. Mái tóc của ông ta dường như đã bị giật ra khỏi da đầu, để lại một lớp da đầy vảy. Khuôn mặt ông ta xanh lè và ướn捏, nhằng nhịt sọc. Một con mắt đã bị mất, để lại một khối nhầy màu đỏ. Ông ta cũng không

còn mũi. Thomas có thể thấy vết tích của khoang mũi bên dưới lớp da nham nhở khủng khiếp.

Giờ đến cái miệng. Đôi môi co rút nhe hàm răng trắng nhọn nghiêng chặt. Con mắt còn lại của ông ta sáng quắc, liên tục đảo qua đảo lại giữa Thomas và Brenda. Rồi người đàn ông lên tiếng, với một giọng nói lúng búng khiến Thomas lạnh xương sống. Ông ta chỉ nói có vài từ, nhưng chúng quá vô nghĩa và chẳng đâu vào đâu, khiến cho mọi thứ càng thêm phần kinh dị.

- Hoa hồng cần mắt mũi tao rồi, hình như thế.

Chương 32

Một tiếng kêu nhỏ bật ra từ trong lồng

ngực Thomas. Nó không rõ tiếng kêu phát ra thành tiếng thật hay nó chỉ cảm thấy rồi tưởng tượng ra. Brenda đứng ngay cạnh nó, yên lặng - hoặc có thể là sợ cứng người. Ánh đèn từ tay con bé vẫn chiếu thẳng vào người đàn ông quái dị.

Ông ta lão đảo bước một bước về phía hai đứa, cánh tay lạnh lặn vung vẩy để giữ thăng bằng trên cái chân lạnh.

- Hoa hồng cắn mất mũi tao rồi, hình như thế. - Ông ta lặp lại. Đờm dãi trong cổ họng ông ta khiến cho âm thanh phát ra thật kinh tởm. - Tệ thật!

Thomas nín thở, chờ đợi Brenda di chuyển trước.

- Hiểu không? - Người đàn ông hỏi, cố

gắng nở nụ cười bằng cặp môi biến dạng. Trông ông ta như một con thú sắp sửa chụp lấy con mồi. - Tệ quá. Mũi tao. Bị Hoa hồng cắn mất. Hình như thế. - Ông ta bật cười khùng khục, tiếng cười khiến Thomas nghĩ ông bao giờ ngủ ngon được nữa.

- Rồi, hiểu rồi. - Brenda nói. - Nghe hay đó.

- Cảm thấy một sự di chuyển, Thomas ngó qua con bé. Brenda đã kín đáo rút từ trong ba lô ra một lon thức ăn và bây giờ đang nắm chắc nó trong tay. Trước khi Thomas kịp nghĩ xem liệu đó có phải là một ý tưởng hay và liệu nó có nên ngăn con bé lại, thì Brenda đã dùng tay ném cái lon vào gã chạch. Thomas quan sát

chiếc lon bay vèo tới, đập trúng mặt gã đàn ông.

Hắn ta bật ra một tiếng ré khiến Thomas rụng rời.

Thế rồi những tên khác xuất hiện. Hai. Rồi ba. Và bốn. Nam lẫn nữ. Tất cả đều lết từ trong bóng tối ra đứng sau lưng gã Chạch đầu tiên. Tất cả đều đã hỏng. Họ bị Nhật trùng ăn rỗng, hoàn toàn điên loạn và thương tích đầy mình. Thomas nhận thấy tất cả đều bị mất mũi.

- Không đau lắm đâu. - Gã Chạch cầm đầu lên tiếng. - Mũi chúng mày xinh đấy. Tao muốn có mũi trở lại. - Gã ngừng nhe răng để đưa lưỡi liếm môi, rồi nhe răng trở lại. Cái lưỡi của gã có màu tím lết đầy sẹo, như thế khi buồn miệng gã cắn

lười chơi. - Bạn tao cũng muốn có mũi.
Nỗi sợ hãi bơm căng lồng ngực Thomas,
như thể một luồng hơi độc được giải
phóng từ dạ dày của nó. Bây giờ nó đã
biết Nhật trùng làm biến đổi con người
như thế nào. Nó đã nhìn thấy lúc ở trong
phòng tập thể, nhưng giờ đây nó đang
mặt đối mặt với điều đó. Ngay trước
mắt, không có hàng chắn song bảo vệ
nào. Khuôn mặt của đám Chạch đầy thú
tính và man rợ. Gã cầm đầu bước một
bước run rẩy. Rồi thêm một bước nữa.
Đã đến lúc hành động.

Brenda không nói tiếng nào. Không cần
nữa. Sau khi con bé rút ra một lon thức
ăn khác và ném về phía đám Chạch,
Thomas và con bé cùng quay gót bỏ

chạy.

Tiếng la hét điên dại của những kẻ bám đuôi vang lên phía sau lưng hai đứa trẻ như tiếng thét xung trận của một đạo quân ma quỷ.

Ánh đèn pin của Brenda run rẩy bay sang phải rồi trái, nhún nhảy theo những bước chạy của chúng, trong khi hai đứa băng qua nhiều ngã rẽ ở hai bên. Thomas biết chúng có lợi thế, vì đám Chạch có cơ thể không lành lặn đầy vết thương. Chắc chắn bọn họ không thể nào bắt kịp.

Nhưng nó sợ rằng có nhiều Chạch hơn ở dưới này và thậm chí có thể họ đang đợi hai đứa phía trước...

Brenda dừng lại và rẽ phải, túm tay Thomas lôi theo mình, Thomas loạng

choạng vài bước, rồi lấy lại thăng bằng và chạy hết tốc lực. Những tiếng la hét dữ tợn và rú rít của đám Chạch nhỏ đi một chút.

Brenda rẽ trái. Rồi phải. Sau ngã rẽ thứ hai, con bé tắt đèn pin, nhưng không giảm tốc độ chạy.

- Em làm gì vậy? - Thomas hỏi. Nó giơ tay ra phía trước, chắc hẳn mình có thể đụng phải một vách tường vào bất cứ lúc nào.

Đáp lại nó là một tiếng suyt khẽ. Nó tự hỏi mình tin tưởng Brenda tới mức nào. Cả mạng sống của nó đã được đặt vào tay con bé. Nhưng nó không biết mình còn lựa chọn nào khác, đặc biệt là lúc này.

Vài giây sau, Brenda dừng lại hẳn. Hai đứa đứng trong bóng tối, lấy lại hơi thở. Đám Chạch đã ở khá xa, nhưng vẫn còn ồn ào và đang tiến đến gần.

- Được rồi. - Con bé thì thào. - Ngay ở... đây.

- Cái gì? - Thomas hỏi.

- Cứ đi theo em vào trong này. Đây là một nơi trốn lí tưởng. Em đã tìm thấy nó trong một lần đi khảo sát. Không cách chi bọn chúng lê lét vào đây được. Đi thôi.

Bàn tay Brenda siết chặt tay Thomas, lôi nó sang bên phải. Thomas cảm thấy chúng lách qua một khung cửa hẹp, rồi con bé lôi nó xuống sàn.

- Có một cái bàn cũ ở đây. - Con bé nói.

- Anh có sờ thấy không? - Brenda giờ
bàn tay Thomas ra cho đến khi nó cảm
thấy lớp gỗ cứng và trơn.

- Có. - Nó đáp.

- Coi chừng cái đầu. Chúng ta sẽ chui
vào gầm bàn, rồi qua một khe hẹp trong
tường dẫn sang một ngăn trú ẩn. Không
ai biết nó được dùng để làm gì, nhưng
đám Chạch không thể nào tìm được đâu.
Ngay cả nếu như chúng có đèn, mặc dù
em không nghĩ chúng có.

Thomas tự hỏi làm thế nào hai đứa mò
mẫm được khi không bật đèn, nhưng nó
để dành câu hỏi lại sau. Brenda đã bắt
đầu di chuyển, và nó không muốn lạc mất
con bé. Tay chạm vào chân Brenda, nó
bò bằng tay và đầu gối theo sau con bé,

chui dưới gầm bàn và tiến về phía vách tường. Rồi hai đứa bò qua một cái lỗ vuông nhỏ để vào một ngách hầm dài và hẹp. Thomas sờ soạng xung quanh để cảm nhận nơi mình đang trốn. Trần ngách chỉ cách sàn có vài tấc, nên nó vẫn phải tiếp tục bò để di chuyển tới trước.

Brenda đã nằm dựa lưng vào vách tường trong cùng của ngách trú ẩn khi Thomas lóng ngóng bò đến nơi. Hai đứa không còn lựa chọn nào ngoài nằm thẳng, nghiêng người. Tư thế khá chen chúc, nhưng Thomas cũng xoay sở được. Nó nghiêng người về cùng một phía so với Brenda. Mặt con bé chạm vào lưng nó. Nó có thể cảm thấy hơi thở của Brenda phả vào lưng mình.

- Thoải mái ghê. - Thomas thì thảo.

- Yên lặng nào.

Thomas cựa mình một chút để có thể tựa đầu vào tường, rồi thả lỏng người. Nó hít thở thật sâu và chậm rãi, lắng nghe mọi dấu hiệu của đám Chạch.

Lúc đầu sự im lặng làm tai nó ù đi. Nhưng rồi tiếng đám Chạch vang lên Bọn chúng ho hắng, la hét gì đó và cười như điên. Mỗi lúc chúng một đến gần hơn. Thomas bắt đầu cảm thấy lo lắng và sợ rằng hai đứa đã quá ngu ngốc khi tự bầy mình như thế này. Nhưng rồi nó nghĩ khả năng đám Chạch phát hiện ra cái ngách này rất nhỏ, đặc biệt là trong bóng tối. Bọn chúng sẽ đi tiếp, hi vọng là đi thật xa. Thậm chí quên hẳn Brenda và nó.

Như thế còn hơn là một chuyến săn đuổi kéo dài.

Nếu xảy ra trường hợp tệ nhất thì nó và Brenda cũng có thể dễ dàng tự bảo vệ mình qua cái lỗ cửa hẹp. Có thể.

Đám Chạch đang đến gần. Thomas phải cố gắng lắm mới giữ được nhịp thở. Chỉ cần một hơi thở mạnh là chúng sẽ bị bại lộ. Mặc dù xung quanh tối như mực, Thomas vẫn nhắm mắt để tập trung nghe ngóng.

Có tiếng chân lệt quệt. Tiếng càu nhàu và thở nặng nhọc. Ai đó đang đá vào tường, gây ra một loạt tiếng thình thịch. Những lời tranh cãi nổ ra. Toàn những câu lắp bắp cuồn loạn. Thomas nghe thấy hết “Lỗi này!” rồi lại “Lỗi kia!” Thêm nhiều

tiếng ho. Một người khạc nhổ rất mạnh, như thể muốn tống khứ một cơ phận ra bên ngoài. Một người đàn bà bật cười điên dại, khiến Thomas rùng mình.

Brenda lần tìm tay Thomas và siết chặt. Một lần nữa, Thomas lại cảm thấy tội lỗi, như thể đang lừa dối Teresa. Nó không thể không nghĩ Brenda là một đứa thích đụng chạm. Đó là một suy nghĩ ngớ ngẩn giữa lúc...

Một tên Chạch tiên vào căn phòng ngay phía ngoài ngách ỉn nắp. Rồi một tên nữa. Thomas nghe thấy tiếng thở khò khè và tiếng chân chúng kéo lê trên sàn. Thêm một tên thứ ba bước vào phòng, tạo ra tiếng động đặc biệt: *roạt, thỉnh, roạt, thỉnh*. Thomas cho rằng đó là gã

Chạch đầu tiên, kẻ duy nhất nói chuyện với hai đứa, với một bên cơ thể lặc lìa lặc lị.

- Thằng nhãi. - Gã cất tiếng gọi đầy ghê rợn. Đúng là gã ta. Thomas không thể quên được giọng nói này. - Con rrrrranh. Bước ra đây, bước ra đây, gây tiếng động, gây tiếng động. Tao muốn mũi của bọn mày.

- Chẳng có gì trong này. - Một mục đàn bà gằn giọng. - chẳng có gì, ngoài một cái bàn cũ rích.

Có tiếng gỗ nghiêng trên sàn, rồi khựng lại đột ngột

- Không chừng chúng đang cắt mũi bên dưới. - Gã đàn ông đáp lại - Biết đâu mũi chúng vẫn đang gấn trên khuôn mặt

xinh xẻo của chúng.

Thomas nhích sát vào Brenda khi nghe thấy tiếng một bàn tay hoặc một chiếc giày mò mẫm trên sàn, ngay bên ngoài cái lỗ tường, cách chúng chưa đầy một mét.

- Chẳng có gì dưới này! - Mụ đàn bà lại lên tiếng.

Thomas nghe thấy tiếng mụ bỏ đi. Nhận thấy cơ thể mình đang căng cứng, nó cố gắng thả lỏng nhưng vẫn cẩn thận kiểm soát hơi thở.

Lại có tiếng chân lệt quệt. Rồi có tiếng thì thầm như thể ba tên Chạch đang thảo luận với nhau ở giữa phòng. Liệu đầu óc chúng có còn đủ tỉnh khôn để làm một việc như thế? Thomas tự hỏi. Nó cố căng

tai, nhưng không nghe thấy gì.

- Không! - Một tên la lên. Một gã đàn ông, nhưng Thomas không thể khẳng định đó là gã đầu tiên. - Không! Không không không không không không không. - Tiếng gã nhỏ dần, thành một lời thầm thì.

Mụ đàn bà cắt ngang lời gã:

- Có có có có có có có có có.

- Im! - Gã cầm đầu lên tiếng. Lần này thì chính là gã. - Im im im im im im!

Thomas thấy lạnh toát người, mặc dù mồ hôi đang tuôn ra khắp người. Nó không biết cuộc đối thoại của đám Chạch có ý nghĩa gì, hay chỉ là một bằng chứng của sự điên loạn.

- Tao đi đây. - Mụ đàn bà nói, hức lên một tiếng, nghe như một đứa trẻ dận dỗi

ngủ chơi.

- Tôi cũng vậy. Tôi cũng vậy. - Người đàn ông thứ hai nói.

- Im im im im im im! - Gã cầm đầu hét lên, lần này to hơn hẳn. - Đi đi đi đi đi đi!

Những chữ lặp đi lặp lại đó càng khiến Thomas hoảng sợ. Nghe như khả năng kiểm soát ngôn ngữ trong bộ não của bọn họ đã bị tổn thương.

Brenda siết bàn tay Thomas chặt tới nỗi làm nó đau nhói, Hơi thở con bé lạnh ngắt khi phả vào cái gáy đầy mồ hôi của nó.

Bên ngoài vẫn vang lên tiếng chân lệt quệt và quần áo sột soạt. Bọn chúng đang bỏ đi hay sao?

Những tiếng động đột ngột giảm xuống khi đám Chạch tiến vào một đường hầm hay hành lang gì đó. Những tên khác trong nhóm của chúng có vẻ như đã từ bỏ cuộc chơi, chẳng bao lâu sau không gian lại hoàn toàn yên lặng. Thomas chỉ nghe thấy tiếng thở khe khẽ của nó và của Brenda.

Hai đứa chờ đợi trong bóng tối. Chúng nằm trên mặt sàn cứng, mặt hướng ra cửa ngách, rúc sát vào nhau, mồ hôi vã ra. Yên lặng kéo dài trở thành những tiếng ù trong tai. Thomas tiếp tục lắng nghe, hiểu rằng chúng cần phải tuyệt đối chắc chắn. Dù rất muốn rời khỏi chỗ nấp chật chội và bất tiện, chúng vẫn phải chờ đợi. Một vài phút trôi qua. Thêm vài phút

nữa. Không có gì ngoài yên lặng và bóng tối.

- Em nghĩ chúng đi rồi. - Cuối cùng Brenda thì thảo và bật đèn pin.

- Xin chào, mũi ơi! - Một giọng nói ghé rợn vang lên ở bên ngoài.

Rồi một bàn tay thò vào trong ngách tường tóm lấy áo Thomas.

Chương 33

Thomas hét lên và bắt đầu đập vào bàn tay đầy sẹo và thương tích. Mắt nó vẫn còn đang điều chỉnh để thích nghi với ánh sáng đèn pin của Brenda. Nó nheo

mắt lại nhìn bàn tay của gã Chạch đang níu áo mình. Gã lôi mạnh, làm người Thomas đập vào vách tường. Mũi nó vấp vào lớp bê tông đau điếng. Nó cảm thấy máu bắt đầu rỉ ra.

Gã đàn ông đẩy nó vào một chút, rồi lại lôi ra ngoài. Đẩy, rồi lại lôi lần nữa.

Mỗi lần như vậy Thomas lại bị đập mặt vào tường. Nó không thể tin nổi gã ta có thể khỏe đến như thế, nếu căn cứ theo vẻ ngoài yếu ớt và đầy thương tích của gã.

Brenda đã rút con dao ra, tìm cách bò qua người Thomas để chém vào bàn tay gã Chạch.

- Coi chừng! - Thomas hét lên.

Con dao đang ở quá gần. Nó túm lấy cổ tay gã đàn ông và lay mạnh, cố gắng nói

lông nắm tay cứng như thép của gã, nhưng không ăn thua. Nó tiếp tục bị lôi kéo đập người vào tường.

Brenda hét lên một tiếng rồi ra tay. Con bé trườn qua người Thomas, lưỡi dao của nó lóe lên khi cắt vào tay gã Chạch. Gã rú lên một tiếng man rợ và buông áo Thomas ra. Bàn tay gã biến mất, để lại một vết máu tươi trên sàn. Tiếng rú của gã tiếp tục vang lên, phụ họa bởi những vọng âm kéo dài.

- Ta không thể để hấn trốn thoát! -

Brenda noi to. – Nhanh lên, ra khỏi đây nào!

Dù đang ê ẩm khắp người, Thomas biết con bé nói đúng. Nó bắt đầu xoay sở tìm cách chui ra. Nếu gã Chạch gặp lại đồng

bọn, chúng sẽ kéo nhau trở lại. Rất có thể chúng đã nghe thấy tiếng lộn xộn và đang trên đường quay lại.

Rốt cuộc Thomas cũng đưa được hai cánh tay và đầu chui qua lỗ. Sau đó mọi việc trở nên dễ dàng hơn. Nó dùng bức tường làm điểm tựa để đẩy người ra bên ngoài, mắt canh chừng gã Chạch, chờ đợi một đòn tấn công khác. Gã ta đang ở cách đó một vài mét, cánh tay bị thương co quắp trên ngực. Ánh mắt hai người chạm nhau. Gã tru lên như một con thú bị thương.

Thomas đứng dậy, nhưng bị đập đầu vào cái bàn.

- Chết tiệt! - Nó rửa, rồi bò ra từ bên dưới chiếc bàn gỗ. Brenda bám theo nó

sát nút. Hai đứa nhanh chóng đứng lên, tiến đến bên cạnh gã Chạch, người đang nằm trên sàn trong tư thế bào thai. Máu nhỏ giọt từ vết thương của gã đã kịp tạo thành một vũng nhỏ trên sàn.

Brenda dùng một tay giữ đèn pin, tay kia cầm dao chĩa vào gã đàn ông.

- Ông gia, đáng lẽ ông nên bỏ đi cùng đám bạn ông. Đáng lẽ phải biết không nên đụng vào bọn tôi.

Thay vì trả lời, gã Chạch đột ngột chống tay, vung cái chân lành đá một cú với độ nhanh và lực mạnh bất ngờ. Gã đá trúng Brenda trước, làm con bé ngã vào Thomas và cả hai đứa đổ nhào xuống đất. Thomas nghe thấy tiếng con dao và chiếc đèn pin lăn lông lốc trên nền xi

măng. Những cái bóng nhảy múa trên tường.

Gã Chạch đang lão đảo đứng dậy, chạy đến chỗ con dao đang nằm ở gần cửa ra hành lang. Thomas cũng chồm dậy và lao tới nhằm vào khoeo chân của gã Chạch để quật gã xuống đất. Trong khi ngã gã quay ngoắt lại, vung cùi chỏ trúng vào cằm Thomas. Nó đau điếng người, bàn tay tự động đưa lên ôm mặt.

Brenda vào cuộc. Con bé nhảy xổ vào gã đàn ông, đập trúng mặt gã hai lần, khiến gã đờ ra vì bất ngờ. Lợi dụng khoảnh khắc đó con bé giật mạnh làm gã nằm sòng soài, úp sấp trên mặt sàn. Brenda tóm lấy hai tay gã, bẻ quặt chúng ra sau lưng, rồi đẩy lên phía trên, gây ra một sự

đau đớn khó tả. Gã Chạch giằng co và giãy giụa, nhưng con bé đã dùng cả hai chân để kìm người gã lại. Gã bắt đầu hét toáng lên, tiếng hét chói tai đầy kinh hoàng.

- Chúng ta cần phải kết liễu hắn! -

Brenda hét to để át tiếng gã Chạch.

Thomas đã nhô dậy và đang sững sờ chứng kiến cảnh tượng.

- Cái gì? - Nó hỏi lại, chưa kịp hiểu lời nói của con bé.

- Tóm lấy con dao đi. chúng ta phải giết hắn!

Gã Chạch vẫn tiếp tục la hét. Âm thanh phát ra từ gã khiến Thomas chỉ muốn bỏ chạy thật xa. Nó thật trái tự nhiên. Phi nhân tính.

- Thomas! - Brenda gào lên.

Thomas bò đến chỗ con dao, nhặt nó lên, nhìn vào vết máu đỏ thẫm trên đó. Nó quay lại nhìn Brenda.

- Mau lên! - Con bé nói, hai mắt long lên giận dữ. Có gì đó mách bảo Thomas sự giận dữ của Brenda không phải chỉ vì gã Chạch. Con bé điên tiết vì nó chần chờ quá lâu.

Nhưng sao nó làm thế được? Sao nó có thể giết một con người, ngay cả khi đó là một gã điên chỉ muốn lấy mạng và xẻo mũi nó, chỉ vì gã hét quá to ?

Thomas lóng ngóng tiến lại chỗ Brenda tay giơ con dao ra như thể nó dính đầy chất độc. Như thể chỉ nội việc cầm con dao cũng khiến nó có thể dính

đủ thú bệnh tật và chết dần một cách đau đớn.

Gã Chạch tiếp tục gào thét trong lúc bị khóa tay đê chặt dưới sàn.

Bắt gặp ánh mắt của Thomas, Brenda nói một cách cương quyết

- Em sẽ lật hắn lại. Anh cần phải đâm thẳng vào tim hắn!

Thomas định lắc đầu, nhưng rồi ngưng lại. Nó không còn lựa chọn nào khác. Nó phải làm chuyện này thôi. Thế là nó đành gật đầu.

Hự một tiếng, Brenda đổ người xuống bên phải của gã Chạch, lật nghiêng người gã. Tiếng thét của gã càng lớn hơn. Ngực gã ưỡn ra ngay trước mắt Thomas, cách nó có vài phân.

- Làm đi! - Brenda hét lên.

Thomas siết chặt con dao trong tay, rồi nắm bằng cả hai tay cho chắc. Mười ngón tay của nó bầu chặt lấy cán dao, lưỡi dao chúc xuống đất. Nó phải làm thôi. Phải làm thôi.

- Làm ngay đi! - Brenda lại hét lên.

Gã Chạch cũng gào lên.

Mồ hôi túa ra trên mặt Thomas.

Tim nó đập điên cuồng.

Mồ hôi chảy cả vào mắt nó. Toàn thân nó gồng lên đau nhức. Những tiếng hét thật kinh khủng, phi nhân tính.

- *Mau!*

Dùng hết sức bình sinh, Thomas ấn con dao vào ngực gã Chạch.

Chương 34

Ba mươi giây tiếp theo quả thực kinh khủng đối với Thomas.

Gã Chạch vùng vẫy, co giật và ho khạc. Brenda giữ chặt gã trong khi Thomas ấn con dao sâu hơn. Sự sống chậm rãi rời bỏ gã khi ánh sáng trong đôi mắt dần tắt dần, những tiếng gầm gừ và sự giằng co từ từ lắng xuống.

Cuối cùng, khi gã chết hẳn, Thomas ngã ra sau, toàn thân co cứng như một cuộn dây thép gỉ. Nó hỗn hển thở, cổ chống lại cảm giác buồn nôn trong ngực.

Nó vừa mới lấy mạng một con người. Nó

đã lấy mạng của một người nữa. Nó cảm thấy trong cơ thể mình ngập ngụa toàn chất độc.

- Chúng ta phải đi thôi. - Brenda nói và bật dậy. - Chắc chắn bọn chúng đã nghe thấy vụ lộn xộn này. Đi nào.

Thomas không thể tin nổi khi con bé có thể tỉnh bơ vượt qua hành động chúng vừa làm một cách dễ dàng như thế.

Nhưng một lần nữa phải nói là chúng không có lựa chọn nào. Những tiếng động đầu tiên của đồng bọn gã Chạch baswts đầu vọng đến trong đường hầm, nghe như tiếng lũ linh cầu văng vẳng xuyên qua một hẻm núi.

Thomas bắt mình tự đứng lên, đè nén cảm giác tội lỗi đang đe dọa chế ngự

mình.

- Được nhưng như thế này là đủ lắm rồi. Đầu tiên là những quả cầu kim loại ăn đầu người. Giờ là đối đầu với đám Chạch trong bóng tối.

- Anh nói vậy là sao?

Nó đã ngán tận cổ những đường hầm tăm tối. Ngán đến suốt đời.

- Anh muốn thấy ánh sáng. Không cần biết phải đánh đổi điều gì. Anh muốn thấy ánh sáng. Ngay bây giờ.

* * *

Brenda không tranh cãi. Con bé dẫn Thomas đi qua một vài ngã rẽ nữa, và không bao lâu sau chúng đã tìm thấy một

cầu thang sắt dẫn lên trên, ra khỏi Ngầm. Những âm thanh kéo dài đầy đáng sợ của bọn Chạch từ xa vọng đến. Tiếng cười cợt, la lối và khúc khích. Lâu lâu lại có một tiếng hét.

Cần một nỗ lực đáng kể để di chuyển nắp cống, nhưng cuối cùng nó đã chịu nhường chỗ cho hai đứa trèo ra ngoài, chúng đang đứng dưới trời chiều xám xịt, vây quanh bởi những tòa nhà cao khủng khiếp. Những ô cửa sổ vỡ kính. Rác rưởi vương đầy trên phố. Một vài xác chết nằm đây đó. Không gian đượm mùi thối rữa và bụi bặm. Và nóng nữa. Nhưng không có ai. Không một người sống nào. Thomas bỗng lo ngại là một số trong những cái xác có thể là bạn mình, nhưng

hóa ra không phải vậy. Đó là xác những người đã lớn tuổi và giai đoạn phân hủy đã tiến triển từ lâu.

Brenda chậm rãi quay một vòng để xác định phương hướng.

- Đây rồi, hướng núi nằm ở cuối con đường kia. - Con bé chỉ, nhưng thật khó để xác định vì tầm nhìn của chúng bị chắn, và mặt trời đã khuất sau các tòa nhà.

- Em chắc chứ? - Thomas hỏi.

- Chắc. Đi thôi.

Khi hai đứa đi dọc theo con phố dài vắng lặng, Thomas đưa mắt dò từng cửa sổ tan hoang, từng con hẻm xơ xác, từng ngưỡng cửa điêu tàn. Nó hi vọng nhìn thấy dấu hiệu của Minhho cùng các trảng

viên, và không mong trông thấy bất kỳ gã Chạch nào.

Hai đứa đi cho đến khi trời tối hẳn, vừa đi vừa tránh tiếp xúc với bất kỳ người nào. Thỉnh thoảng chúng nghe thấy tiếng thét từ xa vọng đến, hoặc tiếng đồ vật đổ vỡ trong một tòa nhà nào đó. Một lần Thomas trông thấy một nhóm người gấp rút băng qua đường cách đó vài khối phố, nhưng có vẻ như bọn họ không nhận thấy hai đứa.

Ngay trước khi ánh mặt trời hoàn toàn tắt hẳn, hai đứa rẽ qua một góc đường và nhìn thấy toàn bộ rìa của thành phố nằm cách đó khoảng một dặm. Các tòa nhà kết thúc một cách đột ngột, phía sau chúng là

dãy núi vươn lên hùng vĩ. dãy núi lớn hơn Thomas đã hình dung khi lần đầu tiên nhìn thấy vài ngày trước. Trên núi hoàn toàn khô cằn và trơ trụi. Ở vùng này thì không thể có chỏm tuyết trên đỉnh núi - lại một ký ức mơ hồ của Thomas.

- Chúng ta đi nốt đến hết thành phố chứ?
- Thomas hỏi.

Nhưng Brenda còn đang bận tìm nơi ẩn nấp.

- Em cũng muốn lắm, nhưng không được. Trước hết, chạy quanh đây trong đêm tối là một việc quá sức nguy hiểm. Thứ hai, ngay cả nếu lành lặn ra đến rìa thành phố, ngoài đó sẽ không có chỗ ẩn nấp, trừ phi tự mình chạy được tới tận núi. Một điều mà em không nghĩ mình làm

được.

Cho dù Thomas rất sợ cái ý tưởng ngủ lại một đêm nữa trong thành phố này, nó vẫn đồng ý. Sự thất vọng và lo lắng cho các trảng viên khác đã làm tinh thần nó kiệt quệ. Nó đáp một cách yếu ớt:

- Thôi được, vậy chúng ta nên đi đâu đây?

- Đi theo em.

Hai đứa đi vào một con hẻm bị chặn lại bởi một bức tường gạch lớn. Lúc đầu Thomas nghĩ việc ngủ qua đêm tại nơi chỉ có một đường ra là một ý tưởng tệ hại, nhưng Brenda đã thuyết phục được nó. Đám Chạch chẳng có lí do gì để đi

vào con hẻm, vì nó không dẫn tới đâu. Hơn nữa, trong hẻm có một số xác xe tải han gỉ để hai đứa nấp trốn.

Brenda và Thomas chui vào trong một chiếc xe trông như đã bị xẻ thịt lấy hết toàn bộ những thứ hữu dụng. Ghế ngồi tơi tả, *I&* nhưng còn khá mềm, buồng lái cũng rộng rãi. Thomas ngồi vào ghế tài xế. Nó đẩy cái ghế ra sau tối đa và cảm thấy thoải mái một cách đáng ngạc nhiên. Brenda ngồi ngay bên phải Thomas. Con bé cũng đang thu xếp chỗ của mình. Bên ngoài, trời đã hoàn toàn tối mịt. Những âm thanh xa xăm của đám người Chạch vọng ra qua các ô cửa sổ vỡ kính.

Thomas hoàn toàn kiệt sức, ê ẩm và đau đớn. Quần áo nó lấm lem những vết máu

khô. Ban nầy nó đã rửa tay thật kỹ, cho đến khi Brenda hét bảo nó không được lãng phí nước. Nhưng nó không thể chịu nổi khi bàn tay, ngón tay mình dính máu của gã đàn ông điên loạn đó. Tim nó chùng xuống mỗi khi nghĩ đến vụ việc đã xảy ra, nhưng nó không thể chối bỏ một sự thật khủng khiếp: nếu trước đây nó chưa bị nhiễm Nhật trùng thì bây giờ chắc chắn nó cũng bị nhiễm rồi.

Giờ đây, trong khi ngồi trong bóng tối, đầu tựa vào cửa xe, những ý nghĩ về việc mình đã làm lại quay cuồng trong đầu Thomas.

- Mình đã giết ông ta. - Nó thì thầm.
- Phải, anh đã giết ông ta. - Brenda nhẹ nhàng đáp. - Nếu không thì ông ta đã giết

anh. Chắc chắn đó là một hành động đúng đắn.

Thomas muốn tin vào điều đó. Người đàn ông kia đã hoàn toàn mất trí do Nhật trùng. Dù gì thì ông ta cũng sẽ chết sớm thôi. Chưa kể ông ta đã dùng mọi thủ đoạn có thể để giết hại chúng. Nó *phải* làm chuyện cần làm. Nhưng cảm giác tội lỗi vẫn đè nặng trong lòng nó, lan tràn trong xương tủy nó. Giết một con người, chuyện đó không dễ dàng để chấp nhận.

- Anh biết. - Rốt cuộc nó đáp. - Nhưng chuyện đó thật... xấu xa. Thật tàn nhẫn. Anh ước gì mình có thể đứng từ xa bắn cho hắn một phát ân huệ hay gì đó.

- Phải. Xin lỗi anh vì chuyện đã diễn ra như thế.

- Sẽ thế nào nếu anh trông thấy khuôn mặt đáng sợ của hắn mỗi khi ngủ? Sẽ thế nào nếu hắn xuất hiện trong mọi giấc mơ của anh? - Trong lòng Thomas dấy lên sự khó chịu đối với Brenda vì đã khiến nó đâm gã Chạch một cách không chính đáng, khi nó thực sự xem xét lại tình thế lúc đó của hai đứa.

Brenda quay sang đối diện Thomas. Ánh trắng chỉ giúp nó nhìn được đôi mắt đen và khuôn mặt tuy bần nhưng xinh xắn của con bé. Có thể nó là một thằng ngu, có thể chuyện này không đúng, nhưng việc nhìn vào con bé khiến nó muốn gặp lại Teresa.

Brenda vươn ra nắm lấy tay Thomas, siết thật chặt. Nó để mặc cho con bé làm thế

mà không đáp lại.

- Anh Thomas? - Con bé gọi tên nó, mặc dù hai đứa đang nhìn nhau.

- Hả?

- Anh không chỉ tự cứu mình, anh biết không. Anh đã cứu cả em nữa. Em không nghĩ có thể tự mình đánh bại gã Chạch đó được đâu.

Thomas gật đầu nhưng không nói gì. Nó đau đớn trong lòng vì nhiều nguyên nhân. Nó đã mất hết bạn bè. Chúng đã chết, theo những gì nó hiểu. Chuck thì chắc chắn rồi. Nó cũng đã mất Teresa. Giờ đây nó mới đi được nửa đoạn đường đến nơi trú ẩn an toàn phải nằm ngủ trong xe tải với một con bé sớm muộn gì cũng hóa điên, và bị vây quanh bởi cả một thành

phổ đầy nhóc những kẻ điên loạn khát máu.

- Anh ngủ mở mắt à? - Brenda hỏi.

Thomas cố gượng cười.

- Không. Chỉ đang nghĩ làm sao đòi mình lại tệ thế này.

- Đòi em cũng vậy thôi. Tệ hết chỗ nói. Nhưng em mừng là được đi với anh.

Câu nói quá đơn giản và ngọt ngào khiến Thomas nhắm nghiền mắt lại. Nỗi đau bên trong nó biến thành một tình cảm nào đó dành cho Brenda, gần giống như thứ nó dành cho Chuck. Nó căm ghét những kẻ đã làm cho cuộc đời con bé trở nên như thế này, căm ghét căn bệnh đã khiến mọi chuyện xảy ra, và nó muốn sửa chữa lại tất cả.

Nó lại nhìn Brenda.

- Anh cũng thế. Đơn độc chỉ làm mọi chuyện tồi tệ thêm.

- Bọn họ đã giết chết ba em.

Thomas nhồm dậy, bất ngờ trước sự thay đổi đột ngột của câu chuyện.

- Cái gì?

Brenda chậm rãi gật đầu.

- VSAT. Ba em cố ngăn bọn họ đưa em đi. Ba điên cuồng la hét và lao vào tấn công bọn họ bằng... hình như là bằng một cây lăn bột. - Con bé bật cười khe khẽ. - Họ đã bắn vào đầu ba.

Những giọt lệ rung rung trong đôi mắt Brenda, sáng lấp lánh dưới ánh sáng mờ nhạt.

- Em nói nghiêm túc chứ?

- Vâng. Em đã chứng kiến tận mắt. Em đã thấy ba chết trước khi té xuống sàn nhà.

- Trời đất. - Thomas bối rối tìm từ. -

Anh rất... tiếc. Anh đã trông thấy người bạn có lẽ là thân nhất trên đời của mình bị dao đâm chết. Nó đã chết trên tay anh.

- Thomas ngừng lại. - Thế còn mẹ em?

- Mẹ em mất lâu rồi - Con bé không nói thêm, và Thomas cũng không ép. Nó không thực sự muốn biết.

- Em sợ bị điên lắm. - Brenda lên tiếng sau một phút im lặng. - Em có thể cảm thấy nó đang diễn ra. Mọi chuyện quá dị lắm. Tự dung em bắt đầu nghĩ tới những thứ chẳng đâu vào đâu. Thỉnh thoảng em cảm thấy không khí quanh mình thật...

nặng nề. Em không biết nó có nghĩa là nhưng em sợ lắm. Em đang dần dần hóa điên. Nhật trùng đang biến não em thành bùn.

Thomas không thể chịu được cái nhìn của con bé. Nó cúi mặt nhìn xuống đất.

- Đừng vội bỏ cuộc. Tụi mình sẽ đến được nơi trú ẩn an toàn và được điều trị.

- Hi vọng giả tạo. - Con bé nói. - Thôi thì thà vậy còn hơn không có hi vọng gì.

Brenda siết bàn tay Thomas. Lần này thì Thomas siết lại.

Thế rồi hai đứa ngủ thiếp đi.

Chương 35

Thomas bị đánh thức bởi một cơn ác mộng, trong đó Minho và Newt bị một nhóm Chạch điên cuồng vây hãm. Những kẻ điên khùng có dao. Những giọt máu đầu tiên văng ra làm Thomas giật mình tỉnh dậy.

Nó nhìn quanh, sợ rằng mình vừa la hét hay nói mớ gì đó. Buồng lái xe tải vẫn chìm trong bóng tối. Thomas lờ mờ nhìn thấy Brenda, nhưng không xác định được con bé đang nhắm hay mở mắt. Nhưng nó nghe thấy con bé hỏi:

- Ác mộng à?

Thomas nhắm mắt tự trấn tĩnh.

- Ừ. Anh không thể ngừng lo lắng cho những đứa kia. Bị tách nhau ra thế này

thật ghét quá đi.

- Em rất tiếc về chuyện đã xảy ra. Thật đấy. - Con bé cựa mình trên ghế. - Nhưng em không nghĩ anh cần phải lo lắng. Các anh bạn trắng viên của anh xem ra cũng đủ năng lực, ngay cả nếu không phải vậy thì chú Jorge cũng chì lắm. Chú sẽ đưa bạn anh qua thành phố một cách ngon lành. Đừng mất công lo nghĩ nữa. Anh nên lo cho chính *chúng ta* thì hơn.

- Em động viên tinh thần hay gớm nhỉ.

Brenda bật cười.

- Xin lỗi anh, câu vừa rồi em vừa nói vừa cười, nhưng hình như anh không nhìn thấy.

Thomas nhìn xuống đồng hồ đeo tay rồi nói.

- Chúng ta còn vài tiếng đồng hồ trước khi mặt trời mọc.

Sau một khoảng im lặng ngắn, Thomas lại lên tiếng:

- Kể cho anh nghe một chút về cuộc sống hiện tại đi. Họ đã xóa đi phần lớn ký ức của bọn anh. Anh đã lấy lại được một ít, nhưng chúng rất sơ sài và anh không biết có đáng tin cậy hay không. Mà có vẻ như thế giới cũng chẳng có gì nhiều để kể thì phải.

Brenda thở dài náo nuột.

- Thế giới ngoài kia á? Hừ, nó tệ lắm. Nhiệt độ rút cuộc đã bắt đầu giảm xuống, nhưng mực nước biển thì còn lâu. Quầng lửa mặt trời đã xuất hiện khá lâu rồi. Nhiều người chết lắm, Thomas ạ. Rất

nhiều. Thật đáng kinh ngạc khi những người còn sống sót có thể ổn định và tái tổ chức nhanh chóng đến như vậy. Nếu không phải vì cái vụ Nhật trùng ngớ ngẩn này thì em nghĩ thế giới sẽ còn tồn tại lâu. Nhưng chừng nào Chạch đẻ ngọn cây... rồi gì nữa nhỉ? Em không nhớ nữa... Ba em từng nói câu ấy.

Thomas khó khăn lắm mới kiềm chế được sự tò mò đang dâng lên trong lòng.

- Chuyện gì *đã* xảy ra? Các quốc gia mới được thành lập, hay chỉ có một chính phủ cực mạnh? VSAT dính dáng như thế nào với mọi chuyện? Họ *có phải* là chính phủ hay không?

- Các quốc gia vẫn còn, nhưng đoàn kết hơn. Một khi Nhật trùng bắt đầu điên

cuồng lan ra, các nước phải tập hợp sức mạnh, công nghệ, tài nguyên, tất cả mọi thứ để xây dựng nên VSAT. Họ đã thiết lập hệ thống tầm soát bệnh và nỗ lực rất lớn để tạo ra những khu vực cách ly. Họ đã kìm hãm bớt tốc độ của Nhật trùng, nhưng chưa thể chặn đứng nó được. Em nghĩ hi vọng duy nhất là tìm ra một giải pháp điều trị. Mong là anh đúng về việc họ đã tìm thấy nó. Nhưng nếu quả thật như thế thì họ vẫn chưa công khai phát hiện đó.

- Vậy chúng ta đang ở đâu đây? Ngay lúc này? - Thomas hỏi.

- Trong một chiếc xe tải. - Nhận thấy Thomas không cười Brenda nói tiếp. - Xin lỗi anh, đùa không đúng lúc. Em

nghĩ chúng ta đang ở Mexico. Hay đúng hơn, ở nơi từng là Mexico. Về cơ bản bất cứ vùng đất nào nằm giữa hai đường chí tuyến Bắc và Nam hiện nay đều đã biến thành hoang mạc. Trung và Nam Mỹ, phần lớn châu Phi, Trung Đông và Đông Nam Á. Rất nhiều vùng đất chết, rất nhiều người chết. Vậy đây. Chào mừng anh đến Đất cháy. Họ thật tử tế khi đưa người Chạch xuống đây nhỉ?

- Trời ạ!

Những ý nghĩ quay cuồng trong đầu Thomas chủ yếu liên quan đến việc nó biết mình là một phần của VSAT, một phần quan trọng, và việc Mê cung, Nhóm A, Nhóm B cũng như tất cả mọi chuyện chúng đang trải qua đều liên quan đến tổ

chức này. Nhưng nó không thể nhớ đầy đủ để hiểu tường tận.

- *Trời?* - Brenda hỏi lại. - Anh chỉ nói được có thể thôi sao?

- Anh có quá nhiều câu hỏi, không biết phải hỏi câu nào.

- Anh có biết gì về chất làm tê không?

Thomas nhìn Brenda, ước gì có thể trông rõ mặt con bé hơn.

- Anh nhớ Jorge có nhắc tới nó. Đó là gì vậy?

- Nghe chữ là đoán được rồi. Bệnh mới thì có thuốc mới. Ngay cả khi không chữa được bệnh, người ta vẫn chế ra đủ thứ thuốc.

- Vậy thuốc này có tác dụng không? Em

có thuốc không?

- Đùa à! - Brenda chế giễu. - Anh nghĩ bọn họ cung cấp thuốc cho tụi em sao? Chỉ có những nhân vật quan trọng, những người giàu mới có thể có được thuốc đó. Người ta gọi nó là Kẹo lạc. Nó làm tê liệt các cảm xúc, tê liệt quá trình tư duy của bộ não, đưa anh vào trạng thái đờ đẫn của một người say, khiến anh không có cảm *súc* gì. - Con virus phát triển mạnh trong bộ não của chúng ta, ăn và phá hủy nó. Khi ở đó không có nhiều hoạt động, virus sẽ bị yếu đi. Do vậy thuốc sẽ giúp kìm hãm căn bệnh.

Thomas khoanh tay. Có điều gì đó rất quan trọng ở đây, nhưng nó không tài nào chỉ ra được.

- Vậy, đó không phải là thuốc chữa dứt điểm à? Ngay cả khi nó làm virus chậm phát triển?

- Không hề. Chỉ trì hoãn điều không thể tránh khỏi thôi. Cuối cùng Nhật trùng sẽ luôn thắng thế. Anh sẽ mất lí trí; các suy nghĩ thông thường và lòng thương. Anh mất đi tính người.

Thomas lặng thinh. Có lẽ là mạnh hơn bao giờ hết, nó cảm thấy kỷ ức đó, một kỷ ức rất quan trọng, đang tìm cách len qua những khe hở trên bức tường ngăn chặn nó với quá khứ của mình. Nhật trùng. Não bộ. Mất trí. Tác nhân làm tê, Kẹo lạc. VSAT. Các cuộc thử nghiệm. Những điều mà Chuột chù đã nói, rằng những đáp ứng của bọn trẻ đối với các

Biến số là những thứ quan trọng nhất.

- Anh ngủ rồi hả? - Brenda lên tiếng sau vài phút im lặng.

- Không. Chỉ là nhiều thông tin quá thôi.

- Nó cảm thấy hơi bất an trước những điều con bé vừa cho biết, nhưng vẫn không thể chấp nối chúng lại với nhau. - Thật khó để xử lý toàn bộ.

- Vậy thì em không nói nữa vậy. - Con bé quay đi, ngả đầu vào cánh cửa buồng lái.

- Anh đừng nghĩ ngợi nữa. Không tốt đâu. Anh cần nghỉ ngơi.

- Ủ. - Thomas khẽ nói, trong lòng bức tức vì có rất nhiều manh mối nhưng lại không tìm được câu trả lời thực thụ nào. Nhưng Brenda nói có lí. Nó hoàn toàn có thể tận dụng một giấc ngủ sâu. Tìm tư thế

thoải mái, nó cố hết sức, nhưng phải mất một lúc lâu mới ngủ thiếp đi. Và nó lại mơ.

Lần này nó lớn hơn, tầm mười bốn tuổi. Nó và Teresa đang quỳ gối trên sàn, áp tai vào khe cửa lắng nghe. Một người đàn ông và một phụ nữ đang nói chuyện ở trong phòng. Thomas có thể nghe tiếng họ khá rõ.

Người đàn ông nói:

- Bà nhận được danh sách Biên số bổ sung chưa?

- Đêm qua. - Người phụ nữ đáp. - Tôi thích cái được Trent thêm vào ở phần cuối của thử nghiệm Mê cung. Tàn nhẫn, nhưng chúng ta cần nó xảy ra. Sẽ tạo ra một số hình mẫu thú vị.

- Đúng rồi. Cũng như vụ phản bội, nếu kịch bản đó thành công.

Người phụ nữ phát ra một âm thanh giống như tiếng cười nhưng nghe gượng gượng và không hài hước chút nào.

- Phải, tôi cũng nghĩ như thế. Ý tôi là, lạy Chúa, những đứa trẻ này có thể chịu đựng được bao nhiêu trước khi phát điên?

- Không chỉ thế, nó còn nguy hiểm nữa. Lỡ thằng bé chết thì sao? Chúng ta đều nhất trí rằng nó chắc chắn là một trong những ứng viên hàng đầu.

- Không đâu. Chúng ta sẽ không đề chuyện đó xảy ra.

- Nhưng chúng ta đâu phải Thượng đế. Nó có thể mất mạng. Hai người im lặng

một lúc lâu. Rồi người đàn ông lên tiếng:

- Có lẽ không đâu. Nhưng tôi không chắc. Đám chuyên gia. tâm lí bảo nó sẽ kích thích nhiều hình mẫu chúng ta cần.

- ừ, có rất nhiều cảm xúc liên quan đến những thứ giống như vậy. - Người phụ nữ đáp. - Theo lời Trent, đó là một trong những hình mẫu khó tạo ra nhất. Tôi nghĩ kế hoạch dùng các Biến số đó là thứ duy nhất có thể thành công.

- Bà có thực sự nghĩ các thử nghiệm sẽ đạt hiệu quả không? Người đàn ông hỏi.

- Thực sự thì quy mô và công tác hậu cần cho chúng thật không thể tin được. Thử nghĩ xem biết bao nhiêu thứ có thể sai sót!

- *Có thể*, anh nói đúng. Nhưng giải pháp

thay thế là gì? Cứ thử đi, nếu thất bại, chúng ta sẽ vẫn ở cùng một chỗ so với nếu như không thử.

-Tôi nghĩ vậy.

Teresa kéo áo Thomas. Nó quay ra, nhìn thấy con bé đang chỉ tay xuôi theo hành lang. Đã đến lúc phải đi. Nó gật đầu, nhưng rồi lại áp tai vào cửa để cố nghe nốt một hai câu cuối. Người phụ nữ lên tiếng:

Tiếc là chúng ta sẽ không bao giờ chứng kiến sự kết thúc của các Thử nghiệm.

- Tôi biết. - Người đàn ông đáp. - Nhưng hậu thế sẽ cảm ơn chúng ta. Những tia nắng bình minh đầu tiên màu hồng tía là thứ đánh thức Thomas dậy lần thứ hai. Nó không thể nhớ mình có thức

giấc một lần nào khác từ sau cuộc nói chuyện giữa đêm với Brenda, ngay cả sau khi mơ.

Giấc mơ đó. Đó là giấc mơ kỳ lạ nhất. Nhiều câu nói trong đó đã bắt đầu phai nhạt, rất khó để nắm bắt và ghép vào những mẩu ký ức đang chậm rãi ráp nối với nhau của Thomas. Nó tự cho phép mình cảm thấy một chút hi vọng rằng nó không liên quan quá nhiều tới các cuộc Thử nghiệm như đã tưởng. Mặc dù nó hiểu phần lớn những gì đã được nghe trong giấc mơ, việc nó và Teresa phải nghe lỏm chứng tỏ chúng không đáng đến mọi khâu của các Thử nghiệm. Nhưng tất cả chuyện này có nghĩa gì? Tại sao hậu thế lại phải cảm ơn bọn họ?

Nó giụi mắt, đuổi người, rồi nhìn sang phía Brenda. Con bé vẫn đang nhắm mắt, lồng ngực phập phồng theo từng hơi thở, miệng hơi hé mở. Thomas cảm thấy người ngợp mình còn cứng hơn cả ngày hôm trước, nhưng giấc ngủ yên bình đã làm nên điều kỳ diệu cho tinh thần của nó. Nó cảm thấy sảng khoái, khỏe khấn hơn, tuy vẫn còn bối rối và dờ dẩn vì giấc mơ hồi ức của mình, cũng như vì những điều Brenda đã kể.

Nó lại đuổi người và ngáp dài, đúng lúc nhìn thấy một thứ gì đó trên vách tường của con hẻm. Một tấm biển kim loại to, được đóng vào tường. Tấm biển này trông quen quen.

Thomas đẩy cửa xe và loạng choạng

bước xuống đường, tiến đến quan sát tấm biển. Nó gần giống với tấm biển trong Mê cung. Cũng là thứ kim loại xám màu, các con chữ tương tự. Nhưng nội dung trên đó thì khác hoàn toàn. Thomas chờ người ra trong ít nhất năm giây, mắt nhìn trần trời hàng chữ trên tấm biển:

**THOMAS, CẬU LÀ THỦ LĨNH
THỰC SỰ**

Chương 36

Chắc Thomas đã đứng đó cả ngày nhìn tấm biển nếu Brenda không xuống xe.

- Em đã đợi dịp để nói với anh. - Rốt cuộc con bé lên tiếng, làm Thomas búng

tỉnh.

Nó ngoẹo đầu nhìn Brenda hỏi:

- Cái gì? Em đang làm nhảm gì vậy?

Không đáp lại ánh mắt của Thomas, Brenda chỉ chăm chú nhìn vào tấm biển.

Từ khi em phát hiện ra tên của anh. Cũng như chú Jorge thôi. Có lẽ đó là lí do chú quyết định thử vận may và đưa các anh qua thành phố tới nơi trú ẩn an toàn.

- Brenda, em đang *lảm nhảm* chuyện quái gì vậy? - Thomas lặp lại.

Rốt cuộc con bé cũng nhìn vào mắt nó.

- Trong thành phố có gần đây những tấm biển như thế này. Tất cả chúng đều có cùng một nội dung, chúng giống hệt nhau.

Thomas muốn khuyu xuống. Nó quay

người, ngồi phệt xuống đất, lưng dựa vào tường.

- Làm thế nào... làm sao có thể như vậy được? Ý anh là, có vẻ như tấm biển này đã xuất hiện ở đây từ khá lâu... - Nó không còn biết nói gì hơn.

- Em không biết. - Brenda đáp, rồi ngồi xuống bên cạnh Thomas. - Bọn em không ai hiểu ý nghĩa của chúng. Nhưng khi các anh xuất hiện và anh xưng danh thì... bọn em nghĩ đây không thể là trùng hợp được.

Thomas tặng cho con bé một cái nhìn thiêu đốt, sự phẫn nộ bùng lên trong lòng nó.

- Tại sao em không nói cho anh biết chuyện này? Em sẵn sàng nắm tay anh, kể

về việc ba em bị giết thế nào, nhưng sao chuyện này lại không kể?

- Em không kể vì em lo ngại phản ứng của anh. Em sợ anh có thể chạy lung tung đi tìm các tấm biển, bỏ mặc em.

Thomas thở dài. Nó muốn bệnh vì tất cả những chuyện này. Nó xả nổi tức giận qua một hơi thở thật dài.

- Anh đoán đây chỉ là một phần của toàn bộ cơn ác mộng vô nghĩa này.

Brenda xoay người ngoảnh tấm biển.

- Không lẽ anh không biết ý nghĩa của nó? Còn gì đơn giản hơn kia chứ? Anh là người lãnh đạo, chịu trách nhiệm mọi việc. Em sẽ giúp anh để được gia nhập nhóm. Và có được một chỗ tại nơi trú ẩn an toàn.

Thomas bật cười.

- Giờ anh đang ở đây, giữa một thành phố đầy những kẻ loạn óc, ngoài ra còn một nhóm con gái muốn giết anh nữa, không lẽ anh cần phải bận tâm đến chuyện ai là thủ lĩnh thực sự của bọn anh à? Thật tức cười.

Khuôn mặt Brenda nhăn tít đầy thắc mắc

- Những đứa con gái muốn giết anh á?
Anh nói gì lạ vậy?

Thomas không đáp, nó tự hỏi liệu có nên kể cho con bé nghe toàn bộ đầu đuôi câu chuyện. Chẳng biết nó có chịu đựng nổi việc kể lại mọi thứ một lần nữa hay không

- Em đang chờ đây. - Con bé thúc ép.
Chấp nhận rằng việc trút bầu tâm sự cũng

không phải là tệ, đồng thời cảm thấy Brenda là đứa đáng tin. Thomas kể lại tất cả cho con bé nghe. Lúc trước nó đã kể một vài chi tiết rồi, nhưng bây giờ nó sẽ kể toàn bộ câu chuyện. Về Mê cung, cuộc đào thoát và sự giải cứu, về việc tỉnh dậy và thấy mọi chuyện lại tệ hại như cũ. Về Aris và Nhóm B. Nó không kể nhiều về Teresa, nhưng nhận thấy Brenda tỏ ra lưu tâm khi Teresa được nhắc đến. Cũng có thể nó chỉ tưởng vậy thôi.

- Vậy anh và chị Teresa từng có gì đó à?

- Brenda hỏi sau khi Thomas ngừng lời.

Thomas không biết phải trả lời như thế nào. *Liệu* chúng có từng có gì đó với nhau không? Hai đứa là bạn của nhau,

cũng khá gần gũi, nó chỉ biết đến thế. Mặc dù nó chỉ nhớ được một phần ký ức, nó cảm thấy hình như hai đứa đã từng có tình cảm trên mức bạn bè trước khi được đưa vào Mê cung. Trong quãng thời gian chúng giúp thiết kế nên thứ ngu ngốc đó. Và rồi nó nhớ đến nụ hôn ấy...

- Tom? - Brenda hỏi.

Thomas trừng mắt nhìn con bé.

- Đừng có gọi anh như thế.

- Ồ? - Con bé chưng hửng ra mặt, thậm chí hơi tổn thương. - Sao vậy?

- Đừng làm vậy. Thế thôi.

Thomas cảm thấy thật không phải khi nói ra như thế, nhưng không kịp kìm mình lại. Cái tên đó là để Teresa gọi nó.

- Được thôi. Vậy em gọi anh là ngài Thomas nhé? Hay là đức ngài Thomas? Hay tốt hơn nữa, chỉ Điện hạ thôi? Thomas thờ dài.

- Anh xin lỗi. Em muốn gọi anh thế nào thì tùy.

Brenda bật cười mỉa mai, rồi hai đứa im lặng.

Thomas và Brenda ngồi dựa lưng vào tường trong suốt nhiều phút liền. Một sự yên lặng gần như thanh bình, cho đến khi Thomas nghe thấy một tiếng *thình* đáng ngại.

- Em có nghe thấy không? - Nó hỏi một cách chăm chú.

Brenda ngồi im, ngoảnh đầu sang một bên để nghe ngóng.

- Có. Nghe như có người đang gõ trống.

- Anh nghĩ vui đùa thế là đủ rồi. -

Thomas đứng lên, rồi giúp Brenda làm theo mình. - Theo em đó là gì?

- Nhiều khả năng nó không hay ho gì đâu,

- Nhưng nếu đó là bạn bè của chúng ta thì sao?

Những tiếng *thình, thình, thình* đột ngột như vang lên từ khắp mọi nơi cùng một lượt. Vọng âm của chúng dội vào các bức tường của con hẻm. Tuy nhiên, vài giây sau, Thomas đã chắc chắn âm thanh đến từ bức tường chắn ngang con hẻm. Bất chấp rủi ro, nó chạy tới chỗ đó để kiểm tra.

- Anh làm gì vậy? - Brenda gọi giắt giọng, nhưng thấy Thomas phớt lờ mình, con bé cũng đi theo.

Ở cuối hẻm, Thomas tiến đến một bức tường gạch đã phai màu và nứt nẻ. Tại đây có bốn bậc thang dẫn xuống một cánh cửa gỗ cũ mềm và đầy vết cào xước. Ngay ở bên trên cánh cửa là một ô cửa sổ hình chữ nhật nhỏ đã mất kính. Một mảnh kính vẫn còn dính lại trên khung cửa, giống như một chiếc răng khấp khểnh.

Lúc này Thomas có thể nghe thấy tiếng nhạc rõ hơn. Nhạc khá nhanh và mạnh, tiếng bass rền vang, trống đập tung bùng và ghi ta réo rắt. Trộn lẫn với chúng là tiếng người cười nói, hò hét và ca hát.

Tất cả nghe thật... không bình thường. Có điều gì đó thật đáng ngại trong chuyện này.

Có vẻ như mấy người Chạch không chỉ đi tìm mũi người khác để cắn. Thomas có một linh cảm xấu – tiếng ồn này không liên quan gì với các bạn của nó.

- Chúng ta nên rời khỏi đây. -

Thomas nói.

- Anh nghĩ thế à? Brenda hỏi lại. Con bé đang đứng ở độ cao ngang với vai Thomas.

- Đi thôi.

Thomas và Brenda cùng quay lại và cứng người. Ba người đã xuất hiện trong hẻm trong lúc chúng không để ý. Hai nam và một nữ. Họ đang đứng cách

chúng một vài mét.

Bụng Thomas quặn lại khi nó quan sát nhanh những người mới đến. Trang phục của họ tã tơi, tóc tai bù xù, mặt mũi bần thủ. Nhưng khi nhìn kỹ hơn, nó thấy họ không có vết thương lộ rõ nào, mắt họ cũng cho thấy sự tỉnh táo. Chạch, nhưng chưa đến mức hồng toàn phần.

- Xin chào. - Người phụ nữ lên tiếng, chị ta có mái tóc dài màu hung cột đuôi ngựa. Cổ áo của chị ta được khoét sâu đến nỗi Thomas phải cố lắm mới giữ được mắt mình tập trung vào mắt chị ta. - Đến chơi với bọn chị không? Nhảy nhót, yêu đương, chè chén thả ga.

Có chút gì đó trong giọng điệu của chị ta khiến Thomas căng thẳng. Không hiểu

sao nó thấy người phụ nữ này không tốt, chị ta đang giu cợt chúng.

- Ơ, không, cảm ơn ạ. - Thomas nói. - Tụi em... tụi em chỉ...

Brenda chen vào:

- Chỉ đang cố tìm các bạn. Bọn em mới đến, còn lạ nước lạ cái.

- Chào mừng đến với xứ Chạch của VSAT. - Một trong hai người đàn ông lên tiếng, Anh ta cao nhổng, xấu hoắc và cộc mái tóc bết nhờn. - Đừng lo, phần lớn những người ở dưới đó tệ nhất cũng chỉ hỏng một nửa thôi. - Anh ta hát đầu về phía lối lên xuống. - Cùng lắm bị thúc cho vào mặt hoặc là bị đá vào bi. Không ai tìm cách ăn thịt hai đứa đâu.

- Bi? - Brenda hỏi lại. - Em không hiểu?

Người đàn ông chỉ vào Thomas.

- Anh nói với bạn cùng mà. Còn cùng thì có thể bị đối xử tệ hơn nếu không đi cùng với bọn anh. Con gái mà lại.

Cuộc đối thoại này khiến Thomas muốn bênh.

- Nghe vui đấy. Nhưng tụi em phải đi tìm đám bạn. Có lẽ tụi em sẽ quay lại sau.

Người đàn ông còn lại bước tới trước. Anh ta thấp người nhưng đẹp trai, tóc vàng húi cua.

- Hai đứa còn trẻ con lắm. Đã đến lúc tìm hiểu sự đời. Chơi đùa một chút. Bọn anh chính thức mời hai đứa nhập tiệc. - Anh ta nói câu cuối cùng một cách rành rọt, nhưng không hề tỏ ra tử tế chút nào.

- Cảm ơn anh, nhưng không được ạ. -

Brenda nói.

Anh trai tóc vàng rút từ trong túi áo khoác ra một khẩu súng. Đó là một khẩu súng ngắn màu xin xỉn và dơ bẩn. Tuy vậy, nó vẫn là thứ đáng sợ và nguy hiểm nhất Thomas từng thấy.

- Hình như hai đứa bay chưa hiểu. - Tóc vàng nói. - Hai đứa được mời nhập tiệc. Không có chuyện từ chối ở đây.

Cao kều xấu hoắc lôi ra một con dao. Đuôi ngựa móc ra chiếc tua vít có phần mũi thâm đen vì thứ có lẽ là máu khô.

- Sao? - Tóc vàng hỏi. - Muốn nhập tiệc với các anh chị không?

Thomas nhìn Brenda, nhưng con bé không nhìn đáp lại. Mắt nó dán chặt vào gã tóc vàng, khuôn mặt cho thấy nó sắp

sửa làm một điều thực sự đại dột.

- Được rồi. - Thomas vội nói luôn. -
chúng tôi sẽ tham gia.

Brenda quay sang nhìn Thomas.

- Cái gì?

- Họ có súng, dao, cả tua vít nữa! Anh
không muốn bị bắn lòi mắt đâu.

- Bạn trai cũng biết điều đấy. – Tóc vàng
nói – Hắn hát khẩu súng về phía bậc
thang lên xuống và mỉm cười. - Mời
cung đi trước.

Rõ ràng Brenda đang tức tối, nhưng cặp
mắt con bé cho thấy hai đứa không còn
lựa chọn nào.

- Tốt thôi.

Tóc vàng lại nở nụ cười rắn dột.

- Có thể chứ. Vui chơi đi, có gì mà phải lo phiền.

- Chẳng ai làm hại hai đứa đâu. - Cao kều xấu hoắc để thêm. - Trừ phi hai đứa cứng đầu và không chịu nghe lời. Khi tiệc xong, hai đứa sẽ muốn nhập hội với tụi anh. Đảm bảo luôn.

Thomas phải cố ngăn nỗi sợ hãi trong lòng.

- Đi thì đi. - Nó nói với Tóc vàng.

- Hai đứa xuống trước đi. - Hấn lại vung vẩy khẩu súng về phía bậc thang lên xuống.

Thomas đưa tay ra nắm lấy tay Brenda, kéo con bé lại gần.

- Đi thôi em. - Nó cố tình dùng giọng mỉa mai nhất có thể. - Vụ này sẽ vui lắm

đây!

- Hay đây. - Đuôi ngựa nói. - Nhìn cảnh hai đứa yêu thương nhau mà chị muốn rớt nước mắt. - chị ta làm bộ đưa tay quạt nước mắt trên má.

Thomas quay người về phía các bậc thang, với Brenda ngay bên cạnh. Nó biết họng súng vẫn đang chĩa vào lưng mình. Hai đứa đi xuống các bậc thang, đến chỗ cánh cửa cũ mềm. Cầu thang chỉ vừa đủ rộng để cả hai đi sát vào nhau. Khi xuống đến nơi, Thomas không thấy nắm cửa đâu. Nó nhướn mày quay lại nhìn

Tóc vàng đang đứng ở cách chúng hai bậc thang.

- Phải gọi cửa theo mật hiệu. - Hấn nói. -

Ba cu đâm dài, ba ngắn, rồi hai cú gõ bằng khớp ngón tay.

Thomas thấy ghét những người này. Bọn họ nói chuyện tỉnh bơ, dùng từ ngữ tử tế, nhưng toàn bộ đều hàm chứa sự chế nhạo. Trên phương diện nào đó, những kẻ này còn tệ hơn cả gã Chạch mắt mũi mà nó đã gặp ngày hôm qua - ít ra thì với gã, hai đứa cũng biết chính xác mình đang đương đầu với ai.

- Gõ đi. - Brenda thì thào.

Thomas co bàn tay lại thành nắm đấm, đập cửa ba cái dài, ba cái ngắn. Sau đó nó cong hai ngón tay, gõ hai lần lên cánh cửa gỗ. Cánh cửa bật mở ngay tức khắc. Tiếng nhạc xập xình bên trong ủa ra như một làn gió.

Người đàn ông mở cửa cho chúng có thân hình đồ sộ, trên tai và mặt có mấy cái khuyên xỏ và đầy hình xăm trổ. Tóc ông ta trắng và dài quá vai. Nhưng Thomas chưa kịp ghi nhận hết các chi tiết đó thì ông ta đã lên tiếng:

- Chào Thomas. Bọn này đang đợi cậu đây.

Chương 37

Một vài phút tiếp theo quả thực đầy choáng váng đối với cả năm giác quan. Câu chào mừng khiến Thomas rất bất ngờ, nhưng trước khi nó kịp trả lời thì người đàn ông tóc dài đã kéo cả nó và

Brenda vào trong, rồi bắt đầu dẫn chúng băng qua một đám đông nhưng cơ thể đang nhảy nhót, quay cuồng, uốn éo xoắn xuýt vào nhau. Âm nhạc to điếc tai với mỗi nhịp trống như một cái búa đập vào đầu Thomas. Từ trên trần nhà thông xuống một số đèn nháy, chúng đang đưa tới lui khi bị mọi người đụng phải, chiếu những luồng sáng cực mạnh ra mọi hướng.

Tóc dài cúi xuống nói chuyện với Thomas trong khi họ từ từ len lỏi qua những người đang nhảy. Nó gần như không nghe được gì dù ông ta hét rất to.

- Ông trời còn có ắc quy! Mọi thứ sẽ rất tệ khi chúng hết điện.

- Làm sao ông biết tên tôi? - Thomas hét

to hỏi lại. - Tại sao ông đợi tôi?

Ông ta bật cười.

- Chúng tôi đã quan sát các cậu cả đêm! Đến sáng nay khi nhìn qua cửa sổ và thấy phản ứng của cậu trước tấm biển, chúng tôi đoán cậu phải là Thomas lừng danh! Brenda đang vòng cả hai tay ôm quanh eo Thomas, bám chặt lấy nó để hai đứa không bị tách ra. Nghe được câu nói vừa rồi, con bé càng ôm cứng.

Thomas ngoảnh lại sau lưng, nhìn thấy Tóc vàng cùng hai người bạn đang bám theo sát nút. Khẩu súng đã được cất đi, nhưng Thomas biết nó có thể được rút ra lần nữa.

Tiếng nhạc om sòm. Trống đập thình thình làm căn phòng rung chuyển. Mọi

người nhảy nhót quay cuồng xung quanh, những ánh đèn chớp tắt rạch qua không gian mờ tối. Những thân người bóng nhẫy mồ hôi, tỏa ra nhiệt lượng làm cả căn phòng ấm lên.

Khi đến khoảng giữa phòng, Tóc dài dừng bước, quay lại nhìn bọn trẻ, cái bờm ngựa màu trắng kỳ dị của ông ta đã xẹp xuống.

- Chúng tôi rất muốn cậu nhập hội! - Ông ta hét lên. - Chắc cậu phải có gì đó đặc biệt! Chúng tôi sẽ bảo vệ cậu trước bọn Chạch xấu!

Thomas thấy mừng vì bọn họ không biết nhiều hơn. Có lẽ chuyện này cũng không quá tệ. Cứ chơi bời, tỏ ra là một người đặc biệt, nó và Brenda có thể làm thân

đủ để chuồn đi đúng lúc mà không bị để ý.

- Tôi sẽ đi lấy đồ uống! - Tóc dài hét to.

- Vui chơi đi nhé! - Nói rồi ông ta biến vào đám người quần quai theo điệu nhạc.

Thomas quay lại và trông thấy Tóc vàng cùng hai người bạn vẫn đứng đó. Họ không nhảy, mà chỉ quan sát. Đuôi ngựa vẩy tay lôi kéo sự chú ý của nó.

- Nhảy đi! - Chị ta hét lớn. Nhưng bản thân chị ta không làm theo lời mình nói.

Thomas quay người cho đến khi đối diện với Brenda, chúng cần phải nói chuyện.

Mặc dù không đọc được suy nghĩ trong đầu Thomas, Brenda cũng vòng tay vít cổ Thomas xuống cho đến khi miệng con bé ghé sát vào tai nó. Hơi thở nóng của

Brenda làm cho làn da ẩm mồ hôi của Thomas nhột nhột.

- Chúng ta làm gì trước tình thế dở hơi này? - Con bé hỏi. Thomas không biết phải làm gì, nhưng cũng vòng tay ôm quanh eo Brenda. Nó cảm thấy cơ thể con bé nóng ran sau lớp áo ướt mồ hôi. Trong lòng nó dấy lên một điều gì đó kỳ lạ, pha trộn giữa cảm giác tội lỗi và sự khao khát Teresa.

- Anh không tưởng tượng nổi chuyện này một giờ trước đây.

- Cuối cùng nó nói qua làn tóc của Brenda. Đó là điều duy nhất nó có thể nghĩ ra được để nói.

Âm nhạc đổi sang một bài hát u tối và ám ảnh. Nhịp chậm xuống một chút, tiếng

trông trầm hơn. Thomas không thể nghe ra được một chữ nào, như thể người ca sĩ đang rên rỉ về một thảm kịch kinh hoàng nào đó với chất giọng nức nở, the thé và náo nề.

- Có lẽ tụi mình nên ở lại với những người này một lúc. - Brenda nói.

Thomas nhận ra hai đứa *đang* nhún nhảy, dù không cố tình hoặc để ý tới chuyện đó. Di chuyển theo tiếng nhạc, xoay người chậm chậm, cơ thể chúng nép sát vào nhau, quần lẩy nhau.

- Em nói gì vậy? - Thomas ngạc nhiên hỏi. - Em bỏ cuộc rồi à?

- Không. Em chỉ mệt mỗi thôi. Có lẽ ở đây chúng ta sẽ an toàn hơn.

Thomas những muốn tin con *bé*, nó cảm

thấy mình có thể tin. Nhưng có gì đó về chuyện này khiến nó lo lắng. Có phải con bé cố tình đưa nó đến đây? Hình như không phải vậy.

- Brenda. Đừng vội từ bỏ hi vọng. Lựa chọn duy nhất của chúng ta là đi đến nơi trú ẩn an toàn. Sẽ có một giải pháp chữa bệnh ở đó.

Brenda lắc đầu nhẹ.

- Khó tin quá. Khó mà hi vọng chuyện đó.

- Đừng nói vậy.

Thomas không muốn nghĩ tới và không muốn nghe điều đó.

- Tại sao họ đưa tất cả người Chạch đến đây, nếu có thuốc trị bệnh? Chuyện này thật vô lí.

Thomas đẩy Brenda ra để nhìn con bé, nó cảm thấy lo ngại trước sự thay đổi thái độ đột ngột này. Đôi mắt Brenda đắm lệ

- Em nói gì điên vậy. - Thomas nói, rồi ngưng lại. Tất nhiên bản thân nó cũng nghi ngờ, nhưng nó không muốn làm con bé nản lòng. - Việc điều trị là có thật, chúng ta phải... - Thomas nhìn sang phía Tóc vàng, người vẫn đang nhìn nó chăm chú. Anh ta không thể nghe được, nhưng cần tắc vô áy náy. Nó lại chồm tới để nói vào tai Brenda. - Chúng ta phải ra khỏi đây. Em muốn ở lại với những kẻ đã chĩa súng và tua vít vào mình sao?

Trước khi Brenda kịp trả lời thì Tóc dài đã quay lại, trong mỗi tay cầm một chiếc

cốc. Thứ chất lỏng màu nâu trong cốc sủi bọt khi ông ta bị xô đẩy bởi những người nhảy nhót xung quanh.

- Uống nào! - Ông ta nói to.

Lúc đó Thomas như bừng tỉnh. Việc nhận đồ uống từ những kẻ lạ mặt này bỗng trở thành một ý tưởng rất, rất tệ. Nghịch lý thay, mọi thứ về nơi chốn và tình huống này mỗi lúc một trở nên bất trắc hơn.

Tuy nhiên Brenda đã vươn tay đón lấy cốc nước.

- Không! - Thomas hét toáng lên trước khi kịp ngăn mình lại, rồi vội vã lấp liếm. - Ý tôi là, chúng tôi chưa vội uống món này. Chúng tôi đã đi suốt một thời gian dài mà không có nước, nên cần uống nước trước. Chúng tôi... ơ... muốn nhảy

một chút. - Nó đã tỏ ra tự nhiên, nhưng bên trong lo ngay ngáy vì biết mình ăn nói chẳng đâu vào đâu, đặc biệt khi Brenda nhìn nó một cách lạ lùng.

Có thứ gì đó nhỏ và cứng được ấn vào cạnh sườn Thomas. Không cần phải quay nhìn nó cũng biết đó là khẩu súng của Tóc vàng.

- Mời hai đứa uống nước. - Tóc dài lại lên tiếng. Lần này mọi sự tử tế đã biến mất khỏi khuôn mặt xám tro của ông ta. Từ chối lời mời như thế là bất lịch sự lắm. - Ông ta lại chìa ra hai cái cốc.

Sự hoảng hốt dâng lên trong lòng Thomas. Không còn nghi ngờ gì nữa trong đồ uống có thứ gì đó đáng sợ.

Tóc vàng ấn mạnh hơn nòng súng vào

sườn Thomas.

- Tao sẽ đếm đến một. - Hấn nói vào tai nó. - Chỉ một thôi. Không thể đắn đo được nữa, Thomas đưa tay cầm lấy chiếc cốc, đổ chất lỏng trong đó vào miệng và nuốt ực. Cảm giác nóng ran như lửa đốt chạy suốt từ cổ họng xuống đến ngực Thomas. Nó lão đảo, ho liên mấy cái.

- Giờ tới lượt cưng. - Tóc dài nói, đoạn đưa chiếc cốc còn lại cho Brenda.

Brenda nhìn Thomas, rồi cầm lấy cốc và uống cạn. Có vẻ như con bé không hề hấn gì, nó chỉ trợn mắt một chút khi chất lỏng trôi xuống dưới.

Cầm lấy hai chiếc cốc, Tóc dài cười nhảu nhở và nói:

- Tốt rồi! Giờ thì nhảy tiếp đi!

Thomas cảm thấy có gì đó là lạ trong bụng. Một sự ấm áp dễ chịu dần dần xuất hiện và lan tỏa ra khắp cơ thể. Nó lại ôm Brenda trong vòng tay, giữ con bé thật chặt trong lúc hai đứa quay cuồng theo điệu nhạc. Đôi môi con bé áp vào cổ Thomas. Mỗi lần như thế, một đợt sóng khoái lạc tràn qua người nó.

- Món gì vậy? - Thomas hỏi. Nó nghe thấy chất nhừa nhựa trong giọng của mình.

- Thứ gì đó không ổn. - Brenda đáp, nhưng Thomas gần như không nghe được.

- Giống như bị thuốc ấy. Em thay lạ lắm.

Phải. Thomas nghĩ bụng. *Thứ gì lạ lắm.*

Căn phòng bắt đầu quay quanh nó nhanh hơn cả những vòng quay hai đứa những khôn

mặt người dường như bị kéo dài ra khi cười, miệng họ biến thành những cái lỗ đen. Nhạc chậm đi và ổn hơn, giọng hát sâu hơn và nhào ra.

Brenda kéo đầu mình ra xa, dùng hai bàn tay vỗ nhẹ lên mặt Thomas. Con bé hìn nó chần chú, mặc dù đôi mắt có hơi đảo nhẹ. Trông con bé thật quyến rũ. Quyến rũ hơn bất kỳ thứ gì nó từng thấy. Mọi thứ xung quanh chúng chìm vào bóng tối. Đầu óc Thomas đang mê mụ đi, nó biết như thế.

- Có lẽ thế này tốt hơn. - Brenda nói. Từ ngữ không còn ăn khớp với miệng con bé. Khuôn mặt Brenda chuyển động theo hình tròn, dường như bị tách rời khỏi cổ.

- Có lẽ chúng ta có thể ở cùng họ. Biết

đâu chúng ta có thể hạnh phúc cho đến lúc Hồng hân. - Brenda mỉm cười, một nụ cười bệnh hoạn, méo mó. - Rồi anh có thể giết em.

- Không đâu Brenda. - Thomas nói, nhưng giọng nó như thể từ rất xa vắng lại, xuyên qua một đường hầm vô tận. - Đừng n...

- Hôn em đi. Tom, hôn em đi nào. - Đôi tay con bé ôm lấy khuôn mặt Thomas, và bắt đầu vít cổ nó xuống.

- Không. - Thomas cưỡng lại.

Brenda ngừng lại, sự đau đớn xuất hiện trên khuôn mặt nhạt nhòa, run rẩy của con bé.

- Tại sao?

Bóng tối quanh Thomas đã trở nên đen

đặc.

- Em không phải là... người ấy. - Giọng nó nghe như một tiếng vang. - Không bao giờ.

Thế rồi con bé rời bỏ Thomas, và tâm trí của nó cũng vậy.

Chương 38

Thomas tỉnh lại trong bóng tối, có cảm giác như đang bị nhét vào một thiết bị tra tấn. Những chiếc đinh đang được chèn chậm chạp đóng vào đầu nó từ mọi hướng.

Nó rên lên. Âm thanh ngắc ngư kinh khủng đó chỉ càng làm cơn đau trong đầu

nó tăng thêm. Nó buộc mình im lặng, rồi cố gắng đưa tay lên vuốt...

Đôi tay nó không nhúc nhích. Thứ gì đó dính chắc níu cổ tay giữ chúng lại. Băng keo. Nó cố đá chân, nhưng chân cũng đang bị trói chặt. Nỗ lực chỉ làm một đợt sóng đau đớn tràn qua cơ thể và đầu óc nó. Nó nằm yên, khe khẽ rên rỉ. Không biết nó đã bất tỉnh bao lâu.

- Brenda? - Thomas thì thào. Không có lời đáp.

Ánh sáng bùng lên.

Chói chang và gay gắt. Thomas nhắm nghiền cả hai mắt, rồi mở hé hé một con. Ba người đang đứng trước mặt nó, nhưng ngược sáng nên khuôn mặt họ chìm trong bóng tối.

- Dậy chưa dậy chưa – Một giọng nói khàn khàn cất lên. Ai đó cười rinh rích.
- Muốn uống thêm thứ đó không cung? - Một phụ nữ nói. Người kia lại tiếp tục cười rinh rích.

Rốt cuộc Thomas cũng quen được với ánh sáng và mở mắt hoàn toàn. Nó đang ngồi trên một chiếc ghế, những dải băng keo to bản màu xám siết chặt cổ tay nó vào tay ghế, và mắt cá chân nó vào lưng ghế. Hai người đàn ông và một phụ nữ đứng trước mặt nó. Tóc vàng. Cao kều xấu hoắc. Đuôi ngựa.

- Sao các người không đập tôi ở trong hẻm cho rồi?
- Đập? - Tóc vàng hỏi. Giọng hằn trước đó không hề khàn. Có vẻ như hắn đã hò

hét suốt mấy tiếng vừa qua trên sàn nhảy. Cậu nghĩ chúng tôi là ai chứ, một đám mafia thế kỷ hai mươi chắc? Nếu chúng tôi thực sự muốn *đập*, thì giờ cậu đã nằm một đồng trên vũng máu rồi.

- Tụi này không muốn cậu chết. - Đuôi ngựa cắt ngang. - Như thế sẽ làm thịt dở đi. Tụi này muốn thưởng thức con mỗi khi nó còn thở, càng nhiều càng tốt, trước khi nó chết vì mất máu. Cậu không tưởng tượng thịt tươi ngon ngọt như thế nào đâu.

Cao kêu xấu hoặc bật cười, nhưng Thomas không rõ Đuôi ngựa giỡn chơi hay nói thật. Dù là thế nào thì nó cũng thấy sợ chết khiếp.

- Giỡn thôi mà. - Tóc vàng nói. - chúng

tôi chỉ ăn thịt người khác khi tình hình thật sự tuyệt vọng. Thịt người có vị tởm lắm.

Lại một tràng cười rinh rích bật ra từ phía Cao kều xấu hoắc. Không ra khúc khích, cũng chẳng phải cười lớn tiếng. Rinh rích. Thomas không tin những người này đang nghiêm túc. Nó lo lắng nhiều hơn trước việc đầu óc họ có vẻ như... thiếu tỉnh táo.

Tóc vàng mỉm cười, lần đầu tiên kể từ lúc gặp Thomas.

- Giỡn nữa đó. Chúng tôi chưa tới nỗi điên hẳn đâu. Nhưng tôi dám cá vị của thịt người không ngon lành gì.

Cao kều xấu hoắc và Đuôi ngựa gật gù.

Trời ạ, những người này bắt đầu mất

trí thật rồi. Thomas nghi bụng. Nghe thấy những tiếng ú ớ khe khẽ ở bên trái, nó nhìn sang.

Brenda đang bị trói giống nó trong một góc phòng. Nhưng miệng con bé cũng bị dán băng keo, khiến Thomas nghĩ có lẽ con bé đã chống cự trước khi ngất đi.

Hình như Brenda chỉ vừa mới tỉnh lại, và khi nhận ra ba người trước mặt, con bé lập tức cựa quậy trên ghế, miệng ú ớ, mắt tóe lửa.

Tóc vàng lơ tay chỉ thẳng vào Brenda. Khẩu súng của hắn đã tái xuất hiện như phép màu.

- Im lặng! Im lặng nếu không tao bắn nát óc bây giờ.

Brenda ngừng kêu. Thomas đã tưởng con

bé sẽ chuyển qua khóc lóc hay gì đó. Nhưng không. Nó lập tức cảm thấy mình ngu ngốc khi nghĩ như thế. Brenda từng chứng tỏ con bé kiên cường CỐ nào.

Tóc vàng hạ súng xuống.

- Tốt. Đáng lẽ chúng ta nên xử lí con bé khi nó bắt đầu la hét ở trên kia. Lại còn cắn nữa chứ. - Hấn nhìn xuống cánh tay, nơi vẫn còn mấy dấu răng đỏ bầm.

- Con bé đi cùng thằng nhỏ. - Đuôi ngựa nói. - chúng ta chưa thể giết nó được.

Tóc vàng kéo một chiếc ghế lại gần và ngồi xuống trước mặt Thomas. Những người còn lại cũng làm theo và nhẹ nhõm ra mặt, như thể đã chờ đợi giây phút này suốt mấy giờ liền. Tóc vàng đặt khẩu súng lên đùi, nòng chĩa vào Thomas.

- Được rồi. - Hẳn ta nói. - chúng ta có khá nhiều chuyện để nói. Nhưng tôi sẽ không mất thời gian cho những chuyện vớ vẩn với cậu. Nếu cậu loanh quanh hoặc từ chối trả lời, tôi sẽ bắn một phát vào chân cậu. Tiếp tục vòng vo, chân kia sẽ ăn đạn. Vẫn còn ngoan cố, viên đạn thứ ba sẽ găm vào mặt con bồ của cậu. Tôi đang nhắm tới một chỗ ở giữa hai con mắt. Tôi nghĩ cậu đã đoán được chuyện gì sẽ xảy ra nếu cậu làm tôi bức mình lần thứ tư

Thomas gật đầu. Nó muốn cảm thấy cứng cỏi để có thể chống lại đám Chạch này. Nhưng lí lẽ thường tình đã thắng. Nó đang bị trói vào một chiếc ghế, vũ khí không có, đồng minh cũng không, chẳng

có gì sất. Mặc dù thành thực mà nói, nó không có gì phải giấu diếm. Nó sẽ trả lời mọi câu hỏi của gã Chạch. Cho dù thế nào thì nó cũng không muốn bị ăn đạn. Và nó biết hẳn ta không hù dọa suông.

- Câu hỏi đầu tiên. - Tóc vàng nói. - Cậu là ai tại sao tại sao tên cậu được gắn biển khắp nơi trong cái thành phố khi gió này ?

- Tên tôi là Thomas. - Ngay khi nghe tới chữ đó, khuôn mặt Tóc vàng cau lại đầy giận dữ. Thomas nhận ra sai lầm của mình vội vàng tiếp lời. - Các anh đã biết điều đó rồi. Thật ra, việc tôi đến đây là một câu chuyện lạ lùng mà tôi nghĩ có lẽ chắc các anh cũng không tin. Nhưng xin thề, tôi nói thật.

- Tại sao cậu không tới bằng Berg giống như bọn tôi? – Đuôi ngựa hỏi.

- Berg à? - Thomas không hiểu chữ này có nghĩa gì, nhưng nó chỉ lắc đầu và nói tiếp. - Không, chúng tôi bước lên từ một đường hầm trong lòng đất, cách đây khoảng ba chục dặm về phía nam. Trước đó chúng tôi đã đi qua một thứ được gọi là Xuyên không. Trước đó nữa th...

- Khoan đã. - Tóc vàng giơ một tay lên. - Xuyên không á? Đáng lẽ tôi đã cho cậu ăn đạn, nhưng không lí gì cậu bịa ra chuyện đó.

Thomas nhú mày bối rồi. Nó hỏi:

- Tại sao?

- Cậu sẽ rất ngu nếu tìm cách lảng tránh với một sự dối trá rành rành như vậy.

Cậu đi qua Xuyên không à? - Hẳn ta ngạc nhiên ra mặt.

Thomas nhìn hai người còn lại, cả hai đều có vẻ mặt chưng hửng như nhau.

- Phải. Tại sao chuyện đó lại khó tin như vậy?

- Cậu có biết hệ thống Xuyên không đất đỏ như thế nào không? Nó từng được giới thiệu cho công chúng ngay trước khi các quảng lửa xuất hiện. Chỉ có các quan chức và bọn tỳ phú mới đủ điều kiện để sử dụng nó.

Thomas nhún vai.

- Thật ra, tôi biết họ có nhiều tiền, và ông ta gọi nó bằng cái tên đó. Cửa Xuyên không. Nó giống như một bức tường xám lạnh như nước đá khi bước qua.

- Ông ta? - Đuôi ngựa thối mốc.

Thomas chỉ mới vừa bắt đầu nhưng đã cảm thấy rối trí. Làm thế nào để kể một câu chuyện như thế?

- Tôi nghĩ ông ta là người của VSAT. Họ đã đưa chúng tôi vào một cuộc thử nghiệm hay kiểm tra gì đó. Tôi không biết tường tận. Chúng tôi đã bị... xóa sạch ký ức. Một phần trí nhớ của tôi đã quay lại, nhưng không toàn vẹn.

Tóc vàng không nhúc nhích trong một thoáng, và chỉ ngồi đó, nhìn Thomas chằm chằm. Hắn gần như nhìn *xuyên* qua người nó, về phía bức tường sau lưng. Cuối cùng anh ta lên tiếng:

- Tôi từng là luật sư. Trước khi quảng lửa xuất hiện và căn bệnh này hủy hoại

mọi thứ. Tôi biết khi nào người ta nói dối. Tôi rất, rất giỏi nghề đấy.

Nghịch lí thay, Thomas cảm thấy nhẹ người.

- Vậy thì anh sẽ biết tôi không...

- Đúng. Tôi biết. Tôi muốn nghe toàn bộ câu chuyện. Cậu kể đi.

Thomas kể. Nó không biết tại sao, nhưng có vẻ như mọi chuyện khá ổn. Bản năng mách bảo nó những người này cũng như mọi người, họ bị đưa tới đây để sống nốt những năm tháng kinh hoàng cuối cùng của căn bệnh Nhật trùng. Họ chỉ đang tìm kiếm một ưu thế, một lối thoát, giống như bất kỳ ai. Gặp gỡ một con người có tên được gắn biển khắp nơi trong thành phố là một bước khởi đầu hoàn hảo. Nếu ở

vào địa vị của họ, chắc nó cũng làm chuyện tương tự. Nhưng hi vọng không phải dùng đến súng hoặc dây trói.

Thomas đã kể lại phần lớn câu chuyện cho Brenda một ngày trước đó, bây giờ nó thuật lại gần như nguyên xi. Mê cung, cuộc đào thoát, phòng tập thể. Nhận nhiệm vụ vượt qua Đất cháy. Nó cẩn thận tạo ra vẻ quan trọng cho sứ mệnh của mình, nhấn mạnh rằng giải pháp điều trị đang chờ chúng ở cuối thử nghiệm. Khi mất đi sự trợ giúp của Jorge, có lẽ nó có thể bắt đầu lại với những người này. Nó cũng bộc lộ sự quan tâm đối với các trang viên khác, nhưng khi được hỏi liệu có nhìn thấy bọn trẻ hoặc một nhóm con gái nào không thì ba người đối diện nó

đều đáp là không.

Một lần nữa, nó không nói nhiều về Teresa. Nó chỉ không muốn gây nguy hiểm thêm cho con *bé*, mặc dù nó không rõ việc nhắc đến Teresa có thể gây ra chuyện đó như thế nào. Nó cũng nói dối một chút về Brenda. Thật ra thì nó không làm điều đó một cách trắng trợn quá. Nó chỉ kể sao cho có vẻ như con bé đã đi cùng nó ngay từ đầu.

Khi Thomas kết thúc bằng chi tiết chạm trán với ba người đối diện trong hẻm, nó hít một hơi thật sâu và ngo ngoậy trên ghế.

- Các anh *có thể* tháo băng keo cho tôi được không?

Cao kêu xấu hoặc vẫy nhẹ tay khiến

Thomas chú ý. Một con dao sáng loáng nom rất sắc bén đã xuất hiện trên tay anh ta.

- Cậu nghĩ sao? - Cao kêu xấu hoặc hỏi Tóc vàng.

- Được chứ, tại sao không.

Trong suốt quá trình nghe câu chuyện, Tóc vàng luôn giữ một vẻ mặt lạnh lùng, không tỏ ra tin tưởng hay nghi ngờ.

Cao kêu nhún vai đứng dậy, tiến lại chỗ Thomas. Anh va vù vừa mới cúi xuống và chìa dao ra thì những âm thanh hỗn độn vọng xuống từ trên đầu. Tiếng huỳnh huých vang lên, theo sau là tiếng la hét. Rồi nghe như có cả trăm người đang chạy trên đó. Những bước chân cuồn cuộn. Thêm nhiều tiếng huỳnh huých và

hò hét

- Một nhóm khác đã tìm thấy chúng ta. - Tóc vàng nói, mặt bỗng biến sắc. Anh ta đứng dậy, ra hiệu cho hai người còn lại đi theo mình. Chỉ vài giây sau họ đã rời phòng theo một cầu thang đi lên. Có tiếng cánh cửa mở ra rồi sập lại. Sự hỗn loạn trên đầu tiếp tục.

Tất cả chuyện đó khiến Thomas vô cùng hoảng sợ. Nó nhìn sang phía Brenda. Con bé chỉ ngồi yên nghe ngóng. Rốt cuộc, mắt hai đứa chạm nhau. Do vẫn còn bị bịt miệng nên Brenda chỉ có thể nường mảy.

Thomas không thích cảm giác bị trói vào ghế như thế này. Đám Chạch mà nó đã gặp trong hẻm sẽ không có cơ hội nào

trước những kẻ như gã Chạch mà chúng đã chiến đấu dưới Ngâm.

- Liệu sẽ ra sao nếu một đám những gã Chạch loạn óc đang ở trên kia? - Thomas hỏi.

Brenda ú ớ gì đó dưới lớp băng bịt miệng.

Thomas huy động toàn bộ các cơ bắp để nhích chiếc ghế lại gần con bé, từng chút một. Mới đi được chừng một mét thì những tiếng vật lộn ồn ào trên đầu đột ngột dừng lại. Thomas sửng người ngó lên trần.

Không có gì xảy ra trong mấy giây tiếp theo. Sau đó, có một loạt bước chân, có lẽ là hai, băng qua sàn nhà phía trên. Một tiếng huých vang lên. Thêm một tiếng

nữa. Một tiếng thứ ba. Thomas hình dung ra những thân người đổ xuống sàn.

Cánh cửa trên đầu cầu thang bật tung.

Những bước chân mạnh mẽ chạy xuống.

Do *cầu* thang khuất trong tối nên Thomas lạnh toát người trong khi chờ đợi kẻ sắp xuất hiện.

Cuối cùng, kẻ đó bước ra ánh sáng.

Minho. Bắn thủ và máu me, mặt đầy sẹo bóng. Mỗi tay cầm một con dao. Minho.

- Hai người này sướng thật. - Thăng bé lên tiếng.

Chương 39

Mặc dù đã trải qua không biết bao nhiêu

chuyện, Thomas cũng chẳng thể nhớ nổi lần cuối cùng nó không thốt nên lời là khi nào.

- Làm sao... cái qu... - Nó lắp bắp, cố gắng nói một câu gì đó.

Minho mỉm cười, một dấu hiệu tốt, đặc biệt là khi căn cứ theo tình trạng hải hùng của thằng bé.

- Vừa mới tìm ra cậu. Bộ cậu tưởng tại đây sẽ để cho cái đám mặt đẹp đó đụng tới cậu sao? Cậu nợ tôi rồi nhé. Nợ lớn lắm luôn đó. - Minho bước tới cắt băng keo cho Thomas.

- Cậu nói mới vừa tìm được là sao? - Thomas mừng tới nỗi muốn cười phá lên như thằng điên. Không những nó được giải cứu mà cả đám bạn bè của nó cũng

còn sống sót. Còn sống!

Minho tiếp tục cắt băng keo.

- Jorge dẫn tôi đi qua thành phố, vừa tránh đám Chạch, vừa kiếm đồ ăn. - Giải thoát cho Thomas xong, nó quay qua cắt băng keo cho Brenda và nói tiếp. - Sáng hôm qua, tôi tôi tản ra, đi lòng sục khắp nơi. Chảo chiên ló mặt vô con hẻm trên kia đúng lúc ba tên Chạch chĩa súng vào cậu. Nó chạy về thông báo, bọn tôi điên tiết lên, bắt đầu tính tới chuyện đột kích. Hầu hết đám mặt đẹp ở đây đang ngủ, hoặc đã bị loại khỏi vòng chiến.

Brenda gỡ người ra khỏi chiếc ghế và chạy qua phía Thomas ngay khi dải băng keo cuối cùng được cắt đứt, nhưng rồi con bé ngập ngừng, Thomas không biết

liệu con bé đang nổi điên hay chỉ lo lắng. Rồi Brenda gỡ miếng băng keo dán miệng và tiến đến bên cạnh Thomas.

Thomas đứng lên. Đầu nó lập tức xây xẩm, cả căn phòng quay cuồng khiến nó muốn bệnh. Nó buông người xuống ghế.

- Trời đất ơi. Có ai có aspirin không vậy?

Minho cười trù. Brenda đã tiến đến chân cầu thang và đứng khoanh tay ở đó. Có gì đó trong thái độ của con bé cho thấy nó đang tức tối. Rồi Thomas nhớ ra điều cuối cùng nó đã nói trước khi bị thuốc ngủ đánh gục.

Ôi trời nó nghĩ thầm. Nó đã bảo con bé sẽ không bao giờ là Teresa.

- Brenda, - Thomas ngượng ngùng hỏi

thăm, - em khỏe không? - Nó sẽ không đời nào nhắc tới màn khiêu vũ và cuộc đối đáp kỳ quặc giữa hai đứa trước mặt Minho.

Brenda gật đầu, nhưng không nhìn lại Thomas.

- Em ổn. Chúng ta đi thôi. Em muốn gặp chú Jorge. - Những câu nói của con bé cụt lủn và không có chút cảm xúc nào.

Thomas rên rỉ, mừng vì có cơn đau đầu để được viện cớ. Phải rồi, Brenda đang rất tức nó. Thật ra *tức* không phải là từ chính xác. Con bé có vẻ tổn thương nhiều hơn.

Cũng có thể nó chỉ đoán mò và con bé không hề bận tâm chút nào.

Minho tiến đến bên cạnh Thomas, chìa

tay ra.

- Đi nào, bồ. Đau đầu hay không thì chúng ta cũng phải lên đường thôi. Không biết chúng ta có thể giữ cho đám tù binh trên kia yên lặng được bao lâu.

- Tù binh à? - Thomas hỏi lại.

- Gọi sao cũng được, chúng ta không thể liêu lĩnh thả bọn họ ra trước khi lên đường, chúng ta chỉ có khoảng một tá người, nhưng phải chống chọi với hai chục mạng. Bọn họ cũng không vui vẻ gì. Có lẽ họ đang bắt đầu nghĩ có thể quật lại tội mình ngay sau khi tỉnh rượu.

Thomas lại đứng lên, lần này chậm rãi hơn. Đầu nó lùng bùng như bị gõ trống liên tục. Hai tròng mắt của nó cũng bị đẩy từ phía sau theo từng nhịp đập. Nó

nhắm mắt lại một lúc, cho đến khi mọi thứ hết quay cuồng, trước khi hít một hơi thật sâu và nhìn Minho nói:

- Ổn rồi.

Minho cười đáp lại:

- Có thể mới đáng mặt đàn ông chứ. Đi thôi.

Thomas đi theo thằng bạn đến chỗ cầu thang. Nó dừng lại bên cạnh Brenda nhưng không nói gì. Minho ngó qua Thomas với vẻ mặt như thể muốn hỏi:
Con nhỏ bị gì vậy ? Thomas chỉ lắc đầu khẽ.

Minho nhún vai, rồi huỳnh huých leo lên cầu thang, bỏ Thomas ở lại với Brenda một lúc. Có vẻ như con bé chưa muốn đi, và tiếp tục từ chối nhìn vào mắt Thomas.

- Anh xin lỗi. - Thomas nói, nó cảm thấy hối hận vì câu nói phũ phàng trước khi bất tỉnh. - Hình như anh có nói gì đó...

Brenda ngáng phắt lên nhìn vào mắt Thomas.

- Anh tưởng tôi thêm bận tâm tới anh và bạn gái anh hả? Tôi chỉ nhảy nhót, đùa giỡn một chút trước khi mọi chuyện tồi tệ thêm. Cái gì, anh tưởng tôi cảm nắng anh chắc? Tưởng tôi chết khô chết héo cho tới ngày anh ngỏ lời cầu hôn tôi chắc? Mơ đi nhé.

Lời nói của Brenda tràn đầy sự căm hận, tới nỗi Thomas lùi lại một bước, đau điếng như thể vừa nhận một cái tát.

Trước khi nó kịp đáp trả thì Brenda đã ùng ùng bỏ lên trên cầu thang, vừa đi

vừa ngấm ngáy. Chưa bao giờ nó thấy thiếu Teresa như lúc này. Bất giác nó gọi thầm tên con bé trong đầu, nhưng không có ai trả lời.

Mùi là thứ đập vào Thomas trước cả khi nó tiến vào căn phòng nơi mọi người từng nhảy nhót.

Giống như mồ hôi trộn lẫn với dịch ối. Trên sàn mọi người nằm ngổ ngàng ngang, có người ngủ, có người co cụm lại và run rẩy, có người nằm im như chết. Jorge, Newt và Aris đang đứng canh gác, họ chậm rãi quay người, dao lăm lăm trong tay.

Thomas nhìn thấy chảo chiên và các tráng viên khác. Mặc dù đầu còn đang nhức, nó vẫn cảm thấy nhẹ nhõm và hào

hứng hẳn lên.

- Các cậu đã ở đâu vậy? Các cậu đã gặp chuyện gì? - Nó hỏi.

- Thomas này! - chào chiêm reo lên. - Vẫn xấu xí như mọi khi! Newt tiến đến chỗ Thomas, nở một nụ cười thực bụng.

- Mừng là cậu chưa chết, Tommy. Tôi mừng thật sự đó.

- Tôi cũng vậy. - Thomas kinh ngạc nhận ra đây là cuộc đời nó đang sống. Đây là cách mọi người chào đón nhau sau một, hai ngày xa cách.- Mọi người đều đến được đây chứ? Các cậu đã ở đâu? Làm thế nào tới được đây?

New gật đầu.

- Còn đủ cả mười một đứa. Cộng thêm Jorge nữa.

Câu hỏi của Thomas bật ra trước khi mọi người kịp lên tiếng:

- Có tấm hơi gì của Barkley và đám Chạch còn lại không? Có phải bọn họ là những người đã cho nổ đường hầm không?

Người trả lời nó là Jorge. Thomas trông thấy anh ta đứng gần cửa ra vào nhất, tay cầm một thanh kiếm rất ghê rợn, lưỡi kiếm gác lên vai của Cao kều xấu hoắc. Gã và Đuôi ngựa đang ngồi co ro dưới sàn.

- Từ lúc đó không thấy hấn ta đâu nữa. Chúng tôi biến đi khá nhanh, còn bọn họ thì không đủ can đảm tiến vào sâu trong thành phố.

Việc nhìn thấy Cao kều xấu hoắc khiến

Thomas hơi bất an. Tóc vàng. Tóc vàng đâu rồi? Minho và những đứa khác xử trí thế nào với khẩu súng của hắn ta? Nó nhìn quanh nhưng không trông thấy Tóc vàng trong phòng.

- Minho này. - Thomas thì thầm, rồi vẫy thẳng bé lại gần mình. Do cả nó và Newt đều đang đứng bên cạnh, nên chồm người tới trước. - Gã tóc vàng húi cua. Hình như là kẻ cầm đầu. Gã đâu rồi?

Minho nhún vai, đánh mắt ra hiệu cho Newt trả lời.

- Chắc là chuồn mất rồi. - Newt nói. - Cùng với một nhóm nhỏ. Bọn tôi không thể bắt hết tất cả mọi người.

- Sao vậy? - Minho hỏi. - Cậu ngán thẳng đó hả?

Thomas nhìn quanh, hạ thấp giọng hơn nữa.

- Hắn có một *khẩu súng*. Hắn là kẻ duy nhất tôi từng thấy có 1 vũ khí nguy hiểm hơn dao. Với lại, hắn không tử tế lắm đâu.

- Ai cần quan tâm thứ tởm đó? - Minhho nói. - Chúng ta sẽ ra khỏi thành phố khuông điên này trong một giờ nữa. chúng ta nên đi ngay.

Đây có lẽ là ý hay nhất Thomas từng nghe thấy trong suốt mấy ngày vừa qua.

- Đúng rồi, tôi muốn rời khỏi đây trước khi hắn ta quay lại.

- Mọi người nghe đây! - Minhho vừa nói vừa bước qua đám người. - Chúng tôi sẽ rời khỏi đây ngay lập tức. Đừng có đuổi

theo thì tất cả sẽ không việc gì. Nếu bám đuôi chúng tôi, các người sẽ tiêu đời. Quá dễ để lựa chọn, há?

Thomas tự hỏi Minho giành lại quyền lãnh đạo từ Jorge khi nào. Nó nhìn qua phía anh ta và trông thấy Brenda đang lặng lẽ đứng cạnh một bức tường, mắt nhìn xuống sàn nhà. Nó cảm thấy rất tệ về việc đã xảy ra đêm trước. Thật sự là nó *đã* muốn hôn con bé, nhưng vì lí do nào đó, nó đồng thời cảm thấy mình thật kinh tởm. Có lẽ là do thuốc. Cũng có thể do Teresa. Hoặc là...

- Ê, Thomas! - Minho hét gọi nó. - Dậy coi! Chúng ta lên đường nào!

Một vài tráng viên đã bước qua cửa ra bên ngoài. Nó đã ngất đi bao lâu? Trọn

một ngày, hay chỉ vài giờ? Nó đi theo bọn trẻ, dừng lại cạnh Brenda và khẽ đẩy con bé. Nó đã sợ con bé sẽ không đi cùng cả bọn, nhưng Brenda chỉ ngần ngừ một chút rồi nhanh chóng bước ra cửa.

Minho, Newt và Jorge đứng đợi bọn trẻ và tiếp tục canh chừng với vũ khí trong tay, cho tới khi tất cả đã ra ngoài, trừ Thomas và Brenda. Tại ngưỡng cửa, Thomas quan sát trong lúc ba người lùi dần ra cửa, gươm dao không ngừng vung vẩy. Nhưng có vẻ như trong đám tù binh chẳng ai buồn gây sự. Có lẽ họ đã sẵn sàng để sống tiếp và mừng rỡ vì mình còn toàn mạng.

Mọi người tụ tập lại trong con hẻm, cách xa các bậc thang lên xuống. Thomas

đứng gần bậc thang trên cùng, còn Brenda đã lên ra đứng ở phía bên kia của nhóm trẻ. Nó thề sẽ để cho con bé một mình ngay khi bọn trẻ đã đi ra khỏi thành phố an toàn. Nó thấy thích Brenda và muốn làm bạn với con bé chứ không có gì khác. Quan trọng hơn, tình cảm của nó dành cho Brenda ngày càng trở nên giống với thứ nó đã dành cho Chuck. Vì một lí do nào đó, cảm giác trách nhiệm đối với con bé đã hình thành trong lòng Thomas.

- ... rồi chạy thực mạng.

Thomas lắc đầu, nhận ra Minhho đang nói nay giờ. Cơn nhức đầu như búa bổ vẫn hành hạ nó, nhưng nó cố tập trung.

- Chi còn khoảng một dặm thôi. - Minhho

nói. - Đám Chạch này rồ cuộc cũng không quá nguy hiểm. Vậy nên chúng ta hãy...

- Ê!

Tiếng kêu vang lên từ phía sau Thomas, rè rè và âm lượng lớn, chất chứa đầy sự rồ dại. Thomas quay lại và thấy Tóc vẫn đang đứng ở bậc thang dưới cùng, ngay cạnh cánh cửa, tay giương ra. Những ngón tay của hắn nắm chặt khẩu súng đến mức các khớp đốt trắng bệch ra. Hắn tỏ ra bình tĩnh và lạnh lùng một cách bất ngờ. Nòng súng chĩa thẳng vào Thomas. Hắn bóp cò trước khi mọi người kịp phản ứng. Tiếng súng rền vang trong con hẻm chật hẹp.

Cơn đau nhói lên nơi vai trái của

Thomas.

Chương 40

Phát đạn hất Thomas bật ngựa ra sau, xoay người và đập mặt xuống đất Giữa tiếng ù ở tai và cơn đau, nó nghe thấy tiếng súng nổ lần nữa, rồi những tiếng hăm hè, đấm đá, tiếp nối bởi tiếng kim loại chạm vào bề mặt xi măng.

Nó xoay người nằm ngựa lại, một bàn tay bầu chắt lách vị trí bị bắn, và cố thu hết can đảm để nhìn xuống vết thương. Tiếng ù trong tai nó mỗi lúc một lớn. Qua khóe mắt, nó thoáng nhìn thấy Tóc vàng bị đè xuống đất. Ai đó đang nện hấn cật lực.

Minho.

Rốt cuộc Thomas cũng nhìn được vết thương của mình. Thứ nhìn thấy làm tim nó loạn nhịp.

Từ cái lỗ nhỏ trên áo nó loang ra một vết ướm tròn màu đỏ, tại vị trí phần mềm ở vai nó. Máu trào ra từ vết thương. Nó đau *khủng khiếp*. Nó tưởng cơn đau đầu lúc nãy của mình đã là dữ dội lắm, nhưng vết thương này đau hơn thế gấp ba, bốn lần. Tất cả sự đau đớn tập trung vào vai rồi từ đó lan tỏa ra khắp cơ thể. Newt đang ở bên cạnh nó. Thằng bé nhìn xuống với đôi mắt lo lắng.

- Hắn bắn tôi. - Câu nói bật ra từ miệng Thomas và lập tức chiếm vị trí đầu bảng trong danh sách những thứ ngớ ngẩn nhất

mà nó từng nói. Con đau giống như những cái kim bấm luồn lách trong cơ thể nó, đâm chọc và cào xước bằng các đầu nhọn của chúng. Thomas cảm thấy đầu mình đang mê mụ dần đi một lần nữa.

Ai đó đã đưa một chiếc áo cho Newt để thằng bé bịt vào vết thương của Thomas, làm một đợt đau đớn khác tràn qua người nó. Nó bật khóc, không buồn bận tâm việc mình tỏ ra yếu đuối. Nó đau chưa từng thấy. Thế giới xung quanh nó tiếp tục tối thêm

Ngất đi, Thomas thuyết phục bản thân mình. Làm ơn ngất đi, để chuyện này biến mất

Những giọng nói văng vẳng xa xăm, cũng giống như giọng của chính nó lúc ở sàn

nhảy:

- Tôi có thể lấy cái đó ra. - Giọng này là của Jorge nói với mọi người. - Nhưng tôi cần lửa.

- Chúng ta không thể làm việc này ở đây.

- Hình như là giọng Newt.

- Hãy ra khỏi thành phố chết bầm này trước đã. - Chắc chắn là Minho rồi.

- Thôi được. Phụ tôi khiêng cậu ấy. -

Không biết đưa nào. Những bàn tay luôn xuống bên dưới cơ thể nó và nắm lấy hai chân nó. Đau quá. Ai đó bảo sẽ đếm đến ba. Một. Đau. Hai. *Ái da*. Ba!

Nó bay bổng lên trời, cơn đau lại bùng nổ một đợt mới, rõ nét và tê tái.

Thế rồi ao ước được ngắt đi của Thomas trở thành hiện thực. Bóng tối cuốn đi mọi

rắc rối của nó.

Nó thức dậy, đầu óc u mê như một màn sương.

Ánh sáng làm nó chói mắt. Nó không tài nào mở mắt ra nổi. Toàn bộ cơ thể của nó đập dềnh và được những bàn tay túm chặt. Nó nghe thấy những tiếng thở dốc nặng nhọc, tiếng bước chân trên vỉa hè. Ai đó hét lên, nhưng nó không nghe ra được chữ nào. Từ xa vọng đến những tiếng la hét điên dại của đám Chạch. Có lẽ chúng đang bám theo bọn trẻ.

Nóng quá. Không khí nóng rát người.

Vai nó như có lửa đốt. Cơ đau xé nát cơ thể nó tựa như một loạt những vụ nổ độc

địa, và một lần nữa nó lại chìm vào bóng tối.

* * *

Nó mở hé mắt.

Lần này thì ánh sáng đỡ gay gắt hơn. Những tia nắng hoàng hôn vàng vọt. Nó nằm ngửa trên nền đất cứng. Một cục đá chọc vào thắt lưng nó, nhưng cảm giác khó chịu đó còn sung sướng hơn bội phần so với cơn đau nơi vai. Mọi người lảng vảng xung quanh nó, rì rầm trò chuyện với nhau.

Tiếng âm ỉ của đám Chạch đã trở nên xa xôi hơn. Nó không trông thấy gì ngoài bầu trời trên đầu không vương vীu các

tòa nhà. Vai nó đau quá. Đau thật là đau. Một ngọn lửa kêu lép bép đầu đó rất gần. Nó cảm thấy hơi nóng theo làn gió mơn man cơ thể mình.

Ai đó lên tiếng:

- Tốt hơn các cậu nên ghì cậu ta lại. Cả chân lẫn tay.

Mặc dù đầu óc nó vẫn lằng đằng như làn sương, câu nói này nghe chừng không ổn.

Một ánh bạc lóe lên trong mắt nó. Đó là ánh nắng chiếu phản chiếu trên... con dao chẳng? Hình như lưỡi dao đỏ rực lên thì phải?

- Vụ này sẽ đau thấu trời đây. - Không biết đứa nào nói ra câu đó.

Nó nghe thấy một tiếng xèo trước khi

hàng triệu tấn thuốc nổ xé toang vai mình.

Nó lại ngất đi lần thứ ba.

Nó cảm thấy lần bất tỉnh này dài hơn những lần trước. Khi nó mở mắt ra trở lại, sao trời trông như những đầu đinh ghim phát sáng! trên nền trời tối đen. Ai đó đang nắm tay nó. Nó cố quay đầu để nhìn thì bị một cơn đau nhói chạy dọc xương sống.

Không cần phải nhìn nữa. Đó là Brenda.

Còn ai vào đây chứ? Ngoài ra, bàn tay mềm mại và nhỏ nhắn! Brenda là cái chắc.

Cơn đau kinh hoàng trước đó đã được

thể chỗ bởi thứ khác. Theo cách nào đó, bây giờ nó cảm thấy còn tồi tệ hơn. Thứ gì đó giống như một căn bệnh đang luồn lách trong cơ thể nó. Một sự ghê rợn, ngứa ngáy, dày vò. Thứ gì đó gớm ghiếc, tựa như lũ giòi bò trườn trong mạch máu, các hốc xương và giữa những thớ cơ của nó. Ăn dần cơ thể nó.

Cơn đau bây giờ trở nên nhức nhối nhiều hơn. Sâu thẳm và tê tái. Bao tử nó sôi réo và lồng lộn, mạch máu của nó nóng như lửa đốt

Không biết thế nào, nhưng nó chắc chắn có điều gì đó rất tệ.

Chữ *nhiễm trùng* bật lên trong đầu nó, rồi cương quyết không chịu rời bỏ.

Nó mê đi.

Mặt trời buổi sáng đánh thức Thomas dậy. Điều đầu tiên nó nhận thấy là Brenda không còn nắm tay nó nữa. Rồi nó cảm thấy không khí mát lạnh sớm mai trên da thịt, mang lại cho nó một khoảnh khắc sung sướng ngắn ngủi.

Sau đó, nó dần dần ý thức đầy đủ về cơn đau nhức nhối đang gặm nhấm cơ thể mình, đay nghiến từng tế bào. Sự đau đớn không còn liên quan đến cái vai và vết đạn bắn nữa. Có thứ gì rất khủng khiếp đã xảy ra trên toàn bộ cơ thể nó.

Nhiễm trùng. Lại cái chữ đó.

Nó không biết làm cách nào sống sót qua năm phút tới. Hoặc một giờ tới. Làm thế

nào nó có thể vượt qua cả một ngày trời? Sau đó nó sẽ ngủ và tất cả quay lại từ đầu chẳng? Sự tuyệt vọng ngoác miệng nuốt chửng nó, đe dọa đẩy nó xuống một vực thẳm kinh hoàng. Một sự điên dại pha lẫn hoảng sợ trùm lên nó. Và trên hết thấy là sự đau đớn.

Đó là lúc mọi chuyện trở nên kỳ quặc.

Những đứa khác nghe thấy trước Thomas. Minho và mọi người đột nhiên nằm dãn xuống đất tìm kiếm gì đó. Nhiều đứa tìm kiếm trên trời. Trời ă? Sao chúng lại làm như thế nhỉ?

Có ai đó thốt ra chữ *Berg*, hình như là Jorge.

Rồi Thomas nghe thấy âm thanh đó. Một loạt tiếng *bình bịch* rất trầm nặng nề

vang rền trước khi nó kịp nhận thấy điều đang xảy ra. Nó nhanh chóng có cảm giác như tiếng ồn vang lên trong đầu mình, làm xương hàm, xương tai nó va vào nhau lộp cộp và chạy dọc theo cột sống của nó. Tiếng âm âm đều đặn không thay đổi nghe như của chiếc trống lớn nhất thế giới, trên nền của tiếng động cơ rền vang. Luồng gió nổi lên, làm Thomas mới đầu tưởng lại có đông. Nhưng trời xanh trong không một gợn mây.

Tiếng ồn làm cơn đau của nó trầm trọng thêm và cơ thể nó lại bắt đầu tối sập lại, nhưng nó cố chống cự để tìm hiểu nguồn gốc âm thanh đó. Minho hò hét gì đó, tay chỉ về phía bắc. Thomas cố nén đau để quay đầu quan sát. Gió thổi mạnh hơn,

giật từng cơn qua người Thomas, làm áo quần nó bay phàn phật. Bụi mù mịt che mờ không khí. Đột nhiên Brenda lại xuất hiện bên cạnh nó, siết chặt tay nó.

Con bé cúi xuống cho đến khi khuôn mặt hai đứa chỉ còn cách nhau một vài xen-ti-mét. Tóc Brenda bay lung tung.

- Em xin lỗi. - Con bé lên tiếng, mặc dù Thomas gần như không nghe thấy, - Em không *có ý*... Em biết là anh... - Không nói nên lời, Brenda nhìn đi chỗ khác.

Brenda đang nói gì vậy? Tại sao không cho nó biết thứ đang gây ra tiếng ồn khủng khiếp kia! Nó đau quá...

Một sự hoảng hốt lạ lùng xuất hiện trên khuôn mặt Brenda. Đôi mắt con bé mở to, miệng há ra. Rồi con bé bị gạt ra bởi

hai...

Thomas hốt hoảng thực sự. Hai người trong những trang phục lạ lùng nhất nó từng thấy. Áo liền quần rộng thùng thình và có màu xanh lá sẫm. Trên ngực áo của họ có những chữ cái mà nó không nhìn rõ. Mặt họ được che bởi một cặp kính bảo hộ. Không, không phải kính bảo hộ. Mà là một loại mặt nạ chống hơi độc. Trông họ rất quái dị. Họ gần giống như những loài côn trùng khổng lồ ăn thịt người gớm ghiếc được bọc nhựa.

Một trong hai người tóm lấy mắt cá chân Thomas. Người kia luồn tay xuống dưới xóc nách nó. Thomas hét toáng. Họ nhắc người nó lên, làm cơn đau lan ra khắp cơ thể nó. Bây giờ nó đã quen với sự đau

đớn, nhưng cảm giác của lần này thậm chí còn tệ hơn. Vùng vấy chỉ càng đau thêm, nên nó bất động.

Rồi hai người lạ mặt mang nó đi, và lần đầu tiên mắt Thomas đủ tập trung để đọc được những chữ cái trên ngực áo của người bê chân nó.

VSAT.

Bóng tối lại chực chờ nuốt chửng Thomas. Nó buông xuôi, nhưng cơn đau không buông tha nó.

Chương 41

Một lần nữa, Thomas tỉnh lại dưới ánh sáng rực rỡ. Lần này nguồn sáng chiếu

thẳng vào mắt nó từ bên trên. Nó biết ngay đó không phải là mặt trời, mà là một thứ khác. Hơn nữa, nguồn sáng nằm cách nó không xa. Ngay cả khi nó nhắm nghiền mắt trở lại thì dư ảnh của một cái bóng đèn vẫn trôi nổi trong bóng tối.

Nó nghe thấy những giọng nói gần như thì thầm. Nó không hiểu chút nào. Chúng quá khế và quá xa tầm nhận biết của nó.

Nó nghe thấy tiếng kim loại chạm nhau lanh canh. Thứ đầu tiên nó nghĩ đến là các dụng cụ y khoa. Dao mổ, cùng với những cái que có gắn gương ở đầu.

Những hình ảnh đó trôi lên từ trong mớ ký ức âm u của nó, cộng thêm với cái nguồn sáng kia nữa, nó biết.

Nó đã được đưa tới bệnh viện. Bệnh

viện. Thứ cuối cùng mà nó nghĩ tới tại Đất cháy. Hay là nó đã được đưa đi nơi khác, xa thật xa? Thông qua một cái cửa Xuyên không chẳng hạn?

Một bóng đen chắn ngang nguồn sáng và Thomas mở mắt ra. Ai đó đang cúi nhìn nó. Người này mặc cùng thứ trang phục kỳ dị giống như những người đã đưa nó tới đây. Cũng đeo mặt nạ hơi độc, hay thứ gì đó. Hai tròng mắt kính rất to. Đằng sau lớp kính bảo hộ, nó nhìn thấy đôi mắt đen đang quan sát mình. Mắt của một phụ nữ, mặc dù nó không giải thích được vì sao mình biết.

- Cháu có nghe thấy ta nói không? - Bà ta hỏi. Đúng là một phụ nữ, mặc dù lớp mặt nạ đã cản bớt giọng nói của bà.

Thomas cố gắng gật đầu, nhưng không rõ có thực sự làm được điều đó hay không.

- Chuyện này đáng lí không được xảy ra.

- Bà ta lùi lại một chút và nhìn đi chỗ khác, khiến Thomas cho rằng câu nói vừa rồi không phải dành cho nó. - Làm thế nào lại có một khẩu súng ở đó kia chứ? Có biết trên viên đạn đầy rỉ sét và chất bẩn không? Chưa kể còn vi khuẩn nữa.

Bà ta có vẻ tức giận.

Một người đàn ông đáp.

- Cứ làm đi đã. Chúng ta phải đưa nó quay lại. Nhanh tay lên.

Thomas gần như chẳng kịp hiểu hết điều họ đang nói. Một cơn đau khác lại nhói lên nơi vai nó.

Nó ngất đi không biết lần thứ mấy nữa.

Nó lại tỉnh dậy.

Có thứ gì đó đã biến mất. Nó không thể nói là thứ gì. Cũng vẫn nguồn sáng phát ra từ cùng một vị trí bên trên. Lần này nó nhìn sang một bên thay vì nhắm mắt. Nó có thể nhìn thấy rõ ràng hơn: những ô màu xám bạc trên trần nhà, một thiết bị bằng thép với đủ thứ màn hình, nút bấm. Nó chẳng nhận ra thứ gì.

Rồi nó chợt hiểu. Nó sẽ sờ đến mức gần như không tin nổi chuyện này là thực. Nó không cảm thấy đau đớn nữa. Không một chút nào.

Không có ai đứng quanh đó. Không có

những bộ đồ màu xanh lá lập dị mắt kính bảo hộ, không ai ấn dao mổ vào vai nó. Hình như nó đang ở một mình, và sự vắng bóng của cơn đau đúng là sung sướng. Nó không biết mình có khả năng cảm thấy sáng khoái đến mức ấy. Nhưng chắc đây là tác dụng của thuốc. Nó mê đi.

Nó nhúc nhích khi nghe thấy những giọng nói xuyên qua màn sương mù đang bủa vây đầu óc dưới tác dụng của thuốc. Tuy nhiên nó biết mình phải nhắm mắt, để xem liệu có tìm hiểu được gì từ những người đã đưa mình đi hay không. Những

người đã cứu mạng nó, loại bỏ sự nhiễm trùng khỏi cơ thể nó.

Một người đàn ông nói:

- Chị có chắc việc này không làm rồi mọi chuyện không?

- Chắc chứ. - Một phụ nữ đáp. - Ờ thì, tôi tin là vậy. Nếu có chẳng thì nó sẽ kích thích một hình mẫu trong vùng sát thủ mà chúng ta không mong đợi. Một món quà tặng thêm, biết đâu đây?

Tôi không thể hình dung nó dẫn thẳng bé hay bất kỳ đứa nào khác theo một hướng làm ngăn cản các hình mẫu khác mà chúng ta đang tìm kiếm.

- Lạy trời, hi vọng chị nói đúng. - Người đàn ông đáp.

Một phụ nữ khác lên tiếng, giọng nói của

người này lạnh lạnh như chuông:

- Trong số những đứa còn lại, anh chị nghĩ bao nhiêu đứa vẫn là ứng viên tiềm năng? - Thomas nhận thấy chữ *ứng viên* được nhấn mạnh. Nó cố nằm yên lắng nghe.

- Chúng tôi nghĩ còn bốn, hoặc năm. - Người phụ nữ đầu tiên - Thomas là hi vọng lớn nhất của chúng ta. Nó đáp ứng rất nhanh nhạy trước các Biến số. Gượng đã, hình như tôi mới thấy mắt nó di động. Thomas cứng ngời, cố gắng nhìn thẳng vào bóng tối phía trước, trong lúc vẫn nhắm nghiền mắt. Chuyện này cực kỳ khó, nhưng nó ép mình thở thật đều đặn, như thể đang ngủ. Nó không biết những người này đang nói về chuyện gì, nhưng

nó rất muốn nghe thêm. Nó *biết* mình cần nghe thêm.

- Nó nghe thì đã sao? - Người đàn ông nói. - Nó không thể hiểu đủ để làm ảnh hưởng đến các đáp ứng của mình. Càng tốt cho nó khi nó biết rằng chúng ta đã thực hiện một việc rất ngoại lệ đó là điều trị nhiễm trùng cho nó. Rằng VSAT sẽ làm điều phải làm, nếu cần.

Người phụ nữ giọng cao bật cười, đó là một trong những dễ chịu nhất mà Thomas từng nghe.

- Thomas, nếu cậu đang nghe, thì đừng mừng vội. chúng tôi sắp đưa cậu trở về chỗ cũ.

Lượng thuốc đang chảy qua tĩnh mạch của Thomas dường như tăng lên. Nó cảm

thấy mình chìm dần vào cơn mê. Nó cố mở mắt, nhưng không thể. Trước khi mất ý thức, nó còn nghe được một câu nói cuối cùng, của người phụ nữ đầu tiên. Một câu nói rất lạ lùng.

- Đó là điều cậu vẫn muốn chúng tôi thực hiện.

Chương 42

Những người bí ẩn đó đã giữ lời.

Khi Thomas tỉnh lại lần nữa, nó đang lơ lửng giữa không trung. Cơ thể nó được buộc chặt vào một cái cangk bằng vải bố và đong đưa nhẹ nhẹ. Một sợi dây thừng to gắn với một vòng kim loại màu xanh

dương đưa nó xuống thấp dần từ một thứ gì đó cực lớn. Kèm theo đó là những tiếng nổ ầm ầm mà nó từng nghe thấy lúc được đưa đi. Nó hoảng sợ bầu vào cạnh cáng.

Cuối cùng, nó cảm thấy một cú chạm nhẹ, rồi hàng loạt gương mặt vây quanh mình. Minho, Newt Jorge, Brenda, Frypan, Aris, các trảng viên khác. Sợi dây đưa nó xuống rồi ra, vung mạnh lên không trung. Gần như ngay lập tức, thiết bị bay đã đưa nó tới tốc nhanh lên cao, biến mất vào vàng mặt trời chói chang trên đầu Tiếng động cơ nhỏ dần rồi nhanh chóng tắt hẳn.

Mọi người nhao nhao cùng lên tiếng:
- Chuyện này là sao?

- Cậu ổn không?
- Họ làm gì với cậu vậy?
- Đi bằng Berg có sướng không?
 - Vai cậu sao rồi?

Thomas không trả lời mà cố gắng đứng dậy nhưng nhận ra mình vẫn còn đang bị buộc chặt vào cáng. Nó đưa mắt tìm Minho.

- Giúp tôi với.

Khi Minho và một vài đứa khác bận rộn gỡ dây buộc, Thomas chợt có một suy nghĩ kỳ lạ. Những người của VSAT đã xuất hiện để cứu nó khá nhanh. Theo những gì họ nói thì đây là một điều họ không tính đến, nhưng vẫn thực hiện. Như vậy họ đang theo dõi và có thể xuất hiện giúp đỡ bọn trẻ bất cứ khi nào họ

muốn.

Nhưng họ chưa từng làm thế, cho đến tận bây giờ. Đã bao nhiêu đứa trẻ mất mạng trong những ngày vừa qua, khi mà VSAT chỉ đứng ngoài quan sát? Và tại sao khi nó bị bắn bởi một viên đạn găm ghiếc thì tình hình lại thay đổi?

Có quá nhiều thứ để suy ngẫm.

Khi đã được tháo dây buộc, Thomas đứng dậy và căng cơ; phớt lờ cơn mưa câu hỏi đổ xuống lần thứ hai. Thời tiết rất nóng, nóng kinh khủng, và trong lúc đuổi người, nó nhận ra mình không hề cảm thấy gì ngoài một cơn đau nhẹ ở vai. Nó nhìn xuống, thấy mình đang mặc quân áo mới, và dưới ống tay áo bên trái của nó là lớp băng cộm lên. Nhưng nó lập

tức nghĩ đến một việc khác.

- Các cậu làm gì ở ngoài này vậy? Bị nướng chín hết bây giờ!

Minho không đáp mà đưa tay chỉ về thứ gì đó ở phía sau lưng Thomas. Nó quay lại và nhìn thấy một căn lều tồi tàn.

Được làm bằng củi khô, căn lều coi bộ muốn sập bất cứ lúc nào, nhưng đủ lớn để cho mọi người cùng trú ẩn.

- Chúng ta nên quay vào trong đó thôi. - Minho nói.

Thomas nhận ra đám trẻ vừa mới chạy ra khỏi lều để xem nó được vận chuyển bằng một chiếc... Berg? Jorge từng gọi thứ đó là Berg.

Nhóm trẻ kéo nhau vào trong chỗ trú ẩn. Thomas nhắc đi nhắc lại rằng nó sẽ giải

thích từ đầu đến cuối sau khi chúng quay vào lều. Brenda tìm đến, và bước đi bên cạnh Thomas. Nhưng con bé không chìa tay ra. Điều đó khiến Thomas cảm thấy nhẹ người. Hai đứa không nói gì với nhau.

Thành phố của đám người Chạch nằm cách đó vài dặm về phía nam, co cụm trong tất cả sự điêu tàn và điên loạn của nó. Không còn dấu hiệu của những gã Chạch nữa. Vùng núi phía bắc đã lừng lững trước mặt, cách bọn trẻ chỉ chừng một, hai ngày đường. Dốc đứng và không có sự sống, những tảng đá chồng chất lên cao mãi, cho đến khi kết thúc bằng những đỉnh núi lởm chởm màu nâu. Những đường cắt thô bạo của dáng núi khiến

cho toàn bộ quần thể trông như bị một gã khổng lồ vung rìu chém bừa hết ngày này sang tháng nọ, mãi miết trút xả cơn bức tức của hắn.

Bọn trẻ tiến đến căn lều trú ẩn làm bằng những thanh gỗ trụi như xương khô. Nhìn căn lều giống như nó đã đứng đó từ cả trăm năm qua, được xây dựng bởi một người nông dân vài ngày trước khi thế giới bị tàn phá. Làm thế nào nó chống chọi được mọi thứ là một bí ẩn hoàn toàn. Tuy vậy, chỉ cần một que diêm là tất cả chỗ này sẽ cháy tan trong vòng ba giây.

- Được rồi. - Minhho vừa nói vừa chỉ vào một chỗ ở trong góc xa của căn lều. - Cậu ngồi xuống đó; chọn tư thế thật thoải

mái rồi bắt đầu kể đi.

Thomas không thể tin nổi cảm giác khỏe khoắn của mình. Nó chỉ thấy đau nhẹ ở vai. Nó cũng không nghĩ còn chịu tác dụng của bất kỳ loại thuốc nào. Những bác sĩ của VSAT tỏ ra rất xuất sắc trong công việc của mình. Nó ngồi xuống và đợi cho mọi người khoan chân yên vị trên nền đất bụi bặm và nóng ran trước mặt mình. Nó giống như một ông thầy giáo chuẩn bị giảng bài - lại một hình ảnh lóe lên từ trong ký ức của nó.

Minho là đứa cuối cùng ngồi xuống, ngay bên cạnh Brenda.

- Được rồi, kể cho tụi này nghe về chuyến du hành cùng với đám người ngoài hành tinh trên con tàu không gian

gớm ghiếc đó coi.

- Cậu có chắc là muốn nghe không? -

Thomas hỏi. - Còn bao nhiêu ngày để vượt qua núi tới nơi trú ẩn an toàn?

- Năm ngày. Nhưng cậu thừa biết chúng ta không thể lang thang dưới cái nắng như thế này khi không có gì bảo vệ. Cậu cứ kể đi rồi chúng ta sẽ ngủ trước khi lên đường buổi tối. Kể đi.

- Tốt thôi. - Thomas nói. Nó tự hỏi bọn trẻ đã làm gì trong khi nó vắng mặt, nhưng rồi nhận ra chuyện đó không quá quan trọng. - Các bạn trẻ để dành câu hỏi lại sau nhé. - Nhận thấy không có đứa nào bật cười hay thậm chí là mỉm cười, nó ho hắng rồi vội vàng nói tiếp. - Chính VSAT đã đưa tôi đi. Tôi hoàn toàn bắt

tỉnh trong lúc họ giao tôi cho một số bác sĩ để những người này thực hiện công việc cứu chữa. Tôi nghe họ nói đại loại là chuyện này đáng lẽ không được xảy ra, khẩu súng là một yếu tố mà họ không mong đợi. Viên đạn đã làm tôi bị nhiễm trùng nặng, và tôi đoán họ cảm thấy chưa phải lúc để tôi chết.

Những cái nhìn trống rỗng chiếu vào Thomas.

Nó biết bọn trẻ sẽ khó mà chấp nhận được, ngay cả sau khi nó kể lại toàn bộ câu chuyện.

- Tôi chỉ kể những gì đã nghe được.

Nó tiếp tục giải thích thêm. Mọi chi tiết nó có thể nhớ được, cuộc đối thoại kỷ lạ bên giường bệnh mà nó nghe lỏm. Những

hình mẫu vùng sát thủ và các ứng viên.
Các Biến số. Tất cả dường như không có
ý nghĩa gì khi nó nghe thấy lần đầu tiên,
và càng trở nên phi lí khi bây giờ nó cố
nhớ lại từng chữ. Mọi người cũng tỏ ra
chán nản y hệt như nó.

- Ô, nhiều thứ đã được sáng tỏ. - Cuối
cùng Minho lên tiếng. - Chắc chắn là
việc này có liên quan đến những tấm
biển đề tên cậu treo cùng khắp trong
thành phố.

Thomas nhún vai.

- Mừng là các cậu cảm thấy vui khi tôi
còn sống.

- Nè, nếu cậu muốn làm trưởng nhóm, tôi
không có ý kiến gì đâu. Tôi *thật sự* vui
mừng khi thấy cậu còn toàn mạng.

- Thôi, cảm ơn. Cậu cứ việc giữ ghế của cậu.

Minho không đáp. Thomas không thể phủ nhận những những tấm biển khiến nó rất bận tâm. - Có phải thực sự VSAT muốn nó trở thành thủ lĩnh? Nó nên làm gì đây? Newt đứng dậy, mặt cau lại dăm chiêu.

- Như vậy, chúng ta là những ứng viên tiềm năng cho *chuyện gì đó*. Có thể mục đích của tất cả những thứ chết bầm mà chúng ta đã trải qua là để loại dần những người không đủ trình độ. Nhưng vì lí do gì đó, khẩu súng và viên đạn không phải là một phần của... những bài kiểm tra. Hay là các Biến số, sao cũng vậy. Nếu Thomas có chết thì cũng không được chết vì một chứng nhiễm trùng chết bầm nào

đó.

Thomas mím môi và gật đầu. Nó thấy đó là một bài tóm tắt hợp lí.

- Như vậy có nghĩa là họ đang quan sát chúng ta. - Minhho nói.

- Giống như họ đã làm ở trong Mê cung. Có ai nhìn thấy một con bộ dao chạy lảng quăng đầu đó không?

Một vài trắng viên lắc đầu.

- Bộ dao là cái quái gì thế? - Jorge hỏi.

Thomas giải thích cho anh ta:

- Là những con thần lẩn máy có gắn camera để theo dõi chúng tôi trong Mê cung.

Jorge đảo mắt.

- Đương nhiên rồi. Xin lỗi vì đã thắc

mắc.

- Mê cung chắc chắn là một cấu trúc trong nhà. – Aris nói – Nhưng ở đây thì không thể nói là chúng ta đang ở trong nhà được. Mặc dù bọn họ có thể sử dụng vệ tinh hoặc các camera tầm xa, tôi nghĩ vậy.

Jorge hắng giọng.

- Chuyện khiến Thomas trở nên đặc biệt như vậy? Những tấm biển trong thành phố ghi hẳn hoi cậu ta là người dẫn đầu thực sự. Thế rồi bọn họ lao bổ đến cứu ngay khi cậu ta gặp nguy hiểm. - Anh ta nhìn Thomas. - Tôi không cố gắng tỏ ra ác ý đâu nhé, *chú em*. Tôi chỉ tò mò thôi. Điều gì khiến cậu trội hơn những người bạn còn lại?

- Tôi chẳng có gì đặc biệt. - Thomas nói, mặc dù nó biết mình đang che giấu một điều gì đó, chỉ có điều nó không biết đó là *điều gì* - Anh đã nghe thấy rồi. Để bỏ mạng ngoài này thì chúng tôi có rất nhiều cách thức, nhưng súng đạn không được tính đến. Tôi nghĩ họ sẽ cứu bất kỳ ai bị bắn. Vấn đề không phải ở tôi, mà là ở viên đạn đã làm rối mọi chuyện.

- Dẫu vậy, - Jorge đáp lại với một nụ cười nhếch mép, - tôi nghĩ từ giờ trở đi tôi sẽ bám sát cậu.

Một vài lời tranh cãi nổ ra, nhưng Minho không để chúng kéo dài. Thằng bé nhấn mạnh là tất cả đều cần phải ngủ nếu muốn đi bộ cả đêm theo kế hoạch. Thomas không phản đối. Nó cảm thấy mỗi lúc

một mẹt mồi hơn khi phải ngồi trên nền đất nóng ran và trong bầu không khí nực nội này. Có lẽ cơ thể nó đang phục hồi, cũng có thể chỉ do nhiệt độ môi trường. Nhưng dù thế nào thì nó cũng đang buồn ngủ.

Bọn trẻ không có khăn trải giường hay gối nệm gì, nên Thomas cuộn mình nằm xuống tại chỗ, đầu gác lên một cánh tay. Không hiểu sao Brenda thành ra nằm ngay bên cạnh nó, nhưng không nói gì và cũng không đụng chạm tới nó. Nó không biết liệu mình có bao giờ hiểu nổi con bé không.

Thomas hít một hơi thật sâu, nhắm mắt lại, rồi thư giãn, chào đón cảm giác nặng trĩu của giấc ngủ khi nó bắt đầu lôi mình

xuống đáy sâu. Những âm thanh xung quanh bắt đầu lắng dần không khí bắt đầu cô đọng. Một sự bình thản trùm lên người Thomas, sau đó là giấc ngủ.

Mặt trời vẫn đang chiếu sáng khi một giọng nói vang lên trong đầu Thomas, đánh thức nó dậy.

Một giọng con gái.

Teresa.

Sau nhiều ngày im lặng, Teresa bắt đầu nói chuyện với nó bằng ý nghĩ. Con bé đột nhiên tuôn ra một tràng chữ nghĩa.

Tom, đừng cố đáp lại, cứ nghe thôi. Một chuyện kinh khủng sẽ xảy ra với cậu vào ngày mai. Một chuyện rất, rất

khủng khiếp. Cậu sẽ bị đau và sợ hãi. Nhưng cậu phải tin tớ. Dù có thế nào, dù có nhìn thấy, nghe thấy, hay suy nghĩ gì. Cậu phải tin tớ. Tớ sẽ không thể nói chuyện với cậu.

Teresa ngừng lời, nhưng Thomas còn đang quá sửng sốt và cố gắng hiểu cũng như ghi nhớ những điều con bé vừa nói, nên nó không kịp nói tiếng nào trước khi con bé lên tiếng trở lại.

Tớ phải đi đây. Cậu sẽ không nghe thấy tớ một thời gian.

Con bé lại ngừng lời.

Cho đến khi chúng ta gặp lại nhau.

Thomas luống cuống tìm gì đó để nói, nhưng giọng nói và sự hiện diện của con bé đã biến mất, một lần nữa bỏ lại nó

với sự trống vắng.

Chương 43

Phải mất một lúc lâu Thomas mới ngủ lại được.

Không nghi ngờ gì nữa, đó chính là Teresa. Chắc chắn. Giống như trước đây, khi hai đứa giao tiếp bằng ý nghĩ với nhau, nó cảm thấy sự hiện diện của Teresa, hiểu được những cảm xúc của con bé. Teresa đã đến với nó, cho dù chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi. Khi con bé ra đi, tựa hồ như khoảng trống rộng hoác ấy lại xuất hiện. Như thể trong những ngày sau khi Teresa biến mất, một

thứ chất lỏng đặc sệt đã từ từ chảy vào lấp đầy chỗ trống, để rồi bị hút cạn khi con bé đến và đi lần nữa.

Nhưng con bé nói như vậy nghĩa là thế nào? Có điều gì đó kinh khủng sẽ xảy ra cho Thomas, nhưng nó cần phải tin Teresa. Nó không tài nào đủ tập trung để tìm ra ý nghĩa của chuyện này. Dù cho lời cảnh báo của con bé nghe rất nghiêm trọng, tâm trí nó vẫn đổ dồn vào câu cuối cùng, về việc hai đứa sẽ gặp lại nhau. Đó có phải là một tia hi vọng giả tạo không? Hay nó có nghĩa là con bé sẽ vượt qua những chuyện tệ hại một cách ôn hòa? Tái hợp với Teresa ư? Những khả năng khác nhau xẹt qua đầu Thomas, nhưng tất cả dường như đều rơi vào ngõ

cút.

Ngày mỗi lúc một nóng hơn trong khi Thomas cựa mình trần trở với các suy nghĩ. Đã gần như quen với sự vắng mặt của Teresa, giờ *đây nó* lại cảm thấy quặn thắt trong bụng. Tình hình càng tồi tệ thêm khi nó có cảm giác đã phản bội Teresa vì để cho Brenda làm bạn với mình, đồng thời trở nên gân gỏi quá mức với con bé.

Trớ trêu thay, bản năng thúc giục nó thò tay đánh thức Brenda để kể cho con bé về chuyện nay. Như vậy có sai trái không nhỉ? Nó cảm thấy bức bối và ngu ngốc tới mức muốn hét lên.

Thật tuyệt cho một đứa đang cố ngủ lại trong cái nóng khỗ sở.

Mặt trời chỉ mới đi được nửa đường tới chân trời khi rốt cuộc nó cũng chợp mắt

Khi được Newt đánh thức vào buổi tối, Thomas cảm thấy khá hơn đôi chút. Chuyến thăm viếng ngắn ngủi của Teresa giờ đây giống như một giấc mơ. Nó gần như tin chuyện đó chưa hề thực sự diễn ra.

- Ngủ ngon không, Tommy? - Newt hỏi. - Vai cậu thế nào rồi?

Thomas ngồi dậy giụi mắt. Dù nó chỉ ngủ chưa đầy ba, bốn tiếng, nhưng giấc ngủ của nó rất sâu và không bị làm phiền. Nó xoa vai để kiểm tra và lại một lần nữa cảm thấy bất ngờ.

- Rất ổn, thật đấy. - Nó đáp. - Hơi đau một chút, nhưng chỉ có thế thôi. Khó mà tin nổi trước đó tôi đã đau dữ dội tới mức nào.

Newt quan sát những đứa trẻ trắng viên đang chuẩn bị lên đường quanh mình, rồi lại nhìn vào Thomas.

- Có vẻ như tại mình chưa có dịp nói chuyện nhiều kể từ khi rời khỏi cái phòng tập thể dục chết bầm đó. Không có thời gian để ngồi uống trà với nhau, nhỉ.

- Ừ - Tự dưng Thomas nghĩ tới Chuck và tất cả nỗi đau từ cái chết của thằng nhóc bỗng ủa về. Điều này chỉ càng làm nó căm ghét những kẻ đứng sau mọi chuyện. Nó nhớ tới câu của Teresa. - Tôi không thể hiểu làm thế nào VSAT lại là tốt

được.

- Hả?

- Còn nhớ Teresa đã viết gì lên cánh tay khi vừa mới tỉnh hôn mê không? Cậu có biết chuyện đó không cái đã? Teresa đã viết *VSAT là tốt*. Tôi chỉ cảm thấy khó mà tin được chuyện đó. - Nó không buồn giấu sự chua chát trong giọng điệu của mình.

Newt mỉm cười lạ lùng.

- Ồ, nhưng họ vừa mới cứu cái mạng của cậu đó.

- Phải rồi, họ là thánh mà. - Thomas không thể phủ nhận nó đang hoang mang. Họ *đã* cứu mạng nó. Nó cũng biết mình từng làm việc cho họ. Nhưng nó không nắm được ý nghĩa thực sự của chuyện

đó.

Sau khi cựa mình, Brenda ngồi dậy, ngáp dài.

- Chào buổi sáng. À quên, buổi tối. Sao cũng được.

- Sống được thêm một ngày nữa. -

Thomas nói, và chợt nhận ra Newt đáng lẽ không biết Brenda. Nó thực sự không biết chuyện gì đã xảy ra với nhóm trẻ kể từ sau khi bị bắt. - Tôi đoán các cậu đã có thời gian để tìm hiểu nhau rồi. Nếu chưa thì, Brenda, đây là Newt. Newt, đây là Brenda.

- Ủ, tụi tôi biết nhau rồi. - Newt chồm tới bắt tay Brenda một cách hài hước. - Nhưng cảm ơn một lần nữa vì đã không để cho anh giai này bị hại đời trong lúc

hai người tiệc tùng.

Một nụ cười thoáng qua xuất hiện trên gương mặt Brenda.

- Tiệc tùng. Phải rồi. Tôi đặc biệt thích đoạn hai chúng tôi bị người ta dọa cắt mũi. - Khuôn mặt con bé nhanh chóng trở nên vừa bối rối vừa tuyệt vọng. - Chắc cũng không còn lâu nữa trước khi tôi *trở nên* điên dại như thế.

Thomas không biết phải nói thế nào để đáp lại.

- Chưa chắc em đã bị nặng hơn tụi anh đâu. Nên nhớ là...

Brenda ngắt lời nó:

- Phải, em biết rồi. Các anh sẽ đưa em đến với liệu pháp điều trị thần kỳ đó. Em biết mà. - Nói rồi con bé đứng dậy. Cuộc

nói chuyện chấm dứt.

Thomas nhìn Newt. Thằng bé nhún vai nhồm dẩy, chồm tới và thì thào với Thomas:

- Brenda là bạn gái mới của cậu hả? Tôi sẽ mách Teresa. - Newt cười khúc khích bỏ đi.

Thomas ngồi thẩn người trong một phút, đầu óc rối bời trước tất cả mọi chuyện. Teresa, Brenda, đám bạn của nó. Lời cảnh báo đã nhận được. Nhật trùng. Việc chúng chỉ còn vài ngày để băng qua núi. VSAT. Điều đang đợi chúng tại nơi trú ẩn an toàn và sau này.

Quá nhiều. Quá nhiều thứ.

Nó phải ngừng suy nghĩ thôi. Nó thấy đói. chuyện này thì *có thể* giải quyết

được. Vậy nên nó đứng lên và đi kiếm đồ ăn. Chảo chiên không làm nó thất vọng.

* * *

Bọn trẻ lên đường ngay khi mặt trời vừa khuất sau đường chân trời và biển cả vùng đất màu cam thành ra gần như đỏ tía. Thomas ngửa ngáy muốn bước đi để thư giãn gân cốt lắm rồi.

Dãy núi dần dần trở thành những đỉnh nhọn tối tăm, mỗi lúc một cao thêm khi bọn trẻ bước đi. Không có quả đồi thấp nào dưới chân núi. Thung lũng bằng phẳng cứ thế trải dài cho đến khi mặt đất vươn thẳng lên trời tạo thành những vách

đá dựng ngược và sườn dốc chóng mặt. Tất cả chìm trong một màu nâu buồn tẻ, chết chóc. Thomas hi vọng một con đường rõ ràng sẽ xuất hiện khi chúng đến gần.

Bọn trẻ không nói nhiều trong lúc bước đi. Brenda bám sát Thomas nhưng giữ yên lặng. Con bé thậm chí không trò chuyện với Jorge. Thomas không thích điều này. Tự dung mọi thứ giữa hai trở nên ngột ngạt. Nó thích con bé, có lẽ nhiều hơn bất cứ đứa nào khác, bên cạnh Newt và Minho. Và Teresa, tất nhiên rồi. Newt tiến lại gần Thomas. Bóng tối đã ập xuống. Trăng và sao là những người dẫn đường duy nhất của bọn trẻ. Ánh sáng của chúng vừa đủ - bạn không cần

nhiều ánh sáng khi mặt đất bằng phẳng và chỉ phải tiến về phía bức tường đá lừng lững trước mặt. Tiếng những bước chân của đám trẻ tràn ngập trong không gian.

- Tôi đã nghĩ rồi. - Newt lên tiếng.

- Về chuyện gì? - Thomas không để tâm lắm. Nó chỉ thấy mừng là có người trò chuyện cho nhẹ đầu.

- VSAT. Cậu biết đấy, họ phá luật vi cậu.

- Thì sao?

- Họ từng nói *không có* luật lệ nào. Họ nói chúng ta có thừa thời gian để đến được cái nơi trú ẩn an toàn chết bầm đó và chỉ có vậy. Không có luật lệ. Người này người nọ rơi rụng, thế rồi họ xuất hiện trong một con quái vật bay để cứu mạng cậu. Vô lí lắm. - Thăng bé ngừng

lời. - Không phải tôi đang trách cứ gì.
Tôi mừng là cậu còn sống sót và nguyên
lành.

- Cám ơn. - Thomas biết đó là một ý tốt,
nhưng nó đã quá mệt khi nghĩ tới chuyện
đó.

- Còn mấy cái biển treo trong thành phố
nữa. Kỳ lạ.

Thomas ngó sang Newt, nhưng gần như
không thể trông rõ mặt thẳng bạn.

- Gì vậy? Cậu đang ganh tỵ hay sao thế?

- Nó hỏi, cổ tỏ ra bông đùa và phớt lờ
việc những tấm biển *phải* mang ý nghĩa
quan trọng.

Newt bật cười.

- Còn lâu nhé huynh. Chi muốn biết điều
gì thực sự đang diễn ra ở đây. Ý nghĩa

của tất cả chuyện này.

- Ủ - Thomas gật đầu, không thể đồng tình hơn. - Người phụ nữ đó nói chỉ vài người trong chúng ta là những ứng viên đủ tốt. Bà ta cũng nói tôi là ứng viên tốt nhất, và họ không muốn tôi chết vì một thứ không có trong hoạch định của họ. Nhưng tôi không rõ tất cả chuyện này nghĩa là thế nào. Chắc phải có gì đó liên quan tới mấy cái hình mẫu vùng sát thủ. Hai đứa đi thêm một vài phút, rồi Newt lại lên tiếng:

- Chẳng đáng để ta suy nghĩ nát óc. Chuyện gì đến sẽ đến thôi.

Thomas suýt nữa đã kể với Newt về điều Teresa vừa cho nó biết, nhưng tự dừng lại thấy chuyện đó không thích hợp.

Nó im lặng. Sau đó Newt lảng ra xa, và nó lại bước đi một mình trong bóng tối.

Vài giờ nữa trôi qua trước khi Thomas có một cuộc đối thoại khác, lần này là với Minho. Hai đứa trao đổi với nhau vài từ, nhưng thật ra không nói gì nhiều. chỉ là để giết thời gian và nghiền ngẫm lại cùng những câu hỏi đã trăn trở trong đầu chúng hàng triệu lần.

Đôi chân Thomas bắt đầu hơi mỏi, nhưng không quá mệt Dãy núi đã gần hơn nhiều. Không khí lạnh đi thấy rõ. Cảm giác thật tuyệt. Brenda tiếp tục im lặng và giữ khoảng cách.

Cứ thế chúng đi mãi miết.

Khi những ánh bình minh đầu tiên nhuộm lên bầu trời một màu xanh thẫm và những ngôi sao bắt đầu nhạt dần đi để đón ngày mới, rốt cuộc Thomas cũng đủ can đảm để tiến đến gần Brenda và nói gì đó. Bất cứ chuyện gì. Các vách đá đã sừng sững trước mặt, cây cối chết khô và những cụm đá rải rác xuất hiện rõ nét. Bọn trẻ sẽ đến chân núi khi mặt trời lên khỏi đường chân trời. Thomas tin chắc như vậy.

- Này - Nó nói với Brenda, - em có mỗi chân không?

- Không. - Con bé đáp gọn băng, nhưng nhanh chóng nói tiếp, có lẽ là để khóa

lấp. - Còn anh, vai anh thế nào?

- Anh không thể tin nổi đây. Không hề đau một chút nào. - Vậy thì tốt.

- Ủ. - Nó vất óc cố nghĩ ra điều gì đó để nói. - À... hừm... anh xin lỗi về những chuyện kỳ cục đã xảy ra. Và... những gì anh đã nói. Đầu anh toàn những chuyện linh tinh.

Brenda nhìn Thomas, và nó có thể thấy một chút dịu dàng trong ánh mắt của con bé.

- Thôi đi Thomas, xin lỗi là việc cuối cùng anh cần làm. - Brenda quay mặt nhìn thẳng phía trước. - Chúng ta quá khác nhau. Hơn nữa, anh có bạn gái rồi. Lẽ ra em không nên cố hôn anh và làm những chuyện vớ vẩn như thế.

- Thật ra Teresa không phải là bạn gái của anh. - Nó thấy hối tiếc ngay khi nói ra câu đó. chẳng hiểu từ đâu mà bật ra như vậy.

Brenda gất lên:

- Đừng có ngốc thế. Cũng đừng có sĩ nhục em. Nếu anh có thể cưỡng lại những thứ này, - con bé ngừng lại khoát tay chỉ vào chính mình từ trên xuống dưới với một nụ cười chế giễu, - thì cũng phải có lí do tốt chứ.

Thomas bật cười. Tất cả những căng thẳng và ngượng ngập bỗng chốc tan biến.

- Hay đấy. Dù sao thì em cũng là một người hôn rất tệ.

Con bé đâm vào tay Thomas, bên lành

lặn.

- Anh không thể nào nhầm lẫn hơn được đâu. Tin em đi.

Thomas vừa định trêu chọc nữa thì khựng lại. Ai đó gần như lao vào nó từ phía sau và luýnh quýnh tránh sang bên cạnh, nhưng nó không biết là người nào. Mắt Thomas nhìn chăm chăm phía trước, tìm nó đông cứng.

Trời đã sáng lên rất nhiều. Mép của sườn dốc đầu tiên chỉ còn cách chúng vài trăm mét. Đứng giữa bọn trẻ và chân núi là một đứa con gái từ đâu bỗng xuất hiện như thể nẻ đất chui lên. Con bé nhanh chóng tiến về phía bọn trẻ.

Trong tay con bé là một thanh gỗ dài, đầu buộc một lưỡi thép ghê rợn.

Đó chính là Teresa.

Chương 44

Thomas không biết phải suy nghĩ như thế nào trước sự việc đang chứng kiến. Nó không cảm thấy ngạc nhiên hay vui mừng vì Teresa còn sống - nó đã biết điều đó. Con bé vừa nói chuyện trong đầu nó mới ngày hôm trước. Nhưng việc nhìn thấy Teresa bằng xương bằng thịt vẫn làm nó lâng lâng, cho đến khi nhớ tới lời cảnh báo của con bé về một chuyện tệ hại sắp diễn ra. Cho đến khi nó nghĩ tới việc con bé đang cầm một cây thương sắc bén. Các trang viên khác cũng nhận ra Teresa

ngay sau Thomas. Mọi người nhanh chóng dừng lại, trở mắt nhìn con bé đang bước đến với vũ khí nắm chắc trong tay và một vẻ mặt trơ như đá. Nhìn con bé như sẵn sàng đâm ngay thứ đầu tiên nhúc nhích.

Thomas bước lên trước một bước, không thực sự chắc chắn về việc mình định làm. Nhưng rồi những diễn biến khác làm nó khựng lại.

Từ hai phía của Teresa, những đứa con gái xuất hiện như dưới đất chui lên.

Thomas quay lại, nhìn phía sau. Nó và những đứa bạn đã bị bao vây bởi ít nhất hai mươi đứa con gái.

Tất cả những đứa con gái đều có vũ khí, gồm dao các loại, *kiếm* và dao rựa. Một

số còn có cung tên và đang chĩa đầu mũi tên vào các trắng viên. Thomas cảm thấy một nỗi sợ hãi khó chịu. Bất chấp lời cảnh báo của Teresa về một việc tồi tệ sắp diễn ra, chắc chắn con bé sẽ không để cho bọn con gái làm chúng bị thương. Đúng không nhỉ?

Trong đầu nó hiện lên chữ *Nhóm B*. Và dòng chữ xăm của nó cho biết nó sẽ bị chúng giết hết.

Những suy nghĩ trong đầu Thomas bị cắt đứt khi Teresa ngừng lại cách nhóm trắng viên khoảng ba chục bước chân. Những đứa con gái khác cũng vậy. Chúng tạo thành một vòng tròn khép kín xung quanh Thomas và các bạn. Thomas lại quay một vòng để quan sát bọn con gái. Chúng

đứng yên, mắt nheo lại, vũ khí giương ra sẵn sàng. Cung tên là món khiến Thomas sợ nhất. Nó và đám tráng viên sẽ không có cơ hội động thủ trước khi lãnh một mũi tên vào ngực.

Nó dừng lại khi đối diện với Teresa. Đôi mắt con bé tập trung nhìn vào nó.

Minho lên tiếng:

- Chuyện quái này là gì vậy, Teresa? chào mừng bạn cũ là như vậy hả?

Vừa nghe tới cái tên *Teresa*, Brenda lập tức quay người và liếc sang phía

Thomas. Nó gật đầu. vẻ mặt ngạc nhiên của con bé khiến nó tự dưng thấy buồn.

Teresa không trả lời câu hỏi của Minho. Một sự yên lặng bất thường bao trùm lên nhóm người. Mặt trời tiếp tục nhô lên,

nhích dần đến vị trí mà nhiệt lượng của nó sẽ phả xuống bọn trẻ một cách không khoan nhượng.

Teresa lại bước tới trước, con bé ngừng lại trước chỗ Minho và Newt khoảng mười bước chân.

- Teresa. - Newt hỏi. - Cái quái g...

- Im đi. - Teresa nói. Con bé không lớn tiếng hay nạt nộ, mà chỉ nói một cách bình thản và cương quyết. Điều này càng khiến Thomas thấy sợ hơn. - Bất cứ ai nhúc nhích, tên sẽ bắt đầu bắn.

Teresa giương cây thương lên dứ dứ trong lúc bước qua chỗ Newt và Minho cùng các tráng viên khác, hành động như thể đang tìm kiếm gì đó. Khi đến chỗ Brenda, Teresa dừng lại. Hai đứa con

gái không nói tiếng nào, nhưng sự thù địch giữa chúng có thể thấy rõ. Teresa bước qua chỗ Brenda, ánh mắt băng giá vẫn giữ nguyên.

Bây giờ thì con bé đã ở trước mặt Thomas. Thomas cố tự nhủ rằng con bé sẽ không bao giờ sử dụng món vũ khí đó với mình, nhưng chuyện đó thật khó, khi bạn nhìn vào cạnh sắc của lưỡi dao.

- Teresa. - Thomas buột miệng thì thầm. Bất chấp cây thương, vẻ mặt đặng đặng sát khí và những cơ bắp căng lên của con bé như thể sắp đâm nó, Thomas chỉ muốn vươn tay chạm vào con bé. Bất giác nó nhớ lại nụ hôn giữa hai đứa và cảm giác lúc đó.

Teresa không nhúc nhích, chỉ nhìn chăm

chằm vào Thomas. Khuôn mặt con bé không để lộ cảm xúc nào khác ngoài sự giận dữ.

-Teresa, có ch...

- Im đi. - Lại là giọng nói bình thản đó. Nghe như ra lệnh. Không giống con bé chút nào.

- Nhưng...

Teresa chồm lên và đập phân đuôi cây thương vào má phải. *Cơn* đau nổ ra chạy xuyên qua hộp sọ và cổ nó. Nó khụy xuống, một tay đưa lên ôm lấy chỗ vừa bị đánh.

- Đã bảo im đi - Teresa cúi xuống nắm áo Thomas, lôi nó đứng dậy. Bàn tay con bé lại cầm ngọn thương chĩa thẳng vào nó - Tên cậu có phải là Thomas không?

Thomas há hốc miệng. Cả thế giới như đổ ụp xuống đầu nó, mặc dù nó đã tự nhắc mình về lời cảnh báo của Teresa rằng dù thế nào thì nó cũng phải tin tưởng ở con bé.

- Cậu biết tớ là...

Đuôi của cây thương lại vung lên mạnh hơn, đập vào bên cạnh đầu của Thomas, ngay trên tai. Con đau dữ dội hơn gấp hai lần so với lần đầu. Nó hét lên, tay bưng đầu, nhưng không khụy xuống.

- Cậu biết tớ là ai mà! - Nó hét lớn.

- Từng biết thôi. - Teresa nói với một giọng vừa mềm mỏng vừa giận dữ. - Bây giờ, tôi hỏi cậu một lần nữa. Tên cậu có phải là Thomas không?

- *Phải!* - Thomas hét lên đáp trả. - Tên

tôi là Thomas!

Teresa gật đầu, rồi bắt đầu lùi ra xa dần, mũi thương vẫn chĩa về phía ngực của Thomas. Mọi người dạt ra tránh đường khi con bé bước ra khỏi nhóm trẻ viên để quay về với vòng tròn những đứa con gái.

- Cậu đi với chúng tôi. - Teresa lên tiếng. - Thomas. Đi thôi. Nên nhớ, tên sẽ bay nếu bất kỳ ai nhúc nhích.

- Không đời nào! - Minho hét lên. - Các người không được đưa Thomas đi đâu hết.

Teresa làm như không nghe thấy Minho. Đôi mắt nheo lại của con bé tiếp tục găm vào Thomas.

- Đây không phải chuyện giỡn chơi. Tôi

sẽ bắt đầu đếm. Mỗi khi đến bội số của năm, chúng tôi sẽ lấy đi một mạng người bằng mũi tên. Chúng tôi sẽ làm như vậy cho đến khi Thomas là người cuối cùng, và chẳng nào chúng tôi cũng đưa cậu ta đi. Tùy mọi người.

Đây là lần đầu tiên Thomas nhận thấy Aris hành động một cách kỳ lạ, Đúng cách Thomas vài bước về phía bên phải, thằng nhỏ vẫn đang chậm chậm quay một vòng nhìn vào tung đưa con gái như thể đã biết chúng rất rõ. Nhưng nó không nói gì.

Đương nhiên rồi, Thomas nghĩ bụng. Nếu đây quả thực là Nhóm B thì Aris đã từng ở chung với tụi nó. Thằng nhỏ *biết* mặt tụi nó.

- Một! - Teresahô to.

Thomas không muốn liều mạng. Nó bước tới trước, xuyên qua nhóm trẻ cho tới khi ra bên ngoài và tiến thẳng tới Teresa, phớt lờ lời can gián của Minhó và những đứa khác. Phớt lờ mọi chuyện. Mắt nhìn chăm chú Teresa, cố không để lộ cảm xúc, nó bước tới, cho đến khi mũi hai đứa gần như chạm nhau.

Dù sao thì, đây là điều nó vẫn muốn, đúng không nào? Nó muốn được ở cùng con bé. Ngay cả khi con bé đã chuyển sang chống lại nó. Ngay cả khi con bé bị điều khiển bởi VSAT, giống như Alby và Gally. Theo những gì nó hiểu thì ký ức của con bé đã bị xóa đi một lần nữa. Không quan trọng. Con bé có vẻ nghiêm

trọng, nên nó không thể liều lĩnh trước nguy cơ một trong số bạn bè mình bị bắn bằng cung tên.

- Tốt thôi. - Nó nói. - Bắt tôi đi.

- Tôi chỉ mới đếm đến một.

- Ừ. Tôi cũng không lớn gan tới mức đó.

Con bé lại đập cán thương vào Thomas một lần nữa, lần này mạnh tới nỗi nó ngã xuống đất. Cằm và đầu nó đau như bị nung trong lửa. Nó nhỏ một bãi máu tươi ra đất.

- Đem bao tải tới đây. - Teresa ra lệnh.

Trong khốc mắt, Thomas nhìn thấy hai đứa con gái tiến đến chỗ mình, vũ khí đã cất đi. Đứa có làn da sẫm màu và mái tóc cắt sát da đầu cầm theo một cái bao bằng vải bố đã sờn. Chúng dừng lại khi

còn cách Thomas hai bước. Nó lồm cồm bò dậy trên hai tay hai chân, không dám làm gì hơn vì sợ bị đánh lân nữa.

Chúng tôi sẽ đưa cậu ta đi! - Teresa tuyên bố. – Nếu ai đi theo, tôi sẽ đánh cậu ta và bắn tên vào mấy người, chúng tôi sẽ không nhắm bắn đâu. Tên bay trúng ai thì người đó ráng chịu.

- Teresa! - Giọng nói của Minho vang lên. - Cậu dính Nhật trùng nhanh vậy? Rõ ràng đầu óc cậu hư hết trơn rồi.

Đuôi ngọn giáo lại vụt vào phía sau đầu Thomas làm nó ngã sấp bụng, mắt hoa lên. Sao con bé có thể làm thế này với nó?

- Còn ai muốn nói gì nữa không? -

Teresa hỏi. sau một hồi im lặng con bé

lên tiếng. - Vậy là không rồi. trùm đầu cậu ta lại.

Những bản tay thô bạo nắm lấy vai Thomas, lật ngửa nó lại. Cú nắm tại vị trí bị đạn bắn mạnh tới nỗi một cơn đau chạy xuyên người Thomas. Đây là lần đầu tiên kể từ sau khi VSAT điều trị vết thương cho nó.

Nó rên lên. Những khuôn mặt tỉnh rụi cúi xuống nó khi hai đứa con gái mở phanh cái bao tải ngay trên đầu nó.

- Đừng chóng đôi. - Đứa con gái da đen lên tiếng. Khuôn mặt con bé bóng nhẫy mồ hôi. – Nếu không mọi thứ chi tệ hơn thôi

Thomas cực kỳ hoang mang. Đôi mắt và giọng nói của con bé có vẻ thông cảm.

Nhưng những gì con bé nói tiếp theo lại trái ngược hoàn toàn.

- Cứ đi và để chúng tôi kết liễu cậu.

Đừng để tội này phải gây thêm đau đớn cho cậu.

Chiếc bao tải chụp xuống đầu Thomas, và tất cả những gì nó thấy là một thứ ánh sáng màu nâu gòm ghiếc.

Chương 45

Bọn con gái lăn cơ thể Thomas qua lại trên mặt đất cho đến khi chiếc bao tải trùm kín người nó. Chúng dùng dây thừng buộc miệng bao ở chân Thomas, thắt nút lại rồi tiếp tục quấn dây quanh

người nó và thắt thêm một cái nút khác ở trên đầu.

Thomas cảm thấy cái bao căng ra, rồi đầu mình được kéo lên. Nó hình dung bọn con gái cầm hai đầu của sợi dây dài. Điều đó có nghĩa là nó sẽ bị lôi đi. Nó không thể chịu được nữa và bắt đầu vùng vẫy dù đã biết cái giá phải trả.

- Teresa! Đừng làm thế này với tớ!

Lần này thì một cú đâm giáng thẳng vào bụng Thomas, khiến nó học lên. Nó có gập người lại, nhưng bị cái bao tải ngàn cản. Nó cảm thấy buồn nôn, nhưng cố gắng giữ cho đồ ăn nằm yên trong bụng.

- Rõ ràng cậu không bận tâm tới bản thân. - Teresa nói. - Vậy cứ la hét đi. chúng tôi sẽ bắn tên vào bạn bè cậu.

Được chứ?

Thomas không trả lời. Nó khẽ nấc lên một tiếng khốn khổ. Có phải hôm qua nó đã nghĩ mọi chuyện bắt đầu tươi sáng hơn? Vết thương của nó được chữa trị, nó đã thoát được thành phố của người Chạch, giữa bọn trẻ và nơi trú ẩn an toàn chỉ còn một cuộc đi bộ đường trường xuyên qua núi. Đáng lẽ nó nên suy nghĩ sâu xa hơn sau tất cả những gì đã trải qua.

- Tôi nói là làm đó! - Teresa hét lên với các tráng viên. - Không có báo trước đâu. Cứ việc bám theo, tên sẽ bay tới tấp!

Thomas nhìn thấy hình dáng của Teresa khi con bé quỳ xuống bên cạnh mình. Nó

nghe thấy tiếng đầu gối của con bé
nghiên trên mặt đất. Rồi Teresa túm lấy
nó qua lớp vải bao bố ghé sát mặt vào
cho đến khi miệng con bé chỉ cách tai nó
hơn một xen- ti-mét. Teresa thì thầm rất
khẽ, khiến Thomas phải căng tai ra mà
nghe được những gì con bé nói giữa
tiếng gió thổi.

- Họ ngăn cản tớ trò chuyện với cậu bằng
ý nghĩ. Hãy tin ở tớ.

Quá bất ngờ, Thomas phải cố lắm mới
không thốt nên lời.

- Cậu nói gì với nó vậy? - Tiếng của một
trong hai đứa con gái cầm dây thùng
buộc túi vang lên.

- Cho cậu ta biết tôi thích thú như thế nào
với chuyện này, thích thú với sự trả thù

của tôi như thế nào. Cậu thấy phiền à?
Thomas chưa bao giờ nghe thấy con bé
ăn nói kiêu xấc xược như thế. Hoặc
Teresa là một diễn viên rất giỏi, hoặc
con bé đã bắt đầu hóa điên và bị phân li
nhân cách.

- Không. - Đứa con gái kia đáp. - Mừng
là cậu thấy vui vẻ như thế. Nhưng chúng
ta cần phải nhanh chân lên.

- Biết rồi. - Teresa nói. Con bé nắm lấy
hai bên đầu của Thomas mạnh hơn, siết
lại và lắc nhẹ. Rồi con bé lại áp miệng
vào lớp vải thô ráp nơi tai của Thomas.
Khi con bé thì thào, nó có thể cảm thấy
hơi thở nóng ấm của con bé luồn qua lớp
vải bố. - Cố gắng nhé. Sẽ chóng qua thôi.
Mấy chữ đó làm đầu óc Thomas tê dại

đi. Nó không biết phải nghĩ như thế nào.
Con bé đang mĩa mai hay sao?

Teresa buông đầu Thomas ra và đứng lên.

- Được rồi. Chúng ta đi thôi. Chúc cậu ăn nhiều đá trên đường đi nhé!

Những kẻ bắt giữ Thomas bắt đầu bước đi, kéo lê nó phía sau. Nó cảm thấy rõ ràng mặt đất mấp mô bên dưới. Chiếc bao tải hoàn toàn không mang lại sự bảo vệ nào. Nó thấy đau, nên cố cong lưng, trụ chân, để cho găm giày húng lẩy phần lớn tác động. Nhưng nó biết mình sẽ không thể cầm cự mãi được.

Teresa đi bên cạnh Thomas khi nó bị kéo đi. Nó có thể thấy lò mờ hình bóng con bé qua lớp vải bố.

Lúc đó Minho hét thật to. Giọng của thằng bé đã bị khoảng cách làm cho nhỏ lại, thêm vào đó tiếng bao tải trượt trên mặt đất càng làm cho nó khó nghe hơn. Tuy nhiên, những gì Thomas nghe được cũng tiếp cho nó chút ít hi vọng. Giữa những tràng rửa xả, nó nghe thấy “chúng tôi sẽ tìm cậu”, rồi “đúng lúc” và “vũ khí”.

Teresa đâm vào bụng Thomas lần nữa, khiến Minho im lặng.

Chúng tiếp tục băng qua hoang mạc.

Thomas nảy lưng tung trên mặt đất như một cái bao tải đựng đồ cũ.

Thomas tưởng tượng ra những chuyện khủng khiếp trong lúc di chuyển. Hai chân nó mỗi lúc một yếu đi, và nó biết

không lâu nữa nó sẽ phải hạ thấp cơ thể cho chạm mặt đất. Nó hình dung ra những vết thương rỉ máu và những vết sẹo vĩnh viễn.

Nhưng có lẽ chuyện đó cũng chẳng còn gì quan trọng nữa. Dù sao thì bọn con gái cũng đã lên kế hoạch giết nó.

Teresa đã nói Thomas phải tin con bé. Và mặc dù rất khó để làm được điều đó, nó cũng đang cố gắng tin. Có thể nào tất cả những điều Teresa đã làm với nó kể từ khi tái xuất cùng Nhóm B đều là diễn kịch? Nếu không thì tại sao con bé lại thì thầm bảo nó phải tin mình?

Đầu óc Thomas quay mòng mòng với các câu hỏi đó cho đến khi nó không thể tập trung được nữa. Người nó đang bị cạ

xuống mặt đất. Nó biết cần phải tìm cách
ngăn không để da mình bị cào rách toàn
bộ.

Dãy núi đã cứu nguy cho nó.

Khi chúng bắt đầu leo lên con dốc dựng
đứng, rõ ràng việc kéo lê Thomas trên
mặt đất trở nên khó khăn hơn nhiều đối
với bọn con gái. chúng thử kéo nó bằng
những cú giật nhanh, nhưng cứ hễ lôi nó
lên được một chút thì nó lại trượt xuống
vài mét. Cuối cùng Teresa cho rằng sẽ dễ
dàng hơn nếu bọn con gái khiêng
Thomas, rồi luân phiên đổi chỗ cho
nhau.

Một ý tưởng bỗng nảy ra trong đầu
Thomas một cách hiển nhiên tới nỗi nó
tin chắc mình đã bỏ sót một thứ gì đó.

- Tại sao không để tôi đi bộ! - Nó nói xuyên qua chiếc bao tải, giọng bị nghẹt đi và khản đặc vì bụi bẩn. - Các cậu có vũ khí mà. Tôi đâu có làm gì được?

Teresa đá vào sườn Thomas.

- Im đi Thomas. Bọn tôi đâu có ngu. chúng tôi đang chờ cho đến khi cái đám trắng viên kia không thể nhìn thấy nữa.

Thomas cố gắng hết sức để không rên lên khi chân con bé trúng vào mạng sườn.

- Hả? Tại sao?

- Vì đó là điều chúng tôi được dạy. Giờ thì im đi!

- Sao lại nói với nó vậy? - Một đứa con gái khác khẽ gất lên.

- Thì sao? - Teresa đáp, không buồn giấu

diêm điều mình đang nói. - Dù sao thì chúng ta cũng sẽ kết liễu cậu ta. Việc cậu ta biết chúng ta làm theo mệnh lệnh thì có gì quan trọng đâu?

Làm theo mệnh lệnh, Thomas nghĩ bụng. Của VSAT.

Một đứa con gái khác lên tiếng:

- Thôi, bây giờ gần như không thấy tụi kia rồi. Khi nào tới được khe đá trên kia, chúng ta sẽ hoàn toàn khuất dạng, tụi kia sẽ không bao giờ tìm được đâu. Ngay cả khi tụi nó bám theo.

- Được. - Teresa nói. - Đưa cậu ta tới đó đi.

Nhiều bàn tay nhanh chóng túm lấy cơ thể Thomas, nhấc bổng nó lên. Theo những gì quan sát được qua chiếc bao

tải, Thomas biết Teresa cùng ba đứa con gái khác là những người khiêng nó.

Chúng leo qua các tầng đá vòng tránh những thân cây chết khô để đi lên cao.

Nó nghe thấy tiếng thở nặng nhọc, ngửi thấy mùi mồ hôi của chúng và càng lúc càng ghét chúng hơn. Ngay cả Teresa. Nó cố gắng nói bằng ý nghĩ với con bé một lần cuối cùng nhằm cứu vãn niềm tin của mình, nhưng con bé không trả lời.

Chuyến leo núi tiếp tục thêm khoảng một tiếng đồng hồ, thỉnh thoảng gián đoạn để cho bọn con gái đổi lượt khiêng Thomas. Mặt trời đã bắt đầu lên đến điểm nguy hiểm. Cái nóng trở nên ngột ngạt. Nhưng sau khi vòng qua một vách đá dựng không lồ thì đường đi trở nên bằng phẳng

hơn đôi chút, và cả bọn tiến vào trong một bóng mát. Không khí lạnh thật dễ chịu.

- Được rồi. - Teresa lên tiếng. - Thả cậu ta xuống.

Không cần câu nệ, bọn con gái làm theo, và Thomas rơi huych xuống đất đau điếng. Nó bị xóc hông và nằm ngay đơ, cổ lấy lại hơi thở trong khi bọn con gái bắt đầu tháo dây. Khi nó thở được trở lại thì chiếc bao tải cũng được tháo ra.

Nó hấp háy mắt nhìn Teresa và đám bạn gái. Tất cả đều đang chĩa vũ khí về phía nó. chuyện này thật nực cười.

Từ đâu nó lấy ra được một chút can đảm để pha trò:

- Các cậu đánh giá tôi cao nhỉ. Hai mươi

người vũ khí tận răng trong khi tôi chỉ có tay không. Thật là tự hào ghê!

Teresa vung cây thương ra sau đầu.

- Khoan! - Thomas hét lên khiến con bé ngừng lại. Nó giơ hai tay đầu hàng và từ từ đứng dậy. - Nhìn này, tôi có làm gì đâu. Cứ việc dẫn tôi đi đến nơi cần đến, rồi tôi sẽ ngoan ngoãn để cho các cậu lấy mạng. Dù sao thì tôi cũng chẳng thiết tha gì cuộc sống kinh tởm này.

Nó nhìn thẳng vào Teresa trong khi nói như thế, đồng thời cố lồng vào trong lời lẽ thật nhiều sự bức tức. Nó vẫn còn bám víu vào một hi vọng mong manh là chuyện này rốt cuộc sẽ trở nên có ý nghĩa, nhưng dù gì thì sau khi bị đối xử như vừa rồi, tâm trạng nó không được

vui cho lắm.

- Thôi đi. - Teresa đáp. - Tôi mệt lắm rồi. Đi vào Hẻm núi để ngủ cho hết ngày thôi. Đêm nay chúng ta sẽ bắt đầu đi xuyên núi. Con bé da đen đã giúp tròng bao tải vào người Thomas lên tiếng:

- Còn kẻ đã được chúng ta bùng bê suốt mấy tiếng vừa qua thì sao?

- Đừng lo, chúng ta sẽ kết liễu cậu ta. - Teresa đáp. - Đúng theo cách họ dạy. Đó chính là sự trừng phạt cho việc cậu ta đã làm với tôi.

Chương 46

Thomas không hiểu Teresa muốn nói gì với câu tuyên bố vừa rồi. Nó đã làm gì chứ? Đầu óc nó tê dại trong lúc bọn con gái đi mãi miết, rõ ràng là để đến nơi đóng quân của Nhóm B. Chuyển đi liên tục leo dốc khiến chân nó nhức nhối. Một vách đá dựng ngược ở phía bên trái phủ bóng xuống bọn trẻ, nhưng mọi thứ vẫn nhuốm một màu nâu đỏ và nóng bức. Không hạn. Bụi bặm. Bọn con gái cho nó uống vài ngụm nước, nhưng nó tin chắc chỗ nước đó nhanh chóng bốc hơi trước khi kịp xuống đến dạ dày.

Chúng đến một mảng địa hình rộng ở bức tường phía đông ngay khi mặt trời giữa trưa xuất hiện trên đầu như quả cầu lửa chỉ chực biến cả bọn thành tro bụi. Cái

hang còn cách đó khoảng hơn mười hai mét, ăn sâu vào ngọn núi trước mặt. Rõ ràng đó là nơi đóng quân của bọn con gái, và có vẻ như chúng đã ở đó được một hoặc hai ngày. Những mảnh chèn nằm lung tung, tro tàn của một đồng lửa, một đồng rác nhỏ ở mép hang. Chỉ có ba người trong đó khi chúng đến nơi, cả ba đều là con gái. Như vậy chúng đã huy động gần như toàn bộ quân số để đi bắt Thomas.

Với chỗ cung tên, dao và rựa đó? Đúng là dở hơi. Chỉ cần vài đứa là hoàn thành nhiệm vụ được rồi.

Trên đường đi, Thomas đã biết được một số điều. Tên của con nhỏ da đen là Harriet, còn đứa luôn đi thành cặp với

nó có mái tóc vàng hơi hung và làn da cực trắng tên là Sonya. Mặc dù không dám chắc, nhưng nó đoán hai đứa này là phụ trách của nhóm trước khi Teresa đến. Chúng hành động với một chút quyền hành, nhưng cuối cùng vẫn phải chiều theo ý Teresa.

- Được rồi. - Teresa nói. - Buộc cậu ta vào cái cây kia. - Con bé chỉ tay về phía một cây sồi chết khô có bộ rễ vẫn bám chắc vào mặt đất mặc dù đã chết từ nhiều năm trước. - Chúng ta sẽ cho cậu ta ăn uống đầy đủ để cậu ta khỏi phải mè nheo làm phiền suốt cả ngày.

Quá lắm rồi nha. Thomas thầm nghĩ. Dù cho ý định thực sự của Teresa là thế nào thì lời lẽ của con bé ngày càng chối tai

hơn. Nó không thể phủ nhận là mình bắt đầu thấy ghét Teresa, mặc cho những gì con bé đã nói lúc đầu.

Thomas không chống cự khi bọn con gái trói người nó vào thân cây, chừa lại hai tay. Khi làm xong, chúng đưa cho nó vài thanh ngũ cốc và một bình nước. Không đứa nào nói chuyện hay nhìn vào mắt nó. Lại một điều là, nếu nó không nhầm, dường như tất cả đều tỏ ra hơi tội lỗi một chút. Nó bắt đầu ăn, không quên ghi nhận mọi thứ xung quanh mình. Những ý nghĩ của nó đi lang thang trong lúc bọn con gái bắt đầu nằm xuống ngủ cho hết ngày. Chuyện này có gì đó không bình thường. Biểu hiện của Teresa chắc chắn không phải đang diễn trò. Không hề. Có lẽ nào

Teresa đang làm điều hoàn toàn ngược lại với những gì con bé đã nói. Teresa chỉ nói để cho nó tin tưởng mình, trong khi kế hoạch thực sự là...

Nó giật mình khi nhớ lại tấm biển gắn bên ngoài cửa phòng con bé lúc ở trong khu tập thể. *Kẻ phản bội*. Nó đã hoàn toàn quên bằng chuyện này cho đến bây giờ. Mọi thứ bắt đầu trở nên rõ ràng hơn.

VSAT là người chỉ đạo ở đây. Bọn họ là hi vọng sống sót duy nhất của hai nhóm trẻ. Nếu họ thực sự ra lệnh cho con bé giết chết nó, liệu con bé có làm theo? Để tự cứu mình? Lại còn câu nói Teresa đã phun ra, về việc nó đã gây ra chuyện gì đó với con bé? Liệu họ có thể sai khiến ý nghĩ của Teresa được không? Làm cho

con bé không thích nó nữa?

Chưa kể đến hình xăm của nó và các tấm biển trong thành phố. Hình xăm đã cảnh báo nó sẽ bị giết, còn các tấm biển cho nó biết nó là thủ lĩnh thực sự. Tấm biển treo ngoài phòng Teresa là một lời cảnh báo khác.

Tuy nhiên, nó không có vũ khí và đang bị trói. Nhóm B đông hơn hai chục đứa và tất cả *đều có* vũ khí. Thật dễ!

Thở dài, Thomas ăn nốt chỗ thức ăn và cảm thấy khỏe khoắn hơn một chút. Mặc dù nó vẫn chưa hiểu hết mọi chuyện, nó cũng tin rằng mình đang đi gần tới chỗ đó. Và rằng nó không thể trốn thoát.

Chỗ nằm của Harriet và Sonya ở ngay gần Thomas. Hai đứa cứ lén nhìn nó

trong khi sửa soạn chỗ ngủ. Một lần nữa Thomas để ý thấy biểu hiện khác lạ của sự xấu hổ hoặc hối lỗi nơi chúng. Nó thấy đây là một cơ hội để tự cứu mình bằng lời nói.

- Các cậu đâu có thực bụng muốn giết tớ, đúng không? - Nó hỏi với giọng điệu như đi guốc trong bụng hai đứa kia. - Trước đây các cậu đã bao giờ giết ai chưa?

Harriet quắc mắt nhìn Thomas, con bé khựng lại, rồi đặt đầu nằm xuống trước khi chống tay nhồm dậy.

- Theo lời Teresa, bọn tôi đã trốn ra khỏi Mê cung nhanh hơn ba ngày so với các cậu. Mất ít người hơn và giết chết nhiều Nhím sâu hơn. Việc xử lý một thằng con trai vớ vẩn chỉ là chuyện nhỏ.

- Hãy nghĩ tới cảm giác tội lỗi các cậu đang cảm thấy. - Nó hy vọng câu nói sẽ đánh trúng tim đen.

- Rồi bọn này cũng sẽ vượt qua thôi. - Con bé thè lưỡi với nó rồi đặt đầu xuống và nhắm mắt lại.

Sonya ngồi xếp bằng, mặt tỉnh rụi:

- Bọn tôi không có lựa chọn nào khác. VSAT nói đó là nhiệm vụ duy nhất của cả bọn. Nếu không thực hiện, họ sẽ không cho bọn tôi vào nơi trú ẩn an toàn. Cả đám sẽ tiêu đời giữa vùng Đất cháy này.

Thomas nhún vai.

- Tôi hiểu rồi. Thí mạng tôi để tự cứu các người. Danh dự gồm.

Con bé lườm nó một hồi lâu. Thomas

phải cố để không cụp mắt xuống trước.
Cuối cùng Sonya quay đi và nằm xuống,
lưng quay về phía nó.

Teresa bước đến gần, mặt nhăn nhó đầy
khó chịu.

- Các cậu nói chuyện gì đó?

- Không có gì. - Harriet lau bầu. - Bảo
cậu ta im đi.

- Ngậm miệng lại. - Teresa nói với
Thomas.

Thomas cười chua chát.

- Nếu tôi không ngậm miệng thì cậu làm
gì? Giết tôi chắc?

Con bé không nói gì, chỉ tiếp tục nhìn nó
với nét mặt trơ lì.

- Sao tự dưng cậu ghét tôi vậy? Tôi đã

làm gì với cậu kia chứ. Cả Sonya và Harriet đều quay lại lắng nghe, mắt chúng hết nhìn Thomas lại đến Teresa.

- Cậu biết việc mình đã làm mà. – Rốt cuộc Teresa đáp. Mọi người ở đây cũng vậy. Tôi đã kể cho tất cả nghe rồi. Nhưng dẫu vậy, đáng lẽ tôi không hạ mình xuống ngang hàng với cậu để giết chết cậu. Chúng tôi chỉ làm điều đó vì không có lựa chọn nào khác. Xin lỗi nhé. Đời là thế.

Có điều gì đó vừa lóe lên trong mắt con bé thì phải? Thomas tự hỏi. Con bé đang định nói gì với nó?

- *Hạ mình xuống ngang hàng với tôi?* Ý cậu là sao ? Tôi chưa bao giờ hại bạn để tự cứu mình, chưa bao giờ

- Tôi cũng vậy. Vì thế tôi cũng mừng khi chúng ta không phải bận bẻ. - Con bé dợm quay đi.

- Vậy thì tôi đã làm gì? - Thomas hỏi nhanh. - Xin lỗi nha, nhưng hình như trí nhớ tôi có vấn đề. Các cậu chắc cũng biết, ở đây nhiều người bị như thế lắm. Nhắc giúp tôi với.

Teresa quay lại, nhìn Thomas bằng cặp mắt tóe lửa.

- Đừng có lên mặt với tôi. Cậu còn dám ngồi đó và làm như không có gì xảy ra sao ? Im ngay, nếu không tôi cho cái mặt xinh trai của cậu bầm dập đó.

Con bé dùng dùng bỏ đi, còn Thomas không nói gì. Nó xoay người cho đến khi tương đối thoải mái, rồi ngả đầu vào thân

cây khô. Tình hình hiện tại của nó thật kinh tởm, nhưng nó quyết định phải làm rõ mọi chuyện và sống sót.

Rồi nó ngủ thiếp đi.

Chương 47

Thomas ngủ lơ mơ được vài tiếng. Nó liên tục xoay trở cố tìm một tư thế thoải mái trên đá cứng. Cuối cùng nó thiu thiu ngủ và một giấc mơ xuất hiện.

Thomas được mười lăm tuổi. Không rõ vì sao nó biết điều này. Có gì đó liên quan với sự can chĩnh của ký ức. Liệu

đây có phải là ký ức?

Nó và Teresa đang đứng trước một loạt màn hình, mỗi cái chiếu một hình ảnh khác nhau của Trảng và Mê cung. Một số góc quay có sự chuyển động, và nó hiểu lí do tại sao. Đó là hình ảnh truyền về từ những camera gắn trên lũ bộ dao, và lâu lâu chúng lại thay đổi vị trí. Khi chúng làm như vậy, người quan sát có cảm giác giống như được nhìn qua mắt của một con chuột.

- Thật không tin nổi tất cả đã chết. –
Teresa lên tiếng.

Thomas khá bối rối. Một lần nữa nó không hiểu chuyện gì đang xảy ra. Nó đang ở bên trong thân xác của chính bản thân, nhưng nó lại không hiểu Teresa

đang nói gì. Rõ ràng con bé không nói về các trảng viên - trên một màn hình nó có thể trông thấy Newt và Minho tiến về phía cánh rừng, ở màn hình khác thì Gally đang ngồi trên một băng ghế. Rồi có cả Alby đang hét toáng với ai đó mà Thomas không nhận ra.

- Chúng ta biết nó sẽ xảy ra mà. - Cuối cùng nó đáp, không rõ vì sao lại nói như vậy.

- Nhưng vẫn khó chấp nhận. - Hai đứa không nhìn nhau mà chỉ phân tích các màn hình. - Bây giờ mọi chuyện tùy thuộc ở chúng ta. Và những người ở trong các trại.

- Vậy là tốt rồi. - Thomas nói.

- Tớ cảm thấy tiếc cho họ, y như cho các

trắng viên. Gần như thế.

Thomas tự hỏi câu nói này có nghĩa gì, trong lúc đó bản sao nhỏ tuổi của nó hăng giọng:

- Cậu có nghĩ chúng ta đã học đủ hay không? Cậu có nghĩ chúng ta có thể làm được chuyện này khi các Hóa công ban đầu đều đã chết?

- Chúng ta phải làm thôi, Tom à. - Teresa tiến lại gần và nắm lấy tay nó. Nó nhìn xuống Teresa, nhưng không đọc được vẻ mặt của con bé. - Mọi thứ đang dẫu vào đây. Chúng ta có một năm để đào tạo những người thay thế và chuẩn bị sẵn sàng.

- Nhưng chuyện này không đúng. Làm sao chúng ta có thể yêu cầu họ...

Teresa đảo mắt và siết tay nó chặt hơn.

- Họ đều biết mình đang dần thân vào chuyện gì. Đừng nói như thế nữa.

- Phải rồi - Tự dưng Thomas cảm thấy bản sao của mình đang rất đau đớn trong lòng. Nó nói những lời vô nghĩa. - Bây giờ tất cả những gì quan trọng là các hình mẫu. Vùng sát thủ. Không gì khác.

Teresa gật đầu.

- Không quan trọng bao nhiêu người bị chết hay bị thương. Nếu các Biến số không hoạt động, thì dù sao họ cũng sẽ kết thúc theo cùng một cách. Tất cả mọi người.

- Các hình mẫu. - Thomas nói.

Teresa siết tay nó, lặp lại:

- Các hình mẫu.

Khi nó tỉnh dậy, ánh sáng đã dịu xuống thành một màu xám nhẹ, khi mặt trời chìm xuống dưới đường chân trời mà nó không nhìn thấy được. Harriet và Sonya đang ngồi cách nó khoảng một mét. Cả hai nhìn nó một cách kỳ lạ.

- Chào buổi tối. - Nó làm bộ giả lả. Giác mơ lạ lùng vẫn còn nguyên trong đầu nó.

- Tôi giúp gì được cho các quý cô đây?

- Chúng tôi muốn biết những gì cậu biết.

- Harriet nói khẽ. Màn sương mờ ảo của giấc ngủ lập tức tan biến.

- Tại sao tôi phải giúp hai cậu? -

Thomas muốn ngồi xuống ngẫm nghĩ về

giấc mơ của mình, nhưng nó nhận ra có gì đó đã thay đổi. Nó có thể nhìn thấy điều đó trong mắt Harriet. Không đời nào nó bỏ lỡ cơ hội tự cứu mình.

- Tôi không nghĩ cậu có nhiều lựa chọn. - Harriet nói. - Nhưng nếu cậu chia sẻ những gì cậu đã biết hoặc đoán ra được, có thể chúng tôi sẽ giúp cậu.

Thomas nhìn quanh tìm Teresa nhưng không thấy con bé.

Nó buột miệng:

- Teresa đâu rồi nhỉ?

Sonya lên tiếng:

- Cậu ta bảo là muốn đi thăm dò xem liệu đám bạn cậu có bám theo không. Đi được cả giờ đồng hồ rồi.

Trong đầu mình, Thomas vẫn còn thấy hình ảnh của Teresa trong giấc mơ. Con bé quan sát các màn hình, nói chuyện về các Hóa công đã chết, vùng sát thủ, các *hình mẫu*. Những chuyện đó nghĩa là gì?

- Quên mất cách nói chuyện rồi hả?

Mắt Thomas tập trung vào Sonya.

- Không, ơ... như vậy có nghĩa là các cậu đã nghĩ lại về việc giết tôi à? - Câu nói của nó nghe thật ngớ ngẩn. Nó tự hỏi trên đời này có bao nhiêu người từng hỏi một câu như thế.

Harriet cười chế giễu.

- Đừng có kết luận nhanh quá. Đừng cho rằng chúng tôi đã nghĩ lại. Chỉ là chúng tôi có một số nghi ngờ và muốn nói chuyện, nhưng cơ may của cậu thấp lắm.

Sonya nói tiếp:

- Bây giờ hành động khôn ngoan nhất của cậu có lẽ là làm theo những gì chúng tôi nói. Chúng tôi đông hơn cậu nhiều lần. Ý tôi là, coi nào, nếu là cậu, cậu sẽ quyết định ra sao?

- Gần như chắc chắn là tôi sẽ chọn khả năng nào giúp mình thoát chết.

- Đừng có giỡn mặt. Không phải chuyện đùa đâu. Nếu cậu được lựa chọn, và hai khả năng đó là cậu chết, hoặc tất cả bọn tôi chết, cậu sẽ chọn cái nào? Chúng tôi, hay cậu?

Khuôn mặt con bé tỏ ra rất nghiêm túc. Còn câu hỏi giống như một cú đấm giáng thẳng vào ngực Thomas. Con bé nói đúng. Nếu tất cả bọn chúng sẽ chết khi

không kết liễu nó, thì liệu nó có thể mong đợi chúng không xuống tay được chăng?

- Trả lời đi. - Sonya thúc ép.

- Tôi đang nghĩ. - Thomas ngừng lời, đưa tay quạt vài giọt mồ hôi trán. Một lần nữa, giấc mơ lại len lỏi vào trong đầu nó. Nó cố gắng ngăn việc đó lại. - Được rồi. Tôi sẽ thành thật. Tôi hứa đấy. Nếu tôi ở địa vị của các cậu, lựa chọn sẽ là tha chết cho tôi.

Harriet đảo mắt.

- Nói thì dễ lắm, vì đâu phải sinh mạng của cậu.

- Không phải thế. Tôi nghĩ đây là một kiểu thử nghiệm nào đó, và có thể các cậu thực sự không cần làm như vậy. -

Tim Thomas đập nhanh hơn. Nó thật sự

tin vào điều mình nói, nhưng nó sợ hai đứa con gái sẽ không tin mình cho dù có được nghe giải thích. - Có lẽ chúng ta nên chia sẻ những điều đã biết, để tìm ra cách giải quyết mọi chuyện.

Harriet và Sonya nhìn nhau hồi lâu.

Cuối cùng Sonya gật đầu, và Harriet lên tiếng:

- Chúng tôi có những nghi ngờ về tất cả chuyện này ngay từ đầu. Có điều gì đó không đúng. Vậy nên cậu nói đi. Nhưng để chúng tôi gọi các bạn tới đã. - Hai đứa đứng dậy để đi gọi mọi người.

- Vậy thì nhanh lên. chúng ta nên tiến hành chuyện này trước khi Teresa quay về. - Thomas vừa nói vừa tự hỏi liệu mình có cơ may nào thoát ra khỏi vụ rắc

rồi này.

Chương 48

Không mất nhiều thời gian để hai đứa con gái tụ tập mọi người lại. Thomas đoán sự tò mò muốn nghe lời thổ lộ của tên tử tù quả là hấp dẫn không thể bỏ qua được. Bọn con gái đứng thành nhóm sát nhau trước mặt Thomas, trong khi nó vẫn bị trói vào cái cây khô xấu xí.

- Được rồi. - Harriet nói. - Cậu nói trước, chúng tôi nói sau.

Thomas gật đầu và hắng giọng. Nó bắt đầu kể, mặc dù chưa tính hết những gì sẽ

nói.

- Tất cả những gì tôi biết về nhóm các cậu là thông qua lời kể của Aris. Và có vẻ như chúng ta đều trải qua những chuyện như nhau lúc ở trong Mê cung. Nhưng kể từ sau khi thoát ra khỏi đó, rất nhiều chuyện khác nhau đã diễn ra. Tôi không rõ các cậu đã biết những gì về VSAT.

Sonya chen vào:

- Không nhiều lắm.

Điều này khiến Thomas mừng thầm. Nó cảm thấy mình có một chút ưu thế. Và có vẻ như Sonya đã phạm một sai lầm lớn khi thừa nhận như vậy.

- Được rồi, tôi đã biết khá nhiều về họ. Tất cả chúng ta đều đặc biệt theo cách

nào đó. Chúng ta đang được kiểm tra, đại loại như thế, bởi vì họ đã có kế hoạch giành cho chúng ta. – Thomas ngừng nói, nhưng khi thấy không ai phản ứng gì, nó nói tiếp.

- Rất nhiều điều họ đã làm với chúng ta tỏ ra vô lí, vì chúng chỉ là một phần của cuộc thử nghiệm. VSAT gọi chúng là các Biến số. Họ muốn xem chúng ta phản ứng như thế nào trong những tình huống nhất định. Tôi không hiểu rõ chuyện này, nhưng tôi nghĩ việc giết tôi cũng chỉ là một tình huống khác. Hoặc là một sự dối trá khác. Vậy đó... tôi nghĩ đây chỉ là một Biến số khác để xem tất cả chúng ta sẽ làm gì.

- Nói cách khác, - Harriet lên tiếng, -

cậu muốn chúng tôi *liều mạng* vì suy luận xuất sắc đó của cậu.

- Cậu không thấy sao? Việc giết tôi *chẳng có nghĩa lí gì*. Có thể đây chỉ là một thử nghiệm dành cho các cậu. Còn tôi thì biết tôi có thể giúp các cậu nếu tôi sống.

- Hoặc là, - Harriet đáp, - chúng tôi được kiểm tra để xem liệu có đủ gan để giết chết thủ lĩnh của nhóm đối thủ hay không. Chẳng phải ý nghĩa nằm ở đó sao ? Để xem nhóm nào thành công? Loại bỏ nhóm yếu và giữ lại nhóm mạnh.

- Tôi *chưa từng* là trưởng nhóm, người đó là Minho. - Thomas cương quyết lắc đầu. - Không, hãy nghĩ đi. Các cậu chứng tỏ được gì khi giết tôi nào? Xét về số

lượng, tôi bị áp đảo hoàn toàn. Các cậu lại có đầy đủ vũ khí trong tay. Vậy việc giết tôi làm sao chúng tỏ ai mạnh hơn ai được? , ,

- Nếu thế thì, chuyện này phải giải thích như thế nào? – Một đứa con gái trong nhóm nêu câu hỏi.

- Tôi nghĩ đây là một thử nghiệm để xem các cậu có suy nghĩ ích kỷ, thay đổi kế hoạch và đưa ra những quyết định đúng đắn không. Và chúng ta càng đông thì cơ hội đến được nơi trú ẩn an toàn càng lớn. Việc giết tôi chẳng có ý nghĩa gì, cũng chẳng giúp ai. Các cậu không chứng tỏ được sức mạnh cần thiết thông qua việc bắt giữ tôi. Hãy cho họ thấy các cậu không mù quáng làm chuyện

đó mà không suy nghĩ.

Nó ngừng lại, ngã lưng vào thân cây. Nó không thể nghĩ thêm được gì. Bây giờ tất cả tùy thuộc vào bọn con gái. Nó đã cố hết sức.

- Cũng hay. - Sonya lên tiếng. - Nghe khá giống lời nói của một người tuyệt vọng chưa muốn chết.

Thomas nhún vai.

- Tôi tin đó là sự thực. Tôi nghĩ nếu các cậu giết tôi, các cậu sẽ thất bại trong cuộc thử nghiệm thực sự mà VSAT đã đặt ra.

- Phải, tôi dám cá cậu cho là vậy. -

Harriet nói, rồi đứng lên. - Nói thật nhé, chúng tôi cũng đã nghĩ tới chuyện đó.

Nhưng chúng tôi muốn nghe xem cậu nói

thế nào. Mặt trời sắp lặn rồi, tôi chắc hẳn Teresa có thể quay về bất cứ lúc nào. Chúng ta sẽ nói tiếp khi cậu ta về đến đây.

Lo sợ rằng Teresa sẽ không dao động, Thomas nói ngay:

- Dừng! Ý tôi là, Teresa tỏ ra là người hăng hái muốn giết tôi nhất - Nó nói, mặc dù trong thâm tâm hi vọng đó không phải là sự thật. Con bé đã đối xử với nó rất tệ, nhưng chắc chắn không định đưa nó vào chỗ chết. - Tôi nghĩ các cậu nên quyết định.

- Bình tĩnh nào. - Harriet nói, miệng nhếch mép cười. - Nếu chúng tôi quyết định không giết cậu thì Teresa không làm gì được đâu. Nhưng nếu... - Con bé

ngừng lời, trên mặt thoáng xuất hiện một vẻ khác lạ. Hình như nó sợ mình đã nói quá nhiều thì phải? Chúng tôi sẽ suy nghĩ.

Thomas cố không tỏ ra nhẹ nhõm. Có thể nó đã khơi dậy một chút sự kiêu hãnh của bọn con gái, nhưng nó không muốn để mình hi vọng quá cao.

Thomas quan sát trong khi bọn con gái thu dọn đồ đạc và nhét vào các ba lô.

Chúng lấy đâu ra những thứ đó nhỉ?

Nó tự hỏi. *Cả nhóm lúi húi chuẩn bị cho chuyến đi ban đêm tới một nơi nào đó.*

Những lời thì thầm và nói chuyện khe khẽ vang lên, trong khi mPi người cứ tiếp tục liếc về phía Thomas. Rõ ràng chúng đang thảo luận về những gì nó đã

nói.

Bóng tối mỗi lúc một dày thêm. Rốt cuộc Teresa cũng xuất hiện từ hướng chúng đã tới lúc ban ngày. Con bé lập tức nhận ra có gì đó khác lạ. Có lẽ là bởi cách mọi người cứ hết nhìn Thomas rồi lại nhìn nó.

- Chuyện gì vậy? - Teresa hỏi. Khuôn mặt nó vẫn khó đăm đăm.

Harriet là đứa lên tiếng:

- Chúng ta cần nói chuyện.

Teresa có vẻ bối rối, nhưng rồi cùng với cả nhóm tiến đến góc trong cùng của hốc núi. Những lời thì thào tức tối lập tức vang lên, nhưng Thomas không hiểu nổi chữ nào. Bụng nó quặn lại vì lo lắng. Từ chỗ của mình Thomas có thể thấy

cuộc nói chuyện bắt đầu trở nên căng thẳng, và Teresa cũng có vẻ bức tức không kém ai. Nó thấy con bé trở nên hung hăng hơn trong lúc cố gắng bảo vệ quan điểm. Dường như con bé đang chống lại những đứa khác. Chuyện này khiến Thomas rất căng thẳng.

Cuối cùng, khi bầu trời đã gần như tối hẳn, Teresa quay gót, giậm chân bỏ đi khỏi nhóm con gái và rời khỏi trại, hướng lên phía bắc. Con bé vác cây thương ở một bên vai, vai kia là chiếc ba lô. Thomas nhìn theo cho đến lúc Teresa khuất dạng giữa những vách đá hẹp của Hẻm núi.

Nó quay lại nhìn nhóm con gái. Nhiều đứa có vẻ nhẹ nhõm. Harriet bước tới.

Không nói tiếng nào, con bé quỳ xuống và tháo dây trói cho Thomas.

- Vậy là, - Thomas hỏi, - các cậu đã quyết định rồi à?

Harriet không đáp cho đến khi cởi trói xong cho Thomas. Sau đó con bé ngồi xổm nhìn nó bằng đôi mắt đen lấp lánh sao trời.

- Hôm nay là ngày may mắn của cậu. Cuối cùng chúng tôi đã quyết định sẽ không bắt cậu về châu diêm vương. Không thể là trùng hợp khi tất cả chúng ta đều có cùng suy nghĩ.

Thomas không cảm thấy nhẹ nhõm. Nó nhận ra mình đã biết quyết định của bọn con gái từ lâu.

- Nhưng có điều này tôi cần cho cậu biết.

- Harriet nói lúc đứng lên và chìa tay giúp Thomas đứng dậy. - Teresa *không* thích cậu. Nếu tôi là cậu thì tôi sẽ để mắt sau lưng đấy.

Thomas để cho Harriet kéo mình đứng lên. Nó thấy hoang mang và đau đớn trong lòng.

Vậy là Teresa thực sự muốn nó chết.

Chương 49

Thomas giữ im lặng trong lúc ăn cùng Nhóm B và chuẩn bị lên đường. Không lâu sau, cả nhóm bắt đầu đi xuyên qua hẻm núi tăm tối, hướng đến nơi trú ẩn an

toàn ở bên kia núi. Thomas có cảm giác thật lạ lùng khi đột nhiên trở thành bạn bè với những đứa con gái sau những gì chúng làm với mình, nhưng chúng hành động tựa như không có gì bất thường xảy ra. Chúng đối xử tốt với nó, ừ thì, con gái là thế mà.

Nhưng Thomas vẫn giữ một chút khoảng cách và hơi lùi lại phía sau, tự hỏi liệu mình có thể hoàn toàn tin vào sự thay đổi thái độ của bọn con gái không. Nó nên làm gì đây? Ngay cả khi Harriet và những đứa khác *để cho* nó đi, liệu nó có nên tìm lại nhóm của mình, với Minho, Newt và mọi người hay không? Nó vô cùng muốn đi cùng các bạn và Brenda. Nhưng nó hiểu thời gian không còn

nhiều, nó cũng không có thức ăn và nước uống để tự đi một mình. Nó chỉ có thể hi vọng các tráng viên tìm được đường tới nơi trú ẩn an toàn.

Vì vậy, nó tiếp tục bước đi, giữ cự ly gần với nhóm B, nhưng không quá gần.

Một vài giờ trôi qua. Làm bạn với Thomas chỉ có các vách đá cao vút và tiếng đá nghiền dưới gót giày. Nó thấy vui vì lại được di chuyển để giãn gân cốt. Tuy nhiên, thời hạn đang đến rất nhanh. Và ai biết được còn những trở ngại gì đang chực chờ phía trước?

Không biết bọn con gái có kế hoạch nào khác với nó hay không? Nó nghĩ nhiều về giấc mơ của mình, nhưng vẫn không thể nào

hiếu được chuyện đã diễn ra.

Harriet đi chậm lại cho đến khi sánh bước bên cạnh Thomas.

- Xin lỗi vì đã lôi cậu qua sa mạc trong cái bao tải. - Con bé nói. Thomas không nhìn thấy rõ mặt con bé dưới ánh sao mờ mờ, nhưng nó hình dung ra một nụ cười trên đó.

- À, không sao đâu, cũng hay khi không phải mang vác một thời gian. - Thomas hiểu nó cần hưởng ứng, tỏ ra hài hước một chút. Nó vẫn chưa thể tin hoàn toàn bọn con gái, nhưng nó không có chọn lựa nào khác.

Harriet bật cười. Âm thanh đó khiến Thomas dễ chịu hơn.

- Ủ. Mà này, người đàn ông từ VSAT đã

cung cấp cho bọn tôi những chỉ dẫn rất đặc biệt về cậu. Nhưng Teresa là đứa điên cuồng về chuyện đó nhất. Gần như thể việc giết cậu là chủ ý của nó vậy.

Câu nói này giáng cho Thomas một đòn đau, nhưng rốt cuộc nó đã có cơ hội để biết được một vài thứ, và nó không muốn bỏ lỡ dịp này. Nó hỏi:

- Có phải ông ta mặc com-lê trắng và trông như một con chuột được biến thành người không?

- Phải? - Harriet nói luôn không ngập ngừng. - Ông ta cũng nói chuyện với nhóm cậu à?

Thomas gật đầu:

- Những... chỉ dẫn đặc biệt mà ông ta đã nói là gì vậy?

- À, ông ta bảo phần lớn hành trình của bọn tôi sẽ là trong các đường hầm. Đó là lí do các cậu không chạm mặt bọn tôi tại hoang mạc. Việc đầu tiên bọn tôi cần thực hiện là cuộc nói chuyện kỳ quặc giữa cậu và Teresa, trong căn nhà ở phía nam thành phố ấy. Cậu còn nhớ không?

Thomas thấy bụng mình quặn lại. Teresa đã ở đó với bọn con gái sao?

- Ờ, còn chứ. Tôi còn nhớ.

- Có thể cậu không đoán ra, nhưng tất cả chỉ là màn kịch. Đại loại là một sự chuẩn bị để tạo cho cậu một sự an toàn giả tạo. Teresa còn bảo với chúng tôi bọn họ đã làm thế nào đó... *kiểm soát* nó đủ lâu để khiến nó hôn cậu. Thật thế à?

Thomas dừng bước, gặp người và chống

hai tay lên đầu gối. Có gì đó đã hút sạch không khí ra khỏi cơ thể nó. Ra là vậy. Nó chính thức không còn một chút nghi ngờ gì nữa. Teresa đã quay lại chống đối nó. Hoặc có thể con bé chưa bao giờ ở cùng phía với nó.

- Tôi biết chuyện này rất tệ. - Harriet dịu giọng. - Có vẻ như cậu từng cảm thấy rất gần gũi với Teresa.

Thomas lại đứng lên, chậm rãi hít vào một hơi dài.

- Tôi... chỉ là... tôi đã hi vọng chuyện ngược lại. Tôi đã nghĩ bọn họ đang cố ép buộc Teresa làm tổn thương hai chúng tôi, và Teresa đã cưỡng lại đủ lâu để... để... hôn tôi.

Harriet đặt tay lên cánh tay Thomas.

- Kể từ lúc Teresa nhập bọn với chúng tôi, nó đã mô tả cậu như một con quái vật đã từng làm chuyện gì đó thực sự kinh khủng với nó, chỉ có điều là Teresa chưa bao giờ cho chúng tôi biết đó là chuyện gì. Nhưng phải nói là... cậu chẳng hề giống với những miêu tả của Teresa. Có lẽ đó mới chính là nguyên nhân khiến bọn tôi đổi ý.

Thomas nhắm mắt lại, cố trấn tĩnh con tim mình. Rồi nó gạt mí suy nghĩ và bước tiếp.

- Được rồi, hãy kể cho tôi nghe những chuyện còn lại. Tôi cần được biết. Mọi chuyện.

Harriet sai bước đều với Thomas.

- Những chỉ dẫn khác để giết cậu bao

gồm việc chúng tôi phải bắt cẩu trên sa mạc, giống như chúng tôi đã làm, và đưa cẩu tới đây. Thậm chí chúng tôi đã được bảo là phải trùm cẩu trong bao tải cho đến khi khuất tầm nhìn Nhóm A Rồi..

ngày kia lẽ ra là ngày trọng đại. Có một chỗ được xây dựng trong lòng núi, ở sườn phía bắc. Một chỗ đặc biệt để... xử cẩu.

Thomas muốn dừng lại, nhưng nó vẫn bước tiếp.

- Một *chỗ*? Nghĩa là sao?

- Tôi không biết nữa. Ông ta chỉ nói chúng tôi sẽ biết khi đến đó. - Con bé ngừng lời, rồi búng tay cái *chách*, như thể mới nghĩ ra được điều gì đó. - Tôi dám cá đó là nơi Teresa lúc chiều đã đi

tới.

- Tại sao? chúng ta gần sườn bên kia tới mức nào?

- Không biết nữa, thật đấy.

Hai đứa im lặng bước tiếp.

Chuyến đi kéo dài hơn Thomas tưởng. Khi phía trước loan báo đã đến đầu ra của Hẻm, thì chúng đã ở giữa cuộc bộ đêm thứ hai. Đang đi ở cuối nhóm, Thomas vội co chân chạy để bắt kịp mọi người. Nó rất muốn xem có gì ở sườn bắc của dãy núi. Dù sao thì số mệnh của nó cũng đang nằm chờ tại đó.

Bọn con gái đang túm tụm tại một vạt đá

rộng, tỏa ra từ hẻm núi hẹp trước khi đổ xuống chân núi xa phía dưới tạo thành một triển dốc đứng. Vàng trắng hạ tuần chiếu xuống thung lũng trước mặt chúng, khiến nó có màu tím thâm, quái dị. Và rất bằng phẳng. Với mặt đất tro trụi trải dài nhiều dặm.

Hoàn toàn tro trụi.

Không có dấu hiệu của bất cứ thứ gì có thể được coi như nơi ẩn an toàn. Trong khi đáng lẽ chúng chỉ còn cách nơi đó một vài dặm đường.

- Có lẽ chúng ta không thể thấy được nó.
- Thomas không rõ ai vừa lên tiếng, nhưng nó biết mọi người đều hiểu tại sao con bé nói thế. Để giúp chúng nuôi hi vọng.

- ừ. - Harriet thêm vào với giọng lạc quan. - Có thể nó chỉ là một lối lên xuống hệ thống đường hầm khác của họ. Chắc chắn nó nằm ngoài kia.

- Cậu nghĩ chúng ta còn phải đi bao nhiêu dặm? - Sonya hỏi.

- Không thể nhiều hơn một chục, căn cứ theo nơi chúng ta đã bắt đầu và lời chỉ dẫn của ông ta về quãng đường phải đi. - Harriet đáp. - Có thể là bảy, tám dặm. Tưởng đâu khi đi tới đây thì tụi mình sẽ thấy một tòa nhà đồ sộ lộng lẫy có hình mặt cười trên đó chứ.

Thomas nãy giờ dõi mắt tìm kiếm trong bóng tối, nhưng cũng không thể thấy gì ngoài một mảng màu đen trải dài tới chân trời, nơi tấm màn nhung điểm các ngôi

sao đã được buông xuống. Cũng không thấy dấu hiệu của Teresa.

- Được rồi. - Sonya tuyên bố. - Không còn lựa chọn nào khác ngoài việc tiếp tục hướng lên phía bắc. Lẽ ra tụi mình không nên mong chờ một thứ gì đó dễ dàng. Tụi mình có thể xuống đến chân núi khi mặt trời mọc. Ngủ trên đất bằng.

Những đứa khác đồng tình với con bé và sắp sửa bước xuống một lối mòn dẫn xuống từ vạt đá thì Thomas lên tiếng:

- Teresa đâu?

Harriet nhìn ngược lại nó. Khuôn mặt con bé chìm trong ánh trắng tai tái.

- Tới thời điểm này, tôi thực sự không quan tâm. Nếu nó là một đứa đủ lớn để dạn dĩ bỏ đi khi không được chiều ý, thì

nó cũng đủ lớn để tìm ra chúng ta khi nó đã vượt qua chuyện đó. Đi thôi.

Bọn trẻ bắt đầu leo xuống lối mòn ngoằn ngoèo, gặm giày nghiền trên đá sỏi.

Thomas bất giác quay nhìn lại sau lưng, tìm kiếm dấu vết của Teresa trên sườn núi và lối vào chật hẹp của Hẻm núi. Dù rất hoang mang trước mọi truyện, nó vẫn cảm thấy một sự thôi thúc muốn trong thấy con bé. Nó quét mắt trên các triền dốc âm u, nhưng chỉ thấy những vệt tối và ánh sáng phản chiếu của mặt trăng.

Nó quay gót và bắt đầu bước đi, gần như nhẹ nhõm khi không tìm thấy con bé.

Nhóm trẻ im lặng lần xuống núi trên con đường quanh co. Thomas lại đi khóa đuôi. Nó ngạc nhiên trước sự trống rỗng

của đầu óc mình. Thật tệ hại. Nó hoàn toàn không biết bạn bè mình ở đâu, cũng như những nguy hiểm nào đang chờ phía trước.

Sau khi đi được chừng một tiếng đồng hồ, chân Thomas bắt đầu nhức mỏi vì phải bước xuống dốc liên tục. Nhóm trẻ đi qua một vạt rừng chết khô tạo thành hình rẽ quạt trên sườn núi. Tựa như trước kia một dòng thác đã tưới nước cho quần thể thực vật kỳ lạ này. Dầu vậy, giọt nước cuối cùng đã đầu hàng Đất cháy từ lâu.

Là đứa đi cuối cùng, Thomas chỉ vừa đi ngang qua bìa rừng thì một giọng nói cất tiếng gọi tên nó. Nó quay ngoắt lại và trông thấy Teresa bước ra từ sau một

khóm cây dày màu trắng xóa, với cây thương nắm chắc trong tay. Khuôn mặt con bé khuất trong bóng tối. những đứa khác chắc đã không nghe thấy vì chúng đang tiếp tục bước đi.

- Teresa. – Thomas thì thầm. Nó không biết phải nói gì.

- Tom, chúng ta cần nói chuyện. – Teresa nói, giọng điệu của con bé gần giống như của đứa con gái Thomas từng nghĩ mình biết. – Đừng lo lắng cho bọn họ, hãy đi với tớ. – con bé hát đầu chỉ bụi cây phía sau lưng.

Thomas quay đầu quan sát những đứa con gái nhóm B vẫn đang đi xa dần, rồi lại nhìn Teresa.

- Có lẽ chúng ta nên...

- Đi nào. Màn diễn kết thúc rồi. – Teresa quật gót mà không đợi nghe câu trả lời. Con bé bước vào trong cánh rừng cây khô.

Thomas suy nghĩ rất lung trong hai giây. Đầu óc nó quay cuồng trong sự hoang mang. Bản năng kêu gào nó dừng đi. Nhưng nó vẫn đi theo con bé.

Chương 50

Đám cây cối tuy đã chết nhưng cành của chúng vẫn có thể kéo áo quần Thomas và cào xước da nó. Vạt rừng ánh lên sắc trắng dưới ánh trăng. Những vệt đen và khoảng tối đan xen trên mặt đất tạo cho

cả khu vực một cảm giác rờn rợn. Teresa tiếp tục im lặng, di chuyển lững lờ trên sườn núi tựa như một bóng ma.

Cuối cùng Thomas thu hết can đảm lên tiếng:

- Chúng ta đang đi đâu đây? Có thật cậu nghĩ tớ tin tất cả mọi chuyện chỉ là một màn kịch? Tại sao cậu không dừng lại khi tất cả những người khác đều đã đồng ý không giết tớ nữa?

Câu trả lời của Teresa rất lạ. Gần như không quay đầu lại, con bé hỏi:

- Cậu đã gặp Aris, đúng không?

Teresa không dừng lại mà tiếp tục di chuyển.

Thomas khựng lại một giây, hoàn toàn bất ngờ với câu hỏi.

- *Aris* á? Làm thế nào cậu biết được?
Cậu ta thì có liên quan gì ở đây. - Nó
bước nhanh hơn để bắt kịp Teresa, vừa
tò mò vừa lo ngại chờ câu trả lời của con
bé.

Teresa không trả lời ngay. Con bé vạch
lôi chui qua một đám cành lá rất dày.
Một nhánh cây bật ngược lại trúng vào
mặt Thomas. Sau khi đi qua, Teresa dừng
bước và quay lại nhìn Thomas. Một dải
ánh trắng soi sáng khuôn mặt rầu rầu của
con bé.

- Tình *cờ* tớ cũng biết *Aris* rất rõ. -
Teresa nói với giọng căng thẳng. - Biết
rõ hơn cậu tưởng nhiều. Không chỉ vì cậu
ta là một phần của cuộc đời tớ trước Mê
cung. Tớ và cậu ta có thể trò chuyện qua

ý nghĩ, giống như cậu và tớ từng làm. Ngay cả thời gian tớ ở trong Trảng, bọn tớ cũng liên tục liên lạc với nhau. Bọn tớ biết họ sẽ đưa hai đứa về với nhau.

Thomas cứng họng. Những gì con bé nói bất ngờ đến nỗi nó tưởng như chỉ là chuyện đùa. Một chiêu trò khác của VSAT.

Teresa chờ đợi, hai tay khoanh lại, như thể thích thú khi chứng kiến Thomas lúng túng lựa lời.

- Cậu nói dối. - Cuối cùng nó nói. – Tất cả những gì cậu nói là dối trá. Tớ không hiểu tại sao, cũng không biết chuyện gì đang diễn ra, nhưng...

- Ô, thôi nào, Tom. - Teresa nói. - Sao cậu lại *có thể ngu* ngốc như thế? Sau tất

cả những chuyện đã xảy ra với cậu, sao cậu còn có thể bị bất ngờ kia chứ? Mọi thứ giữa chúng ta là một phần của một thử nghiệm nực cười. Và nó đã chấm dứt. Aris và tớ sẽ làm điều chúng tớ được yêu cầu, và cuộc sống vẫn tiếp diễn. Giờ đây VSAT là quan trọng nhất. Thế thôi.

- Cậu *đang* nói về chuyện gì vậy? -
Thomas không thể nào cảm thấy trống rỗng hơn được nữa.

Teresa nhìn qua vai Thomas. Nó nghe thấy tiếng cành cây gãy rắc trên mặt đất, tuy nhiên nó cố giữ sự đường hoàng của mình để không quay lại nhìn xem kẻ nào đã mai phục mình.

- Tom. - Teresa nói. - Aris đang ở ngay

sau lưng cậu. Cậu ta có một con dao rất to. Đừng làm chuyện dại dột, nếu không cậu ta sẽ cắt cổ cậu. Cậu sẽ đi với chúng tôi và làm theo những gì chúng tôi bảo một cách chính xác. Hiểu chưa?

Thomas nhìn Teresa trừng trừng, hi vọng sự điên cuồng trong lòng thể hiện rõ trên gương mặt mình. Nó chưa bao giờ cảm thấy giận dữ như vậy trong đời, theo những gì nó còn nhớ được.

- Chào cậu ta đi, Aris. - Teresa nói. Và rồi, điều tệ hại nhất. Con bé mỉm cười.

- Chào Tommy. – Thằng bé lên tiếng từ phía sau lưng Thomas. Đúng là Aris, chỉ có điều không thân thiện như trước - Gặp lại cậu thật vui. - Mũi nhọn của con dao chạm vào lưng Thomas.

Thomas im lặng.

- Tốt. - Teresa nói. - Ít ra cậu cũng cư xử như người lớn. Tiếp tục đi theo tôi. Chúng ta gần đến nơi rồi.

- Chúng ta đi đâu đây? - Thomas hỏi bằng một giọng rần rỏi.

- Cậu sẽ sớm biết thôi. - Teresa quay gót và lại bắt đầu đi xuyên qua khu rừng, sử dụng cây thương như gậy chống.

Thomas vội đi theo trước khi Aris có thể thích thú chọc vào người nó. Cây cối mỗi lúc một dày đặc hơn, mặt trăng đã lặn đi đâu mất. Bóng tối chụp xuống, rút ánh sáng và sự sống ra khỏi Thomas.

Chúng đã đến một cái hang. Những xác

cây ken dày tạo thành một bức tường chắn lối vào của nó. Thomas hoàn toàn bất ngờ khi chỉ một phút trước chúng còn vạch lối chui qua các cành cây gai góc, ngay sau đó chúng đã đứng trong một cái hang hẹp và cao ẩn vào sườn núi. Một nguồn sáng mờ mờ phát ra từ sâu trong hang. Ô sáng màu xanh lá cây bệnh hoạn khiến Teresa nom giống như một xác sống khi con bé lách qua một bên nhường chỗ cho hai thằng con trai bước vào.

Aris bước sang phía vách hang đối diện với Teresa và dựa lưng vào đó, lưỡi dao của thằng bé vẫn chĩa thẳng vào Thomas. Không còn biết làm gì hơn, Thomas ngó qua lại giữa Teresa và Aris. Hai con người mà bản năng nó đã mách bảo là

bạn. Cho đến giờ.

- Chúng ta đến rồi – Teresa nói, mắt nhìn vào Aris.

Aris không rời mắt khỏi Thomas. Thằng bé đáp.

- Phải. Chúng ta đã đến nơi. Em nghiêm túc về việc cậu ta đã thuyết phục được những đấng kia tha chết cho mình chứ? Cậu ta là ai, một nhà tâm lý học siêu phàm chắc?

- Chuyện đó cũng có ích. Thật đấy. Càng khiến cho việc đưa cậu ta tới đây trở lên dễ dàng hơn. – Teresa khinh khỉnh liếc nhìn Thomas, rồi băng qua hàng tiền lại chỗ Aris. Trước sự chứng kiến của Thomas, con bé kiễng chân hôn lên má Aris và nhoẻn miệng cười. – Em rất

mừng là cuối cùng chúng ta đã quay lại với nhau.

Aris mỉm cười. Thằng bé đã tròng mắt cảnh cáo Thomas, rồi mạo hiểm nhìn đi chỗ khác đủ lâu để nghiêng đầu về phía Teresa. Và hôn lên môi con bé.

Thomas đưa mắt nhìn ra chỗ khác rồi nhắm lại. Những câu va xin nó tin tưởng, những lời thì thầm động viên ... tất cả chỉ là để đưa nó đến đây. Một cách dễ dàng hơn.

Như thể con bé có thể hoàn thành ý đồ ma quỷ mà VSAT đã bày ra.

- Làm cho nhanh đi. - Cuối cùng nó lên tiếng, không dám mở mắt ra trở lại. Nó không muốn biết hai đứa kia đang làm gì, vì sao chúng lại im lặng. Nhưng nó muốn

chúng nghĩ nó đã buông xuôi. - Làm gì thì làm luôn đi.

Khi hai đứa kia vẫn không trả lời, Thomas đành mở mắt. Teresa và Aris đang thì thầm và trao nhau những nụ hôn. Có thứ gì đó như dầu sôi dâng lên trong lòng Thomas.

Thomas lại quay đi, tập trung nhìn vào nguồn sáng lạ lùng nơi cuối hang. Đó là một ô chữ nhật màu xanh lục nhạt được gắn vào vách đá đen thẫm và chập chờn phát ra quang sáng xanh. Chiều cao của nó cỡ một người đàn ông tầm vóc trung bình, chiều rộng khoảng một mét hai. Những vết bản chạy ngang qua bề mặt mờ đục của nó. Đó là một ô cửa sổ cầu bản cho thấy một thứ gì đó nom như chất

thải phóng xạ bên trong. Phát sáng và nguy hiểm.

Nơi khoe mắt, Thomas nhìn thấy Teresa đã buông Aris ra. Màn hôn hít của hai đứa đã kết thúc. **Nó** nhìn Teresa, tự hỏi liệu ánh mắt mình có thể hiện đầy đủ nỗi đau mà con bé đã gây ra.

- Tom. - Teresa nói. - Nếu việc này hữu ích thì, tôi xin lỗi vì đã làm cậu tổn thương. Tôi đã làm chuyện phải làm lúc ở trong Mê cung. Việc kết thân với nhau là cơ hội tốt nhất để lấy lại các ký ức chúng ta cần, tìm ra mật mã và đào thoát. Ở vùng Đất cháy này tôi cũng không có nhiều lựa chọn. Tất cả những gì bọn tôi phải làm là đưa cậu đến đây để vượt qua Thử nghiệm. *Hoặc cậu hoặc chúng tôi.*

Teresa ngừng lời một chút. Trong mắt con bé có một tia rất lạ.

- Aris là người thân thiết nhất của tôi, Tom à. - Con bé nói một cách thản nhiên.

Đó chính là giọt nước làm tràn ly đối với Thomas.

- Tôi... cóc... cần! - Nó hét lên, mặc dù có làm thế cũng chẳng thay đổi được sự thật.

- Là tôi nói thế thôi. Nếu cậu quan tâm đến tôi, thì cậu nên hiểu vì sao tôi sẵn sàng làm mọi chuyện để hoàn thành việc này và giữ an toàn cho Aris. Cậu cũng sẽ làm như thế với tôi chứ?

Thomas không thể tin nổi nó đang cảm thấy xa cách đến mức nào đối với người

con gái mà nó từng coi là bạn thân nhất. Ngay cả trong những ký ức của mình, nó luôn thấy hình ảnh của hai đứa.

- Chuyện này là sao? Hai người đang cố tìm mọi cách để làm tổn thương tôi đó hả? Làm ơn im miệng và tiến hành chuyện các người phải làm đi! - Ngực nó đập phồng tức tối, tim nó đập với nhịp độ cuồng loạn.

- Tốt thôi. - Teresa đáp. - Aris, chúng ta hãy mở cửa nào. Đã đến lúc rồi.

Chương 51

Thomas đã nói hết với hai đứa kia. Nhưng còn lâu nó mới chịu khuất phục mà không chiến đấu. Nó quyết định chờ

đội cơ hội tốt nhất.

Aris vẫn chĩa mũi dao vào Thomas trong khi Teresa tiến về phía ô cửa kính mờ sáng màu xanh lá. Thomas không thể phủ nhận nó đang rất tò mò về cái cửa.

Teresa đã đến một vị trí nơi quang sáng trùm lên người con bé, khiến cho bóng người của nó rung rinh như đang tan biến. Con bé đi tiếp cho đến khi hoàn toàn rời khỏi vùng sáng và tiến đến vách đá, rồi bắt đầu ấn ngón tay trên thứ gì đó giống như một bảng điều khiển mà Thomas không nhìn thấy.

Bấm xong, con bé quay lại chỗ Thomas.

- Chúng ta sẽ xem liệu nó có thực sự hoạt động hay không. - Aris nói.

- Nó sẽ hoạt động. - Teresa đáp.

Một tiếng *bụp* vang lên, tiếp sau là tiếng rít sắc lạnh. Thomas nhìn thấy mép phải của tấm kính bắt đầu mở ra. Những luồng hơi màu trắng cuộn cuộn tràn qua khe cửa và gần như tan biến ngay lập tức. Cảnh tượng giống như một cái tủ đông bị bỏ quên phả luồng hơi lạnh vào bầu không khí nóng nực trong hang. Bên trong vẫn tối dù ô kính tiếp tục phát ra ánh sáng xanh quái dị.

Như vậy cái cửa không phải là một cửa sổ, Thomas nghĩ thầm. Chỉ là một cánh cửa màu xanh. Có lẽ chất thải độc hại không phải là định mệnh sắp tới của nó. Hi vọng như vậy.

Cuối cùng cánh cửa đã ngừng lại với một

tiếng *két* lạnh người, đập vào vách đá
lởm chởm và để lại một cái lỗ đen kịt.
Làn sương khói cũng đã ngừng lại.

Thomas cảm thấy như một vực thẳm lo
âu vừa mở ra dưới chân mình.

- Em có đèn pin không? - Aris hỏi.

Teresa đặt cây thương xuống đất, gỡ ba
lô và lục lọi bên trong. Giây lát sau con
bé lôi ra một chiếc đèn pin rồi bật lên.

Aris hất đầu về phía lỗ đen.

- Em thăm dò xem, trong lúc đó anh sẽ
canh chừng cậu ta. Đừng có manh động,
Thomas. Tôi tin chắc những gì họ đã dự
tính dành cho cậu sẽ dễ dàng hơn nhiều
so với bị đâm dao đến chết.

Thomas không đáp, cương quyết giữ lời
thề sẽ im lặng từ bây giờ cho đến khi mọi

việc xong xuôi, đồng thời cân nhắc về con dao và việc tước nó khỏi tay Aris.

Teresa bước đến bên cạnh lỗ đèn toang hoác và chiếu đèn pin vào trong đó. Quét lên trên, xuống dưới, qua phải, qua trái. Ánh đèn xuyên qua một màn sương mỏng, tiết lộ không gian bên trong.

Đó là một căn phòng nhỏ, chỉ sâu vài mét. Các vách tường được làm bằng một thứ kim loại ánh bạc có bề mặt bị phá vỡ bởi những cái gai nhỏ dài khoảng hai xen-ti-mét, đầu mỗi chiếc gai là một cái lỗ. Những cái vòi đó được gắn cách nhau đều đặn khoảng nửa tắc, tạo thành một mạng lưới trên các vách phòng.

Teresa quay về phía Aris và tắt đèn pin.

- Nhìn có vẻ ổn. - Con bé nói.

Aris quay lại nhìn Thomas, lúc này đang tập trung quan sát căn phòng kỳ lạ và sẵn sàng bỏ lỡ cơ hội làm một điều gì đó.

- Chính xác như lời họ nói. - Thằng bé nói.

- VẬY... em nghĩ đã đến lúc? - Teresa hỏi. Aris gật đầu, rồi chuyển con dao sang tay bên kia, siết chặt hơn.

- Đến lúc rồi. Thomas, hãy ngoan ngoãn vào bên trong đi. Ai biết được, có thể đây chỉ là một phép thử, một khi vào trong, họ sẽ để cậu đi và chúng ta có thể có một cuộc trùng phùng hạnh phúc.

- Im đi, Aris. - Teresa nói. Thực sự đó là điều đầu tiên con bé nói ra mà không khiến Thomas muốn thui cho con bé một quả. Teresa quay sang phía Thomas, né

tránh mắt của nó. - Hãy làm cho xong đi.
Aris vung vẩy con dao ra hiệu cho
Thomas bước tới.

- Đi nào. Đừng bắt tôi phải lôi cậu vào.
Thomas nhìn đáp lại, cố gắng giữ một
biểu hiện trơ lì trong khi đầu óc của nó
đang quay cuồng. Một đợt lo lắng bùng
lên trong nó. Bây giờ hoặc không bao
giờ. Chiến đấu hay là chết.

Nó hướng mắt về phía ngưỡng cửa đang
mở và chậm chậm bước tới. Sau ba
bước, khoảng cách đã được thu hẹp một
nửa. Teresa cứng người lại, hai cánh tay
căng lên đề phòng nó gây rắc rối. Aris
tiếp tục chĩa vũ khí vào cổ Thomas.

Một bước. Lại một bước nữa. Lúc này
Aris đứng ngay bên trái Thomas, cách nó

hai, ba bước. Teresa thì ở phía sau, khuất tầm quan sát của nó. Còn trước mặt Thomas là căn phòng kỳ lạ với các vách tường đầy lỗ.

Nó dừng bước, nhìn sang phía Aris, lên tiếng hỏi:

- Rachel trông như thế nào khi chết?

Đó là một sự đánh cược. Được ăn cả ngã về không.

Ngỡ ngàng và đau đớn, Aris khựng lại trong một khoảnh khắc. Đó chính là điều Thomas cần.

Nó nhảy bổ về phía Aris, vung cánh tay trái đánh bật con dao khỏi tay thằng bé. Lưỡi dao đập vào đá kêu lanh canh. Thomas tung nắm đấm phải như trời giáng vào bụng Aris, khiến thằng bé đổ

gục xuống sàn, cố gắng lấy lại hơi thở trong tuyệt vọng.

Tiếng kim loại khê chạm vào đá khiến Thomas ngừng cú đá chuẩn bị nhắm vào thằng bé dưới chân. Nó ngược lên, trông thấy Teresa đã nhặt cây thương. Hai đứa đầu mắt với nhau trong một khoảnh khắc, rồi con bé tấn công. Thomas giơ tay lên để tự bảo vệ mình, nhưng đã quá trễ.

Đuôi của cây thương đã xé gió đập trúng vào bên cạnh đầu của Thomas. Nó hoa mắt, ngã xuống, cố hết sức để giữ mình tỉnh táo. Vừa chạm đất, nó lập tức lồm cồm bò dậy.

Nhưng tai nó đã nghe thấy tiếng thét của Teresa, và chỉ một giây sau, thanh gỗ lại giáng xuống đỉnh đầu nó. Thomas lại đổ

gục một lần nữa. Một chất lỏng nào đó luôn qua chân tóc, chảy thành dòng xuống hai bên thái dương của nó. Con đau xé toang đầu nó ra, tựa như một lưỡi rìu vừa bổ vào giữa sọ của nó. Sự đau đớn lan ra khắp cơ thể, khiến nó buồn nôn, nhưng không hiểu sao nó vẫn gượng dậy, trước khi lại ngã ngửa ra khi thấy Teresa giờ cao món vũ khí sau đầu lần nữa.

- Vào trong đó ngay, Thomas. - Con bé vừa nói vừa thở hổn hển. - Vào trong phòng hoặc tôi sẽ đánh cậu lần nữa. Tôi thề tôi sẽ tiếp tục cho đến khi cậu bất tỉnh hoặc chảy máu mà chết.

Aris đã hồi phục và đứng lên. Thằng bé đang ở bên cạnh Teresa.

Thomas co hai chân lại rồi đạp thẳng ra,

nhắm vào một bên đầu gối của mỗi đứa. Chúng hét lên và khuyu xuống, đè lên nhau. Nỗ lực vừa rồi làm cho Thomas đau khủng khiếp. Nó hoa mắt, mọi vật quay cuồng xung quanh nó. Nó gào lên trong khi cố gắng lật úp người lại và chống tay nâng mình dậy. Nó chỉ vừa nhắc người lên khỏi vài phân thì bị Aris nhảy lên lưng, đè nó xuống trở lại. Hai cánh tay thẳng bé lập tức quán quanh cổ Thomas và siết lại.

- Mày phải vào trong căn phòng đó. -
Aris rít vào tai Thomas. - Giúp anh với, Teresa!

Thomas không còn hơi sức để đánh lại hai đứa kia nữa. Hai cú đập vào đầu đã làm nó mất hết sự kiểm soát Tựa như

mọi cơ bắp của nó đã liệt hẳn vì bộ não không còn đủ năng lượng để ra lệnh cho chúng. Teresa nhanh chóng tóm lấy hai tay của Thomas và, trong khi Aris đẩy, con bé bắt đầu lôi nó về phía ngưỡng cửa. Thomas vung chân đá loạn xạ.

Những mảnh đá găm vào da thịt nó.

- Đừng làm thế. - Nó thì thảo trong tuyệt vọng. Mỗi lời thốt ra lại kích hoạt một làn sóng đau đớn chạy xuyên qua các dây thần kinh của nó. - Làm ơn... - Tất cả những gì nó có thể thấy được lúc này là những chớp sáng trên nền đen. Nó đã bị choáng não. Một cú choáng não khủng khiếp.

Nó chỉ lơ mơ nhận thấy cơ thể mình trượt qua ngưỡng cửa. Teresa thả hai tay nó ra

để chúng chạm vào bức tường kim loại cuối phòng, rồi bước qua người nó, giúp Aris gập hai chân nó lại. Lúc này cơ thể nó nằm thành một đồng, mặt quay sang bên cạnh. Thomas không còn đủ sức để nhìn hai đứa kia được nữa.

- Không. - Thomas nói, nhưng chỉ khẽ như một lời thì thào. Hình ảnh của thằng Ben bệnh hoạn bị Trục xuất khỏi Trảng bồng hiện về trong đầu nó. Thật không phải lúc để nghĩ tới chuyện đó, nhưng giờ đây Thomas đã hiểu thằng bé đó cảm thấy như thế nào trong những giây phút cuối cùng trước khi cổng thành khép lại, vĩnh viễn nhốt nó ngoài Mê cung.

- Không. - Nó lặp lại, khẽ đến nỗi nó không nghĩ hai đứa kia sẽ nghe thấy. Nó

đang đau nhức toàn thân.

- Cậu thật cứng đầu! – Nó nghe thấy Teresa lên tiếng. – Tự làm khó mình! Làm khó tất cả chúng ta!

- Teresa. -Thomas thì thào. Nó cố nén đau để gọi tên con bé trong đầu, dù đã lâu hai đứa không liên lạc với nhau theo cách đó. *Teresa.*

Xin lỗi cậu, Tom à. Con bé đáp lại. Nhưng cảm ơn cậu đã hi sinh cho bọn tôi.

Cánh cửa đã dần khép lại từ nãy giờ mà Thomas không nhận ra. Nó đóng sầm lại khi những lời cuối khủng khiếp đó vang vọng trong đầu óc u mê của Thomas.

Chương 52

Mặt trong của cánh cửa sáng lên một màu xanh lá cây, biến căn phòng thành một xà lim bệnh hoạn và rùng rợn. Nếu đầu nó không quá đau, chắc nó đã khóc ngon lành như một đứa trẻ. Cơn đau khoan sâu vào trong hộp sọ của nó. Hai mắt nó có cảm giác như đang bị nung trong nham thạch lỏng.

Nhưng ngay cả trong lúc đó, nỗi đau mất Teresa thực sự vẫn gặm nhấm trái tim Thomas. Nó chỉ không thể để cho mình khóc được.

Nó hoàn toàn không có khái niệm thời gian trong khi nằm đó. Dường như kẻ

đứng sau tất cả chuyện này muốn cho nó một cơ hội để suy nghĩ lại chuyện đã xảy ra trong khi chờ đợi sự kết thúc. Để nhận ra lời Teresa nói với nó, kêu gọi nó tin tưởng ở con bé mặc cho tất cả mọi chuyện, hóa ra chỉ là một vỏ lừa độc ác của một kẻ hai mặt.

Một giờ trôi qua. Có lẽ là hai hoặc ba. Cũng có thể chỉ mới nửa giờ. Nó không có chút khái niệm nào.

Và rồi tiếng xì bắt đầu vang lên.

Ánh sáng mờ trên cánh cửa cho thấy những làn khói xì ra từ các lỗ trên bức tường đối diện mình. Nó quay lại, làm đầu mình đau nhói, và nhìn thấy tất cả các lỗ đều đang phun hơi giống như vậy. Tất cả rít lên như một bầy rắn độc địa.

Vậy là đã đến lúc rồi ư? Nó thầm nghĩ. Sau tất cả những gì nó đã trải qua, sau tất cả những bí mật, cuộc chiến đấu và những khoảnh khắc hi vọng phù du, bọn họ đang sắp giết nó với một loại khí độc nào đó chẳng? Ngu ngốc, chuyện này quá ngu ngốc. Nó đã chiến đấu với Nhím sâu, Chạch, sông sót sau phát đạn và sự nhiễm trùng. VSAT. Họ là những người đã cứu mạng nó! Và giờ đây, họ sắp dùng hơi ngạt để giết chết nó ư?

Nó ngồi dậy, bật khóc trước sự đau đớn mà điều đó gây ra. Nó nhìn quanh, tìm kiếm bất cứ thứ gì có thể...

Mệt. Rất mệt

Có gì đó bất thường trong ngực nó. Bệnh. Chất khí.

Mệt mỏi. Đau đớn. Kiệt sức.

Hít khí.

Không còn tự chủ.

Rất... mệt...

Bên trong nó. Không ổn rồi.

Teresa. Tại sao lại kết thúc như thế này?

Mệt...

Đầu đó trong đầu, nó nhận ra đầu mình đang đập thành thịch xuống sàn.

Phản bội.

Rất...

Mệt...

Thomas không biết mình còn sống hay đã chết, nhưng có cảm giác như đang ngủ. Nhận thức được bản thân, nhưng giống như xuyên qua một màn sương. Nó trượt dần vào trong một giấc mơ hồi ức khác.

Nó mười sáu tuổi. Nó đang đứng trước mặt Teresa và một con bé mà nó không nhận ra.

Cùng với Aris.

Aris ư?

Cả ba đứa kia đều đang nhìn nó với vẻ mặt rầu rĩ. Teresa đang khóc.

- Đã đến lúc rồi. - Nó nói.

Aris gật đầu.

- Lấp Chấn, rồi vào Mê cung.

Teresa chỉ đưa tay gạt nước mắt.

Thomas giơ một tay ra, và Aris bắt tay nó. Rồi nó làm điều tương tự với con bé lạ mặt.

Teresa lao đến ôm chầm lấy nó. Con bé nức nở, và Thomas nhận ra mình cũng đang khóc. Nước mắt của nó làm ướt tóc Teresa khi nó ôm con bé thật chặt.

- Cậu phải đi thôi. - Aris nói.

Thomas nhìn thẳng bé. Nó chần chờ. Cố gắng tận hưởng giây phút này cùng với Teresa. Giây phút cuối cùng trước khi bị xóa ký ức. Chúng sẽ không như thế này nữa trong một thời gian dài.

Teresa ngược lên nhìn nó.

- Chuyện này sẽ thành công. Tất cả chuyện này sẽ thành công.

- Tớ biết. - Thomas nói. Nó cảm thấy buồn bã đến đau đớn.

Aris mở một cái cửa và gật đầu ra hiệu cho Thomas đi theo mình. Nó đi theo thằng bé, nhưng vẫn ngoái nhìn lại Teresa một lần cuối. Và cố tỏ ra tràn trề hi vọng.

- Hẹn gặp cậu ngày mai. - Nó nói.
Đó là sự thật, một sự thật đau đớn.

Cơn mơ khép lại, và Thomas rơi vào giấc ngủ sâu thẳm nhất trong cuộc đời mình.

Chương 54

Những tiếng thì thầm trong bóng tối. Đó là thứ Thomas nghe thấy khi bắt đầu hồi tỉnh. Thấp nhưng thô ráp, giống như giấy nhám chà xát vào màng nhĩ của nó. Nó không hiểu gì hết. Không gian quá tối khiến nó mất vài giây để nhận ra mắt mình đang mở.

Thứ gì đó lạnh và cứng ấn vào mắt nó. Mặt đất. Nó đã không nhúc nhích kể từ khi bị chất khí làm bất tỉnh. Đáng ngạc nhiên là đầu nó không còn đau nữa. Hoàn toàn không. Thay vào đó, một cảm giác sáng khoái tươi mới đang tràn qua người nó, gần như khiến nó đê mê. Có lẽ chỉ là nó sung sướng vì còn sống.

Nó chống tay ngồi dậy, đưa mắt nhìn

quanh một cách vô ích. Không có một tia sáng nào xuyên qua bóng tối dày đặc. Nó tự hỏi chuyện gì đã xảy ra cho ánh sáng xanh lục của cánh cửa mà Teresa đã đóng lại nhốt nó trong này.

Teresa.

Sự phấn chấn của nó tan biến. Nó nhớ lại điều con bé đã làm với mình. Nhưng rồi... Nó không chết. Trừ phi cuộc sống sau cái chết chỉ là một căn phòng tối đen đáng sợ.

Nó ngồi nghỉ một vài phút, để cho đầu óc mình tỉnh táo lại và bình tĩnh, trước khi đứng dậy dò dẫm xung quanh. Ba mặt là tường kim loại lạnh lẽo với những vòi phun cách đều. Một mặt nhìn cho cảm giác như nhựa. Nó vẫn đang ở trong căn

phòng nhỏ đó.

Nó đập cửa.

- Này! Có ai ở ngoài đó không?

Các suy nghĩ bắt đầu quay cuồng trong đầu nó. Những giấc mơ ký ức - quá nhiều để phân tích, quá nhiều câu hỏi. Những điều lần đầu tiên quay trở lại với nó cùng với sự Biến đổi khi ở trong Mê cung bắt đầu chậm rãi tập trung lại, thành hình. Nó là một phần trong kế hoạch của VSAT, một phần của tất cả chuyện này. Nó và Teresa là bạn, thậm chí bạn thân. Tất cả bỗng tỏ ra đúng đắn. Làm những chuyện này vì mục đích tốt đẹp hơn.

Chỉ có điều bây giờ Thomas không cảm thấy tốt đẹp đến thế. Tất cả những gì nó cảm thấy là sự tức giận và xấu hổ. Làm

sao biện hộ cho chuyện họ đã làm?

VSAT, *họ* đang làm gì vậy? Mặc dù nó không nghĩ về bản thân mình như thế, nhưng nó và những đứa còn lại chỉ là những đứa trẻ. Trẻ con! Nó không thích mình nhiều như trước nữa. Nó không chắc đã có sự thay đổi này khi nào.

Nhưng có gì đó đã tan vỡ bên trong nó. Rồi Teresa nữa. Sao nó lại có thể nghĩ về con bé nhiều đến thế?

Có thứ gì đó kêu kèn kẹt rồi rít lên, cắt ngang dòng suy nghĩ của Thomas.

Cánh cửa từ từ mở ra bên ngoài. Teresa đứng đó, trong ánh sáng hừng đông mờ nhạt, khuôn mặt lấm lem nước mắt. Ngay khi cửa mở đủ rộng, con bé lao vào ôm chầm lấy Thomas, áp mặt vào cổ nó.

- Tớ xin lỗi cậu, Tom. - Teresa nói, nước mắt của con bé ươn ướt trên da Thomas.

- Tớ rất, rất xin lỗi cậu. Họ đã nói họ sẽ giết cậu nếu chúng tớ không làm mọi chuyện như đã được bảo. Cho dù chuyện đó quá kinh khủng. Tớ xin lỗi cậu, Tom ời!

Thomas không thể trả lời, cũng không thể buộc mình ôm đáp lại. Kẻ phản bội. Tấm biển trên cửa phòng Teresa, cuộc nói chuyện trong giấc mơ của nó. Những mảnh ghép đang dần vào vị trí. Tất cả những gì nó biết là con bé chỉ đang cố lừa gạt nó một lần nữa. Phản bội, có nghĩa là nó không thể tin Teresa nữa, và trái tim mách bảo nó không được tha thứ cho con bé.

Ở một mức độ nào đó, nó nhận ra Teresa đã giữ lời hứa ban đầu với nó, sau tất cả mọi chuyện. Con bé đã miễn cưỡng thực hiện những việc rất kinh khủng đó.

Những gì con bé nói với nó lúc nó ở trong bao tải là sự thật. Nhưng nó cũng biết mọi chuyện giữa hai đứa sẽ không bao giờ, không bao giờ như trước được nữa.

Cuối cùng nó đẩy Teresa ra. Sự chân thành trong đôi mắt xanh của con bé không đủ để xóa đi mối nghi ngờ trong lòng nó.

- Ồ... có lẽ cậu nên cho tôi biết chuyện gì đã xảy ra.

- Tớ đã bảo cậu tin ở tớ. - Teresa nói, - Tớ đã nói những chuyện rất tệ hại sẽ xảy

ra với cậu. Nhưng tất cả chuyện này chỉ là màn kịch. - Teresa mỉm cười. Nụ cười xinh đến nỗi Thomas đã nghĩ đến chuyện sẽ tha thứ cho những gì con bé đã làm.

- Phải rồi, nhưng cậu có vẻ không mấy khó khăn trong việc đánh ngã tôi và ném tôi vào trong phòng hơi ngạt. - Thomas không thể che giấu được sự phẫn nộ trong tim mình. Nó nhìn sang phía Aris. Thằng bé tỏ ra ngượng ngập như thể đang can dự vào một cuộc nói chuyện riêng tư.

- Tôi xin lỗi. - Aris nói.

- Sao cậu không nói với tôi là chúng ta đều đã biết nhau từ trước? - Thomas hỏi.

- Cái... - Nó không biết phải nói gì nữa.

- Tất cả là một *màn kịch*, Tom à. -

Teresa nói. - Cậu phải tin bọn tớ. Chúng

tớ đã được hứa ngay từ đầu rằng cậu sẽ không chết. Rằng căn phòng đó có những mục đích riêng của nó, và rồi chuyện sẽ qua thôi. Tớ rất tiếc.

Thomas ngoái nhìn cánh cửa vẫn còn đang mở.

- Tôi nghĩ mình cần một chút thời gian để tiêu hóa chuyện này.

Teresa muốn nó tha thứ cho mọi chuyện ngay lập tức. Bản năng mách bảo nó che giấu cảm giác cay đắng của mình, nhưng chuyện đó thật khó.

- Mà chuyện gì đã xảy ra trong đó vậy? - Teresa hỏi.

Thomas quay lại nhìn con bé:

- Hay là cậu nói trước đi. Tôi nghĩ mình đáng được như thế.

Teresa cố gắng cầm lấy tay Thomas, nhưng nó gạt đi, làm bộ đưa tay lên xoa cổ. Khi nhìn thấy sự tổn thương trên gương mặt Teresa, nó cảm thấy một chút thuyết phục.

- Phải. - Con bé nói. - Cậu có lí. Cậu xứng đáng được nghe một lời giải thích. Tớ nghĩ đã có thể nói với cậu mọi chuyện được rồi. Nhưng bọn tớ cũng không biết rõ về nguyên nhân của việc này đâu.

Aris hắng giọng xen vào:

- Nhưng mà... ơ... chúng ta nên làm điều đó trong khi đi, hoặc chạy. Chúng ta chỉ còn vài tiếng đồng hồ. Hôm nay là thời hạn rồi.

Mấy chữ đó đã lôi tuột Thomas ra khỏi

trạng thái chờ đợi. Nó nhìn xuống đồng hồ. Chỉ còn năm tiếng rưỡi nữa, nếu Aris nói đúng. Chúng đã tiến đến thời hạn kết thúc hai tuần. Thomas đã quên mất thời gian và không biết mình ở trong căn phòng bao lâu. Tất cả những chuyện này sẽ không còn nghĩa lý gì nữa nếu chúng không đến được nơi trú ẩn an toàn. Hi vọng Minho và những đứa khác đã tìm được nơi đó.

- Tốt thôi. Ta hãy tạm quên chuyện này đã. - Thomas nói, rồi thay đổi chủ đề. - Ngoài kia có gì khác lạ không? Ý tôi là, tôi đã quan sát lúc tối, nhưng...

- Chúng tớ biết rồi. - Teresa ngắt lời nó.

- Không có dấu hiệu của nhà cửa. Không hề. Dưới ánh sáng ban ngày trông nó

càng tệ hơn. Chỉ là một vùng đất hoang
rộng mênh mông bằng phẳng. Không có
đến một cái cây hay một quả đồi, chứ
đừng nói tới *nơi trú ẩn an toàn*.

Thomas nhìn Aris, rồi Teresa.

- Vậy chúng ta cần làm gì đây? Ta đi
đâu? - Nó nghĩ tới Minho, Newt và các
trẻ em khác, rồi Brenda, Jorge nữa. -
Hai người có thấy những người kia
không?

Aris đáp:

- Toàn bộ nhóm con gái đã xuống núi và
đi bộ về hướng bắc như đã định. Giờ
chắc đã đi được một vài dặm. Bọn tôi
nhìn thấy nhóm con trai ở chân núi, cách
đây chừng một, hai dặm về phía tây.
Không thể khẳng định chắc chắn, nhưng

có vẻ như không thiếu một ai, và cả nhóm con trai đang đi theo cùng một hướng với nhóm con gái.

Thomas thấy nhẹ nhõm. Các bạn của nó đã thành công. Hi vọng là tất cả mọi người đều còn.

- Chúng ta phải đi thôi. - Teresa nói. - Không nhìn thấy gì ở phía trước, không có nghĩa là không có gì hết. Ai mà biết VSAT đang dự định làm chuyện gì? Chúng ta phải làm như đã được dặn. Đi thôi.

Thomas đã từng trải qua một khoảnh khắc muốn buông xuôi, ngồi xuống và quên tất cả chuyện này, để mặc cho điều gì tới thì tới. Nhưng khoảnh khắc đó biến mất ngay khi vừa xuất hiện.

- Được. Lên đường thôi. Nhưng hai người tốt hơn nên kể cho tôi nghe hết mọi chuyện đây.

- Tớ sẽ kể. - Teresa đáp. - Hai cậu sẽ chạy sau khi ra khỏi đám cây chết này chứ?

Aris gật đầu, còn Thomas thì đảo mắt.

- *Làm ơn*, tôi là Tầm đạo sinh mà.

Teresa nhướn mày.

- Được rồi, được rồi, vậy chúng ta chỉ việc xem ai là người dừng lại trước.

Để đáp lại, Thomas bước ra khỏi khoảng đất trống và tiến vào cánh rừng chết đầu tiên. Nó không muốn nấn ná với cơn bão những ký ức và cảm xúc đang cố ghì mình xuống.

Bầu trời không sáng lên nhiều khi mặt trời lên cao dần. Những đám mây kéo đến, nặng nề và xám xịt. Mây dày đến nỗi Thomas không biết đã mấy giờ nếu không xem đồng hồ.

Mây mù. Lần trước chuyện này đã xảy ra...

Có thể cơn dông này sẽ không quá tệ. Có thể.

Một khi đã ra khỏi khu rừng chết rậm rạp, ba đứa không ngừng lại. Một lối mòn dẫn thẳng xuống thung lũng bên dưới, ngoằn ngoèo như một vết sẹo dích dắc trên bộ mặt của dãy núi. Thomas ước tính chúng sẽ cần vài giờ để xuống đến chân núi. Việc chạy trên một sườn

dốc đứng và trơn trượt có vẻ là cách tốt nhất để bề gãy một tảng chân hoặc mắt cá. Nếu chuyện đó xảy ra, chúng sẽ không bao giờ tới đích.

Cả ba nhất trí sẽ đi nhanh nhưng thận trọng, và khi đã xuống đến vùng đất bằng thì bung hết sức lực. Chúng bắt đầu xuống núi. Aris đi đầu, sau đó đến Thomas, rồi Teresa. Những đám mây đen vần vũ trên đầu trong khi gió bắt đầu thổi theo mọi hướng. Đúng như lời Aris, Thomas có thể trông thấy hai nhóm người tách biệt ở trên sa mạc bên dưới: nhóm trắng viên bạn nó cách chân núi không xa, và Nhóm B đang dẫn trước một hoặc hai dặm.

Một lần nữa Thomas cảm thấy nhẹ

người. Những bước chân của nó có cảm giác nhanh nhẹn hơn trong khi đi.

Sau khi qua khỏi khúc quanh thứ ba, Teresa nói vọng lên từ phía sau:

- Chắc là tớ sẽ bắt đầu kể từ đoạn chúng ta chia tay.

Thomas chỉ gật đầu. Nó không thể tin nổi mình đã cảm thấy khỏe khoắn như thế nào - bụng nó no một cách kỳ lạ, sự đau đớn do bị đánh đã biến mất, tiết trời mát mẻ và gió làm nó tràn đầy sức sống. Nó không biết trong thứ khí mà mình hít phải có gì, nhưng có lẽ không phải là chất độc. Tuy nhiên, sự mất niềm tin ở Teresa vẫn đang làm bận lòng Thomas. Nó không hoàn toàn ổn.

- Mọi chuyện bắt đầu khi chúng ta nói

chuyện với nhau trong đêm. Cái đêm đầu tiên sau cuộc đào thoát khỏi Mê cung ấy. Tớ đang thiêu thiêu ngủ thì những người đó ủa vào phòng, tất cả ăn mặc rất tức cười. Đáng sợ thì đúng hơn. Áo liền quần lủng phùng và đeo kính bảo hộ.

- Thật á? - Thomas hỏi qua vai. Có vẻ như họ ăn mặc giống với những người nó đã gặp sau khi bị bắn.

- Họ làm tớ sợ chết khiếp. Tớ đã cố gọi cậu, nhưng tự dung mọi thứ bị cắt đứt. Việc giao tiếp qua ý nghĩ ấy. Tớ không biết nữa, nhưng nó đã biến mất. Từ lúc đó cho đến bây giờ, nó chỉ xuất hiện chập chờn.

Rồi con bé nói trong đầu. *Giờ thì cậu có thể nghe tiếng tớ rất rõ, đúng*

không?

Đúng. Có thật là cậu và Aris đã trò chuyện với nhau khi chúng ta ở trong Mê cung không?

O...

Teresa ngừng trao đổi. Khi Thomas ngoái nhìn lại, nó thấy khuôn mặt con bé có vẻ lo lắng.

Có chuyện gì vậy? Thomas hỏi, mắt lại tập trung vào con đường để không bị sảy chân ngã lộn cổ xuống núi.

Tớ chưa muốn nói tới chuyện đó.

Nói... - Thomas khựng lại khi thấy mình lỡ nói ra thành tiếng. *Nói chuyện gì?*

Teresa không đáp.

Thomas cố gắng hét to hết sức trong đầu. *Nói chuyện gì?*

Teresa im lặng vài giây trước khi đáp lại.

Phải, tớ và cậu ấy đã nói chuyện với nhau từ khi tớ đến Trảng. Chủ yếu là trong cơn hôn mê ngu ngốc ấy.

Chương 55

Thomas phải huy động tất cả ý chí để không dừng lại và quay nhìn con bé. *Cái gì? Tại sao cậu không cho tôi biết về cậu ta khi ở trong Mê cung?* Như thể nó còn cần thêm một lí do khác để căm ghét hai đứa kia.

- Tại sao hai người im lặng vậy? - Bỗng dưng Aris lên tiếng. - Hai cậu đang nói

về tôi trong đầu đúng không? - Nghịch lí thay, thằng bé không hề tỏ ra một chút ghê gớm nào. Tựa như mọi thứ xảy ra trong cánh rừng chết chỉ là sản phẩm tưởng tượng của Thomas.

Thomas thở hắt ra.

- Tôi thật không thể tin nổi. Hai người đã... - Nó khựng lại, nhận ra có lẽ mình cũng không bất ngờ đến thế. Nó đã *nhìn thấy* Aris trong giấc mơ gần nhất. Thằng bé là một phần của chuyện dù có là thế nào đi nữa. Và thái độ của chúng đối với nhau trong giấc mơ đó dường như cho thấy chúng ở cùng phía. *Từng ở cùng phía.*

- Chết bầm. - Cuối cùng Thomas lên tiếng. - Nói tiếp đi.

- Được. - Teresa nói. - Có rất nhiều thứ phải giải thích, do đó từ giờ cậu im lặng lắng nghe nhé. Được không?

Chân Thomas bắt đầu mỏi do đi xuống dốc với nhịp độ không đổi.

- Được thôi, nhưng... làm thế nào cậu biết đang nói với tôi hay đang nói với cậu ta? chuyện đó diễn ra như thế nào?

- Rất tự nhiên thôi. Hỏi vậy chẳng khác nào tớ hỏi cậu khi nào cậu đi bằng chân phải và khi nào bằng chân trái. Tớ chỉ... biết vậy. Nó được cài đặt trong đầu tớ bằng cách nào đó.

- Chúng ta cũng đã từng làm vậy mà. - Aris nói với Thomas. - Cậu quên rồi à?

- Tất nhiên tôi còn nhớ. - Thomas lầm bầm, nó cảm thấy rất bức bối và khó

chịu. Giá như nó có thể nhớ lại mọi chuyện, tất cả mọi chuyện. Nó biết các mảnh ghép sẽ vào đúng vị trí và nó chia việc tiếp tục tiến lên phía trước. Nó không thể đoán được tại sao VSAT lại cảm thấy việc giữ cho đầu óc chúng mất sạch ký ức quan trọng đến vậy. Và tại sao lại có những rò rỉ hồi ức dạo gần đây? Do cố tình, hay do tai nạn? Hậu quả còn rơi rớt lại của sự Biến đổi chăng? Quá nhiều câu hỏi. Quá nhiều câu hỏi tệ hại mà không có câu trả lời.

- Thôi được. - Cuối cùng Thomas lên tiếng. - Tôi sẽ ngậm miệng và không nói chuyện trong đầu. Tiếp tục đi.

- Sau này chúng ta có thể nói về Aris và tớ. Tớ thậm chí không nhớ bọn tớ nói với

nhau về chuyện gì. Khi tỉnh lại thì tớ đã quên! gần như sạch sẽ. Vụ hôn mê của bọn tớ chắc là một phần của các Biến số, do đó có lẽ chúng tớ có thể giao tiếp với nhau chi để không phát điên. Ý tớ là, chúng ta *đã* tham gia vào việc dựng lên toàn bộ chuyện này, đúng không nào?

- Toàn bộ chuyện này á? - Thomas hỏi lại. - Tôi không...

Teresa vươn tay vỗ nhẹ vào lưng Thomas.

- Tưởng cậu sẽ im lặng chứ?

- À... ừ. - Thomas làu bàu.

- Dù sao thì, những người ăn mặc quái dị đã vào phòng *tớ*, và việc giao tiếp qua ý nghĩ với cậu bị cắt đứt. Tớ đã rất hoảng sợ và còn chưa tỉnh hẳn. Một phần trong

tớ nghĩ đó chỉ là một cơn ác mộng tồi tệ. Rồi điều tiếp theo tớ biết là họ bịt cái gì đó có mùi rất kinh tởm vào miệng tớ và tớ ngất đi. Khi tỉnh lại, tớ thấy mình nằm trên giường trong một căn phòng khác, và một nhóm người đang ngồi trên ghế ở phía bên kia của cái vách tường trong suốt lạ lùng đó. Tớ không nhìn thấy nó cho đến khi đụng phải. Nó giống như một loại trường lực hay gì đó.

- Phải. - Thomas nói. - Bọn này cũng gặp một cái tương tự.

- Thế rồi họ bắt đầu nói chuyện với tớ. Họ nói với tớ về kế hoạch mà Aris và tớ đã kể cho cậu nghe. Họ muốn tớ trao đổi về kế hoạch đó với cậu ta. Cậu biết rồi, bằng ý nghĩ, dù lúc ấy Aris đã ở cùng

nhóm của cậu. Nhóm của chúng ta. Nhóm A. Họ đưa tớ ra khỏi phòng và gia nhập Nhóm B, sau đó họ nói về nhiệm vụ đi đến nơi trú ẩn an toàn cũng như về vụ nhiễm Nhật trùng. Bọn tớ đã rất sợ hãi và hoang mang, nhưng đâu còn lựa chọn nào khác. Bọn tớ đi qua những đường hầm dưới lòng đất cho đến tận dãy núi. Bọn tớ đã hoàn toàn tránh được thành phố đó. Lúc cậu và tớ gặp nhau trong căn nhà hoang, cũng như những chuyện diễn ra khi bọn con gái chúng tớ xuống núi bắt cậu, tất cả đều đã được dàn dựng.

Thomas nhớ lại những hồi ức sơ sài nó đã có trong các giấc mơ. Có gì đó mách bảo nó rằng một kịch bản tương tự như thế này cần phải được vạch ra trước cả

khi nó tới. Trắng. Nó có hàng trăm câu hỏi dành cho Teresa, nhưng quyết định sẽ để lại sau.

Ba đưa lại đổi hướng trước khi Teresa tiếp lời:

- Tớ chỉ biết chắc hai điều. Một là, họ đã bảo nếu tớ làm bất kỳ điều gì không đúng với kế hoạch, họ sẽ giết cậu. Họ nói là họ “có những lựa chọn khác”, đại loại thế. Thứ hai, tớ biết nguyên nhân của tất cả chuyện này là để khiến cậu thực sự cảm thấy bị phản bội. Mục đích của những việc bọn tớ đã làm với cậu là để đảm bảo cậu cảm thấy như thế.

Thomas lại nghĩ tới những hồi ức của mình. Nó và Teresa đều đã sử dụng chữ *hình mẫu* trước khi chia tay nhau. Chữ

đó có nghĩa là gì?

- Vậy... - Teresa lấp lửng sau khi ba đưa im lặng bước đi một hồi lâu.

- Vậy... là sao? - Thomas hỏi lại.

- Vậy cậu thấy thế nào?

- Có vậy thôi á? Toàn bộ lời giải thích của cậu đó hả? Liệu tôi có phải cảm thấy sung sướng không đây?

- Tom, tớ không thể liệu lĩnh. Tớ đã tin chắc họ sẽ giết cậu trừ phi tớ thành công. Bất luận thế nào, sau khi việc đó xảy ra cậu cũng phải cảm thấy như tớ đã hoàn toàn phản bội cậu. Đó là lí do tớ đã làm rất quyết liệt. Nhưng tại sao chuyện này quan trọng thì tớ hoàn toàn không biết. Thomas bỗng dưng nhận ra thông tin vừa rồi đã gây ra một sự rối rắm khác.

- Ờ thì... các cậu rất giỏi chuyện đó. Còn chuyện trong tòa nhà trên sa mạc? Khi chúng ta hôn nhau ấy? Và... tại sao Aris cần phải dính vào chuyện này?

Teresa nắm lấy tay Thomas, buộc nó dừng bước và quay lại đối diện nhìn con bé.

- Bọn họ đã tính toán mọi chuyện. Tất cả đều là các Biến số. Tớ không biết tất cả ăn khớp với nhau như thế nào.

Thomas chậm rãi lắc đầu.

- Tôi chẳng hiểu gì về câu chuyện ngắn này. Xin lỗi vì cảm thấy hơi lạc lõng.

- Nó có thành công không?

- Hả?

- Vì một nguyên nhân nào đó họ muốn cậu bị phản bội, và họ đã thành công. Phải không?

Thomas ngừng lại và nhìn vào đôi mắt xanh của Teresa hồi lâu.

- Phải. Đúng vậy.

- Tớ xin lỗi về việc đã làm. Nhưng rốt cuộc cậu còn sống, tớ cũng vậy. Cả Aris nữa.

- Ồ. - Thomas đáp. Nó thực sự cảm thấy không muốn nói chuyện với con bé nữa.

- VSAT đã có thứ họ muốn, và tớ cũng có thứ mình muốn. - Teresa nhìn Aris.

Thằng bé vẫn đi tiếp nãy giờ và đang đứng đợi hai đứa ở phía dưới dốc. -

Aris. Cậu quay lại nhìn xuống dốc đi.

- Hả? - Thằng bé hỏi lại, mặt dần ra. -

Sao vậy?

- Cứ làm đi. – Kể từ sau khi Thomas ra khỏi căn phòng hơi ngạt, trong giọng nói của Teresa không còn sự độc địa nữa. Nhưng điều đó chỉ càng làm nó nghi ngờ thêm. Bây giờ con bé đang tính tới chuyện gì đây?

Aris thở hắt ra và đảo mắt, rồi làm theo lời Teresa, quay lưng lại với hai đứa.

Không ngần ngại, Teresa lập tức vòng tay quay cổ Thomas, kéo nó lại gần mình. Nó không có đủ ý chí để cưỡng lại.

Hai đứa hôn nhau, nhưng trong lòng Thomas không hề thấy xao động. Nó chẳng cảm thấy gì.

Chương 56

Gió mạnh hơn, lồng lộng và cuộn xoáy. Tiếng sấm rền vang trên bầu trời xám xịt, tạo có để giúp Thomas tách mình ra khỏi Teresa. Nó lại quyết định che giấu những cảm xúc khó khăn của mình. Thời gian không còn nhiều, chúng vẫn còn một đoạn đường dài phải đi.

Vận dụng hết khả năng diễn xuất, nó cười với Teresa và nói.

- Tớ nghĩ mình đã hiểu. Hai cậu đã làm nhiều việc kỳ cục, nhưng là do bị ép buộc, và bây giờ tớ vẫn còn sống sót. Hết chuyện, đúng không?

- Gần như vậy.

- Vậy thì tớ sẽ không nghĩ tới nó nữa. Chúng ta cần bắt kịp mọi người. - Cơ may lớn nhất giúp nó tới được nơi trú ẩn an toàn là cộng tác với Aris và Teresa, nên nó sẽ hợp tác. Sau này nó có thể nghĩ lại về Teresa và tất cả những gì con bé đã làm.

- Nếu cậu nói như thế. - Teresa nói với một nụ cười gượng, như thể con bé cảm thấy có gì đó không ổn. Hoặc là con bé không thích viên cảnh đối mặt với các trảng viên sau những gì đã xảy ra.

- Hai cậu làm gì lâu quá vậy? - Aris kêu lên, mặt vẫn hướng về phía khác.

- Xong rồi! - Teresa đáp. - Đừng có trông mong tớ sẽ hôn lên má *cậu* lần nữa. Hình như môi tớ bị nhiễm nấm rồi.

Thomas suýt bật cười khi nghe thấy điều đó. Nó lại khởi sự xuống núi, bỏ đi trước khi Teresa tìm cách nắm tay nó.

Ba đưa mất một giờ để xuống đến chân núi. Con dốc bằng phẳng lại một chút khi chúng xuống gần đến nơi, cho phép chúng đẩy nhanh tốc độ. Những khúc quanh cũng không còn, nên ba đưa chạy bộ trong dặm đường dốc cuối cùng, trước khi xuống đến vùng đất hoang vu bằng phẳng trải rộng tới chân trời. Không khí khá nóng, nhưng bầu trời đầy mây và nhiều gió giúp chúng dễ thở.

Thomas vẫn chưa thể nhìn thấy rõ hai

nhóm trẻ đang xích lại gần nhau ở phía trước, đặc biệt là lúc này, khi nó đã mất tầm quan sát từ trên cao và bụi mù đã che phủ không trung. Tuy nhiên, cả nhóm con trai lẫn con gái vẫn đang di chuyển theo đội hình chặt chẽ, hướng lên phía bắc. Theo sự quan sát của Thomas, bọn trẻ có vẻ như đang cúi đầu chống chọi với gió trong khi bước đi.

Mắt Thomas cay xè do bụi bắn bay trong không khí. Nó cứ giụi mắt liên tục nhưng chỉ làm tình hình tệ thêm và gây xốn cho hai vùng da quanh mắt. Mọi thứ tiếp tục tồi đi khi mây đen dày thêm trên bầu trời. Sau khi nghỉ nhanh gọn để ăn uống - lượng thực phẩm dự trữ của chúng đã vơi đi rất nhanh cả ba đứa dành chút thời

gian để quan sát hai nhóm trẻ phía trước.

- Chúng đang đi bộ ở đằng kia. - Teresa nói, một tay chỉ về phía trước, tay kia che chắn bụi cho mắt. - Tại sao không chạy?

- Bởi vì chúng ta vẫn còn hơn ba tiếng đồng hồ nữa. - Aris đáp, mắt nhìn đồng hồ đeo tay. - Trừ phi chúng ta hoàn toàn sai lầm thì nơi trú ẩn an toàn chỉ cách sườn núi bên này vài dặm. Nhưng tôi chẳng thấy gì cả.

Thomas không muốn thừa nhận, nhưng hi vọng của nó đang tắt dần.

- Theo cách di chuyển rề rà của những đứa kia, rõ ràng tụi nó cũng không trông thấy gì. Chắc nó không nằm ở đó rồi. Những đứa kia chẳng tội gì phải chạy

cuồng lên giữa sa mạc trống rỗng.

Aris liếc nhìn bầu trời xám chì.

- Trời xấu lắm rồi. Sẽ thế nào nếu chúng ta bị mắc kẹt với một cơn dông kinh hoàng khác?

- Tốt hơn chúng ta nên ở lại trên núi nếu có dông.

Thomas nói. Đó không phải là cách hay nhất để kết thúc tất cả chuyện này, nó nghĩ bụng. Bị sét nướng cháy thành than trong khi đi tìm nơi trú ẩn an toàn chưa bao giờ tồn tại.

- Ta hãy bắt kịp mọi người cái đã. -

Teresa nói. - Sau đó chúng ta sẽ bàn xem làm gì tiếp. - Con bé quay lại nhìn hai thằng con trai và chống tay lên hông mình. - Hai cậu sẵn sàng chưa?

- Rồi. - Thomas đáp. Nó đang cố để không chìm vào vực sâu hoảng loạn và lo lắng đang đe dọa nuốt chửng mình. Phải có một lời giải đáp cho tất cả chuyện này. Chắc chắn thế.

Aris nhún vai thay cho câu trả lời.

- Vậy thì cùng chạy nào. - Teresa hô to. Trước khi Thomas kịp đáp lại thì con bé đã lao vọt đi, Aris bám theo sát gót.

Thomas hít một hơi thật sâu. Tạm dừng chuyện này nhắc nó nhớ đến lần đầu tiên chạy vào trong Mê cung cùng với Minhho. Điều này khiến nó lo lắng. Nó thở hắt ra rồi bắt đầu đuổi theo hai đứa kia.

Gió trời lồng lộng khiến Thomas phải

mất sức gấp đôi so với khi chạy trong Mê cung. Sau khoảng hai mươi phút chạy, nó bắt chuyện với Teresa trong đầu. *Tớ nghĩ đã nhớ ra được thêm một số hồi ức dạo sau này. Nhờ các giấc mơ.* Nó đã muốn kể cho con bé nghe, không phải trước mặt Aris. Đó là một phép thử để xem con bé sẽ phản ứng như thế nào với những điều mà nó đã nhớ lại được. Để xem liệu nó có thể tìm được manh mối gì về những ý đồ thực sự của con bé hay không.

Thật á? Teresa hỏi lại.

Thomas có thể cảm nhận được sự sùng sốt của con bé. *Đúng vậy, những cái rất lung tung. Những chuyện từ khi tớ còn bé. Và... cậu cũng có ở đó. Tớ đã*

có một số ký ức về cách thức VSAT đối xử với chúng ta. Gần như ngay trước khi chúng ta tới Trảng.

Teresa ngừng lại, có lẽ con bé hơi e ngại không muốn hỏi những câu hỏi mà Thomas cũng đang nghĩ tới. *Chúng có giúp ích gì cho chúng ta không? Cậu có nhớ được nhiều không?*

Phần lớn. Nhưng không đủ để tạo ra một câu chuyện thực sự có ý nghĩa.

Cậu đã thấy gì?

Thomas kể cho Teresa nghe về từng mảnh hồi ức - hoặc giấc mơ - mà nó đã thấy trong hai tuần vừa qua. Về việc nó gặp mẹ, nghe những mẩu đối đáp về cuộc phẫu thuật, việc nó và con bé nghe lén các thành viên của VSAT, phát hiện ra

những điều mà chúng chẳng hiểu gì. Về việc kiểm tra và luyện tập trò chuyện bằng ý nghĩ. Và cuối cùng là về màn từ biệt trước khi nó vào trong Mê cung.

Vậy là Aris cũng ở đó sao? Teresa hỏi, nhưng con bé nói tiếp trước khi Thomas kịp trả lời. *Đương nhiên rồi tớ đã biết mà. Ba chúng ta là một phần của chuyện này. Nhưng chuyện mọi người chết, rồi những người thay thế, mấy chuyện đó lạ quá. Cậu nghĩ chúng có ý nghĩa gì?*

Tớ không biết. Thomas nói. *Nhưng tớ cảm thấy nếu chúng ta có hời gian để ngồi xuống và trao đổi với nhau, chúng ta có thể cùng nhau nhớ lại toàn bộ sự việc.*

Tớ cũng vậy. Tớ rất xin lỗi. Tớ biết cậu khó khăn lắm mới tha thứ tớ được.

Khi hiểu rõ mọi chuyện, liệu cậu có thay đổi không?

Không. Tớ sẽ chấp nhận nó, theo một cách nào đó. Chấp nhận rằng việc cứu cậu xứng đáng với việc để mất điều mà có lẽ chúng ta từng có.

Thomas không biết phải nói gì nữa.

Nếu có muốn thì chúng cũng không thể nói nhiều hơn nữa. Với tiếng gió gào rú, đám bụi bay mù mịt, mây đen vần vũ trên đầu và khoảng cách với hai nhóm trẻ đang thu hẹp dần.

Đây không phải lúc nói chuyện.

Vậy nên chúng chỉ tiếp tục chạy.

Hai nhóm trẻ phía trước đã nhập lại làm một. Điều thú vị đối với Thomas là có vẻ như không có xích mích nào xảy ra. Những đứa con gái Nhóm B đã dừng lại, sau đó là Minho - Thomas đã nhận ra và cảm thấy nhẹ nhõm khi thấy thằng bé còn sống - và các tráng viên cũng chuyển sang hướng đông để nhập bọn với đám con gái.

Và hiện tại, tất cả bọn chúng đều đang đứng yên quanh một thứ gì đó mà Thomas chưa thể nhìn thấy, tại một điểm cách nó khoảng nửa dặm. Bọn trẻ tụ lại thành vòng để nhìn thứ đó.

Chuyện quái gì thế? Teresa hỏi trong

đầu Thomas.

Không biết nữa, Thomas đáp.

Hai đứa cùng với Aris đẩy nhanh tốc độ. Chỉ mất vài phút băng qua sa mạc lộng gió, chúng đã tiến đến chỗ hai nhóm A và B.

Minho đã bước ra khỏi nhóm và đứng đối diện với ba đứa khi chúng chạy đến nơi. Thằng bé khoanh tay đứng đó với trang phục tã tơi, tóc tai bết nhờn, khuôn mặt vẫn còn những vết bồng. Nhưng Minho đang mỉm cười. Thomas không tin nổi nó có thể cảm thấy nhẹ nhõm như thế nào khi nhìn thấy lại nụ cười nhếch mép ấy.

- Máy người lè mề này vậy mà cũng bắt kịp bọn này đúng lúc ghê! - Minho hét to

với chúng.

Thomas dừng lại ngay trước mặt thằng bé và cúi gập người để lấy lại hơi thở trong vài giây, trước khi đứng thẳng dậy.

- Tôi tưởng các cậu đáng lẽ đang đánh nhau chí tử với mấy đứa con gái sau những việc chúng đã làm với chúng ta. Với tôi.

Minho ngoái nhìn nhóm trẻ lẫn lộn trai gái, rồi quay lại nhìn Thomas và nói:

- Đây, trước hết, tụi nó có vũ khí ghê gớm hơn, chưa kể còn có cung tên. Ngoài ra, con nhỏ có tên Harriet đã giải thích tất cả mọi chuyện. Tụi này mới là những người phải ngạc nhiên vì cậu vẫn còn chung nhóm với hai đứa kia. - Thằng bé liếc nhìn Teresa và Aris. - Đừng bao giờ

tin một trong hai đũa phản bội đó.

Thomas cố gắng che giấu cảm xúc lộn xộn của mình.

- Hai người đó cùng phe với chúng ta. Tin tôi đi.

Ngẫm lại, Thomas thấy bắt đầu tin vào điều đó. Mặc dù nó cảm thấy rất khổ sở. Minho cười chua chát.

- Biết ngay cậu sẽ nói thế mà. Để tôi đoán coi, đó là một câu chuyện dài, đúng không?

- Đúng, chuyện rất dài. - Thomas đáp, rồi thay đổi chủ đề. - Tại sao mọi người dừng lại ở đây? Mọi người đang nhìn gì vậy?

Minho bước tránh sang bên, khoát tay chỉ

ra phía sau lưng.

- Tự cậu đi mà nhìn. - Nói đoạn thẳng bé hét to với nhóm trẻ. *Mọi người tránh đường coi!*

Một vài tráng viên và bọn con gái ngoái nhìn, rồi dần dần bọn dạt sang hai bên, chừa lại một khoảng trống hẹp giữa đám trẻ. Thomas lập tức nhìn thấy vật đã thu hút sự chú ý của mọi người. Đó là một cái cọc được cắm trên mặt đất khô cằn. Trên đỉnh cọc có một dải băng màu cam bay phấp phới trong gió. Dải băng mỏng cổ in chữ trên đó.

Thomas và Teresa nhìn nhau, rồi Thomas tiến tới trước để kiểm tra kỹ hơn. Ngay cả khi chưa đến tận nơi, nó đã có thể đọc ra dòng chữ màu đen in trên dải băng

cam:

NƠI TRÚ ẨN AN TOÀN

Chương 57

Mặc cho tiếng gió thét gào và sự huyền náo của mọi người, thế giới xung quanh Thomas dường như im phắc trong một phút, như thể tai nó đã bị nút chặt. Nó quỳ xuống, lặng lẽ giơ tay ra chạm vào dải băng màu cam. Đây là nơi trú ẩn an toàn sao? Không có lấy một tòa nhà, một túp lều, *một thứ gì đó* sao?

Thế rồi, cũng nhanh chóng như khi biển mất, âm thanh vang lên trở lại, đưa nó về với thực tại. chủ yếu là tiếng gió rít và

tiếng trò chuyện của mọi người.

Thomas quay nhìn về phía Minho và Teresa. Aris đang đứng sau và nhòm qua vai hai đứa.

- Thomas liếc nhìn đồng hồ.

Chúng ta còn khoảng một giờ. Nơi trú ẩn an toàn của chúng ta là một cái que cắm trên mặt đất sao? – Đầu óc nó rối tung lên, nó không biết phải nghĩ hay nói gì nữa.

- Chuyện cũng đâu tới nỗi tệ? - Minho nói. - Hơn một nửa trong số chúng ta đã tới được đây. Nhóm con gái coi bộ còn đông hơn.

Thomas đứng lên, cố gắng kiềm chế sự phẫn nộ.

- Nhật trùng làm cậu mất trí rồi hả? Phải,

chúng ta đã tới được đây. An toàn và lành lặn. Với một cái *que*.

Minho mĩa mai:

- Nè bồ, khi không họ bắt tội mình tới đây làm gì. Tội mình đã tới nơi trước thời hạn. Bây giờ chỉ việc chờ xem chuyện gì sẽ diễn ra.

- Đó là điều khiến tôi lo lắng. - Thomas nói.

- Rất ghét phải thừa nhận, - Teresa đề thêm, - nhưng tôi đồng ý với Thomas. Sau tất cả những gì họ đã làm với chúng ta, sẽ là quá dễ nếu chúng ta chỉ việc cầm chốt ở đây chờ họ đến đón chúng ta bằng trực thăng. Một điều gì đó tôi tẽ sẽ xảy ra.

- Sao cũng được, đồ gián điệp. - Minho

nói, khuôn mặt thẳng bé không buồn che giấu sự căm ghét dành cho Teresa. - Tôi không muốn nghe một lời nào nữa. -
Thằng bé bỏ đi với thái độ giận dữ mà Thomas chưa từng thấy.

Thomas nhìn Teresa, con bé chưng hửng thấy rõ.

- Cậu ngạc nhiên lắm sao? - Nó hỏi.

Teresa nhún vai.

- Tôi chán xin lỗi rồi. Tôi đã làm điều phải làm.

Thomas không thể tin nổi tai mình.

- Sao cũng được. Tôi phải đi tìm Newt. Tôi muốn...

Trước khi Thomas nói hết câu thì Brenda từ trong đám đông bước ra, mắt nhìn qua

lại giữa nó và Teresa. Gió luôn vào mái tóc dài của con bé làm cho nó bay lòa xòa, khiến con bé phải liên tục vén tóc ra sau tai.

- Brenda. - Thomas lên tiếng. Tự dưng nó thấy có lỗi.

- Chào. - Brenda nói, rồi đi tới đứng trước mặt Thomas và Teresa. - Đây là người mà anh đã kể cho em nghe phải không? Lúc tụi mình ngủ chung trong xe tải ấy?

Chữ "Phải" bật ra khỏi miệng Thomas trước khi nó kịp kìm lại.

- Không, ý anh là... đúng.

Teresa chìa tay ra để Brenda bắt.

- Teresa.

- Rất vui được gặp chị. - Brenda đáp. - Em là Chạch. Em đang dần dần mất trí. Em cứ muốn cắn đứt ngón tay mình và giết người lung tung. Anh Thomas đã hứa sẽ cứu em. - Mặc dù rõ ràng là đang nói giỡn, con bé không hề hé môi cười.

Thomas buộc phải nhăn mặt.

- Hài hước đó, Brenda.

- Mừng là em vẫn còn thấy hài hước về chuyện đó. - Teresa nói, nhưng khuôn mặt con bé lạnh như nước đá.

Thomas nhìn xuống đồng hồ. Còn năm mươi lăm phút nữa. - Anh... ơ... tôi cần phải nói chuyện với Newt.

Nó quay gót và nhanh chóng bỏ đi trước khi hai đứa con gái kịp phản ứng. Nó chỉ muốn lánh đi càng xa càng tốt.

Newt đang ngồi bệt dưới đất cạnh chảo chiên và Minho. Ba đứa nhìn như thể đang chờ đợi sự sụp đổ của thế giới. Gió đã trở nên ẩm hơn rất nhiều, trong khi những đám mây cuộn cuộn trên đầu bọn trẻ đã hạ thấp thấy rõ, chẳng khác nào một màn sương u ám chụp xuống để nuốt chửng trái đất. Những mảng sáng màu đỏ và da cam xuất hiện đây đó trên nền màu xám. Thomas chưa nhìn thấy một tia chớp nào, nhưng nó biết chúng sẽ sớm xuất hiện. Cơn dông đầu tiên cũng đã khởi đầu giống như thế này.

- Chào Tommy. - Newt lên tiếng khi Thomas nhập bọn. Nó ngồi xuống cạnh thằng bạn và vòng tay bó gối. Hai chữ sáo rỗng. Như thể Thomas vừa quay về

sau một chuyến đi dạo, thay vì bị bắt cóc và suýt mất mạng.

- Mừng là các cậu đã đến được đây. - Thomas nói.

Chảo chiên cười khùng khục.

- Tôi cũng vậy. Có vẻ như cậu gặp nhiều chuyện hay ho nhỉ. Được đi với bạn gái kia mà. Hai cậu đã hôn hít làm lành chưa?

- Không hoàn toàn như vậy. - Thomas đáp. - Không hay ho gì đâu.

- Vậy thì, chuyện gì đã xảy ra? - Minho hỏi. - Sao cậu có thể tin tưởng con nhỏ đó sau tất cả mọi chuyện?

Thoạt đầu Thomas ngần ngừ, nhưng nó biết cần phải kể lại sự tình. Và lúc này là thời điểm hợp lí nhất. Nó hít một hơi thật

sâu và bắt đầu kể. Nó cho chúng biết về kế hoạch mà VSAT đã dành cho mình, khu trại, cuộc thương lượng giữa nó và Nhóm B, căn phòng hơi ngạt. Mặc dù nó chưa hiểu hết mọi chuyện, nhưng việc kể lại khiến nó cảm thấy khá hơn một chút.

- Và cậu đã tha thứ cho con nhỏ phù thủy đó hả? - Minho hỏi sau khi Thomas kể xong. - Gặp tôi thì còn lâu nha. Cái đám VSAT- chết bầm đó muốn làm gì thì làm. Cậu muốn làm gì thì làm. Nhưng tôi không tin nó, cũng như thằng Aris. Tôi không tin cả hai đứa đó.

Newt có vẻ như nhìn nhận sự việc thấu đáo hơn.

- Hai người đó làm tất cả mọi chuyện, từ kế hoạch tới hành động, chỉ để khiến cậu

cảm thấy *bị phản bội* sao? Nghe chẳng có nghĩa lí quái gì.

- Còn phải nói. - Thomas lẩm bẩm. -

Không, tôi chưa tha thứ đâu. Nhưng hiện tại, tôi nghĩ chúng ta đang cùng trên một con thuyền. - Nó nhìn quanh. Đa phần bọn trẻ đã ngồi xuống, mắt nhìn xa xăm. Không nhiều đứa trò chuyện, và giữa hai nhóm cũng chưa hoàn toàn hòa nhập với nhau. - Thế còn các cậu? Các cậu tới đây như thế nào?

- Tụi này tìm thấy một khe núi. - Minhho đáp. - Phải đánh lộn với vài đứa Chạch cắm trại trong một cái hang, nhưng ngoài ra thì không có sự cố gì. Tuy nhiên nước và thực phẩm đã gần cạn rồi. Chân tôi cũng đang đau. Dám cá một đợt sấm sét

chết bầm sấp sứa giáng xuống và biến tôi thành miếng thịt khét của Chảo chiên.

- Ồ. - Thomas nói. Nó liếc nhìn bầu trời, nhăm tính bọn chúng đã đi được khoảng bốn dặm từ chân núi. - Có lẽ chúng ta nên cuốn gói đi tìm chỗ ẩn nấu thôi. - Mặc dù nói như vậy, nó biết đó không phải là một khả năng. ít nhất là cho tới khi thời hạn kết thúc.

- Không đời nào. - Newt đáp. - Chúng ta đã đi quá xa, không thể quay lại đó bây giờ. Hi vọng là cơn đông nán ná lâu hơn một chút. - Thằng bé nhăn mặt ngó lên bầu trời gần như đen kịt.

Các trăng viên còn lại đều đã im lặng. Gió tiếp tục nổi lên, tiếng gầm gào của gió khiến cho việc nghe nhau trở nên rất

khó khăn. Thomas nhìn đồng hồ.

Ba mươi lăm phút nữa. Con đông này không thể nào...

- Cái gì vậy? - Minho hét lên và đứng bật dậy. Thằng bé chỉ tay vào một điểm ở sau lưng Thomas.

Thomas quay lại và đứng lên nhìn, chuông báo động bắt đầu reng lên trong đầu nó. Sự kinh hoàng trên khuôn mặt của Minho không phải không có lí do. Cách nhóm trẻ khoảng mười mét, một mảng sa mạc lớn bỗng... tách ra. Một khu vực hình vuông có cạnh chừng bốn mét rưỡi quay theo trục chéo, đưa mặt đất đầy bụi bặm lật về phía xa khỏi bọn trẻ, và thứ nằm bên dưới lật lên để thế chỗ. Âm thanh ken két vang lên trong không

trung, át cả tiếng gió thổi. Chẳng mấy chốc ô đất vuông đã lật xong, và nơi từng là một bề mặt trống trải giờ đây trở thành một mảng rộng bằng chất liệu màu đen, bên trên có một vật thể kỳ quặc.

Nó có hình dạng thuôn dài, cạnh bo tròn, màu trắng. Thomas đã nhìn thấy nó trước đây. Sau khi bọn trẻ trốn ra khỏi Mê cung và chui vào hang ổ của bầy Nhím sần, chúng đã nhìn thấy một số vật chứa nom giống cỗ quan tài này. Lúc đó Thomas không có nhiều thời gian để nghĩ đến chúng, nhưng giờ đây khi nhìn lại, nó nghĩ những vật đó chắc là nơi lữ Nhím sần ẩn náu mình (ngủ?) khi không ra ngoài Mê cung.

Trước khi nó kịp phản ứng, thêm nhiều

mảng sa mạc khác cũng bắt đầu lật lại xung quanh bọn trẻ, tạo thành một vòng tròn rộng lớn.

Chúng phải có đến hàng chục cái.

Chương 58

Tiếng kim loại rít lên điếc tai khi các vòng đất chầm chậm lật lại. Thomas đưa tay lên bịt tai, cố ngăn cản âm thanh đó. Những đũa khác cũng làm theo nó. Xung quanh khu vực bọn trẻ đang đứng, nằm rải đều trên một vòng trong khép kín là những mảnh hoang mạc đang lật úp lại. Khi chúng biến mất với một tiếng động đĩnh tai, mỗi cái được thay thế

bằng một ô vuông màu đen, bên trên có một cái quan tài thuôn dài màu trắng. Ít nhất có tổng cộng ba mươi ô vuông như thế.

Tiếng rít kim loại ngừng lại. Không ai nói tiếng nào. Gió vẫn đang ào ào thổi bụi đất thành dòng, luôn lách qua các vật chứa có cạnh bo tròn, tạo thành một âm thanh kin kít ghê tai. Thomas lạnh sống lưng khi nghe thấy bản hợp âm đó. Nó buộc phải nheo mắt lại để tránh bị bụi bay vào mắt. Sau khi những vật thể lạ mất xuất hiện, không còn sự di chuyển nào nữa. chỉ có tiếng kin kít, gió, lạnh và những đôi mắt nhúc nhút.

Tom ơ? Teresa gọi nó trong đầu.

Ừ.

Cậu vẫn còn nhớ mấy cái đồ đúng không?

Đúng.

Cậu có nghĩ bọn Nhím sâu nằm trong đó không?

Thomas nhận ra mình cũng đang nghĩ y hệt như thế, nhưng rốt cuộc nó đã công nhận là không bao giờ đoán trước được điều gì. Nó suy nghĩ một lúc trước khi đáp lại. *Tớ không biết. Ý tớ là Nhím sâu có cơ thể ẩm ướt, chúng sẽ gặp khó khăn ở ngoài này.* Nghe thì có vẻ ngớ ngẩn, nhưng Thomas đang cố bầu víu vào bất kỳ hi vọng nào.

Có lẽ chúng được dành để cho tụi mình chui vào, Teresa lên tiếng sau vài giây im lặng. *Có lẽ chúng là nơi trú ẩn*

an toàn, hoặc chúng sẽ vận chuyển chúng ta tới đâu đó.

Thomas không thích ý tưởng đó, nhưng tự nhủ có khi con bé nói đúng. Nó rời mắt khỏi những vật thể màu trắng và tìm kiếm Teresa. Con bé đang bước tới chỗ nó. May mắn là con bé đi một mình. Nó không thể cáng đáng nổi cả Teresa và Brenda lúc này.

- ừ. - Thomas nói to, nhưng chữ đó đã bị gió cuốn phăng trước cả khi rời khỏi miệng nó. Nó dợm vươn tay ra để nắm tay con bé, nhưng vội rút lại. Suýt nữa thì nó quên mọi thứ đã thay đổi. Teresa có vẻ như không nhận ra hành động đó khi con bé thúc nhẹ cùi chỏ vào Newt và Minho. Hai đứa quay lại đối diện với

Teresa, trong khi Thomas nhích lại gần hơn để hội ý.

- Chúng ta làm gì đây? - Minho hỏi.

Thằng bé nhìn Teresa khó chịu, như thể không muốn con bé tham gia vào việc cho ý kiến.

Newt đáp:

- Nếu mấy cái đó chứa tụi Nhím sâu chết bầm, thì chúng ta nên bắt đầu chuẩn bị tư thế chiến đấu đi là vừa.

- Các cậu đang bàn gì vậy?

Thomas quay lại, nhìn thấy Harriet và Sonya. Harriet là đứa vừa lên tiếng.

Brenda cùng với Jorge cũng đứng ngay phía sau hai con bé.

- Tuyệt vời. - Minho lẩm bầm. - Hai nữ hoàng danh giá của Nhóm B đây rồi.

Harriet coi như không nghe thấy câu nói vừa rồi.

- Tôi nghĩ tất cả mọi người đều đã nhìn thấy mấy cái kén kia lúc mới thoát ra khỏi Mê cung. Chắc đó là chỗ bọn Nhím sâu được sạc điện hay gì đó.

- Phải. - Newt nói. - Chắc là vậy.

Từ trên trời, sấm chớp đã nổ rền, những chớp sáng trở nên chói mắt hơn. Gió thổi thốc vào quần áo tóc tai mọi người.

Không khí nồng hơi đất ẩm. Thomas nhìn đồng hồ.

- Chúng ta chỉ còn hai mươi lăm phút.

Hoặc chúng ta phải chiến đấu với Nhím sâu, hoặc chúng ta phải chui vào mấy cái quan tài đó đúng lúc. Có lẽ chúng là...

Một tiếng xì bống vang lên từ mọi

hướng. Âm thanh đó xuyên vào màng nhĩ Thomas, khiến nó vội đưa tay lên bịt tay. Nó nhận ra xung quanh mình đang có chuyển biến, và lập tức quan sát cẩn thận những cái kén to lớn màu trắng.

Một làn sáng xanh dương xuất hiện bên hông của từng chiếc kén và mở rộng dần khi nửa trên của chúng bắt đầu lên theo bản lề, giống như nắp quan tài. Nó không gây ra tiếng động nào, hoặc ít ra là không thể nghe thấy được giữa tiếng gió và sấm chớp. Thomas cảm thấy các trảng viên và những đừa khác đang nhích dần lại gần nhau hơn. Tất cả đều cố gắng lùi ra xa hết cỡ khỏi những cái kén. Chẳng mấy chốc chúng đã trở thành một khối người chen chúc, bao quanh bởi khoảng ba

mười cỗ quan tài trắng.

Những cái nắp tiếp tục di chuyển cho đến khi mở ra hoàn toàn và đập xuống đất.

Trong mỗi kén có một thứ gì đó to lớn đang nằm. Thomas không thể nhìn rõ, nhưng nó có thể chắc chắn mình chưa nhìn thấy bất cứ cánh tay Nhím sâu nào.

Tất cả đều không nhúc nhích, nhưng Thomas không vì thế mà bớt đề phòng.

Teresa? Nó gọi tên con bé trong đầu. Nó không dám nói thành tiếng vì sợ mọi người nghe thấy, nhưng nó phải nói chuyện với ai đó để khỏi phát điên lên.

Ừ?

Ai đó nên đi kiểm tra. Xem thứ gì trong đó. Nó nói, nhưng thật sự không muốn người đó là mình.

Vậy thì ta cùng đi, Teresa đáp.

Con bé làm Thomas bất ngờ vì sự can đảm của mình. *Thỉnh thoảng cậu lại có những suy nghĩ thật tệ,* nó đáp. Nó cố gắng tỏ ra hài hước, nhưng thừa biết sự thật còn vượt xa những gì nó thừa nhận. Nó đang sợ chết khiếp.

- Thomas! - Minho gọi to.

Gió đã giảm bớt khi sấm chớp đến gần, với những âm thanh vang rền và ánh sáng chói lòa trên đầu. Con đông sắp sửa điên cuồng trút giận xuống bọn trẻ.

- Gì vậy? - Thomas hỏi lại.

- Cậu, Newt và tôi! Tụi mình đi kiểm tra nào!

Thomas chưa kịp nhúc nhích thì một thứ gì đó trượt ra khỏi một trong những cái

kén. Một tiếng kêu thất thanh vang lên từ những đũa đứng gần Thomas nhất. Nó quay lại để nhìn cho rõ hơn. Những vật nằm trong hòm chứa đều đang chuyển động. Thoạt đầu Thomas chưa rõ chúng là gì. Nhưng chắc chắn chúng đang ra khỏi nơi trú ẩn của mình. Thomas tập trung vào chiếc kén nằm gần mình nhất, nó căng mắt ra để nhận biết chính xác thứ mà mình sắp phải đối mặt.

Một cánh tay dị hình thò xuống từ mép kén. Bàn tay của nó đong đưa cách mặt đất vài xen-ti-mét. Bàn tay có bốn ngón dị dạng, nom như bốn mẫu thịt hồng hồng có chiều dài không bằng nhau. Chúng ngo nguậy và nắm lấy thứ gì đó không tồn tại, như thể sinh vật bên trong đang tìm một

điểm tựa để lôi mình ra ngoài. Cánh tay được bao phủ bởi các nếp gấp và mấu lồi. Có một thứ hoàn toàn khác lạ rôm rảy tại nơi đáng lẽ là cùi chỏ. Đó là một cục u tròn trịa, đường kính khoảng sáu xen-ti-mét, và phát ra ánh sáng màu da cam. Trông như thể sinh vật lạ có một bóng đèn tròn gắn ở cánh tay.

Nó tiếp tục lộ diện. Một cái chân bật ra, bàn chân là một khối thịt có bốn ngón ngo nguậy liên tục, giống như các ngón tay của nó. Tại đầu gối lại là một quả cầu phát sáng màu cam. Ánh sáng dường như phát ra từ bên dưới lớp da của sinh vật.

- Con gì vậy trời? - Minhho hét lên để át tiếng gió gào.

Không đứa nào đáp. Thomas bàng hoàng nhìn trần trời sinh vật lạ, vừa mê mẩn lại vừa khiếp sợ. Cuối cùng nó quay đi và nhìn thấy những con quái vật tương tự cũng đang chui ra khỏi những chiếc kén theo cùng nhịp độ như nhau. Nó quay lại nhìn vào con ở gần mình nhất.

Con vật đã bằng cách nào đó dùng tay và chân phải để bắt đầu đưa cơ thể của mình ra ngoài. Thomas kinh hoàng nhìn sinh vật quái gở lập cập vươn qua khỏi mép của miệng kén và rơi xuống đất.

Con vật có hình dạng gần giống con người, mặc dù cao hơn bất kỳ đứa nào trong nhóm trẻ ít nhất là vài tấc. Cơ thể của con vật trần trụi và đồ sộ, đầy vết rỗ và nếp gấp. Những thứ ghê rợn nhất là

khoảng hai tá cục u nằm rải rác trên cơ thể con vật và phát ra thứ ánh sáng cam kỳ quái. Vài cục u nằm ở ngực và lưng của nó. Mỗi đầu gối và cùi chỏ là một cục. Cục u ở đầu gối phải của nó đã vỡ ra và xẹt tia lửa điện khi con vật rơi xuống đất. Một số cục u nằm trên thứ có lẽ là cái đầu của con vật, mặc dù nó không có mắt mũi, miệng hay tai gì hết. Nó cũng không có tóc.

Con quái vật đứng lên, lão đảo một chút, rồi quay lại đối mặt với nhóm người. Thomas liếc nhanh và nhận ra tất cả những con quái vật trong những chiếc kén khác đều đã ra ngoài. Chúng đang đứng thành một vòng tròn, vây quanh các tráng viên và bọn con gái Nhóm B.

Các sinh vật cùng nhau giơ hai cánh tay chỉ lên trời. Thế rồi, những chiếc vuốt bằng thép mỏng nhất loạt chĩa ra từ đầu ngón tay, ngón chân và vai của chúng. Ánh sáng từ những tia chớp phản chiếu trên bề mặt kim loại bóng loáng và sắc lạnh của chúng. Mặc dù không có miệng, những sinh vật này vẫn đồng thanh cất lên một tiếng rên rỉ rợn người. Âm thanh đó đủ lớn để có thể nghe được giữa những tiếng sấm.

Có khi gặp Nhím sâu còn đỡ hơn, Teresa lên tiếng trong đầu Thomas.

Xem ra thì chúng khá giống nhau, nên đã rõ ai là kẻ tạo ra chúng, Thomas đáp lại; cố gắng tỏ ra bình tĩnh.

Minho quay lại đối diện với nhóm trẻ

còn đang ồ lên kinh ngạc.

- Mỗi người chiến đấu với một con! Hãy sử dụng mọi vũ khí có thể!

Như thể đã nghe thấy lời thách thức, các sinh vật lạ bắt đầu bước tới trước. Bước đi đầu tiên của chúng còn loạng choạng, nhưng chúng lập tức hồi phục, trở nên vững chãi, mạnh mẽ và linh hoạt hơn. Chúng tiến từng bước lại gần nhóm trẻ.

Chương 59

Teresa đưa cho Thomas một con dao rất dài, gần như một thanh kiếm. Nó không biết con bé đã giấu vũ khí ở đâu, nhưng lúc này trong tay Teresa ngoài chiếc

thương còn có một con dao găm.

Khi những con quái vật đồ sộ bước lại mỗi lúc một gần, Minho và Harriet chỉ đạo cho nhóm của mình di chuyển và sắp xếp lại đội hình. Những tiếng hô hào của hai đứa bị gió thổi bay mất trước khi Thomas kịp nghe. Nó liêu lĩnh rời mắt khỏi đám quái vật để nhìn lên trời.

Những ánh chớp chằng chịt rạch ngang bên dưới những tầng mây đen dường như chỉ lơ lửng cách bọn trẻ vài chục mét.

Mùi điện tích tràn ngập trong không khí.

Thomas nhìn trở lại vào sinh vật ở gần mình nhất. Minho và Harriet đã sắp xếp đội hình thành một vòng tròn gần như hoàn hảo, mặt hướng ra bên ngoài.

Teresa đứng ngay cạnh Thomas. Nếu có

thể nghĩ được gì thì nó đã nói với con bé. Nhưng nó đang chết lặng.

Những sinh vật ghê tởm của VSAT chỉ còn cách bọn trẻ chừng mười mét.

Cuối cùng Teresa thúc cùi chỏ vào sườn Thomas. Nó thấy con bé đang chỉ tay vào một trong các sinh vật lạ, báo cho Thomas biết con mà nó chọn. Thomas gật đầu, rồi chỉ tay vào con mình chọn. Bảy mét nữa.

Bỗng dưng Thomas nhận ra bọn trẻ đang phạm sai lầm khi đứng yên chờ đợi. Chúng cần phải tản ra. Hình như Minho cũng có cùng suy nghĩ đó.

- Sẵn sàng! - Thằng bé thủ lĩnh hét lên, một âm thanh nhỏ nhoi giữa những tiếng ồn của cơn dông. - Tấn công!

Một loạt ý nghĩ xẹt qua đầu Thomas trong khoảnh khắc đó. Nó lo lắng cho Teresa, mặc dù giữa chúng đã có nhiều thay đổi. Nó lo lắng cho Brenda, người đang đứng chờ vợ cách nó vài đứa, và tiếc nuối vì chúng gần như chưa nói được gì với nhau kể từ sau khi gặp lại. Nó hình dung con bé đi cả quãng đường dài tới đây chỉ để bị giết chết bởi một sinh vật gớm ghiếc do con người chế tạo. Nó nghĩ tới lũ Nhím sâu, nhiệm vụ của nó, Chuck và Teresa khi cách trăng viên hi sinh để mở đường máu cho ba đứa tiến tới Vực và Lỗ sâu, sau đó nhập mật mã và chấm dứt mọi chuyện.

Thomas nghĩ đến tất cả những gì bọn trẻ đã trải qua để đến được đây, một lần nữa

đôi mặt với đội quân nửa người nửa máy của VSAT. Nó tự hỏi ý nghĩa của tất cả việc này và không biết liệu có đáng để cố gắng sống sót nữa hay không. Hình ảnh của Chuck bị phóng dao vào người chợt hiện lên trong đầu nó. Đó cũng là hình ảnh cuối cùng, giúp lôi nó ra khỏi khoảnh khắc ngờ vực và sợ hãi. Hết to hết cỡ, Thomas dùng cả hai tay vung con dao dài qua đầu và lao tới, nhắm thẳng vào con quái vật của mình.

Bên cạnh Thomas, những đứa trẻ khác cũng đồng loạt tấn công, nhưng nó không để ý tới chúng. Nó buộc phải làm như vậy. Nếu nó không thể đánh lại địch thủ của mình thì có lo lắng cho những đứa khác cũng vô ích thôi.

Thomas chạy đến gần hơn. Năm mét. Ba mét. Một mét rưỡi. *Con* quái vật đã dừng bước, xuống tấn phòng thủ, hai bàn tay dang ra chĩa các móng vuốt thép về phía Thomas. Những đốm sáng màu cam lúc này đang nhấp nháy theo nhịp, sáng rồi mờ, sáng rồi mờ, như thể con quái vật có một trái tim ở bên trong cơ thể. Việc con quái vật không có khuôn mặt đúng là một khó khăn, nhưng nó cũng giúp Thomas nghĩ đây chỉ là một cỗ máy, không hơn. Một thứ vũ khí do con người chế ra để giết chết nó.

Ngay trước khi xáp lá cà với con quái vật, Thomas nảy ra một ý định. Nó thụp người xuống, trượt tới trước trên cẳng chân và đầu gối, đồng thời dùng cả hai

tay vung lưỡi dao chém ngang chân trái của con quái vật. Con dao cắt vào lớp da được một phân thì chạm phải thứ gì đó rất cứng, và kẹt lại, rung lên bần bật.

Con quái vật không nhúc nhích, cũng không lùi bước và không phát ra tiếng kêu nào, dù là tiếng người hay tiếng máy. Thay vào đó, con vật dùng hai bàn tay có các vuốt thép chém xuống Thomas, lúc này đang quỳ gối trước mặt nó với lưỡi kiếm bị mắc kẹt. Thomas vội vàng giật thanh kiếm ra và bật người lùi lại vừa kịp lúc những lưỡi thép chạm vào nhau đánh *xoảng* một tiếng, chém hụt đầu nó trong tích tắc. Ngã ngửa ra sau, Thomas lập tức né tránh cú đá bằng bàn chân đầy móng vuốt của con quái vật.

Lần này thì con quái vật phát ra một tiếng kêu gần giống như tiếng rên rỉ âm ảnh của Nhím sâu, rồi thụp xuống đất, chém hai cánh tay xuống người Thomas.

Thomas lăn ba vòng để tránh và nghe thấy tiếng những lưỡi thép cào trên mặt đất. Nó chớp thời cơ đứng lên và chạy ra xa vài mét trước khi quay lại, thanh kiếm cầm chắc trong tay. Con quái vật cũng đã đứng lên, những ngón tay đầy vuốt sắc chém vào không khí.

Thomas hít sâu để lấy lại hơi thở. Nơi khoe mắt của mình, nó có thể thấy những cuộc đấu khác. Minho đang dùng hai tay múa dao cật lực, con quái vật của thằng bé đang phải lùi lại để tránh. Newt thì bò trên mặt đất, con quái vật của nó

chậm chạp lê bước theo sau, rõ ràng là đang bị thương. Teresa là người ở gần Thomas nhất. Con bé nhảy lung tung, tránh đòn và đập cán thương vào địch thủ. Sao nó lại làm vậy nhỉ? Nhưng con quái vật của Teresa có vẻ như cũng đang bị đau.

Thomas đưa sự chú ý trở lại trận chiến của mình. Một ánh thép bay qua khiến nó vội thụp đầu tránh, cảm thấy gió từ cú vung tay của con quái vật thổi bay tóc mình. Nó cúi thấp người, đâm dao loạn xạ trong khi con quái vật đuổi theo và nhiều lần chém hụt nó trong gang tấc. Thomas đâm trúng một cục u phát sáng màu cam làm nó vỡ toang, tóe lửa và tắt phụt. Nhận thấy tình thế của mình đang

lâm vào nguy hiểm, Thomas nhào xuống đất và lộn vài vòng cho đến khi đứng lên ở cách chỗ con quái vật vài mét.

Sau khi khựng lại đủ lâu để Thomas thực hiện cú lộn vòng ra khỏi tầm nguy hiểm, bây giờ con quái vật lại tiếp tục lao tới chỗ Thomas. Một ý tưởng bỗng nảy lên trong đầu Thomas và trở nên rõ ràng khi nó nhìn sang phía Teresa. Con quái vật của con bé lúc này đang tỏ ra chậm chạp và loạng choạng. Teresa tiếp tục đập vỡ các bóng đèn của con quái vật khiến chúng liên tiếp nổ tung như pháo hoa. Ít nhất ba phần tư số u cục phát sáng của con quái vật đã bị đập vỡ.

Các bóng đèn. Tất cả những gì nó cần làm là phá hủy các bóng đèn. chúng có

liên quan thế nào đó với sức mạnh hoặc là mạng sống của con quái vật. Không lẽ mọi chuyện lại dễ dàng đến thế?

Thomas liếc nhanh tình hình các trận chiến còn lại và nhận thấy vài đứa đã có cùng ý tưởng tấn công vào các bóng đèn, nhưng đa phần bọn trẻ vẫn đang tuyệt vọng đâm chém vào chân tay, cơ bắp và lớp da của bọn quái vật mà không trúng các bóng đèn. Hai đứa trẻ đang nằm bất động trên mặt đất, người đầy vết thương. Một trai và một gái.

Nó quyết định thay đổi chiến thuật hoàn toàn. Thay vì tấn công bừa bãi, nó lao tới và đâm vào một cái bóng đèn trên ngực con quái vật nhưng bị trượt và chỉ chém trúng lớp da vàng vọt đầy nếp

nhấn. Con vật chém vào Thomas, nhưng nó đã kịp lùi lại và chỉ bị rách một lỗ trên áo. Thomas lại xông vào, tấn công cùng một vị trí như vừa rồi. Lần này thì nó đã thành công và khiến cho cục u nổ tung, tia lửa điện bắn ra tung tóe. Con quái vật khựng lại trong một giây, rồi lại tiếp tục chiến đấu.

Thomas di chuyển thành vòng xung quanh con vật, nhảy xổ vào, đâm dao, rồi lại lùi nhanh ra, liên tục như vậy.

Bup, bup, bup.

Một trong những cái vuốt thép của con quái vật đã chém trúng vào cẳng tay của Thomas, để lại một vết đỏ tươi. Thomas lại xông vào mấy lần nữa.

Bup, bup, bup. Tia lửa điện bay tung tóe,

con quái vật giật nảy người và khựng lại theo từng cái bóng bị đập vỡ.

Thomas càng đánh trúng mục tiêu, con quái vật càng bị khựng lại lâu hơn.

Thomas dính một số cú chém, nhưng không nặng. Nó tiếp tục tấn công những khối u màu cam.

Bup, bup, bup.

Những cú đánh trúng đích của Thomas làm suy giảm sức mạnh của con quái vật, và nó dần dần trở nên chậm chạp thấy rõ, mặc dù chưa từ bỏ nỗ lực tấn công Thomas. Từng cục u một, cái sau dễ hơn cái trước, Thomas tất công không ngừng nghỉ. Nếu nó có thể hạ gục nhanh chóng con vật này, nó có thể chạy sang hỗ trợ những đứa khác. Để kết thúc chuyện này

dứt...

Một ánh chớp lóe sáng phía sau lưng Thomas, kèm theo một tiếng nổ kinh thiên động địa đã cắt ngang khoảnh khắc hồ hởi của nó. Lực đẩy vô hình đã hất nó ngã sấp bụng và làm thanh kiếm văng ra xa. Con quái vật cũng bị hất ngã. Một mùi khét lẹt bốc lên. Thomas nghiêng người quan sát và nhìn thấy một lỗ đen to tướng trên mặt đất đang bốc khói. Một bàn chân và bàn tay có vuốt thép nằm lẫn lóc trên mép lỗ. Không thấy phần còn lại của con quái vật đâu cả.

Đó là một tia chớp. Ngay phía sau lưng Thomas. Rốt cuộc cơn dông đã bắt đầu. Ngay lúc đó, nó ngược nhìn lên và trông thấy những lần chớp trắng xóa bắt đầu bô

xuống từ các đám mây đen.

Chương 60

Ánh chớp lóe lên xung quanh Thomas cùng những tiếng sấm nổ điếc tai. Bụi đất bay mù mịt khắp nơi. Một số đũa hét lên. Tiếng thét của một đũa con gái bị cắt đứt đột ngột. Mùi khét lẹt nồng nặc trong không khí. Những cú phóng điện kết thúc cũng nhanh như lúc xuất hiện. Nhưng ánh sáng tiếp tục chớp nháy trên các đám mây, và cơn mưa bắt đầu đổ xuống ào ạt. Thomas không nhúc nhích trong đợt sét đánh vừa rồi. Thật vô lí khi nghĩ rằng nó có thể ở đâu đó an toàn hơn so với vị trí

mình đang nằm. Nhưng khi sét đánh xong, nó lồm cồm bò dậy nhìn quanh để xem mình có thể làm gì hoặc chạy đi đâu trước một đợt phóng điện mới.

Con quái vật của nó đã chết, một nửa thân người cháy đen, nửa kia đã biến mất. Teresa đứng trên người địch thủ của mình, dùng đuôi ngọn giáo đập vỡ bóng đèn cuối cùng của con vật. Nó nổ tung với một tiếng xì. Minho đang nằm dưới đất, nhưng thằng bé đã từ từ đứng dậy. Newt thì đang đứng thở hổn hển. Chảo chiên gặp người nôn ọe. Vài đứa trẻ nằm trên mặt đất, những người khác - như Brenda và Jorge - vẫn đang chiến đấu với bọn quái vật máy. Tiếng sấm nổ rền vang và những ánh chớp hoà lẫn với cơn

mưa.

Thomas phải làm gì đó. Teresa đứng cách nó không xa. Con bé ở cách con quái vật vừa chết của mình vài bước, và đang gập người chống tay vào đầu gối.

Chúng ta cần tìm nơi trú ẩn! Thomas nói với con bé trong đầu.

Tại mình còn bao nhiêu thời gian?

Thomas nheo mắt nhìn đồng hồ đeo tay.

Mười phút

Tại mình phải chui vào trong những cái kén. Con bé chỉ tay về phía cái gân nhất đang mở toang như một cái vỏ trứng bị tách đôi, với hai mảnh vỏ ngập đầy nước.

Thomas thấy ý tưởng này cũng hay.
Nếu chúng ta không thể đóng nắp thì

sao?

Còn kế hoạch nào tốt hơn không?

Không. Nó nắm tay con bé và bắt đầu chạy.

Tụi mình cần phải nói với những đứa kia! Teresa nói khi hai đứa tiến gần đến cái hòm.

Tụi nó sẽ hiểu ra thôi. Thomas biết hai đứa không thể chần chờ. Những tia sét có thể đánh trúng hai đứa bất cứ lúc nào, có khi chưa kịp báo ai thì cả hai đã tiêu đời. Thomas cần phải tin tưởng ở khả năng tự cứu mình của đám bạn. Nó biết mình có thể tin.

Thomas và Teresa chạy đến nơi ngay khi một vài tia chớp rạch toang nén trời; nổ tung xung quanh chúng. Đất bắn và nước

mưa văng tứ tung. Tại Thomas ù đặc. Nó nhìn vào trong cái kén và không thấy gì ngoài một vũng nước bán. Một mùi kinh khủng từ đó bốc lên.

- Nhanh lên! - Nó hét toáng lên trong lúc leo vào trong kén,

Teresa cũng leo vào theo Thomas. Không cần phải nói hai đứa cũng biết phải làm gì. Cả hai lồm cồm quỳ lên, vươn tay ra tóm lấy mép của cái nắp kén - nhờ được bịt cao su quanh mép nên nó khá dễ để cầm. Thomas tì bụng vào thành của cái kén rồi dùng hết sức bình sinh kéo cái nắp. Nó được nâng lên và rơi về phía hai đứa.

Ngay khi Thomas chuẩn bị ngồi xuống thì Brenda và Jorge chạy tới nơi. Thomas

nhẹ cả người khi thấy họ còn sống.

- Còn chỗ cho tụi này không? - Jorge hét to át tiếng mưa gió.

- Vào đi! - Teresa hét lên đáp lại.

Brenda và Jorge leo qua thành kén và chui vào bên trong. Chỗ ẩn náu chật chội nhưng vẫn sử dụng được. Thomas nhích về phía đầu kén để cho mọi người có thêm không gian, đồng thời giữ cho cái nắp khép hờ. Những hạt mưa rơi lộp độp trên đó. Khi mọi người đã yên vị, nó và Teresa hụp đầu xuống để cho nắp kén đóng lại hoàn toàn. Ngoài tiếng mưa rơi, những tiếng sấm chớp đi đoàng và tiếng thở hổn hển, không gian trong cái kén hoàn toàn yên lặng, mặc dù Thomas vẫn còn nghe thấy tiếng ù trong tai.

Nó chỉ còn biết hi vọng những đứa bạn của mình cũng chui được vào mấy cái kén một cách an toàn.

- Cám ơn *chú em* đã cho tụi này vào. - Jorge nói sau khi mọi người đã lấy lại hơi thở.

- Đương nhiên rồi. - Thomas đáp. Bên trong kén hoàn toàn tối đen, nhưng nó biết Brenda đang ngồi bên cạnh, tiếp đến là Jorge, và cuối cùng là Teresa ở đầu kia.

Brenda lên tiếng:

- Cứ tưởng hai người đôi ý không cho chúng tôi đi cùng. Đây là cơ hội để loại bỏ chúng tôi mà.

- Làm ơn đi. - Thomas lẩm bẩm. Nó đã quá mệt và không còn bận tâm đến giọng

điều của mình nữa. Mọi người ai cũng suýt chết, nhưng con nhỏ vẫn còn chưa hết cái đề nói.

- Vậy, đây có phải là nơi trú ẩn an toàn của chúng ta không? - Teresa hỏi.

Thomas bật đồng hồ lên xem. chúng còn bảy phút nữa trước khi tới thời hạn.

- Hiện giờ thì ta chỉ biết hi vọng. Có thể sau vài phút nữa những miếng đất sẽ lật lại và thả rơi chúng ta vào một căn phòng tiện nghi thoải mái, nơi chúng ta có thể sống hạnh phúc mãi mãi về sau. Hoặc là không.

Cành!

Thomas kêu lên. Thứ gì đó đã giáng mạnh vào nắp kén, tạo nên một tiếng động lớn kinh khủng. Một cái lỗ nhỏ xíu

đã xuất hiện trên nóc của cái kén. Những giọt nước nhanh chóng nhỏ xuống.

- Chắc là sét đánh. - Teresa nói.

Thomas xoa tai. Tiếng ù trong đó càng tệ hơn.

- Sét đánh thêm vài cái nữa là chúng ta sẽ trở về điểm khởi đầu. - Giọng nó nghe thật âm vang.

Nó lại kiểm tra đồng hồ. Còn năm phút. Nước mưa nhỏ tong tong xuống vũng nước đọng trong kén. Cái mùi kinh khủng vẫn còn đó. Tiếng ù trong đầu Thomas đã giảm bớt.

- Chuyện này không giống như tôi tưởng tượng. - Jorge lên tiếng. - Tưởng đâu bọn tôi đến đây và các cậu sẽ thuyết phục các sếp lớn đón nhận chúng tôi. Cho chúng

tôi thuốc chữa bệnh. Ai mà nghĩ chúng ta lại co ro trong cái bồn tắm này chờ bị chích điện.

- Còn bao lâu nữa? - Teresa hỏi.

Thomas nhìn đồng hồ.

- Ba phút.

Ở bên ngoài, đông gió vẫn đang lòng lộn, những tia chớp giáng xuống đất, mưa tuôn xối xả.

Thêm một tiếng *cành* làm rung chuyển cái kén. Vết nứt trên nắp kén mở rộng thêm, khiến cho nước mưa tuôn rào rào xuống đầu Brenda và Jorge. Có tiếng xèo xèo và hơi xì ra. Tia chớp đã đốt nóng lớp vật liệu bên ngoài của cái kén.

- Chúng ta sẽ không tồn tại lâu trong tình trạng thế này! - Brenda hét lên. - Ngồi

đây mà chờ chỉ càng tệ hơn!

- Chỉ còn hai phút nữa thôi! - Thomas hét lên với con nhỏ. - Đừng bỏ cuộc!

Ở bên ngoài, một âm thanh nổi lên, thoát đầu còn nhỏ và chìm lấp trong tiếng mưa gió. Tiếng âm âm. Trầm và sâu. Âm thanh lớn dần, tưởng như làm toàn bộ cơ thể Thomas rung lên.

- Cái gì vậy? - Teresa hỏi.

- Không biết nữa. - Thomas trả lời. -

Nhưng căn cứ theo những chuyện đã xảy ra, tớ chắc chắn nó không hay ho gì.

Chúng ta phải chịu đựng thêm khoảng một phút nữa.

Âm thanh mỗi lúc một to. Lúc này nó đã át cả tiếng sấm chớp và gió mưa. Vách của cái kén rung lên bần bật. Thomas

nghe thấy tiếng gió giật bên ngoài khác hẳn với gió bão. Rất mạnh... gần như nhân tạo.

- Còn ba mươi giây nữa thôi. - Thomas thông báo, tự dưng nó muốn đổi ý. - Có lẽ mọi người nói đúng, chúng ta đang bỏ sót một thứ gì đó quan trọng. Tôi nghĩ... chúng ta nên quan sát.

- Hả?-Jorge hỏi lại.

- Cần nhìn xem cái gì đang gây ra tiếng ồn này. Giúp tôi nâng cái nắp lên nào.

- Nếu sét giáng xuống và nung chui tôi thì sao?

Thomas chống tay lên nóc kén.

- Chúng ta phải liêu thôi! Đây... nào!

- Cậu ấy nói đúng, - Teresa nói và đưa

tay lên đẩy phụ Thomas.

Brenda làm theo hai đứa, và Jorge cũng thế.

- Chỉ mở hé thôi. - Thomas nói. - Sẵn sàng chưa?

Sau khi hự mấy tiếng lấy khí thế, nó đếm:

- Một... hai... ba nào!

Bốn người đồng loạt đẩy và tổng lực hóa ra quá mạnh. Cái nắp kén bật lên và đập xuống đất, mở toang chỗ trú ẩn của cả bọn. Mưa tuôn xối xả theo chiều ngang do bị tạt bởi một luồng gió cực mạnh.

Thomas thò đầu qua khỏi miệng kén và há hốc miệng trước thứ đang lơ lửng giữa không trung, cách mặt đất chừng một chục mét và đang nhanh chóng đáp xuống. Nó to lớn và có hình dạng tròn,

với ánh đèn chớp tắt và các động cơ phản lực khè lửa xanh. Nó cũng chính là con tàu đã cứu Thomas sau vụ bắn. Một chiếc Berg.

Thomas nhìn đồng hồ đúng lúc nó điểm giây cuối cùng, rồi lại nhìn lên trời.

Chiếc Berg tiếp đất trên một bộ càn đáp và một cánh cửa lớn nơi khoang hàng của nó bắt đầu mở ra.

Chương 61

Thomas hiểu cả bọn không còn thời gian để phí phạm. Không thắc mắc, không lo sợ, không tranh cãi nữa. Chỉ hành động

thôi.

- Đi nào! - Nó hét lên, kéo tay Brenda trong lúc bước ra khỏi cái kén, rồi trượt chân và ngã oạch xuống bùn. Nó nhồm dầy, nhổ nước bọt ra khỏi miệng và đưa tay chùi mắt, lồm cồm bò dậy. Con mưa vẫn nặng hạt, sấm chớp sáng lòa và nổ rền xung quanh.

Jorge và Teresa đã bước ra ngoài với sự trợ giúp của Brenda. Thomas quan sát chiếc Berg ở cách đó khoảng mười lăm mét. Cánh cửa nhận hàng của nó đã mở toang để ngỏ một lối vào vùng ánh sáng ấm áp bên trong. Những bóng người đứng ở cửa chờ đợi, tay cầm súng. Rõ ràng họ không có ý định ra ngoài để giúp đỡ mọi người leo vào nơi trú ẩn an toàn

thực sự.

- Chạy mau! - Thomas vừa hét lớn vừa chạy. Nó cầm chắc con dao trong tay, đề phòng những sinh vật máy còn sống gây rắc rối.

Teresa và hai người kia chạy bên cạnh nó.

Mặt đất mềm nhão do nước mưa khiến việc di chuyển trở nên khó khăn. Thomas trượt chân hai lần và ngã một lần. Teresa túm áo lôi nó dậy rồi chạy tiếp. Những đứa trẻ khác cũng đang cùng chúng lao tới con tàu. Bầu trời u tối, màn mưa nhạt nhòa và những ánh chớp sáng lòa khiến chúng không thể nhìn rõ mặt nhau. Nhưng cũng chẳng còn thời gian để bận tâm chuyện đó.

Từ bên phải, khoảng một tá sinh vật có bóng đèn xuất hiện, đi vòng qua đuôi của chiếc tàu bay. Những cái vuốt của chúng sáng loáng vì nước mưa và nhuộm màu đỏ rực. Ít nhất một nửa số bóng đèn của chúng đã bị đập vỡ, động tác giật cục của chúng chứng minh điều đó. Nhưng chúng vẫn tỏ ra nguy hiểm hơn bao giờ hết. Trong khi đó, những người đứng trong chiếc Berg hoàn toàn không hành động gì mà chỉ quan sát.

- Ăn thua đủ với tụi nó! - Thomas gào lên. Minho, Newt và một vài trảng viên khác hưởng ứng theo Thomas. Cộng thêm Harriet và vài đứa con gái Nhóm B. Tất cả mọi người dường như đã hiểu kế hoạch: đánh bại những con quái vật cuối

cùng và rời khỏi chỗ này.

Có lẽ đây là lần đầu tiên Thomas không cảm thấy sợ hãi, kể từ khi đặt chân tới Trảng vài tuần trước. Nó không biết liệu có bao giờ cảm thấy lại điều đó hay không. Nó không hiểu vì sao, nhưng có điều gì đó đã thay đổi. Chớp nổ sáng lòa xung quanh nó, ai đó hét lên. Mưa nặng hạt thêm, gió lồng lộn quất vào nó những mảnh đá dăm và những giọt nước rất buốt. Nhóm quái vật vung tay và gầm lên man rợ trong khi nghênh chiến. Thomas lao tới, con dao dài giơ cao trên đầu. Không sợ hãi.

Khi còn cách con quái vật đứng giữa khoảng ba bước chân, Thomas bật cao, đưa cả hai chân về phía trước. Nó đập

thăng vào những cái bóng đèn màu cam trên ngực của con vật, làm chúng nổ tung. Con quái vật rú lên man dại và bật ngựa ra sau.

Thomas rơi xuống bùn và lăn người, lập tức đứng dậy. Nó nhảy quanh con vật, liên tục đâm chém, đập vỡ các cục u phát sáng.

Bup, bup, bup

Nó nhảy lui để tránh các cú chém của con quái vật, rồi tiếp tục phản công. *Bup, bup, bup*. Chỉ còn ba bóng đèn. Con vật gần như không cử động. Đây tự tin, Thomas chồm lên thân mình con quái vật và nhanh chóng tung ra những cú đâm quyết định để kết liễu nó.

Cái bóng đèn cuối cùng vỡ tan, phát ra

một tiếng xì. Con quái vật đã chết.

Thomas đứng lên và quay lại xem có ai cần giúp đỡ. Teresa đã kết liễu con quái vật của mình. Minho và Jorge cũng thế. Newt cũng đang chiến đấu dù chân bị tật. Brenda giúp thằng bé đập vỡ nốt bóng đèn cuối cùng của địch thủ.

Vài giây sau thì trận chiến kết thúc.

Không còn con quái vật nào nhúc nhích. Không bóng đèn màu cam nào phát sáng. Thế là xong.

Thomas vừa thở hắt hắt vừa ngược mắt nhìn cửa vào của con tàu đang ở cách mình khoảng sáu mét. Đúng lúc đó, các động cơ phản lực của con tàu được khởi động, và bắt đầu nâng nó lên.

- Nó đang bỏ đi! - Thomas điên lên, điên

cuồng chỉ tay về phía phương tiện trốn thoát duy nhất của bọn trẻ. - Mau lên!

Thomas chỉ vừa dứt lời thì Teresa đã nắm tay nó, lôi theo mình chạy về phía con tàu. Thomas loạng choạng, rồi lấy lại thăng bằng và guồng chân lao qua mặt đất bùn lầy. Nó nghe thấy tiếng sét đánh sau lưng và ánh chớp sáng rực cả bầu trời. Đứa nào đó hét lên. Những đứa khác cũng đang chạy bên cạnh và phía trước nó. Newt với bước chân khập khiễng được Minho kéo theo để giữ cho thằng bé khỏi ngã.

Chiếc Berg đã được nâng lên khỏi mặt đất khoảng một tấc, chậm rãi xoay đi, sẵn sàng bật hết công suất các thiết bị phản lực và bay đi vào bất cứ lúc nào. Hai

trắng viên và ba đứa con gái chạy tới nơi trước tiên. Chúng nhảy lên cửa tàu bay. Con tàu vẫn từ từ bay lên. Những đứa khác cũng đã chạy tới, leo lên cửa và lồm cồm bò vào trong.

Tới lượt Thomas và Teresa. Bậc cửa đang ở tầm cao ngang ngực chúng. Thomas nhảy lên và chống tay xuống bề mặt kim loại, tì bụng vào mép cửa. Nó hất chân phải lên và lấy đà lăn mình vào bên trong cửa. Con tàu vẫn tiếp tục bay lên. Những đứa khác trèo qua cửa và thò tay xuống kéo nhau lên. Teresa đã leo được nửa đường và đang tìm chỗ để bám vào.

Thomas đưa tay ra nắm lấy tay Teresa, lôi con bé vào trong. Ngã nhào lên người

Thomas, con bé chia sẻ một cái nhìn chiến thắng, rồi lập tức quay ra cửa. Hai đứa cùng tiến sát mép cửa để xem còn ai cần trợ giúp.

Chiếc Berg bây giờ đã cách mặt đất khoảng hai mét và bắt đầu tròn trành. Vẫn còn ba người đang bám tay vào mép cửa. Harriet và Newt lôi một đứa con gái lên tàu. Minhho đang trợ giúp Aris. Chỉ còn Brenda là đang một mình đeo bám trên mép cửa con tàu, thân mình con bé đong đưa trong lúc nó đá *chân*, cố gắng rướn người đu lên.

Thomas nằm áp bụng xuống sàn và bò lại gần, thò tay ra nắm lấy cánh tay bên phải của Brenda. Teresa nắm cánh tay trái. Mặt sàn bằng kim loại của con tàu đang

rất ướt và trơn trượt. Thomas bắt đầu trượt ra ngoài nhưng đột ngột dừng lại. Một cú liếc nhanh cho thấy Jorge đang trụ chân, túm chặt lấy cả Thomas lẫn Teresa.

Quay lại phía Brenda, Thomas bắt đầu kéo con bé lên. Nhờ sự giúp sức của Teresa, cuối cùng con bé đã đưa được bụng qua khỏi mép cửa, việc còn lại thì quá dễ. Sau khi Brenda đã leo vào trong, Thomas quan sát mặt đất đang từ từ rời xa. Chẳng còn gì ngoài những con quái vật ghê rợn đang nằm bất động và ướt sũng *nước*, cơ thể đầy những cái lỗ trũng tại nơi trước đó từng là những u lồi phát sáng. Nó nhìn thấy một vài xác người, nhưng toàn là của những đứa không thân

thiết.

Thomas bò lui lại, tránh xa mép cửa, trong lòng cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm. Hầu hết bọn trẻ đã thành công, chúng đã vượt qua đám Chạch và bọn quái vật phát sáng gớm ghiếc. Chúng đã thắng. Nó lao tới chỗ Teresa và ôm con bé thật chặt, quên đi tất cả những chuyện đã xảy ra trong chốc lát. Chúng đã thành công.

- Hai người này là ai?

Thomas gỡ mình ra khỏi Teresa để xem ai là người vừa la lên. Đó là một người đàn ông có mái tóc hung cắt ngắn, tay ông ta cầm một khẩu súng lục chĩa thẳng vào Brenda và Jorge. Hai người đang ngồi cạnh nhau, thương tích đầy mình, ướt sũng nước và run bần.

- Ai đó trả lời mau! - Người đàn ông lại la lớn.

Thomas nói luôn không kịp suy nghĩ:

- Họ đã giúp chúng tôi đi qua thành phố. Không có họ thì chúng tôi đã không ở đây.

Người đàn ông quay phắt lại nhìn Thomas.

- Cậu ...*đã cho họ đi theo?*

Thomas gật đầu, trong lòng cảm thấy bất an trước chiều hướng bất lợi của sự việc.

- Chúng tôi đã thỏa thuận với họ. chúng tôi đã hứa là họ sẽ được chữa trị. Dù sao thì quân số của chúng tôi vẫn còn thấp hơn ban đầu.

- Chuyện đó không quan trọng. - Người đàn ông nói. - chúng tôi đâu có nói các cậu được đưa thường dân theo!

Chiếc Berg tiếp tục bốc lên cao, nhưng cánh cửa lên xuống vẫn chưa đóng. Gió thốc qua cửa, sẵn sàng cuốn bay bất kỳ người nào nếu không bám chắc.

Nhưng Thomas vẫn đứng lên, cương quyết bảo vệ cam kết của mình.

- Này, các người bảo chúng tôi tới đây, và chúng tôi đã làm theo còn gì!

Người đàn ông cầm súng ngừng lại, có vẻ như đang cân nhắc tình hình.

- Lắm lúc tôi quên mất các cậu còn chưa nắm rõ chuyện gì đang xảy ra. Được rồi, cậu có thể giữ lại một người. Người kia phải đi.

Thomas cố gắng không tỏ ra bị sốc vì câu nói đó.

- Người kia phải đi... nghĩa là sao?

Người đàn ông bật cái gì đó trên khẩu súng, rồi ấn nòng và ấn đầu Brenda.

- Mất thời gian quá! Cậu có năm giây để chọn người ở lại. Nếu không chọn được thì cả hai cùng chết. Một.

- Khoan! - Thomas nhìn Brenda và Jorge. Cả hai đều đang nhìn xuống sàn, không nói không rằng. Khuôn mặt họ tái đi vì sợ hãi.

- Hai.

Thomas kiềm chế nỗi kinh hoàng đang dâng cao và nhắm mắt lại. Ở đây cũng vậy thôi. Nó đã hiểu ra mọi chuyện. Không có gì thay đổi. Nó biết mình phải

làm gì.

- Ba.

Không còn sợ hãi. Không sợ. Không
đần đờ. Chấp nhận cuộc chơi. Chơi hết
mình. Vượt qua bài kiểm tra. Vượt qua
thử thách.

- Bốn! - Khuôn mặt của người đàn ông
đỏ gay gắt. - chọn ngay nếu không cả hai
người này sẽ cùng chết!

Thomas mở mắt ra và bước tới trước.
Rồi nó giơ tay chỉ vào Brenda và nói ba
chữ kinh tởm nhất nó từng thốt ra:

- Giết người này.

Vì lời tuyên bố chỉ có một trong hai
người được ở lại, nên Thomas nghĩ nó
đã hiểu và biết điều gì sẽ xảy ra. Đây lại
là một Biến số khác và họ sẽ làm ngược

lại với sự lựa chọn của nó. Nhưng nó đã nhầm.

Người đàn ông giắt súng vào thắt lưng, rồi cúi xuống và dùng hai tay lôi Brenda đứng dậy. Không nói thêm tiếng nào, anh ta bắt đầu di chuyển tới gần cửa tàu bay cùng với con bé.

Chương 62

Brenda nhìn Thomas với đôi mắt kinh hoàng. Khuôn mặt con bé đầy đau đớn khi bị người đàn ông lạ mặt lôi qua mặt sàn kim loại về phía cánh cửa và cái chết.

Khi hai người đi được nửa đường thì

Thomas hành động.

Nó nhào tới đập thẳng vào đầu gối của người đàn ông khiến anh ta ngã gục, khẩu súng văng ra bên cạnh. Brenda cũng ngã theo, nhưng Teresa đã kịp đỡ lấy và lôi con bé ra xa khỏi mép cửa. Thomas chặn tay trái vào họng người đàn ông đồng thời vươn tay phải về phía khẩu súng. Chạm được ngón tay vào đó, nó cầm lấy khẩu súng, kéo lại gần mình. Rồi nó bật dậy và dùng cả hai tay nắm khẩu súng, chĩa nòng vào người đàn ông đang nằm ngửa trên sàn.

- Không ai phải chết nữa. - Thomas hỗn hển lên tiếng, bất ngờ với chính mình. - Nếu chúng tôi còn chưa làm đủ tốt để vượt qua bài kiểm tra ngu ngốc của các

người, thì chúng tôi đã thất bại. Hết giờ kiểm tra rồi - Khi nói ra câu này, Thomas tự hỏi liệu có phải đây là chuyện *cần phải* xảy ra hay không. Nhưng ngay cả khi không phải thì nó cũng rất quyết đoán với lời nói của mình. Trò giết chóc vô nghĩa này cần phải chấm dứt.

Khuôn mặt của người đàn ông dịu xuống, một nụ cười nhẹ xuất hiện khi ông ta ngồi dậy và lùi lại cho đến khi đụng vách. Trong lúc đó, cánh cửa tàu bay bắt đầu đóng lại kèm theo tiếng kim loại rít lên như tiếng lợn kêu. Không ai nói lời nào cho đến khi cửa đóng hoàn toàn với một luồng gió thốc cuối cùng ngay trước khi nó khép lại.

- Tên tôi là David. - Người lạ lên tiếng,

giọng nói anh ta vang lên trong sự im lặng chỉ bị phá vỡ bởi tiếng động cơ và thiết bị phản lực của con tàu. - Đừng lo, cậu nói đúng. Đã chấm dứt rồi. Mọi chuyện đã chấm dứt.

Thomas gật đầu mỉa mai:

- Phải, trước đây chúng tôi cũng từng nghe câu đó. Nhưng lần này thì chúng tôi rất quyết tâm. Chúng tôi sẽ không ngồi xuống để bị các người đối xử như chuột thí nghiệm nữa đâu. Chúng tôi đã xong việc.

David dành một vài giây để nhìn quanh khoang chứa hàng, có lẽ để kiểm chứng xem những đũa khác có đồng tình với điều Thomas vừa nói hay không. Mặc dù vậy, Thomas không rời mắt khỏi anh ta.

Nó chỉ có thể tin rằng tất cả mọi người đều ủng hộ mình.

Cuối cùng, David nhìn lại Thomas, rồi chậm rãi đứng lên và giơ tay tỏ ý cầu hòa. Khi đã đứng lên hẳn, anh ta đút hai tay vào túi quần.

- Điều cậu không hiểu là mọi chuyện đã và sẽ tiếp tục xảy ra như kế hoạch.

Nhưng cậu nói đúng, Thử nghiệm đã hoàn tất.

- Chúng tôi đang đưa các cậu tới một nơi an toàn. Nơi an toàn *thực sự*. Không còn thử nghiệm, dối trá, hay sự dằn dặt nữa. Không còn giả vờ nữa.

Anh ta ngừng lời một chút.

- Tôi chỉ có thể hứa một điều. Khi cậu nghe được lí do tại sao chúng tôi đặt các

cậu vào trong chuyện này, và tại sao việc nhiều người trong các cậu sống sót là rất quan trọng, cậu sẽ hiểu.

- Tôi xin hứa.

Minho khịt mũi.

- Đúng là thứ tởm nhất mà tôi từng nghe.

Bất giác Thomas cảm thấy nhẹ nhõm đôi chút vì bạn nó chưa đánh mất sự nóng tính của mình.

- Vậy còn thuốc điều trị? chúng tôi đã được hứa hẹn. Dành cho chúng tôi và hai người trợ giúp. Làm sao chúng tôi có thể tin những lời anh nói?

- Bây giờ hãy nghĩ tới những gì các cậu muốn cái đã. - David nói. – Kể từ đây, mọi thứ sẽ thay đổi, và cậu sẽ có được giải pháp chữa trị, đúng như đã được

hứa hẹn. Ngay khi chúng ta quay trở về căn cứ. Tiện thể, cậu có thể giữ khẩu súng đó. Chúng tôi sẽ đưa cho các cậu thêm vài khẩu, nếu muốn. Các cậu sẽ không phải chiến đấu nữa, cũng không phải trải qua các thử nghiệm hay kiểm tra. Khi con tàu này hạ cánh, các cậu sẽ thấy mình được an toàn và có thể làm những gì mình muốn. Điều duy nhất chúng tôi muốn yêu cầu các cậu thực hiện là lắng nghe. Chỉ có thể thôi. Tôi tin ít ra cậu cũng có chút quan tâm đối với những gì đứng sau tất cả chuyện này?

Thomas chỉ muốn hét vào mặt người đàn ông, nhưng nó biết làm thế chẳng ích gì. Thay vào đó, nó trả lời bằng một giọng bình thản hết sức: I

- Không đùa giỡn nữa.

- Ngay khi có dấu hiệu rắc rối đầu tiên, -
Minho thêm vào, - chúng tôi sẽ chiến
đấu. Nếu phải chết thì cho chết luôn.

Lần này thì David cười hết cỡ:

- Các cậu biết không, đó chính là điều
chúng tôi chờ đợi ở các cậu vào thời
điểm này. - Anh ta đưa tay chỉ vào một
cái cửa nhỏ nằm ở cuối khoang hàng. -
chúng ta đi nhé?

Newt là người lên tiếng:

- Tiếp theo sẽ là gì?

- Thiết nghĩ các cậu đều muốn ăn uống,
tắm rửa. Ngủ nghỉ.

- Anh ta bắt đầu đi quanh nhóm trẻ. -
Đây là một chuyến bay rất dài.

Thomas và những người khác nhìn nhau trong vài giây. Cuối cùng chúng quyết định nghe theo, vì thật sự không còn lựa chọn nào khác.

Chương 63

Thomas cố không suy nghĩ nhiều trong vài giờ sau đó.

Nó đã cố gắng kháng cự, nhưng rồi mọi sự căng thẳng, lòng can đảm và sự chế ngự dần dần biến mất khi cả nhóm trải qua các hoạt động tầm thường nhất. Thức ăn nóng sốt. Đồ uống mát lạnh. Sự chăm sóc y tế. Thỏa thích tắm vòi sen thật lâu. Quần áo mới.

Trong suốt quá trình đó, Thomas nhận ra có thể mọi thứ lại y như lần trước. Nó và các bạn được xoa dịu và từ từ đưa vào một cú sốc khác, giống như chúng từng trải qua khi tỉnh lại trong căn phòng tập thể. Nhưng thật ra, còn gì khác để làm đây? David và các đồng nghiệp của anh ta không tỏ ra đe dọa và cũng không làm gì để bọn trẻ phải cảnh giác.

Sau khi đã ăn uống no nê và tắm rửa sạch sẽ, Thomas ngồi xuống một cái ghế dài chạy suốt phần thân giữa của chiếc Berg. Đó là một gian phòng rộng, đầy những thứ đồ đạc cộc cạch màu sắc xám xịt. Thomas tránh mặt Teresa, nhưng con bé đã đi đến và ngồi xuống bên cạnh nó. Nó vẫn cảm thấy khá khó khăn để ngồi cạnh

con bé cũng như trò chuyện với bất kỳ ai.
Ruột gan nó đang rối như tơ vò.

Nhưng nó gạt tất cả mọi chuyện đi, bởi lẽ không còn gì khác để làm. Nó không biết làm thế nào điều khiển một chiếc Berg, và cũng không biết phải đi đâu trong trường hợp cướp quyền kiểm soát. Bọn trẻ sẽ đi tới bất kỳ nơi nào VSAT muốn. Chúng sẽ lắng nghe và quyết định.

- Cậu đang nghĩ gì vậy? - Rốt cuộc Teresa lên tiếng.

Thomas thấy mừng là con bé nói thành tiếng. Nó không rõ mình có còn muốn trao đổi với con bé qua ý nghĩ hay không nữa.

- Tớ nghĩ gì á? Thực ra là đang cố để không nghĩ gì hết.

- Ủ, có lẽ chúng ta chỉ việc ngồi xuống tận hưởng sự yên bình và tĩnh lặng một lúc.

Thomas nhìn Teresa. Con bé ngồi cạnh nó như thể không có gì thay đổi giữa hai đứa. Như thể chúng vẫn là bạn tốt của nhau. Nó không thể chịu nổi nữa.

- Tớ không thích việc cậu làm như không có chuyện gì xảy ra.

Teresa cụp mắt xuống.

- Tớ đang cố quên, cũng như cậu đây thôi. Nghe này, tớ đâu có ngu. Tớ biết tại mình sẽ không bao giờ được như trước nữa. Nhưng tớ sẽ không thay đổi gì hết. Đó là một kế hoạch, và nó đã thành công. Cậu không chết, và đó mới là điều đáng giá đối với tớ. Có lẽ, một ngày nào đó,

cậu sẽ tha thứ cho tớ.

Thomas thấy ghét vì Teresa nói quá hợp lí.

- Tất cả những gì tớ quan tâm hiện giờ là ngăn chặn những người này lại. Những điều họ đã làm với chúng ta là không đúng đắn. Cho dù tớ có tham dự chuyện này nhiều đến đâu chăng nữa cũng vậy thôi, chuyện này sai rồi.

Teresa đuổi người để tựa đầu vào lưng ghế.

- Coi nào, Tom. Họ có thể xóa kỷ ức của chúng ta, nhưng họ đâu có lấy đi bộ não. Chúng ta đã là một phần của chuyện này, và khi họ nói hết tất cả với chúng ta, khi chúng ta nhớ ra lí do tại sao lại tự nguyện tham gia vào vụ việc chúng ta sẽ

làm theo bất cứ điều gì được yêu cầu.

Thomas ngẫm nghĩ một lát và nhận ra nó không thể không đồng tình với con bé.

Có lẽ đến một lúc nào đó nó sẽ cảm thấy như vậy, nhưng bây giờ thì chưa. Mặc dù thảo luận chuyện ấy với Teresa là điều cuối cùng nó muốn làm.

- Có lẽ cậu đúng. - Nó khẽ nói.

- Lần cuối cùng chúng ta ngủ là khi nào?

- Teresa hỏi. - Tớ thề là mình không thể nhớ nổi nữa.

Lại một lần nữa con bé tỏ ra như mọi chuyện đều ổn thỏa.

- Tớ thì nhớ. Lần ngủ cuối cùng của tớ.

Nó có liên quan tới một căn phòng hơi ngạt và việc nhận những cú đập gậy vào đầu.

Teresa đuổi người.

- Không biết tớ còn phải xin lỗi bao nhiêu lần nữa. ít nhất thì cậu cũng đã nghỉ ngơi được một chút trong đó. Tớ không chợp mắt một giây nào cho tới khi cậu ra khỏi đó. Tớ nghĩ mình đã thức suốt hai ngày trời.

- Tội nghiệp bé quá. - Thomas ngáp dài. Nó cũng không thể kìm được nữa rồi. Nó thấy rất mệt mỏi.

- Hừ.

Thomas nhìn sang Teresa và thấy con bé đã nhắm mắt, hơi thở chậm dần. Con bé cứ thế ngủ thiếp đi. Nó liếc nhìn các bạn của mình. Phần lớn chúng cũng đã ngủ. Ngoại trừ Minho. Thằng bé đang cố gắng trò chuyện với một con bé khá xinh,

nhưng mắt con bé nhắm tịt. Jorge và Brenda thì hoàn toàn không thấy đâu. Điều này khiến Thomas thấy hơi lạ, nếu không muốn nói là hơi lo lắng.

Đến lúc ấy nó mới nhận ra mình đang nhớ Brenda khủng khiếp. Tuy vậy, mi mắt nó đã bắt đầu sụp xuống, sự mệt mỏi và rã rời luồn vào đầu óc nó. Khi nó thụp người xuống sâu hơn trên chiếc ghế dài, nó quyết định sau đó sẽ dành thời gian đi tìm con bé. Cuối cùng nó hoàn toàn đầu hàng và để cho bóng tối ngọt ngào nuốt chửng lấy mình.

Chương 64

Thomas choàng tỉnh, chớp mắt rồi đưa tay giụi mắt, nhưng chẳng thấy gì ngoài một màu trắng tinh khiết. Không hình hài, không bóng tối, cũng chẳng có sắc thái đậm nhạt. Không gì hết. Chỉ một màu trắng.

Một chút hoảng sợ. Thế rồi nó nhận ra mình đang mơ. Thật lạ lùng, nhưng chắc chắn là mơ rồi. Nó có thể cảm thấy cơ thể mình, cảm nhận được những ngón tay tự sờ vào làn da mình. Cảm thấy mình thở. *Nghe thấy* tiếng thở của mình. Thế nhưng xung quanh nó vẫn là một khoảng sáng trống rỗng tuyệt đối và liên lạc.

Tom.

Một giọng nói. *Giọng nói của con bé.* Con bé có thể nói chuyện với nó trong

khi nó đang mơ sao? Trước đây con bé có từng làm như vậy chưa nhỉ? Có rồi.

Ừ, nó đáp.

Mọi việc... ổn cả chứ? Giọng con bé nghe hơi run. Không phải, *có cảm giác* hơi run.

Hả? ừ thì ổn. Sao vậy?

Tưởng anh phải ngạc nhiên chứ.

Nó cảm thấy lúng túng. *Cậu đang nói gì vậy?*

Anh sẽ hiểu thêm. Sớm thôi.

Lần đầu tiên Thomas nhận ra giọng nói có vẻ khác lạ. Có điều gì đó lạ lùng lắm.

Tom?

Nó không đáp. Nỗi sợ len lỏi vào trong lòng nó. Một nỗi sợ kinh khủng, bệnh

hoạn và độc địa.

Tom?

Ngươi... ngươi là ai? Rốt cuộc nó lên tiếng và hỏi hộp chờ câu trả lời.

Con bé ngừng một lúc trước khi đáp lại.

Là em đây mà, Tom. Brenda đây. Mọi chuyện sẽ xấu đi với anh đó.

Thomas hét lên trước khi nhận ra điều mình đang làm. Nó cứ hét, hét mãi cho đến khi tỉnh dậy.

Chương 65

Nó ngồi thẳng lại, người đầm đìa mồ hôi. Nó biết có chuyện không ổn đã xảy ra trước khi hoàn toàn ý thức được những thứ quanh mình, trước cả khi các thông tin được truyền qua dây thần kinh và chức năng nhận biết của bộ não. Nó biết mọi thứ đã một lần nữa bị tước đoạt khỏi nó.

Nó nằm trên sàn, một mình, trong một căn phòng. Tường, trần, sàn phòng, tất cả đều tuyền một màu trắng. Mặt sàn bên dưới nó hơi xộp, nửa cứng nửa mềm nhưng đủ thoải mái. Nó quan sát các vách tường. Chúng được ốp đệm và đóng những hàng nút to đều đặn, cách nhau khoảng hơn một mét. Ánh sáng rực rỡ rọi

xuống từ các ô chữ nhật trên *trần*, cao ngoài tầm với của nó. Chỗ này có một mùi chất tẩy rửa, pha trộn của mùi ammoniac và xà bông. Thomas nhìn xuống và nhận ra kể cả quần áo của mình cũng có màu trắng: một cái áo thun, chiếc quần vải bông, đôi vớ.

Một chiếc bàn giấy màu nâu được kê ở trước mặt Thomas, cách nó khoảng ba mét rưỡi. Đó là thứ duy nhất trong phòng không có màu trắng. Cũ kỹ, bong tróc và đầy vết xước, chiếc bàn có kèm theo một cái ghế gỗ trơn được đẩy sát vào gầm bàn ở phía đối diện với Thomas. Đằng sau bộ bàn ghế là cánh cửa, cũng được ốp nệm như các vách tường.

Thomas cảm thấy bình thản một cách lạ

lòng. Bản năng mách bảo nó đứng dậy, gào lên kêu cứu. Hoặc đập cửa rầm rầm. Nhưng nó biết cánh cửa đó sẽ không mở ra. Nó biết không ai nghe lời kêu cứu của nó.

Nó đang ở trong chiếc Hộp một lần nữa. Đáng lẽ nó nên biết điều này để khỏi phải hi vọng.

Mình sẽ không hoảng loạn, nó tự nhủ. Đây chắc chắn là một giai đoạn khác của cuộc Thử nghiệm, và lần này nó sẽ chiến đấu để thay đổi sự việc. Để chấm dứt tất cả. Thật kỳ lạ, nhưng khi biết mình đã có một kế hoạch và sẽ làm mọi chuyện để được tự do, một cảm giác bình thản lạ lùng bỗng tràn qua người Thomas.

Teresa ơi. Nó gọi con bé. Nó biết lúc

này thì Teresa và Aris là hi vọng duy nhất giúp nó giao tiếp với bên ngoài. *Cậu có nghe thấy tớ không? Aris? Cậu có ở đó không?*

Không ai trả lời. Teresa cũng không. Aris cũng không. Kể cả... Brenda.

Nhưng đó chỉ là một giấc mơ. Không thể nào là sự thật. Brenda không thể cộng tác với VSAT; không thể trò chuyện bằng ý nghĩ với nó được.

Teresa ? Nó lại gọi con bé, cố dồn thật nhiều nỗ lực tinh thần vào đó, *Aris?*

Không có lời đáp.

Nó đứng dậy, tiến đến chiếc bàn giấy, nhưng một bức tường vô hình đã chặn nó lại trước chiếc bàn khoảng nửa mét. Giống như bức tường vô hình ở phòng

tập thể.

Thomas không để cho sự hoảng loạn dâng lên. Nó quyết không để nỗi sợ hãi chế ngự mình. Nó hít một hơi thật sâu, quay ngược về góc phòng, rồi ngồi xuống, dựa lưng vào tường. Nó nhắm mắt lại và thư giãn.

Chờ đợi. Rồi ngủ thiếp đi.

Tom. Tom ơ!

Nó không biết con bé đã gọi bao nhiêu lần trước khi nó đáp lại. *Teresa hả?* Nó tỉnh lại ngay, đưa mắt nhìn quanh và nhận ra căn phòng trắng.

Cậu đang ở đâu?

Họ đưa bọn tớ vào một căn phòng tập thể khác sau khi chiếc Berg hạ

cánh. Bọn tớ đã ở đây được vài ngày, chỉ ngồi một chỗ mà không làm gì hết Tom, có chuyện gì với cậu thế?

Teresa đang lo lắng, thậm chí hoảng sợ. Nó biết chắc chắn như vậy. Về phần mình, nó cảm thấy bối rối nhiều hơn. *Vài ngày á? Cái qu...*

Họ đưa cậu đi ngay khi máy bay đáp. Họ bảo với bọn tớ là đã quá trễ. Nhật trùng đã tiến triển quá sâu trong đầu cậu. Họ nói cậu sắp phát điên và trở nên hung hãn.

Thomas cố giữ bình tĩnh và không nghĩ đến việc làm thế nào VSAT có thể xóa đi ký ức. *Teresa ...đó chỉ là một phần khác của cuộc Thử nghiệm. Họ đang nhốt tớ trong một căn phòng màu*

trắng. Nhưng... cậu đã ở đó được bao lâu rồi? Được mấy ngày rồi?

Tom, đã gần một tuần lễ rồi.

Thomas không thốt nên lời. Nó gần như không muốn nghe điều Teresa vừa nói. Nỗi sợ mà nó đã kiềm giữ từ từ len lỏi vào trong ngực nó. Liệu nó có thể tin con bé được không? Con bé đã từng dối gạt nó rất nhiều. Với lại, làm sao nó biết đây thực sự là con bé? Đây là lúc thuận lợi để cắt đứt những mối liên hệ với Teresa.

Tom ơi. Teresa lại gọi nó lần nữa. Có chuyện gì vậy? Tớ hoang mang quá.

Thomas cảm thấy một làn sóng cảm xúc dâng trào, đốt cháy nó từ bên trong và suyt nữa khiến nó bật khóc. Nó đã từng xem Teresa như người bạn thân nhất.

Nhưng sẽ không bao giờ như thế được nữa. Bây giờ tất cả những gì nó cảm thấy khi nghĩ đến con bé chỉ là sự tức giận.

Tom! Tại sao cậu...

Teresa, nghe này.

Này? Tớ đang cố để...

Không, chỉ... lằng nghe thôi. Đừng nói gì hết được không? Chỉ lắng nghe thôi.

Con bé ngáp ngừng. *Thôi được.* Con bé khẽ lên tiếng, giọng hoảng sợ.

Thomas không thể kiềm chế được nữa. Máu nóng bốc lên trong đầu nó. May mắn thay nó chỉ việc suy nghĩ, vì nó sẽ không bao giờ có thể nói thành tiếng những chữ này.

Teresa. Cậu đi đi

Tom...

Đừng. Đừng nói gì nữa. Hãy... để tôi yên. Cậu có thể nói với VSAT là tôi chán chơi trò của họ rồi. Nói với họ tôi nghỉ.

Con bé đợi vài giây trước khi đáp lại. *Được thôi. Ngưng một lát. Được rồi. Vậy thì chỉ còn một điều để nói với cậu.* Thomas thở dài. *Thế kia à ?*

Không có lời đáp ngay, và Thomas tưởng Teresa đã bỏ đi mặc dù nó vẫn còn cảm nhận được sự hiện diện của con bé. Cuối cùng, con bé lên tiếng.

Tom này.

Gì?

VSAT là tốt

Và con bé ngắt liên lạc.

Phần kết

VSAT - Biên bản ngày 23.2.13, lúc 21:13

GỬI: Các cộng sự

TỪ: Ava Paige, Viện trưởng

ND: THỬ NGHIỆM ĐẤT CHÁY,
hai nhóm A và B

Đây không phải là lúc để cho tình cảm xen vào nhiệm vụ của chúng ta. Phải, một số sự kiện đã đi theo hướng mà chúng ta không lường trước. Không phải tất cả đều hoàn hảo, nhiều thứ đã sai lạc nhưng chúng ta đã có những tiến bộ vượt bậc và

thu thập được rất nhiều hình mẫu cần thiết. Tôi cảm thấy tràn trề hi vọng.

Tôi mong tất cả chúng ta duy trì thái độ làm việc chuyên nghiệp, và ghi nhớ trong đầu mục đích của chúng ta. Cuộc sống của rất nhiều người đang nằm trong tay của một số ít người. Do đó đây là lúc cần phải đặc biệt thận trọng và tập trung.

Những ngày sắp tới mang tính quyết định đối với nghiên cứu này, và tôi hoàn toàn tin tưởng khi được khôi phục ký ức, các đối tượng của chúng ta sẽ sẵn sàng cho điều mà chúng ta yêu cầu chúng thực hiện. Chúng ta vẫn có các ứng viên cần thiết. Những mảnh ghép cuối cùng sẽ được tìm thấy và đặt vào chỗ.

Tương lai của nhân loại quan trọng hơn

hết thấy. Mọi cái chết và mọi sự hi sinh đều xứng đáng với kết quả cuối cùng. nỗ lực to lớn này đang đi đến hồi kết, và tôi tin rằng chúng ta sẽ thành công. Chúng ta sẽ có các hình mẫu. Chúng ta sẽ có sơ đồ. Và chúng ta sẽ có giải pháp điều trị. Ngay lúc này, các chuyên gia tâm lý vẫn đang thảo luận. Khi họ thông báo đã đến lúc, chúng ta sẽ tháo Chấn và cho các đối tượng còn lại biết liệu chúng có miễn nhiễm với Nhật trùng hay không.

Tạm thời như thế đã.

HẾT TẬP HAI

END.

Mời bạn ghé thăm **Đào Tiểu Vũ eBook** để tải nhiều ebooks hơn nữa.

Growing Readers